

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARAF

Balbadem Serisi

Esra Uzun

Bu kitap yıllar evvel şahit olduğum küçük bir olayın zihnimde dönüp şekillenmesiyle ortaya çıkmıştır. Etrafımdaki hikâyeleri kovalayan iflah olmaz yanıma bunun için teşekkür ederim. İyi ki varsın... Kitapta adı geçen, kişiler, kurumlar ve lakapların hepsi hayal ürünüdür. Gerçeklikle hiçbir ilgisi yoktur. Satırlar arasında yer alan samimi diyaloglar ve ortamı yansıtmak için kullanılan sokak jargonları için şimdiden okuyucunun affına sığınıp, bu gözle okumalarını rica ederim.

Her ne kadar hâlâ rüya gibi gelse de; on üç yaşımdaki hayalimin seneler sonra gerçekleşmesinin güzel ama tatlı yorgunluğunu yaşamaktayım an be an. Bu duygunun varlığına şükür,

Zihnimdekilerin kelimelere bürünüp kitap kokusuna bulaşmasına kadar olan seyahatte beni yalnız bırakmayan değerli eşim Muharrem'e,

'Bu hayatta en çok anne olmayı sevdim' cümlesini kurdurtan ikizlerim Meryem Hanne ve Muhammed Baha'ya,

Yazmayı sevdiren çok kıymetli Babama,

Dualarını benden eksik etmeyen her daim elim ayağım olan değerli Anneme,

Çocukluğumuzda, gece yatarken zihnimdeki hikâyeleri ilk onlara anlattığım canım kardeşlerim Kübra ve Büşra'ya

İsimlerini tek tek saymak istesem de bir tanesini unutup haksızlık etmek istemem. Beni her daim destekleyip yazdıklarımın bir gün kâğıtla buluşmasına inandıran wamppad de ki okur ve arkadaşlarıma

Ve hayalimi hayata dönüştüren yayınevimi Pay Yayınları'na sonsuz teşekkür ederim.

Fasıla arayan tüm yorgun yüreklere

1. BÖLÜM

2017 Ocak

Sadece siyah ve beyazın hâkim olduğu doksan metrekaRELİK evde mobilya kokusunun yoğunluğu genzi dolduruyordu. Yeni evli çiftte ait daire her ne kadar bir yıl önce döşenmiş olsa da doğru düzgün kullanılmamasından mütevellit etrafa yayılan keskin cila kokusunu bastıramamıştı üç yüz altmış beş gün. Yatağında yatan genç adam içeriden gelen soğğun bedenine karışmasıyla çok da derin olmayan uykusundan uyanıp, yanındaki yastığın boş olduğunu gördü. Gülümsedi. Karısının sabah kalktığında programlanmış- çasına yaptığı hareketler geldi gözünün önüne. Kesin yine yoğun koku, alerjisini tetikleyip vaktinden evvel uyandırmıştı ve o da ilk olarak odaların pencerelerini açmak için evin iç kısmına doğru harekete geçmişti. Sonrası... Sonrası da kahvaltı hazırlıyordu muhtemelen. Çok maharetli sayılmazdı ama gece yatarken sabah için sürprizi olduğunu söylemişti. Düşündükleri daha fazla gülümsemesine sebep oldu. Tek hamlede yataktan çıktı. Eğilip pantolonu-

nu yerden aldığından hızla giyinip koridor boyunca yürürken "Naz! Naz!" diye seslenmeye başladı.

Salonu geçip oradan da mutfığa girdiğinde kimseleri göremeyince camları kapatıp banyoya ilerledi. Önce kapıyı tıkladı zira kapalı kapılardan içeriye direkt girince Naz fazlasıyla kızıyordu. Kendisiyle pek de örtüşmeyen bu nezaketi; farkında olmadan alışkanlık haline getirmişti. Bir ses gelmeyince usulca girdi içeriye. Akan sıcak suyun buharı banyoyu doldurduğundan, göz gözü neredeyse görmüyordu.

"Bu kadar sıcak suda yıkanmaktan bir gün derin soyulacak."

Esprisi küvetin önünde su ayarı yapmakta olan genç kadını güldürdüğünde, o da sıcacık bir kahkaha savurdu aynı atmosferi taşıyan banyoya. Öyle ki çok geçmeden tazyikli sıcak suyun istilasına uğradı baştan aşağıya. En nefret ettiği şeydi kaynar su altında banyo yapmak. Bundan ki şimdi karşı konulamaz sıcaklığın bedenini acıttığını hissediyordu.

"Çık dışarı Engin Komiserim. Kaç kere söyleyeceğim kapalı kapı tıklamadan açılmaz diye? Amirin öğretmedi mi sana?"

Engin, sağa sola oynattığı bedeni ile sudan kaçmaya çalışırken laf yetiştirmeye devam etti.

"Karımın. Olduğunu. Bildiğim..." Bir ahlama çıktı dudaklarından, sonra hızla küvete yaklaştı ve armatürü soğuk su kısmına alıp Naz'ın üzerine tuttu duş başlığını. "Senin olduğunu bildiğim yere niye izin alarak giriyormuşum, söyle bakalım." Bu sefer Naz çığlık çığlığa kaldığında iştahla güldü Engin. "Öyle ıslatılmaz, böyle ıslatılır."

"Ya Engin, işin gücün sululuk!"

Engin neşeyle tekrar gülerken, "Benim mi? Başlatan sensin Naz Komiserim," dedi. Normalde oldukça ciddi bir adamdı, belki

de mesleği gereği idi bu ciddiyet ama bir tek karısı Naz'ın yanında unutuyordu kimliğini, yaşını ve sıkıntısını. Armatürü kapatıp ıslak giysilerinden kurtularak, havluyu doladı beline. "Hem sululuk yap, hem kocaya suç at, ha bir de kahvaltım da hazır değil. Kötü eş mi olayım, onu mu istiyorsun?" Sesindeki ciddiyeti son cümlesini gü-lerek bitirirken bozmuştu.

"Ay, evet biliyorum. Dün söz verdim ama şu alerji çok halsiz bırakıyor beni."

Gülümseyerek Naz'ın ıslanmış saçlarından öptü.

"Hadi düşünu al da çıkalım, ayaküstü atıştırırız bir şeyler."

"Bugün merkezden akşam yemeği için erken çıkarım. Hemen eve gelirim. Süheyla anne'nin yemekleri gibi olmasa da yaparım bir şeyler."

"Güzel olacağından şüphem yok zaten ama boş ver uğraşma hiç, dışarıda kutlarız."

Islanmış çamaşırlarıyla kocasına sarıldı. Başını Engin'in sert göğsüne yasladı. Mesleğinden dolayı hiç korunma isteği olmamış, sürekli o birilerini korumuştur. Ama sarıldığı bu beden her zaman iyi geliyordu ona ve her daim güvende hissettiriyordu.

"Ne güzel bir adamsın sen. Benim gibi beceriksiz bir kadının bile hamarat hissetmesini sağlıyorsun."

"Kim demiş beceriksizsin diye? Hangi beceriksiz, sayısını unuttuğum onca suçluyla kelepçeyi takabilir? Senin beceri alanın farklı bir kere."

Zaten oldukça duygusal olan Naz bu sözlere dayanamadı. Göz-leri doldu. Engin'le evli olduğuna bir kere daha şükretti. Kocasını ke-sinlikle özeldi. Onu tanıdığı için kendini hep şanslı hissetmişti. Polis okulunda tanışmışlardı. İlk zamanlar birbirilerini hiç fark etmemiş-lerdi oysa. Naz, her ne kadar kibar bir kadın olsa da üniformalar

altında tuttuğunu koparan, gözü kara bir amazona bürünmüştü. Ve öyleydi her daim. Bir gün poligonda talim yaparken ıskalayan erkek arkadaşlarına göre, hiç boş geçmeyen atışlarıyla girmişti Engin'in kadrajına ve sonra bir daha da hiç çıkmamıştı. Biri nereye gitse diğeri de oraya gider olmuş ve zamanı gelince aynı ekipte omuz omuza çalışmaya başlamışlardı. Onları bitmek bilmeyen bir aşktı. Bu birlikteliği evlilikle taçlandırılmalı bir yıl olmuştu. Herkes gibi bugüne özel bir şeyler yapmak istiyorlardı. Ama bir suçlunun peşinde koşmak için birazdan evden çıkıp, mesaiye başlayacaklardı. Sahip oldukları meslek böyleydi işte. Gecesi, gündüzü, özel günü yoktu ama her ne olursa olsun ikisi de şikâyetçi değildi bundan, çünkü onlar mesleğine âşık cesur yüreklerdi. Cesur ve gözü kara.

* * *

Engin arabayı kullanırken, Naz da telefonunu kurcalıyordu. "Herkes evlilik yıl dönümümüzü kutluyor hesabımdan," dedi. Engin kendinden emin ses tonuyla, "Daha nice senelerimiz olacak inşallah," karşılığını verdi.

Naz, "İnşallah," derken, güzel gözlerinin içi gülercesine kocasına bakarak devam etti. "Akşam için rezervasyon yaptırayım mı?"

"Ben tam bir hafta önceden yaptırdım," kısa bir bakış atıp devam etti genç adam. "Sana evlilik teklifi ettiğim restoran."

Naz, neşeyle kıkırdadı Engin'in sözlerine, "Çok fenasın ya. Hiç de belli etmiyorsun."

"Belli etsem bir manası olur mu Komiserim?"

"Hediye almamışsındır. Eminim."

"Bana, özel günlerde hediye almak anlamsız geliyor. Hediye alacaksam içimden geldiği zaman alırım." Naz'a bakıp tekrar yolu izlemeye devam etti. "Kırmızı gülleri hiç atlamam; çünkü onlara

sahip olunca senin bu güzel gözlerinin parlamışını izlemek paha biçilemez."

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Benimle evli olduğun için."

Elinin şefkat dolu yanıyla karısının yüzüne dokundu. Çok sürmeden direksiyon hâkimiyetini yeniden sağlamak için elini geri çekti. Devam etti yola. Araba yol aldıkça kumrular gibiydi ikisi de. Tatlı atışmaları, arada cilveleşmeleri eşsizdi. Yolu tamamlayıp merkeze geldiklerinde yine neşeyle ayrıldılar arabadan ve aynı mutlulukla merdivenleri tırmadılar. Her sabah aynı şeyleri yapmak ikisine de huzur veriyordu. Önce kısaca bilgilenme, ardından gelen ihbarla suçlu peşinde koşma ve gün boyu bitmeyen kaçıp kovalamaca.

Bugün de o koşturma dolu günlerden biriydi aslında. Haftalardır bir uyuşturucu çetesinin peşindeydiler ve nihayet aldıkları ihbar üzerine baskın düzenleyeceklerdi. Başkomiser Hasan, daha doğrusu ekibinde çalışan gençlerin ona taktığı isimle namı diğer; Hasan Baba, odasından çıkıp sabah toplantılarını yaptıkları masanın başına geçerek oturdu ve yaptığı kısa bilgilendirmenin ardından ekibi yönlendirip kendisi de hazırlanmak için tekrar odasına geçti. Bu operasyon ikisini de heyecanlandırıyordu. Aylardır birbiri ardınca zehirlenen onca bedenin hesabını soracaklardı. Uzun bir araştırma ve planlar sonucunda nihayet yattıkları kovuğu öğrenmişlerdi. Sıkı bir çalışma ile finale yaklaşıırken bugün sadece Hasan Baba değil, aslında her biri heyecanlıydı. Herkes son hazırlığını bitirdikten sonra ekip arabasına binip merkezden ayrıldılar. Yol boyu arabanın içerisinde hararetli konuşmalar hâkimdi. Sürekli birbirleriyle paslaşmalarla ve son düzenlemelerle geçen yolculuğun ar-

dından aracın durmasıyla birlikte indi herkes sırayla.

Hakan, Metin, Engin ve Naz.

Hasan Baba, ekibini etrafına toparlayıp hemen açıklamasını yaptıktan sonra eliyle yönleri gösterip konuşmaya başladı.

"Metin, Hakan siz birlikte ön kapıya doğru gidin. Naz ve Engin, siz de arka kapıyı kollayın."

"Temizse içeri girelim mi Hasan Baba?"

Engin'in sözleri üzerine işaret parmağını kaldırdı Hasan Başkomiser.

"Sana güveniyorum Engin, hayatınızı tehlikeye atacak bir şey yapmadan ilerliyorsunuz."

Engin, başıyla onayladı amirini. Hasan Baba'nın eliyle dağılın dercesine yaptığı işaretin ardından hepsi görevlendirildikleri yerlere yürümeye başladı. Engin önde, Naz hemen onun ardında atıyordu gözü kara adımlarını.

"Sen birkaç adım arkada dur Naz, bizi neyin beklediğini bilmiyoruz."

"Yapma Engin, senin kadar ben de polisim; her seferinde bu korumacı tavrın sıkıyor beni."

"Çok söz dinliyorsun sanki!"

"Yürü hadi, yürü Engin."

Birbirleriyle klasik atışmalarını yapan Naz ve Engin bir şey olmamışçasına yürümeye devam ettiler. Büyük bir demir kapının önüne geldiklerinde ikisi de duvara yaslanıp öncelikle etrafı dindiler. Her yer sessizdi. Engin, parmaklarını sırayla kaldırıp üç dedikten sonra var gücüyle kapıya tekme atarak içeriye girdi. O andan itibaren kurşunlar patlarken, kendisine sığınacak bir yer bulup Naz'a çevirdi başını.

"Naz, sen beni koru, gidiyorum." Etrafına bakıp adım attı.

"Şimdi!" Bir yandan kendisini siper alarak yürümeye, diğer bir yandan da hızla karşılık vermeye başladı. Belli ki son derece ateşli bir çatışma olacaktı. Biten şarjörünü yenilerken, arkasından Naz'ın ateşlerini işitiyordu. Mekân oldukça genişti, ekipteki diğer arkadaşları arka kapıdan dolanıp işe yaramazları toplarken, Engin ve Naz adeta ateş altındaydılar. Dakikalar böyle devam ederken, Engin tutukluk yapan silahına öfkeyle asılıyordu. Kendisine yaklaşmakta olan tehlikeden bir haberdirdi. Naz, Engin'e arkadan yaklaşan silahlı adamı görür görmez var gücüyle bağırdı. Hızını alamayıp, ayağa kalktı ve bir el ateş etti.

"Engin! Dikkat et!"

Engin, heyecanla başını kaldırdığında Naz'ın tam arkasında kafasına doğru uzanan namluyu görünce afalladı. Normalde son derece soğukkanlı iken şu an ne yapacağını kestiremedi. Sadece var gücüyle bağırdı.

"Hayır, Naz Hayır!" durdu ve tekrarladı. "Naz! Ha..."

Sözcükleri, işittiği soğuk metal sesle birlikte havada asılı kalırken gözlerinin karardığını hissetti. Hırsıyla silahına asıldığında ateş ederek karşısındaki adamı yere düşürmesiyle, var gücüyle genç kadının yanına koşması bir oldu. Naz yere yığılmış, başının etrafı ve güzel kumral saçları kan içinde, gözleri yarıya açık, yüzünde ıstıرابın her darbesi bulunmaktaydı. Engin, hızla yere eğilip Naz'ın yüzüne dokundu.

"Naz, beni duyuyor musun?" Alnına dokunup tekrar seslendi.

"Sevgilim, duyuyor musun beni?"

Genç kadın güçlükle gözlerini açmaya çalışırken dudaklarını araladı.

"Evlilik..." Kendisini biraz daha zorladı "yıl dönümümü..."

"Yorma kendini Naz."

Engin'in var gücüyle bağırmasına sadece gülümsedi Naz ve son bir güç daha sarf etti.

"Kutlu olsun." Gözleri tamamen kapanıp başı sağına düştüğünde, Engin karşısında canlanan görüntüye inanmak istemiyordu. Karısının cansız bedenini kucaklarken her tarafına bulaşan kanı önemsemedi. Avazı çıktığı kadar bağırırken ilk kez gözyaşı döktü.

"Naz, hayır. Beni bırakamazsın. Bunu bana yapamazsın."

2018 Ocak

Engin, hatırladıklarıyla gözünden bir damla yaş akıttı bulunmakta olduğu mezarın mermer taşına. Kendini bildiğinden bu yana hiç ağlamamışken; akıttığı gözyaşının ardından bir yıl geçmesine rağmen göz pınarları hiç kurumamış, karısı aklına her geldiğinde kendinden bağımsız düşmüştü yerlerinden acısını sembolize eden damlalar. Koskoca bir yıl geride kalırken, Engin her gün biraz daha ölüp, her sabah yeniden dirilmişti. İlk ve tek aşkı, hayat arkadaşı Naz olmadan geçen koca bir yıl, dört mevsim, aylar, haftalar, saatler... Her bir saniyesi daha acı vermişti genç adama. Naz, geçirecekleri ilk evlilik yıl dönümünde başından aldığı kurşunla hayata gözlerini ebediyen kaparken, arkasında yorgun ve bitkin bir yürek bırakmıştı asla tamir olup iyileşmeyecek. Engin gözlerini yumup derin bir soluk aldıktan sonra elini Naz'ın toprağında gezdirip getirdiği kırmızı güllerin demetini açarak iyice toprağa yaydı.

"Nasıl, güzeller mi?" derin bir iç çekip devam etti genç adam. "Hiçbir zaman senin kadar güzel olamazlar, ondan şüphem yok." Kendi kendine buruk bir şekilde gülümsedi. "Nasıl da severdin gülleri, hem kıyamazdın koparılmasına hem de gördüğün zaman sana almam için gözümün içine bakardın." Engin, mermerin kenarına oturup bu sefer mezar taşında gezdirdi ince, uzun, kemikli

parmaklarını.

Naz EROĞLU

D.Y 02.09.1987 / Ö.Y 01.01.2017

Her oyukta durdu parmağı sanki harflerin kıvrımını belleğine kazırcasına. N.A.Z ve tekrar bir damla daha firar ediverdi göz pınarlarından.

"Biz böyle mi söz vermiştik birbirimize be güzelim. Beraber sayacaktık her senemizi, beraber geçirecektik her anımızı. Beni hiç özlemiyor musun Naz?" Sanki mezardan bir cevap alacakmış gibi sessizce bekledikten sonra tekrar devam etti. "Söylesene güzelim, özlüyor musun bu koca bebeği? Görebiliyor musun benim sensiz yapamadığımı peki? Nasıl da bocaladığımı, sudan çıkmış balığa dönen hallerimi... Hı, Naz, görüyor musun bütün bunları?" Güçlkle yutkunup elini kalbinin üzerine götürdü. "Deli gibi özlüyorum seni. Böyle içimde sönmeyen bir ateş var ve hiçbir şey onun harını alamıyor. Gitmesini istediğimden değil, sakın ha öyle düşünme! Hiçbir şey silmesin bendeki seni içimden. Demek istediğim; olmuyor be güzelim, beceremiyorum sensiz. Tek başıma geçirdiğim koskoca bir yılı geride bıraktım ama nasıl bıraktım bir ben bilirim bir de Allah." Durdu bir an, düşüncesiyle birlikte küçük bir tebessüm geçti dudaklarından. "Sen de şahit olmuşsundur bu konudaki maharet-sizliğime. Çektiğim acıya karşılık belki sana sık gelemiyorum ama yüreğim kaldırmıyor. Sen hiç soğuğu sevmezken şimdi burada yattığını düşünmek içimi parçalıyor." Gözlerini yumup elini sıkıca yumruk yaptı Engin, sanki tüm öfkesini alabileceymişçesine. "Benim hayalimde yaşattığım Naz; o sabah evden çıktığı gibi, telaşlı ve neşeli olarak hatırımda. Sonraki yaşadıklarımı silip attım. Ah sevgilim, o gün seni toprağa verirken ben kalbimi de gömdüm. Şimdi canlı cenazeyim aslında."

Son sözleriyle gözlerindeki yaşlar fasıla vermeden akmaya başladı Engin'in. Saatlerdir buradaydı ve artık soğuk hava iliklerine kadar işlemiştii. Her ne kadar gitmek istemese de burada kalamayacağını biliyordu. Ölümün farkı buydu belki de; normalde sevdiğini yalnız bırakamazken, toprağın altında bırakmaya katlanabiliyordu insan. Eğilip mezar taşını öptükten sonra hafifçe fısıldadı.

"Evlilik yıl dönümümüz kutlu olsun sevgilim. Seni Seviyorum."

Sesi titremekteydi Engin'in. Gözlerinden ağladığını saklayamazken, artık sesinden de bunu gizleyememekteydi. Giden gidiyordu hiç şüphesiz ve olan hep kalana oluyordu. Bir yanı eksik, kolu kanadı kırık ve bağrında hiçbir zaman alevi sönmeyen bir mum yanıyordu. Yavaşça oturduğu yerden kalkıp elini havaya kaldırarak adeta selam verdi mezara ve başka kelam etmeden arkasını dönüp çıkışa doğru yürüdü. Eksik, yitik ve yorgun...

2. BÖLÜM

Soğuk insanın içine işliyor, vücudundaki sıcaklığa inat teninde görünmez ısırıklar bırakıyordu. Gece yarısını çoktan geçmiş, karanlık bir katran misali şehrin üzerine çöküp, dar sokakları sarmalamış, iyiyi de kötüyü de gizlemişti. İkisi de zaman dilimiydi ama birbirlerinden ayrılan en net özellikleriydi. Biri ortaya serip ifşa ederken, diğeri bir sır gibi istisnasız her şeyi saklıyordu.

Ucuz bir otelin yangın merdivenlerinden aşağıya inerken güçlkle tutunuyordu soğuk metale. Aslında yükseklik korkusu gibi bir gerçeği vardı genç kızın ama şimdi bu ayrıntıyı görmezden gelmek istedi. Gözlerini yumarken el yordamıyla iniyordu adeta aşınmış ve soğuktan buz kesmiş demir merdivenlerden. Soğuğun yüzüne daha az çarptığını hissetmeye başladığında zemine yaklaştığını anladı. Gözünü aralayıp etrafına bakarken, az evvel ayrıldığı oodan bir ses işitti.

"Nereye kadar kaçacaksın?"

Genç kız, güçlkle yutkunurken gözünden bir damla yaş aktı.

Geriye kalan iki basamağı önemsemeden hızla atladi zemine. Daha evvel basılmadığından öbek gibi duran kar yığınının içine düştüğünde dizlerinin yandığını hissetti. Güçlkle doğrulup, üzerine silkelemek ile vakit kaybetmeden var gücüyle koşarken yüreği kuş misali çırpınıyordu.

"Allah'ın belası, gel buraya!"

Ardından göklere yükselen, o soğuk metalin sesi... Çığlık atıp ellerini kulağına götürdüğünde hızla akmaya başladı yaşları. Koşmak zor, hem ağlayıp hem koşmak daha da zordu. Fasıla vermeden tüm gücüyle hızla ilerlerken, koşmaktan ziyade kaçıyor. Bulunduğu durumdan, kaderinden ve birçok şeyden. Kaçabileceğini, kaçıp kurtulabileceğini de pek sanmıyordu gerçi, belki de boşa kuvvet harcıyordu ama yine de durup ölümü beklemekten yeğdi.

Girdiği bir ara sokağın kıvrımında, sırtını duvara yasladığında dalağının şiştiğini hissetti. Bu ağrıya koşması çok zordu, gözlerini yumup soluk soluğa kalan ciğerlerine derin bir nefes gönderdi. Bir eli göğsünde, diğer eli dalağında, gözleri kapalı soluklanırken gecenin sessizliğinde yankılanan ayak seslerini dinledi. Uzakta değildi adımlar, belki de saniyeler sonrasında ulaşacaktı kendisine.

"Şuradan girdi galiba."

İşittiği davudi sesle gözleri irice açılırken son kez derin bir soluk aldı ciğerlerine ve koşmaya devam etti. Önce sağa, sonra tekrar sağa ve ardından sola döndü. Ve yeniden koşmaya başladı; dili damağı kurumuş, yutkunamıyordu bile. Bir manevra daha yaptığında gözleri dehşetle açıldı. Bir çıkmaz sokaktaydı. Ellerini başının üzerine koyup, gece gibi karanlık siyah saçlarına dokunarak sıkı hafifçe.

"Lanet olsun!"

Dışarı savurduğu sözlerin üzerine hızla bakındı etrafına ve telle

çevrilmiş bahçe duvarına tırmanıp atladı içeriye. Çaresizce kendi çapında dönüp, gözleriyle ortalığı talan ederken metruk bir fabrikanın bahçesinde olduğunu fark etti. Kırılmış camları, dökülmüş duvar boya ve yıkıldı yıkılacak olan çatısı, paslanmış çerçeveleriyle ürkütücü ancak ruh haline son derece uygundu. Hasbelkader yürüyüp açık olan kapıdan girerek geniş alanda koşmaya başladı. Eski kutular ve variller yerde devrilmiş; keskin, ağır bir koku hâkimiyeti altına almıştı. Yürüdükçe sokak lambalarının gücü azalıyor, karanlık bastırıyordu iyiden iyiye. Adımlarını yavaşlatıp, gözlerini keskinleştirmek için kısarken az ileride devrik duran varilin oynamasıyla birden durdurdu adımlarını. Titrek sesiyle bağırdı.

"Kim var orada?"

Sözleriyle birlikte varil sağ tarafa yuvarlandığında, fareler tarafından çevrilmiş hayvan leşi ile karşılaştı. Attığı çığlıkla rahatsız edilmiş olan kemirgenler hızla dağıldı geniş alana. Karşılaştığı görüntü onu daha da ürkütüp öğürmesine sebep olduğunda, hızla elini ağzına götürdü. İleride bulunan merdiven boşluğuna koşması saniyelerini aldı genç kızın. Yere uzanıp cenin şeklinde kıvrıldığında, elini başının üzerine götürerek neredeyse sayılı nefes almaya başladı.

Hava o kadar ayazdı ki, üzerindeki eski mont onu ısıtmaya yetmiyordu bile; hele de şimdi soğuk zeminle bütün olmuşken bu hiç mümkün değildi. Tüm dikkatini vererek etrafı dinlediğinde çok uzaklarda köpek uluması dışında, bulunduğu binadaki farelerin çıkardığı çitirtileri ve minik ciyaklamaları duyuyordu. Aklına gelen az evvelki görüntüyle elinde olmadan titrese de zihnini dağıtması uzun sürmedi. Şimdi kendi sorununa odaklanmalı ve peşindekilerden bir şekilde kurtulmalıydı. Gerçi bugün kurtulsa, yarın ne olacaktı? Eninde sonunda onu kısıvrak yakalayacaklardı; ya yüzünü

tanınmaz hale getirinceye kadar dövecekler ya da çekip vuracaklardı. Öldürmeleri daha olasıydı aslında, az evvel ardından işittiği kurşun sesleri gerçekliğin nişanesiydi. Tekrar ağlamaya başladı. Nasıl bu raddeye geldiğini düşündükçe daha fazla gözyaşı döküyordu.

Bundan yaklaşık iki yıl evvel başlamıştı doludizgin maratonu. Bir türlü bitmeyen yollar ve uzun bir kaçış hikâyesi... Sonrasında onun için hayatını feda ettiği adamın doğum gününde tanıştığı; beyaz zehir. İlki sadece bir parça adrenalin içindi, sonraki ilkinin bıraktığı hazzın devamını yaşamaktı, diğerleri de bir öncekinden devraldığı isteğin körüklemesi olmuştu. Bu zevkler aslında onun boyunu aşan türdendi maddi olarak ama bir kez girdi mi suya insan, iliklerine kadar ıslanmadan çıkamıyordu işte. Şimdi o da tüm hücrelerine kadar ıslanmıştı ama bir türlü arınamıyordu, atakları daha sık artıyor, bu zehre elde avuçta ne varsa yetmiyordu. Artık sağa sola yaptığı borçlar boyunu aşmış, kendi olmaktan çıkmıştı. Önceden böyle birisi miydi? Bir kurşun hesabını eder, fırına borçlanmaktansa o öğün ekmek yemezdi. Oysa şimdi? Çok değişmişti çok. Ama kendisinin suçu değildi! Sanki tüm dünya el ele vermiş kötü bir tuzak kurmuş, kurtlar sofrasında ağırlandı. Tüm yaşadıkları ne yazık ki olumlu düşünceler zerk etmiyordu ruhuna.

Atakları yüzünden bir işte doğru düzgün çalışamıyordu artık. İçinde bulunduğu çıkmazı tüm detayları ile hatırlamasıyla, bu sefer küçük bir hıçkırık döküldü etli dudaklarının arasından. Ağzını avucunun içiyle kapatıp arsız iç çekişlerini orada hapsedmeye çalıştı. Nasıl da iyi bilirdi o içten içe ağlamayı. Daha küçücükken öğrenmişti sıkıntısını, üzüntüsünü, gözyaşını yüreğine hapsedmeyi. Bu sefer başarılı olamıyor, ağladıkça ağlıyor, sesi boşlukta yankılanıyordu. Elinin tersiyle badem şeklindeki iri bal rengi gözlerini silip

burnunu çekti. Aslında nasıl da güzel bir kızdı kimsenin bakmaya doyamadığı. Ama damarlarında gezinen zehir yüzünden bakışlarının ferî çekilmiş, göz çevresi morarmış, pembe beyaz ten rengi griye dönmüştü. Ellerini yüzünün üzerine kapatıp kalan son yaşlarını kurularken, içten içe tüm kalbiyle mırıldandı.

"Allah'ım, yardım et." Durdu ve yüklemle özneyi değiştirerek tekrarladı, belki böylesi daha iyi olurdu. "Yardım et, Allah'ım. Allah'ım, yardım..."

* * *

Devasa iş makinesinin içinde sağına soluna bakındı orta yaşlı, kır saçlı, kısa boylu göbekli adam. Zor sığıyordu bu meretin içine, sorun kabinin darlığındaydı, göbeğinde hiçbir sorun yoktu. Karşısındaki viraneye gözlerini kısarak bakarken eli anahtara gitti, çalıştıracak olmuştı ki bir his dürttü onu. İçeride bir hayvancık veya gariban kalmış olmasındı? Zaten bu yüzden mahalle sakini imza toplayıp yıkımını istememiş miydi bu yapının?

"Bekir!"

"Buyur Usta!"

"Oğlum makineler çalışmadan son kez bak bakalım içeriye; hayvan, gariban kalmış olmasın."

Başında baret bulunan genç, ustasının sözleri üzerine nizami bir şekilde başını sallayıp, hızlı adımlarla içeri girdiğinde seri adımlarla etrafı kolaçan etmeye başladı. Karşılaştığı hayvan leşleri midisini allak bullak ederken, eliyle ve ayağıyla varilleri devirip seslendi.

"Kimse var mı?"

Sesi geri dönüp etrafta yankılandığında son kez bakındı etrafına. Tam dışarı çıkacağı sırada duyduğu inleme sesi üzerine olduğu yerde taş kesildi. Yavaşça arkasını dönüp, etrafına bakarken son

derece sessizdi. Tekrar işittiği ince, kesik inlemelerin üzerine sesin geldiği yöne doğru yavaşça yürümeye başladı. Merdivenlerin başına geldiğinde kafasını yukarı kaldırıp üst kattan gelip gelmediğine bakarken tekrar yükselen inleme ile hemen kat boşluğuna döndü. Yerde kapaklanmış, cenin şeklinde yatan birini görmesiyle gayri ihtiyari bir iki adım geriye gitti. Önüne gelen saçlarından yüzü görünmese de bir kadın olduğunu anlaması uzun sürmedi ve koşarak döndü.

"Usta!"

"Usta!"

Nefes nefese iş makinesinin başında durduğunda elini havaya kaldırdı.

"İçeride bir kadın var, usta."

Adam kaşlarını çatıp, anlamamış bir şekilde baktı karşısındaki çocuğa.

"Nasıl kadın var oğlum, doğru düzgün söylesene şunu."

"İnliyordu usta. Yüzü, gözü görünmüyordu; perişan haldeydi. Başına bir kötülük geldiği belli, bir fenalık yapmışlar kıza."

Makinenin başında bulunan adam hızla yerinden inip, yüreği çarparak içeriye doğru yürürken yardımcısı da hemen ardında ne taraftan gitmesi gerektiğini tarif ediyordu. Merdiven boşluğuna geldiğinde genç kadının inleyen, perişan olmuş bedeni ile karşılaşmasıyla hızla dizlerinin üzerine çöküp, saçları ile kapanan yüzüne dokundu ve eliyle hafifçe geriye doğru attı.

Dişleri birbirine kenetlenmiş, yüzü buz kesmişti kızcağızın. Her haliyle bir nöbetin pençesinde olduğu aşikârdı. Yerinden doğrulup cebinden telefonunu alarak ambulansı aradığında, olması gerekenden daha hızlı bir şekilde ekibin gelmesini istedi. Ardından kızı incelemeye başladı. Yavrucağ nereden baksa yirmili yaşlarının or-

talesındaydı, yani kendi kızı gibi...

"Ah kuzum benim ya."

Sözlerinin peşinden derin bir of çekti eski binanın duvarlarına isyan gibi çarpan... Kim bilir hangi ailenin kuzusu, hangi babanın ciğer paresiydi? Şimdi sıcak evinde olması gerekirken böyle savunmasız, yıkım tehlikesi olan bir binanın zemininde bilinçsiz ve perişan halde yatıyordu. Ne yaşamlar vardı gerçekten, insan şahit olmadan bilemiyordu. Sanıyordu ki hayat herkese huzur bulduğu oda sıcaklığında. Ama şimdi farkındaydı, her zaman bu böyle değildi... Bir of daha çekerken üzerindeki iş montunu çıkarıp kızın üzerine örterek ekibin gelmesini bekledi.

Yaklaşık on dakikanın ardından siren sesleriyle girdi sokağa ambulans. Ustaların yol göstermesiyle sedyeye alındı genç kız ve itina ile yerleştirildi arabaya. Vücut ısısı düşmüş, sanki tüm kanı çekilmiş, bedeni şiddetli bir zelzeleye tutulmuş misali titremektedir. Hemen bir serum takılması için ceketinin kolu bileklerinden yukarı sıyrıldığında, damarlarındaki iğne izlerini gören görevliler vahametle birbirlerine baktılar. Sıklıkla rastladıkları kadın hikâyelerinin bir benzeri ile karşı karşıyaydılar. Kapılar kapandığında ambulans hastaneye, sedyede boylu boyunca yatan genç beden de kendi hikâyesine yol aldı.

3. BÖLÜM

Ağaçtan bir yaprak düşse de kök salmaya devam edip, bir yenisini yeşererek rutinini devam ettirirken; insanoğlunun yaşamı çok da farksız değildi hani. Bir yanında kayıpları olsa da diğer yanında doğumları olup döngüsünü sürdürüyordu. Kimi ağır aksak, kimi doludizgin ama en nihayetinde gidiyor ve bir şekilde yaralarıyla yaşamayı öğreniyordu. Öğreniyordu, düştüğü zaman ayağa kalkmayı ve her dönemeçte manevra yapmayı. Engin, acıların en büyüğünü tatmış bir adam olarak; ölmeyip, hâlâ nefes alabiliyorsa onu sevenlere ibret olarak bir şeylerin kanıtıydı aslında. Her sabah daha bir hırsıyla uyanıyor, biricik karısı Naz'ın intikamını başka suçlulardan almaya çalışıp, suçsuz ve masum başka bedenler sönmesin diye uğraşıyordu.

Bir doksana yakın boyuyla her zamanki gibi iki büklüm uzanmış olduğu ikili kanepeden usulca doğrulup, elini ensesine götürerek sağa ve sola doğru esnettikten sonra üzerinde eğreti duran pikeyi

elinin tersiyle itti. Ayağa kalkıp uzun koridordan geçerek banyoya vardığında duşa kabine baktı önce, ardından kazağını hafifçe eliyle kaldırıp kokladı. Burnuna gelen onu rahatsız eden bir koku olmasa da, bedeninin ılık bir duşa ihtiyacı olduğunu düşünüp soyunarak bıraktı kendisini suya. Oldu olası soğuğa yakın suda banyo yapmayı severdi Engin. Birden anılarına yolculuk yaparken; o gün, yani Naz'la geçirdiği son günün sabahında suda şakalaştıklarını anımsadığında gülümsedi genç adam. Her ânı, her dakikası Naz'dan ibaretti onun ama iki gün evvel ölüm yıl dönümü olunca, sanki bir yıl önceki acıyı tazelemişti ve son birkaç gündür daha yoğundu duyguları.

Bedeninin gevşediğini hissettiğinde kabinin camlarını açıp yan tarafta asılı olan havluyu beline dolayarak dışarıya adımını attı. Odasına geçtiğinde dolabından gün boyu onu rahat ettirecek bir şeyler gözüne kestirerek hızlı bir şekilde giyindi. Çıkmadan şöyle bir baktı aynaya...

İçlerine baktığında boğulması mümkün olmayan dehlizleri andıran koyu kahve gözleri, buğday rengi teni, kalın kaşları, kirli sakalıyla yakışıklı bir adamdı ama bunun getirisini hayatının hiçbir döneminde kullanmamıştı. İnsanların dış görünüşüyle zerre kadar ilgilenmezdi, onun için önemli olan zekâ ve kalpti. Gelip geçici maddesel şeylerin üzerinde durmamaya itina gösterirdi.

Antredeki vestiyerden montunu alıp dışarı çıktığında merdivende tamamladı giyinmeyi. Evin önünde onu bekleyen arabasına binip evden uzaklaşırken, sırf ses olsun diye müzik çaları açıp zihnini dağıtmaya çalıştı. Bir an evvel melankoli hallerinden sıyrılıp işine sağlam kafayla gitmesi gerekiyordu. Bu onun ilkesiydi; ne eve iş sorunlarını götürür, ne de iş yerine taşırdı özel yaşamını. Naz'ı kaybettiği ilk zamanlar da dahi o çizgiyi çok güzel korumuş, ahlakı-

nı her seferinde belli etmişti. Yolu tamamlayıp emniyete geldiğinde artık görevine hazırды. Arkadaşlarına "Günaydın" diyerek yerine geçtiğinde montunu çıkarıp sandalyesinin arkasına astı. Sonra masasının üzerinde duran karısının fotoğraf çerçevesini düzeltti, sanki yamuk duruyor ve biraz da tozlanmıştı. Cama nefesiyle buhar yapıp, kazağının koluyla silerek yerine bırakırken bir de böyle baktı. İşte şimdi olmuştu.

"Müdür bugün poğaçalar benden, gel hadi. İso'ya diyelim çay getirsin de bir güzel yiyelim."

İşittiği can dostu Metin'in sözlerine gülümsediğinde, yanına yaklaşp masanın üzerinde duran poğaçalardan bir tane alarak dudaklarına götürdü Engin.

"Cimrisin oğlum, bu poğaçalar yeter mi bize?"

"Sen de yarın az alırsın ödeşiriz."

"Sana yağmurlu havada su yok."

Gülüşmeler eşliğinde, sözde kahvaltılarını yaparken yanına dostluklarını katık ettiler. Karınları doymasa da hiç değilse açlıkları yatışınca çalışmaya yine aynı masada devam ettiler. Gün içinde üzerinde çalışacakları olayların özetini geçerken görev dağılımı yaptılar aralarında. Onlar Metin ve Engin'di; ekibin acar, gözü kara iki kolunu. Birbirlerinin dillerinden anlayan iki samimi dosttu onlar akademi yıllarından kalan bağlılıklarıyla...

Mesleklerinin kutsal olduğunun bilinciyle her olaya dikkatle yoğunlaşır ve üstesinden gelmedikleri mevzu olmazdı. Dünden beri akıllarını meşgul eden dosyayı incelemeye devam ederken gözlelerinden detay kaçırmamaya imtina ediyorlardı.

Arama başlatılan bir işyerinde ilk olarak karton kutu içerisinde gazete kâğıdına sarılı iki kilo esrar bulunup; ardından mekânda ele geçirilen jantları takılı durumdaki kamyon lastiklerine karşı da nar-

kotik köpekleri tepki verince, incelemeye alınır. Polis ekipleri, beş lastiğin içlerini açtıklarında jantla arasına gizlenmiş şekilde 113 kilo esrara ele geçirir.

"Nasıl bir fantezidir anlamadım."

"Zekâlarını şeytanlığa harcayan zavallılar."

Metin'i arkadaşının sözleri gülümsetti.

"Gerçekten bir insan sahip olduğu potansiyelle canavara da dönüşebilir, bir âlime de."

Engin, başını kaldırmadan gülümserken tekrar önlerindeki evraklara yöneldiler. Her olayın notunu düşüp, kritiğini yaparken kendilerini kaybettiler. Saatleri bitip, tükenmek üzereydi ama gün boyu kursaklarına giden sadece iki poğaça ve sayısını unuttukları çaydı. Engin, artık midesinin kıyıldığını hissederken cebindeki telefonu titremeye başladı. İrkilerek eline aldığı anda ekranına baktı evvela, ardından gördüğü isimle gülümseyerek yanıtladı.

"Nasılsın Doktor Hanım?"

"Ah iyiyim Komiserim, siz nasılsınız?"

Telefonun iki ucundan da gülüşmeler yükselirken ilk seslenen genç kadın oldu.

"Nasılsın Engin? Görüşemiyoruz bayağıdır, ben kardeşimi çok özledim."

Derin bir soluk aldı Engin ciğerlerine. Sevdiklerine bağlı bir adamdı o. Zaten annesi ve ikiz kardeşi İrem'den başka kimsesi yoktu. Düşkündü ailesine ama Naz'ın kaybı daha yitik yapmıştı onu. Dünyadan elini, ayağını çekmiş ihtiyar misali...

"Ben de özledim sizleri."

"Hadi oradan, özleyen adam aramaz, sormaz mı hiç?"

"Biliyorsun İrem zaten elim, kolum kalkmıyor; hem bu ara yoğunum bayağı."

"Biliyorum, biliyorum da... Salma kendini; saldııkça, yalnız kaldıkça depresyona girersin. Hem yalnızlık Allah'a mahsustur Engin." Kısa bir süre sessizlik olurken tekrar devam etti kadın. "Diyorum ki bu gece bize yemeğe gelsen, benim de Ali'nin de nöbeti yok."

"Doktor arkadaşın da olacak mı?"

"Ne?" İrem'in sesi şaşkınlıktan çığlık gibi çıkmıştı, öyle ki kekelemesine engel bile olamadı. "Ne- ne dedin anlamadım? Nerden çıktı şimdi bu?"

"Annem geçenlerde senin bir doktor arkadaşından bahsedip durdu. Neymiş, bir görmeliymişim, beğenirsem tanışırmışım. Yalnızlık nereye kadarmış." Farkında olmadan sesini perde perde yükselterek bağırmaya başladı. "İstemiyorum İrem, istemiyorum! Ben hayatıma hiçbir kadının dâhil olmasını istemiyorum. Tek bir kadın girdi yaşamıma. Ve benim yüreğime hâlâ böylesi hükmederken, onun yerini bozmak için asla uğraşmam. Bu mevzuğu tekrar açacak olursanız fena halde kırarım kalbinizi!"

Genç kadının sessizce dinleyip sıra kendine gelince girdi araya.

"Dinle beni! Önce bir sakın ol. Benim böyle bir konudan haberim yok, annemin senin normale dönmen için çırpınışları işte."

"Çırpınmasın!" İrem'in sözlerini kesercesine söylendi genç adam. "Çırpınmasını gerektirecek bir durum yok."

"Bana bak. Anneme kızamıyorsun diye alma acısını benden."

Engin mahcup olup kendini hemen toparladı.

"Tamam, kusura bakma."

"Acını sonuna kadar yaşamayı onaylıyorum, bu sana iyi gelecekse tamam, sesimizi çıkartmayız. İstersen aylarca çıkma evinden, mesleki olarak uyarırım ama baskı yapmam. Herkes kendi canından, bedeninden sorumludur. Sen kendini acımiyorsan, ben de acımam." Soluklanma sesini işiten Engin, yine de girmediydi araya;

bilirdi, tanırdı ikizini, daha bitmemiştir onun söyleyecekleri. "Sana bu dediklerimin hepsini anneme defalarca söyledim zaten. Ama ne yaparsın, anne yüreği... Bunun için onu yargılayamazsın Engin, biraz daha makul düşünmeye çalış lütfen."

Gözlerini yumup, elini saçlarına daldırırken kardeşinin dediklerinde bir parça haklılık payı bulmuştu annesine katı davranmak konusunda. Sanki onu görüyormuşçasına başını salladı.

"Tamam, daha sakın davranmaya çalışacağım."

"Hah, şöyle." Gülümsediğini belli eden ses tonuyla devam etti. "Neyse, akşam sadece yemek yemek ve sohbet etmektir niyetim; bir de sana danışmak istediklerim var, geliyorsun değil mi?"

"Gelelim bakalım, yalnız zeytinyağlı barbunya istiyorum ona göre."

"Bu saatten sonra onu yetiştirebilir miyim bilmiyorum ama deneyeceğim."

İki kardeşin gülüşmeleriyle yaptıkları konuşmanın ardından akşam yemekte görüşmek üzere kapadılar telefonlarını. Engin, günün geri kalanını üzerinde çalıştığı dosya ile ilgilenmekle geçirirken, mesai sonunda iş arkadaşlarıyla vedalaşıp arabasına binerek merkezden ayrıldı. Koşuyolu istikametine girdiğinde köşedeki çiçekçiye uğradı genç adam. Öğlen yaptıkları konuşmada kardeşine sebepsiz çıkıştığını düşündüğünden, gönlünü almak istedi. Kır çiçeklerinden oluşan güzel, mütevazı bir buket yaptırdıktan sonra aracını iki sokak daha sürüp şık bir evin önünde durdu. Zili çalıp beklerken, çok geçmeden İrem ve Ali'nin güler yüzüyle karşılandı kapıda. Genç kadın kardeşini öpüp çiçeği alarak uzaklaştığında, ardından bıraktığı iki adam saygıyla tokalaştı.

"Hoş geldin Engin, ne iyi yaptın."

"Öyle mi dersin? İçini karartmayayım."

"Yapma şöyle! Biz kardeşiz, seçimlerine saygı duyuyoruz ama arada bizleri de unutma."

Engin, gülümseyerek elini Ali'nin omzuna atıp sıkıca tuttu. Konuşarak içeriye geçerken İrem de mutfakta hazırlıklarını tamamlayıp, sofrayı kurduğunda davet etti iki adamı da masaya. Engin için günler olmuştu sevdikleriyle böylesi güzel bir sofrada bulunmayalı. Her ne kadar kalabalıktan kaçsa da, içinde bir yerlerde garip bir şekilde huzuru hissediyordu böylesi aile yemeklerinde. Mütevazı, huzur dolu sofrada afiyetle yemeğini yerken İrem'in sesi ile bakışlarını ona çevirdi.

"Beğendin mi yemeklerimi?"

"Beğendim." Gülümseyerek çatalını patates püresine götürdü. "Hem çalışıp hem bu kadar lezzetli yemekler nasıl yapabiliyorsun, aklım almıyor."

Ali, tebessümle kolunu eşinin omzuna koydu.

"Ben dünyanın en şanslı erkeğiyim."

Engin, usulca başını kaldırıp birkaç saniye onlara bakarken, bir yıl önce aynı kelimeleri söylediği anı hatırlayarak neşesi solmasıyla başını önüne eğip çatalını dudaklarına götürmesi bir oldu. Bu durumdan fazlasıyla rahatsız olan Ali ve İrem hızla duruşlarına çeki düzen verdi. Son bir yıldır sevgilerini birbirlerine ikram ederken flörtleşmelerini Engin'in yanında yapmamaya özen gösteriyorlardı ona acısını hatırlatmamak adına... İrem, boğazını temizleyip konuyu değiştirmek istedi.

"Aslında sana söylemek istediklerim vardı Engin."

Genç adam tabağının yanındaki peçeteyi alıp kibar bir şekilde dudaklarına bastırdı.

"Buyur, hayırdır."

"İki gün evvel hastaneye bir kızcağz getirdiler, yirmili yaşlarda.

Yıkılmakta olan metruk bir fabrikanın içinde nöbet geçirirken bulmuş işçiler ve ambulansa haber vermişler. Kanında yüksek dozda eroin çıktı. Sürekli nöbet geçirip sayıkladığı için şimdilik uyutuyoruz. Sanırım kimsesi yok, kimliğinden araştırdık; dört yıl önce yetimhaneden ayrılmış, yani reşit olunca. Kendine geldiğinde yardımcı olmak isterim, mesela gerekirse Ali'nin rehabilitasyon merkezinde yardım almasını ve senin bu işin peşini bırakmamanı... Kızcağz bu pisliğe tek başına bulaşmadı ya, suçlu kimse çeksin cezasını."

Engin, sıkıntılı bir soluk verip elini ensesine atarak kavradı hafifçe.

"Kendine geldiğinde ifadesi alınması için ben bir memur yollarım olmadı."

"Ben senden yardım istiyorum Engin."

"İrem! Anlıyorum kimsesiz çocuklara zaafın fazla ama bu bahsettiğin kocaman kız."

Genç kadın, gözleri dolarken doğruldu sandalyesinden.

"Sen ne biliyorsun o çocukların umutlarını, ne biliyorsun hayattan beklentilerini, kuruma yeni birisi geldiği zaman kendilerini onlara beğendirme çabalarını? Belki o kızcağz da bütün senesini o şekilde geçirdi ve hiçbir aileye kabul edilemeden reşit olunca ayrılmak zorunda kaldı. Hem, o bataklığa nasıl battığını biliyor musun?" Durdu ve başını iki yana sallayarak cevap verdi. "Bilmiyorsun. Kusura bakma ama benim kardeşim bu kadar kalpsiz olamaz. Sen sadece Naz'ı toprağa vermemişsin Engin. Sen aynı zamanda kalbini de toprağa vermişsin. Nasırlaşması bu yüzden."

"Hayatım, sakın ol."

Ali'nin sözleri üzerine İrem elini kaldırarak eşini durdurdu.

"Sen karışma!"

Engin, bir şey demeden sandalyeden doğrulup salonu geçerek

vestiyere geldiğinde montunu ve atkısını alarak ayrıldı kardeşinin evinden. Bir şeyler söylese biliyordu ki daha fazla tartışacaktı İrem'le. Yaklaşık altı yıllık evli oldukları halde çocukları olmadığı için yaralı bir kadındı ikizi. Bundan ki hassasiyetini ona bağlayarak sessizliğini korumak istedi. Arabasına binip hızla uzaklaştı oradan, akşamın ilerleyen bir saati olduğu için köprü trafiği sakindi. Zihninde sürekli İrem'le yaptığı tartışma dönüp duruyordu. Gerçekten kalbi nasır mı tutmuştu? Evet, kalbini Naz'la gömdüğü doğrudu ama nasır tutmuş olması ona ağır gelirdi. Artık eskisi gibi sevdiklerine nazik değil miydi yani? Sesli bir soluk verdiğiğinde, kısa süreliğine gözlerini kapatıp açarak biraz daha hızlandı.

Eve vardığında kendisini her anlamda çok güçsüz hissediyordu. Sürüklenircesine attı kendisini kanepeye. Sabah yere düşürdüğü pikeyi hafifçe üzerine çekip, sol kolunu alnına yaslayarak gözlerini yumduğunda tek sesteki kulaklarında yankılanan:

"Kusura bakma ama benim kardeşim bu kadar kalpsiz olamaz. Sen sadece Naz'ı toprağa vermemişsin Engin. Sen aynı zamanda kalbini de toprağa vermişsin. Nasırlaşması bu yüzden."

* * *

Engin, irkilmesine engel olamayarak gözlerini açtığında doğruldu yattığı kanepenin üzerinde. Kolunu dizine koyup avucunun içine alnını yaslayarak derin derin soluk aldı. Rüya görmüş olmalıydı ama ne gördüğünü anımsayamadı bir anda. Üzerinde hâlâ durmakta olan pikeyi koltuğun üzerine bırakıp banyoya geçti; elini, yüzünü yıkayarak dişlerini fırçaladıktan sonra saçlarına gelişi güzel şekil verdi. Daha dün giysilerini değiştirdiği için değiştirme gereği duymayıp ayrıldı evden.

Gidebildiği kadar hızlı gitmeye özen göstererek sürmeye başladı aracını. Diğer yandan kolundaki saatine bakıyordu. Aradan ge-

çen yarım saatin ardından arabayı park edip merdivenleri hızlı bir şekilde çıkmaya başladı. Uzun zaman olmuştu buraya gelmeyeli; üçüncü katta mıydı odası, yoksa dördüncü katta mı? Dikkatle duvardaki yön tabelalarını inceleyerek dördüncü kata çıkmaya başladı Engin. Kata geldiğinde, "Dahiliye Doktoru İrem Tozkoparanı" yazısını görünce kat sekreterine içeride hasta olup olmadığını sordu ve kardeşinin yalnız olduğunu öğrenince kapıyı tıklatarak girdi içeri. Göz göze geldiklerinde dünden kalma kırgınlığın üzerine kardeşini şimdi karşında gördüğüne en çok şaşırان hiç şüphesiz İrem'di.

"E-Engin!" Kekelemesine engel olamaz bir şekilde öylece kalırken oturduğu koltuktan doğrulup ayağa kalktı. "Hayırdır, bir şey yok değil mi?"

Gülümseyerek başını iki yana salladı Engin.

"Hayır, bir şey yok. Aslında var mı demeliyim?" Durdu ve İrem'in yanına yaklaşip omzuna dokunarak gülümsedi. "Sana bir özür borcum var sanırım. Özür dilerim her şey için. Biliyorum kendi acımı yaşarken ne kadar bencil davrandığımı fark edemiyorum zaman zaman ve evet dünya sadece benim etrafımda dönmüyor." İrem, gözleri dolu dolu kardeşine sarılıp ağlarken pırpışılandı hiç ummadığı şekilde. Zaten oldukça duygusal bir yapıya sahipken yaşadıkları onu daha da hassas kılıyordu. Engin, kardeşini omuzlarından kavrayıp kendini hafifçe geri çekti. "O kızcağız için ne yapılması gerekirse senin için yapacağım."

Gözleri şaşkınlıktan iri iri açılan İrem, inanamadı duyduklarına.

"Ne gerekirse mi?"

"Evet, ne gerekirse?"

"Söz mü?"

"Söz. Kardeş sözü hatta."

Engin gülümserken bu sefer az evvelkinden daha sıkı sarıldı

kardeşine. Bazen hatanın telafisi olmasa da bazen kıyıdan, köşeden yakalayıp bir çıkar yol bulabiliyordu insan. Şimdi Engin de bir gece önce sebepsiz yere gönlünü kırdığı kardeşinin, yaralı yüreğini onarmak için çabalayacaktı kimsesiz kızcağıza yardım ederek.

4. BÖLÜM

İrem önde Engin hemen ardında yatan hasta katına geldiklerinde birlikte girdiler koridorun en sonunda bulunan odadan içeri. Yatağın başucunda duran serum şişesine ilaç enjekte eden hemşireden İrem, ilacın dozu ve hasta hakkında bilgi alırken; birkaç adım geride duran Engin yüzü henüz görünmeyen kızın açıkta kalan kollarına baktı. Bir insan bunu kendisine nasıl yapardı, aklı almadı. İğne izleri morluklara yol açıp kim bilir ne kadar damarın sebepsiz patlamasına sebep olmuştu. Hemşire işini bitirip çıktığında yalnız kaldılar küçük hastane odasında.

“Gelsene Engin, niye öyle eğreti duruyorsun?”

Engin, kardeşinin sözlerine sıkıntıyla soluyup girdi içeriye. Yavaşça yaklaştı yatakta yatmakta olan kıza. Morarmış kolları, zayıflıktan belli olan kemikleri, gözünün altındaki torbaları, muhtemelen boya olduğunu düşündüğü uçları keçe gibi olmuş siyah saçları... İçinin burkulduğunu hissetti. Mesleğinde daha nicelerini görse de hiçbiriyle yakın temasta bulunmayıp görevini yaparak geçtiğinden

bu kadar acıma duygusu hissetmiyordu. İşinin bir parçası olduğunu düşünüyordu en nihayetinde ama şimdi bu kızın böyle ilaçlardan medet uman, savunmasız bedeni yüreğinde çoktan unuttuğu acıma duygusunu bulup çıkartmıştı en ücra köşeden.

"Ne kadar daha yatacak?"

Omzunu silkip kollarını iki yana açtı İrem.

"Bilmiyorum. Gerçekten kötü durumda, zaten bu hastanenin şartlarıyla olacak iş değil. Dün Ali'yle de konuştum, yardım edecek o da. Belki hafta başı oraya nakil ettiririz."

"Kendine geldiğinde bir ifadesini alalım bakalım."

"Yalnız dün kılıksız bir adam sormuş onu."

"Nasıl yani?"

"İsim vermemiş, kimsesiz bir kızın burada yatıp yatmadığını sormuş."

"Sonra?"

"Sonrası o kadar. Artık her kimse baya bir etrafta dolanmış."

İşkillenen Engin, kaşları çatık baktı kardeşine.

"Ben buraya bizim çocuklardan birisini yollayayım en iyisi. Önem amaçlı nöbet tutsun. Genelde böyle vakalarda borçlu olur bu tipler ve bir şekilde ulaşır ona peşindekiler. Üstü kapalı biri sorduyorsa vardır bunda bir iş."

"Korkutma beni Engin, açıklama yapmadan gerekeni uygula işte."

"Korkacak ne var bunda? Uyarıyorum seni, yaşadıklarımı söylüyorum."

Başını tamam dercesine salladı İrem. Sonrasında kardeşine sarılıp başını omzuna yasladı. Ne kadar birbirleri ile kapişsalar da farklıydı onlar. Zaten bu dünyada en gerçekçi sözdü belki de. Kardeş kardeşi bıçaklar, döner yine kucaklardı... Beraber dışarı çı-

kacakları sırada yatakta yatan bedenin titremesi üzerine ikisi de bakışlarını genç kıza çevirdiler. Halinden şimdi bir atağın içerisinde olduğu belli olurken; İrem hızla ilerledi hastasının yanına. Butona basıp hemşireleri yanına çağırarak yapılacak müdahaleleri uygulamaya başladığında, Engin hüznle baktı hem kardeşine hem de amansız savaş veren bedene.

"Belli ki inatçısın, aferin sana nasıl da direniyorsun."

İrem'in sözleri üzerine buruk bir şekilde gülümsedi Engin. Hastaların tepkisine göre nasıl da karakterlerini anlayabiliyordu. Gerçi bazen kendisi de yapıyordu ya o işi neyse. Telefonunun çalmasıyla odadan dışarı çıkıp cevapladı aramayı.

"Efendim Metin?" Arkadaşının sitemi üzerine saatine bakmak aklına gelmişken, akrep ve yelkovanın on' u göstermesi kaşlarının hayretle havalanmasına sebep oldu. "O kadar olmuş mu ya, hiç farkında değilim." İşittiklerine göz devirdi. "Gelince anlatırım uzun mevzu, kısacası kendime bela buldum dostum. Balıklama atlamayı düşünüyorum, var mısın sende?" Arkadaşının yanıtına sesli gülümserken, kapıyı tıklatıp kardeşinin dikkatini çektikten sonra gidiyorum dercesine elini kaldırarak vedalaştığında devam etti. "Buna çok sevindim, yine beraberiz ortak." Tekrar gülümseyip, geç kalmasından dolayı Hasan Baba'nın nabzını sordu. Gerçi o da biliyordu şefi ona hep iltimas gösteriyordu özellikle son bir yıldır daha da esnekti. Yine de bunu anlamamış gibi davranıp su istimal etmemeye çalışsa da bazen kendi kontrolü dışında gerçekleşen olaylarda da bir parça mahcubiyet duyardı. Rahmetli babası öyle öğretmişti ona, görev bilincinin tam olmasını, her mesleğin kendince saygınlığı olduğunu ve esneklik kaldırmayacağını söylerdi zamanında.

Hastaneden ayrılıp emniyete yol alırken, az evvelki görüntü sık

sık ziyaret etti zihnini. Bu eroin denilen illet hep başıboş kalmış insan evlatlarını bulup yakalıyordu. Yaklaşık bir yıldır bu dosyalarla ilgilendiğinden artık suçlu da kurbanı da kilometrelerce öteden tanıyabiliyordu. Kendi düşünceleri ile hemhal bir şekilde arabasını park edip merdivenleri çıktığında koridorda karşılaştı Hasan Başkomiser ile.

"Engin." Elini uzatıp omzuna koydu baba şefkatinde yaşlı adam. "Bir sorun yok, değil mi?"

"Yok baba, sağ ol. Bir sorun var ama benimle alakalı değil."

"Hayırdır?"

Kendisini sıkıca kavrayan kolla birlikte adımlarını odalarına çevirirken anlatmaya başladı Engin.

"İkizim İrem, birkaç gün önce çalıştığı hastaneye kaldırılan bir kızıdan bahsetmişti, oradan geliyorum. Metruk bir binada eroin komasında kriz geçirirken bulmuşlar. Kendilerince araştırmışlar, kimsesizmiş kızcağzı."

"Ah, ah hep benzer hikâyeler."

İç çekip başını evet dercesine salladı Engin.

"Öyle ne yazık ki. İşte İrem de benim, kızdan ifade almamı ve ilgilenmemi söyledi. Kızın kimsesiz oluşu etkilemiş onu. Biliyorsun bu konularda çok hassas, kıramadım."

"İyi yapmışsın, başına bir adam yollayalım tedbir için. Bunların eli, kolu her yere uzanır."

"Zaten öyle bir tehlikesi varmış, farklı kişiler danışmadan bilgi alıyorlarmış kız hakkında. Ben de Ahmet'i yollayacağım oraya." Gülümseyerek devam etti. "Bu konuda Metin'in de yardımını istiyorum, izin verirsen birlikte ilgilenelim dosyayla."

"Olur tabii. Ama ben bir kişiyi daha yanına almanı diliyorum." Kim olduğunu tahmin edemeyip sorarcasına baktı Engin. "Melda,

artık bizimle çalışacak bu ikinci yılı olsa da burada ilk senesi. Senin ve Metin'in tecrübelerinden faydalansın istiyorum."

Gülümsedi Engin.

"Melda ne ara büyüdü de polis oldu?"

"Sorma ağabeyi, büyüdü ya."

Gülüşüp birlikte odaya girdiklerinde onları bekleyen ekibine selam verip kısa bir toplantı yaptı Hasan Başkomiser. Sonrasında az evvel Engin'le konuştukları mevzuyu anlatıp, bu görevi Metin'le ikisine verdiğini ekledi. Diğer görevler için de dağılım yaptıktan sonra ayrıldı yaşlı adam oradan. Arkadaşıyla yalnız kalan Engin, olayı bir de kendi anlattı arkadaşına. Ortak kararlar alıp kızın kendine gelmesine kadar bunu askıya alırken, Ahmet'i hastaneye gitmesi için görevlendirdi. Ardından yarım kalan işlerine devam etmeye başladı.

Seri katiller, hırsızlar, cinayetler; biri diğerinden daha az değildi sanki. Hepsi kol geziyordu bu dünyada ve her ülkeye münhasır olarak seyir gösteriyordu türleri. Türkiye'de ki cinayetlerin birçoğunun namus ve töre olması gibi mesela... İçine düştüğü dosyalardan başını kaldırdığında öğle yemeği saati gelmişti. Metin'in onu silkelemesi üzerine bir şeyler yemek için dışarı çıkacakları sırada kapıda karşılaştılar Hasan Başkomiser ve kızı Melda ile.

"Çıkıyor muydunuz gençler?"

Engin, gülümseyerek baktı karşısındaki babası yerine koyduğu adama.

"Senden mühim mi baba?"

Metin de içtenlikle benzer sözleri sarf ettiğinde kolunun altında sıkıca tuttuğu kızına bakıp ardından yine onlara döndü adam.

"Melda'yı getirdim, bundan sonra ikinize emanet. Daha çok toy bu konuda ama siz ağabeyleri olarak ona yol göstereceğinizden

şüphem yok."

"Estağfurullah, o istediği sürece yardımcı oluruz."

Metin'in sözlerini Engin'de desteklerken genç kız gülümseyerek baktı görev arkadaşlarına.

"O zaman hep yanınızdayım."

"Bakıp, göreceğiz."

Engin'in sözleri kızı daha fazla gülümsetirken ağabey korumacılığıyla yaklaştı iki adam da ona. Masalarını gösterip onlar gelene kadar dosyalara göz atmasını söyleyerek odadan ayrıldıklarında, arkalarında bıraktıkları Melda da bir parça bozulmuş olsa da sesini çıkarmadan oturdu öylece. Babasının sürekli ona kız çocuğu gibi davranması sonucu şimdi görev arkadaşlarından böylesi bir muamele görmek onu kızdırmıyordu da ne yapsaydı?

* * *

"Arjantin'de nesli tükenmekte olan kurbağaları bir fotoğraf filmi kutusuna koyup sınır dışı etmeye çalışmışlar. Dünya nereye gidiyor anlamıyorum. Bizzat her gün yeni bir hadiseye şahit olup bu kadarı olamaz derken; bir sonrakine yine şaşıyorum."

"Ben, herhangi bir olayda; suç, kaçakçılık, tecavüz vesaire fazla şişirilip ekranlarda dönmesine kızıyorum. Belli bir zaman sonra suça meyilli insanlarda algıda seçiciliğe giriyor. Edindiği bilgilerin üzerine bir de fantezilerini etkileyince çık çıkabiliyorsan işin içinden."

"Öyle deme baba! Bence saf olan insanında gözünü açıyor. Artık eskisi kadar 'ben polisim' diye arayana itibar eden yok. Varsa da bir anlık gaflet basiret tutukluğu."

Engin, her konuda olduğu gibi bu konuda da sabit fikirli yönüyle doğru bildiğini sonuna kadar sürdürmeye çalıştı.

"Orası öyle ama yine de istisnalar kaideyi bozmaz. Hatırla! Sev-

gilisi tarafından başı gövdesinden ayrılan genç kızı; aylarca gündemde kaldı haber, sonra gövdesi başından ayrılan sayısız ceset bulduk. İnsanların gözünü açmak adına haberler iyidir ama detaya girmek katil zihniyetli psikopatları alternatifine itiyor."

İyice soğumuş dürümünden bir ısırık alıp ayrılanından yudum-larken düşünmeye çalıştı, Metin. Aslında her ikisinin de haklılık payı olduğunu biliyordu ama şimdi Engin'le laf doğrultmak deveye hendek atlatmakla eş değerd. En iyisi konuyu değiştirmekti.

"En iyisi dosyamızla ilgilenelim... Neydi baba, kızın adı?"

"Bade." Elini başına götürüp düşünürken devam etti. "Yok. Balım. Balım'dı evet."

"Tüh ya, ismin güzelliğine bak bir de yaşadığı hayatın zehir zembereğine."

Engin başıyla tasdikledi arkadaşını.

"On sekiz yaşında ayrılmış yetimhaneden."

"Yetimhaneden sonra bulaştı bu illete herhalde?"

"Kim bilir, muhtemelen."

"O zaman yetimhane ile irtibata geçmeye gerek yok."

"Bence yine de geçelim bu kız oradan ayrılınca ne yapmış, kimlerle görüşmüş bilelim."

Omzunu silkti Metin.

"Ben bir şey çıkacağını sanmıyorum."

"Bir kez ortak bir fikre sahip olsak kafamı yararım zaten. Gerçi buna rağmen nasıl oluyor da yine aynı gemideyiz ben de onu anlamıyorum."

Metin, gülerek Engin'e omuz atıp tabureden kalktığı anda ellerini ceplerine sokarak bakındı etrafına. Ardından arkadaşı da lokmalarının geri kalanını ağzına tıktığında omuz omuza yürüdüler geldikleri yöne doğru. Engin, Metin'i yetimhane konusunda ikna etse de

hemen gitmeyeceklerin, önce kızı konuşturmaya çalışıp, ketumluğuna göre hareket edeceklerini söylediğinde onayladı arkadaşını genç adam. Emniyete gelip merdivenleri çıkarken mırıldandı kendi kendine Metin.

"Hasan Baba'ya bir şey diyemesem de Melda'nın bizimle takılması hiç hoşuma gitmedi. Ayak bağı olacak sürekli."

Dişlerini sıkarak devam etti Engin, karşısında onları bekleyen genç kızı işaret ederek.

"Bence de, neyse çaktırma bize bakıyor şu an."

"Nerede kaldınız? Canım sıkıldı resmen."

Genç kızın sözlerine kırılır, kırılmaz diye düşünmeden hemen cevap yetiştirdi Engin.

"Biz iş arkadaşınız Melda, sana eğlence vaat eden olmadı."

İşittiği laf biraz ağırlık yaparken renk vermemeye çalıştı, Melda. Şimdi bu adam ona böyle davranıyorsa sebebi babasıydı; sürekli küçük kız muamelesi yapıyordu, ha bir de ağabey demesini söylemişti. Söylemeyecekti. Söylesin de daha çok üstüne gelsinler, değil mi?

"Biz de biliyoruz görev sorumluluğumuzu Engin Komiserim."

Hızla arkasını dönüp ilerlediğinde, Engin kendisine yapılan tribe gözlerini devirirken, Metin muzır bir şekilde gülse de kızdırmadı arkadaşını. Beraber atılan adımlarla masalarına geçerek kaldığı yerden devam ettiler. Kimi Melda'yı bilgilendirip ona görev verirken, kimi kendileri tuttular notlarını.

Mesai bitiminde Engin, arabasına binip bu sefer birkaç gün önce kıldığı kalbi tamir etmek için yol aldı. Edirnekapi'ya geldiğinde indi arabasından, Severdi surlar boyunca yürümeyi. Elleri ceplerinde, dudaklarında küçük bir ısıklıkla ilerleyip çoğu birbirinin aynı olan sokaklardan birine girdi ve eski bir apartmanın önünde durarak tır-

mandı merdivenleri. Kapiyı vurup beklerken çok geçmeden açıldı ardına kadar. Başında solmuş yeşil yemenisiyle kendisine sitemli bakan annesine göz kırptı gülümseyerek.

"Süheyla Sultan!"

"Sultanlar kovalasın seni."

Engin, ayakkabılarını çıkarıp içeri girdiğinde annesini kolları arasına alıp kapiyı ayağı ile örttü.

"Kızgın mıymış bana meleşim?"

"Çekil şuradan huysuz oğlan seni. Rahmetliye benzedin zaar, kızdığı zaman dilinin ayarı olmaz, iki gün sonra saman alevi gibi sönerdi."

"Kız sen rahmetliyi mi özledin? Bak geçen de benzetmiştin; bu ara çok anar oldun."

"Tövbe estağfurullah. Git işine edepsiz seni."

Süheyla Hanım, bir yandan gülerken oğlunun güçlü kollarından çıkmaya çalışıyordu. Engin, daha fazla annesini yormamak adına kolunu omzuna koyup adımlarını kendine uydurarak oturma odasına geçti. Yılların eskitip, verniklerinin yer yer attığı iskandinav koltuğa oturdular yan yana. Engin iki büklüm kıvrılıp annesinin dizlerine başını koyarak uzandığında gözlerini yumdu. Biliyordu, çok geçmeden o merhametli parmaklar dolanacaktı saçlarında. Ki fazla zaman almadan bir kez daha tecrübe etti bu güzel hissi.

"Bakma sen bana anacım, bakma bu deli oğluna, esip gürlediğime, ipleri kopardığıma. Nasıl da pişman oluyorum sonra bi' bilsen. Bak yine dizinin dibinde alıyorum soluğumu. Çok yordu evladımın gidişi, beni. Atlatamadım hâlâ. Seni kırmak hiç istemiyorum ama ne olur sen de bana evlilikten bahsedip üzme beni. Ben karımı hâlâ bu kadar severken," durup sol elinin parmağında takılı olan alyansı gösterdi. "onun alyansını hâlâ takarken, bir başkasının düşüncesi

hatırasına ihanet olur be anacım."

Süheyla Hanım yanağına düşen damlayı tülbindinin ucuyla kurularken, bir kez daha burkuldu yüreği. Aslında oğlunu en çok o anlıyordu; kocasını kaybettiğinde çocukları liseye gidiyordu, tarifi mümkün olmayan bir acıydı. Şimdi seneler geçmiş, harı azalmıştı ama tutunma sebebi hep evlatları olmuştu. Şimdi oğlunun da toparlanması adınaydı çırpınışı, çektiği acıya anne yüreği el veremeyip, kendince çözümler bulmaya çalışırken yanlış anlaşılması üzmüştü onu. Derin bir soluk aldı kadıncağz yorgun ciğerlerine.

"Ah Engin'im, canım oğlum. Bir gün evlat sahibi olursan eğer, anca o zaman anlarsın beni. Sen o koca evde yapayalnız durup her gün biraz daha ölürken, ben de kendi kendime çare arıyorum ne yapayım anayım ben. Oğlumu mutlu görmek isteyen yanımda her şeyi mubah görüyor belki de."

Engin, saçlarında duran eli alıp dudaklarına götürerek öptükten sonra kalbinin üzerine götürdü.

"Burası tamamen ona ait, başka kadına verebilecek bir şeyim yok benim. Sadece bir nefes olsun diye evlenirsem, sevgisizliğimle onun nefesini söndürürüm anne."

"Öyle olsun oğlum, orası hep ona ait olsun, bir daha da evlilik konusunu açarsam ne olayım."

"Deme öyle biliyorum seni. Durmazsın sen, tutamayacağın laflar etme."

"O zaman yalnız yaşama bari gel yine yanıma kapat o evi."

Başını huzursuzca oynatırken gözleri nemlendi Engin'in.

"Karışma be anam, karışma işte. Ben bu konuyla ilgili daha fazla kırmak istemiyorum seni."

"Peki. sen bilirsin. Ne diyeyim başka?"

Eğilip oğlunun alnından öperken, gözündeki yaşı görünce bir

kez daha burkuldu yüreği. Bir şey söylemeden yavrusunun başını dizlerinden kaldırıp yemek hazırlayacağını söyleyerek gitti mutfığa. Taze pirinç pilavı yaparken, dolaptan çıkardığı kuru fasulyeyi ocağa koyup ısıttı. İçeriden yükselen televizyonun sesini duyunca, Engin'inin zihnini oyalamak için açıldığını anladı. Bilirdi, o kutuyla ilgisi yoktu oğlunun. Haber dahi izlemezdi ama düşünceleriyle boğuştuğu vakit boş boş bakardı merete. Elindeki tabakları hemen kösedeki küçük masaya taşıyıp sofrayı kurarken seslendi oğluna.

"Sofra hazır oğlum." Engin'in ayak sesleri yaklaşıp sandalyenin gıcırdamasıyla oturduğu belli olurken oğluna sırtı tamamen dönük olan Süheyla Hanım tabağı yemekle doldurdu. "Sabah beni Melike aradı."

Durdu bir an Engin.

"Naz'ın kız kardeşi Melike mi?"

"Evet. Naz'ın seneyi devriyesi ya, okuma yapacaklarmış, benimle İrem'i de çağırdı."

"Bana neden haber vermediler?"

Elindeki tabağı oğlunun önüne bırakıp kendi tabağıyla döndü tezgâha.

"Kadınlar arasında oğlum, ne yapacaksın orada?"

"Anlıyorum, yarın iş çıkışı ben de giderim o halde."

"Sen bilirsin de bence yine de gitme. Sana hâlâ kızgın Canan Hanım."

"Ben zaten kendimi cezalandırıyorum anne."

Tabağıyla birlikte Engin'in karşısına otururken ekmeklikten bir dilim ekmek alıp ikiye böldüğünde, birini oğlunun önüne koyup kaşık tutan eline dokundu gülümseyerek.

"Ömürleri dağıtan Allah'tır evladım, sen de cezalandırma kendini. Şehit oldu karın, aksine sevin onun için. O gün silahın tutuk-

luk yapması da takdirilahi. Allah istemediği sürece kimse kimseyi koruyamaz. Üzülme sakın, ben Canan Hanım'ın tutumunu acısına bağlıyorum."

"Ben onu anlıyorum ama o benim acımı önemsemiyor. İbrahim Baba'nın hatırı bende büyük, geçen gittim yine, kahvehanesinde bir acı kahve içtim dertleştik, helalleştik. Beni teselli etti sanki acı kendisinin acısı değilmiş gibi."

"Herkes farklı işte ne yaparsın, kimse kimseyi değiştiremiyor ki oğlum. Kimde ne varsa onu ikram ediyor."

Engin annesine gülümserken; güzel gönlüne bir kez daha hayran oldu. Bu kesinlikle herkeste olmayan bir meziyetti. Önüne bırakılan ekmeği dudaklarına götürürken göz kırptı annesine. Desteği için, nasihati için, dert ortaklığı için...

5. BÖLÜM

İrem, elleri beyaz önlüğünün cebinde odasından çıkıp servise geçtiğinde, yatan hastalarını kontrol etmekte niyeti. En genç hastası olan Balım'ın odası koridorun sonunda olduğu halde onunla başlıyordu kontrollerine. İki gündür kapı önünde nöbet tutan polis memuruyla göz göze gelince gülümseyerek selam verdi.

"Kolay gelsin."

"Sağ olun Doktor Hanım." Durup içeriyi işaret etti sonra. "Ben de artık sizin ilgilenmediğinizi düşünmüştüm hastayla."

"Anlamadım, nasıl yani?"

"Az evvel bir doktor geldi 'bundan sonra hasta ile ben ilgileneceğim' diyerek girdi içeriye."

"Ne! Ne yaptın sen Ahmet?"

İrem, duyduklarına panikleyip hızla asıldı kapıya. İçeride hasta yatağının başında beyaz önlüğü, boynunda kimlikliği ile doktor görünümlüne sahip uzun boylu adamın, genç kızın serumuyla uğraşmakta olduğunu görünce bağırdı.

"Hey, ne yapıyorsun?"

Adam işittiği sese ve yaptığı işin gizliliğinin verdiği panikle başını kaldırdığında gözlerinde çaresizlik okunuyordu. Ne yapacağını bilemediği bir sarsaklıkla ikilemde kalsa da kendisini toparlaması uzun sürmedi. Çevik bir hareketle kapıya doğru yürüdüğünde adımları Ahmet tarafından engellendiği sırada kapana sıkışan fare misali saldırganlığını sergilemekten çekinmeyip belinden çıkardığı sustalıyı karın boşluğuna saplayarak dışarıya doğru koştu.

Sessiz koridorda yankılanan ayak sesleri yankı yapıp açık olan kapıdan içeriye sızarken; eli yarasının üzerinde olan Polis Ahmet yere yığılıp acıyla kıvranmaya başladı. İrem, gözlerinin önünde gerçekleşen bu yaralanmaya ne yapacağını bilemez bir halde avazı çıktığı kadar bağırmaya başladığında saniyeler içerisinde odanın içerisi meslektaşlarıyla doldu. Onun görevi hastayı iyi eylemekti, gün boyu neleriyle karşılaşılıyordu ama şimdiki durum onun için bambaşkaydı.

Yanına yaklaşan doktor arkadaşı koluna girip onu sandalyeye oturtturarak sakinleştirmeye çalıştığı sırada, diğer yandan hemşireler yaralanan Ahmet'in ilk yardımını yapıyordu. Dakikalar içerisinde savaş meydanına dönen küçük oda da İrem dâhil herkes kendince yaşam savaşı vermekteydi. Yaralıyı, içeriye alınan sedyeye nakledip ameliyathaneye götürülürken kafası dağılan ekibin anca aklına geldi kızcağızla ilgilenmek.

İrem yavaş yavaş şoku üzerinden atmaya başlayınca arkadaşlarının yanına genç kızın başucuna varıp sessizce izledi. Onun hastası olsa da eli müayeneye gidemedi nedense. Yalnızca kendi benliğine bu kızcağızı kurtaracağını tembihlemiş olsa da sanki dünyaya söz vermiş gibi hissediyordu ve bu yüzden ki daha kurtarmadan ölürse kendini affetmeyeceğini düşündü. Engin onu o

kadar uyarmışken o tehlikeyi ciddiye almamıştı açık açık.

Kontrolleri tamamlayan doktor arkadaşı gülümseyerek genç kızın durumunun stabil olduğunu bildirip kısa cümlelerle açıklama yaptığında gözünden yaşlarının akmasına mani olamadı, İrem. Teşekkür edip personeli dışarıya uğurlarken yitlik ve yorgun bir şekilde hastasının yanı başındaki sandalyeye çöktü. Fasıla vermeye nasıl da ihtiyacı vardı... Başını elleri arasına aldığı sırada gözleri nemli, yüreği elemliydi bu şekilde kaç dakika kaldığını o da anlamadı taa ki açık olan kapının usulen vurulana kadar. Göz göze geldiği hemşireye hüzünle baktı.

"Efendim Hilal?"

"İrem Hocam, memur arkadaş ameliyata alındı organlarında derin yırtık oluşmuş."

"Kim girdi ameliyata?"

"Kenan Hoca."

Gülümsemeye çalıştı İrem.

"Tamam, Hilalciğim yine beni bilgilendirin e mi?"

"Peki hocam. Bu arada size de çok geçmiş olsun."

İrem, genç kızı gözleriyle onaylayıp odadan uğurladıktan sonra cebinden telefonunu alarak Engin'i aradı. Sesi titrek Ahmet'in yaralandığını söylemesiyle aynı anda kardeşinin bağırıışlarını ve küfürlerini işitti. Öfkeliydi. Bir şey söyleyemedi İrem, ne edecek tesellisi vardı ne de savunması. Gerçi kardeşinin bağırıışları ona değildi, alınmamıştı üzerine, tavrı olan haksızlığıydı ama yine de vicdanen bir parça sorumlu hissetti kendisini. Genç kızı tanıdığı anda duyarsız kalamamış ve yakınlarını bir bir çekmişti mevzunun içerisine; şimdi onlar adına pişman olmuşken, ilk kez kendisini bu kadar çaresiz hissetti. Kimlerin derdine deva olmuştu oysa. Şimdi ise bu kızcağıza çare olmak ne de zordu. Telefonunu kapatıp ba-

kışlarını yatağa çevirdiğinde yüreği sızladı tekrar. Nasıl bir belanın içerisindeydi yavrucak böyle? Kahretsin ki Engin haklı çıkıyordu işte. Daha dün söylediklerini, kuruntu ve paranoya ya yormuşken, şimdi gerçekleşen bu olay kızın peşinde birilerinin olduğunu manifestosuydu. Daha yirmi iki yaşında bir kızın kiminle alıp veremediği, büyük hesapları, can borcu olurdu? Bu kızın yaşadığı dünya ile kendisinin yaşadığı dünya aynı gezegen miydi? Belki babasız büyümüştü ama annesi almıştı kanatlarının altına ikiziyle kendisini. Şimdi yatakta yatan beden, Allah bilir hangi anne babanın anca doğduğunda günah olduğunu hatırlayıp dışarıya bıraktığı yavrusuydu. O bir evladı olsun diye varını yoğunu ortaya koyuyordu diğer tarafta millet kendisine bahşedilen mucizeyi sokak ortasına bırakıyordu.

Oturduğu sandalyeden kalkıp kızın yatağının ucuna ilişirken dikkatle inceledi. Elini yüzüne değdirdiğinde kızın irkildiğini hissetmedi bile. Şu an o kadar kötüydü ki, birden kız konuşacak olsa tepkisi şaşırarak yerine cevap vermek olurdu. Parmakları evvela oldukça uzun bir çizgi halinde devam eden orta kalınlıktaki biçimli kaşlarına değdi, ardından sık kirpiklere ve zayıflıktan çok dolgun olmasa da çıkık elmacık kemiklerine. Sonra da kalın dudaklarına ve peşinden hemen üzerindeki belli belirsiz benine... Nasıl da kumsuz ve güzeldi yüz hatları, şimdi darmadağınık dursa da eşsiz bir albeniye sahip olduğu belli oluyordu. Keçe dokusuna sahip olan yıpranmış saçlara dokundu. Avucuna battığında küçük bir hıçkırık çıktı dudaklarından. Ağlaması yavaş yavaş histerik bir hal alınca güçlükle attı kendini dışarı. Kapının önündeki banklara oturup hıçkırıqlarla ağlarken, ne hastanede olduğunu hatırladı ne de burada bir doktor olduğunu... Geçen zamanın kavramını yitirmişti ki omzuna dokunan elle kendine geldi. Başını kaldırdığında ikizinin şef-

katli koyu kahve gözleriyle kesişti bakışları. Sonra usulca oturdu yanına ve sıkıca sarıldı kendisine. Bu hamle onu daha fazla üzüp ağlamasını şiddetlendirince Engin'in melodik sesi ninni gibi geldi.

"Şşşttt. Geçti! Hem senin daha güçlü olman gerekmez mi Doktor Hanım? Sen her yaralı gördüğünde böyle mi olursun?"

"Engin!"

"Hı?"

Kendini geri çekip yaşlı gözlerle baktı İrem.

"Gerçekten özür dilerim, arkadaşının yaralanmasına ben sebep oldum. Kendi inandığım yolda giderken masum insanları da sürükledim peşimden."

Engin kardeşinin ellerini avuçlarına alırken gülümsedi.

"Öncelikle şu konuda anlaşılm. Ahmet, zaten sizi korumak için buradaydı yani senin onu korumanı gerektirecek bir durum yoktu. Ayrıca sen beni zorlamadın, ben kendim kabul ettim ve bu işe dâhil olurken bunları tahmin ediyordum ki ondan Ahmet'i diktim başınıza. Tıpkı onun da bunları göze alarak, burada sizi korumaya çalışması gibi." Pek ikna olmasa da başını tamam dercesine sallarken burnunu çekip, elinin tersiyle sildi yaşlarını. "Gelirken bir arkadaş daha getirdik. İsmi Burak, hastane müdürüyle görüşüyor şimdi."

"Biz kendisini kısa süreli de olsa toparlaması için uyutup onarmaya çalıştık. Bundan sonraki tedavisi bizi aşıyor bu yüzden yarın sabah Alilerin kliniğine transfer edeceğiz. Onunla birlikte gider o zaman."

"Hallederiz orasını sorun değil de. De si var bu işin İrem. Ali'nin çalıştığı klinik A sınıfı bir hastane."

Omzunu silkti kadın.

"Biliyorum, neyse ücreti ben üstleneceğim. Bilemezsin Engin, çok etkiliyor bu kız beni. Düşündükçe içim titriyor, kim bilir nasıl bir

hikâye çıkacak ardından?"

Engin, kardeşini tekrar göğsüne doğru çekerken gülümsedi.

"Senden çok güzel anne olacak İrem. Ben inanıyorum buna, böyle itinalı mükemmel üstü bir şey."

"Olur mu dersin bir gün bebeğim?"

"Olacak inşallah, ben inanıyorum, ayrıca dualarımdasın." Ayağa kalktığı anda açık olan kapıyı işaret etti. "Kıza bir şey yapamamışlar, değil mi?"

"Hayır, zaten çok kısacık bir andı."

"Neyse, Burak'ı da tembihledim daha dikkatli olacak. Şimdi ben gidip bir kamera kayıtlarını inceleyeyim, Metin bekliyordu beni."

"Metin de mi seninle?"

"Evet, yardımını istedim birlikteyiz bu işte."

Gülümsedi İrem.

"Çok teşekkür ettiğimi söylersin."

Cevabı gülümsemek olurken hızla indi merdivenlerden Engin. Metin'in yanına gidince hemen arkasında Melda'yı görmek sıkıntıdan sakalını kaşımaya sebep oldu. Düşüncesi bile Hasan Baba'ya ihanet gibiydi ama ne yazık ki tam bir ayak bağıydı bu kız. Fikirlerini kendine saklayıp arkadaşlarının yanına gittiğinde, birlikte kamera kayıtlarının tutulduğu odaya girdiler. Güvenlikten yardım alıp incelemeye başladılar. Çok fazla kare yakalayamamışlar da elde ettikleri iki farklı yan profil resimlerini incelemeye başladılar. Biri sağdan diğeri soldan alınmış görüntüleri analiz ederken birden gözleri parladı Engin'in.

"Dövme!"

"Ne?"

Görüntüyü yakınlaştırıp, farenin oku ile gösterdi arkadaşına.

"Bak tam boynundan aşağıya doğru iniyor sağında yok, tam

sol tarafında. Gömlek  ekli kapamı  ama kuyruk gibi, kanat gibi bir şey."

"Yani?"

"Yani, zanlımızın bir adet dövmesi var, büyük bir şey değilse de bence sağlam ipucu. Kız uyanıp bize yardım etmeye başladığında bu çok i imize yarayacak."

Melda, bu duruma mutlu gülümserken Engin'le gururlandı kendince. Tam onun Metin'den daha iyi bir polis olduğunu d   necekti ki bu sefer ondan duydu bir şeyler.

"Baksana, kaçında fa a var."

"Bence bu görüntülerin çıktısını alalım. Görüntü, k  ıda d   t   nde daha bulanık olacaktır ama yine de i  görür, eğer Balım tanıyorsa üstüne ekleyerek bir robot resim  izdiririz."

Metin'in onu onaylaması üzerine görevliden görüntülerin çıktısını istedi, alınca da hep birlikte ayrıldılar hastaneden. Tekrar merkeze döndüklerinde Melda'nın bunları dosyalaması için görevlendirip kendisi de arkadaşlarının birkaç gündür u ra tı ı dosyada göz gezdirdi. Bazen onu ilgilendirmeyen olayları da inceler bilgi edinirdi kendisini geliştirmek analiz becerisini kuvvetlendirmek adına.

Çayını yudumlayıp aldığı notlara son kez göz gezdirdi inde saatine baktı hayli geçmişti zaman. Gayrı ihtiyari bakışları Melda'ya takıldı ında göz göze gelmeleriyle kız hızla kaçırdı nazarını. Naz'dan sonra ilk kez görev arkadaşı bir kadın olacaktı ama onun tecrübesiyle şimdi genç kızın acemili ini ölçmeye hiç niyeti yoktu. Derin bir i  çekerken yine karısını y d etmiş olmanın huzurunu yaşadı. Ah keşke yine Naz olsaydı o zaman başkasını almak zorunda kalmazlardı yanlarına. Sabaha kadar oturur, bir için anatomisini çıkarırlardı birlikte.

Düşüncelerini bir kenara istif edip sandalyesinden do rularak

telefonunu eline aldığında İrem'i aradı. Ahmet'in durumu hakkında bilgi alıp, ameliyattan başarılı bir şekilde çıktığını öğrenince derin bir soluk aldı. Sabah ilk olarak hastaneye geleceğini söylemesiyle noktaladı konuşmasını. Montunu giymeye çalıştığı sırada Metin'le paylaştı bunları, sonra da elini havaya kaldırarak ortadan seslendi.

"Çıkıyorum ben, hepinize kolay gelsin."

"Ama daha bir saat var."

Melda'nın çocuk sabırsızlığındaki sözlerine kaşlarını çatarken hiçbir lafı esirgemedi.

"Sen benim amirim değil, yardımcımsın. Şimdi dosyayı güzelce düzenle."

Kızın bir şey söylemesine müsaade etmeden hızla ayrıldı emniyetten, ardında kırılan bir gönül bıraktığının farkındalığıyla. Telefonu kulaklığına bağladığında aradı hemen anacığını. Çok çalmasına müsaade edilmeden yanıtlanan telefonda işitti gülümseyen sesi.

"Engin!"

"Nasılsın anne?"

"İyidir be oğlum ne olsun? Ben de sana şapka örüyordum."

Gülümsedi genç adam.

"Yorma kendini, bir şey olmaz senin bu koca kafalı oğluna."

"Tövbe Ya Rabbim, bak nasıl konuşuyor?"

Engin, huzurla gülümseyip söyleyecekleriyle bağlantılı soldu neşesi.

"Anne, dün gittiniz mi Naz'ın okumasına?"

Sesli bir soluma işitti öncesinde Engin.

"Gittik oğlum, gittik."

"Nasıl geçti? Bir şey dedi mi Canan Anne?"

Tekrar bir sıkıntılı nefes...

"Bana dese inan gocunmam ama sana ileri geri konuşunca kızdım ve çıktık oradan."

Kaşları çatılırken dişlerini daha fazla sıktı Engin, arabasını sağa park etti, böyle konuşmak daha sağlıklı olacaktı.

"Ne dedi anne?"

"Bildiğimiz aynı şeyler. Ben dedim ki; 'akşama da Engin'im gelecek Canan Hanım.' Onun üzerine başladı ver yansına. İşte 'o gün Engin Naz'ı koruyamadığı için okunuyor bu dualar; gelmesin, gözüm görmesin onu. Kızımla evlendiği güne lanet olsun.' Ana yüreği be oğlum, onun kızı bir kere öldüyse sen gözümde her gün biraz daha ölüyorsun. Biz o gün sadece Naz'ı toprağa vermedik seni de gömdük yanında." Kadının sesi titremeye başladığında yutkunup güçlkle devam etti. "Evladımın gözlerinin feri söndü, gülmeyi yasakladı kendine. Neler yaşadığına ben şahidim; bu yüzden ezdirmem evladımı. Evet, kalp kırmayı, insanları silip atmaya sevmem. Geçen sana dediklerimin yine arkasındayım, dediğim gibi bana dese önemsemem. Can damarıma, evladıma laf ederse alırlar ağızlarının payını."

Derin bir of çekti Engin.

"Neden dün söylemedin, ya gitmiş olsaydım?"

"Aradım seni ama duymadın."

"Hiç fark etmedim. Dün çok yorgundum, eve gider gitmez uyumuşum ben de."

"İsabet olmuş, gitme artık o eve. Eğer sende analık hakkım azıcık da olsa varsa gitmezsin Engin."

"O nasıl söz anacağım, elbette ki ben de emeğin var."

"İyi o zaman, gitme o eve."

Sanki annesi görüyormuşçasına başını salladı Engin.

"Gitmem. Bir İbrahim Baba için gidiyordum, onu da yine kah-

vehanesinde ziyaret ederim olur biter. Ben onları hep Naz'ın emaneti gibi gördüm anne, ondan dönemedim sırtımı." Telefonun diğer ucundan sadece yorgun soluklar işitti Engin. Ne doldurulmuş ne yangına körük; hiçbir şey bulmadı söylediklerinin karşılığı. "Neyse anacığım üzülme sen, bak keyfine. Ben şimdi eve geçiyorum, görüşürüz yine."

"Görüşürüz oğlum."

Engin, konuşmasını sonlandırdığında kulaklığı da çıkardı kulağından. Eli müzik çalara giderken; bu ara ne kadar da şarkılara, türkülere sığındığını fark etti. Uyumla birbiri ardına dizilmiş dizeleler, kendisine yakışan melodilerle kılıf bulunca nasıl da dağılıyordu yürekleri. Yükselen tını kulağını okşadığında biraz daha yükseltti sesini. Arkasını koltuğuna yasladığı sırada yavaş yavaş artmakta olan yağmur arabanın camını dövmekteydi. Keşke dışarıyı temizlediği gibi yüreğini de temizleseydi bu su damlaları, hiç düşünmeden yarar göğsünü çıkarır sererdi ortalığa. Sesli bir ah çekip dilinin döndüğünce mırıldanmaya başladı türküyü, gözleri nemli.

Bir ah daha çekip elleri direksiyona gittiğinde evi istikametince sürdü arabayı. Yüreği yangın yeri, ciğeri pare pare, zihni zaten hasta, sefil bir şekilde vardı eve. Kapısını kapatıp yalnızlığıyla baş başa kalınca daha bir huzur buldu yüreği. Montunu vestiyere asarak mutfığa geçtiğinde dünden kalma, bayatlamaya yüz tutmuş ekmeği ortadan kesip içerisini damak tadına göre doldurdu ve ısırarak geçti salonuna.

Diz üstü bilgisayarını açıp kucağına aldığı öylesine dolandı internet sitelerinde, amaçsız. Ekranın sağ alt köşesinde üye olduğu sitelerden haber bildirimlerine şöyle bir göz attı. Kendisinin de bizzat şahit olduğu bir sürü olaylardan seçmeler vardı. Bu şekilde sadece okuyup geçmekle işin içerisine girip olay tahlil etmek çok

ama çok farklıydı. Sıkıntıyla nefesini dışarı bırakıp ilk habere tıkladığında karşısına bir kayıp vakası çıktı.

Yirmili yaşlarında bir delikanlı evinden, arkadaşlarıyla halı saha maçı oynamak için çıkmış ve bir daha dönmemiş. Kaybın üzerine diğer gençlerin ifadeleri alındığında Y.Y ile hep birlikte maç yaptıklarını gece vedalaştıktan sonra bir daha görmediklerini söylemişler.

Okuduklarına iç çekip daha fazla devam etmek istemeyerek bilgisayarın ekranını kapadığında düşündü bir an Engin; ölüm zordu ve evet acıydı ama kayıp belki de hayattaki en kötü şeydi. Sevdğin kişinin ne yaptığını, nasıl olduğunu bilmemek, ölüm acısını tatmaktan daha zordu. Sıkıntılı solurken gözleri duvardaki saate takıldığında epey geç olduğunu gördü. Ömründen bir gün daha eksilmişti işte, hayattan zevk almadığından neredeyse buna şükredecekti. Programlanmışçasına kucağındaki cihazı orta sehpaye bırakıp son kez dolandı evi. Pimpirikliydi Engin; ocağı, prizleri kontrol ettiğinde içi huzura erince en son lambaları da kapatarak kadim dostu kanepeye uzandı.

6. BÖLÜM

Rüzgâr ve hızlanan kar, aracın yol üstündeki hâkimiyetini zorlaştırsa da dikkatle sürüyordu arabasını Engin. Zihninde yapılacak işlerin listesinin sağlamasını yaparak yol alırken daha şimdiden yorulduğunu hissetti. Bugünlerde fazla yoruluyordu, en iyisi İrem'e söyleseydi de birkaç vitamin önerseydi kendisine. Hâlihazırda sürdürdüğü tempoya alıştı ama bu halsizlik normal değildi ona göre. Üzüntü de yapar mıydı böyle, güçsüz bırakır mıydı insanı? Alerji bırakıyordu, bunu Naz'dan öğrenmişti; üst süte hapşırdı mı "kalbim acıdı hapşırmaktan" dediğini duyar oldu bir an. Gülümsedi. Sonrasında Naz'ın artık olmadığını düşündü, ardından geride bıraktığı bir yılı, ardından onun için okunan geçen günkü duayı. Annesi ve kardeşinin oraya gitmesini ve Süheyla Hanım'ın yaptığı telefon konuşmasını... Küçük bir yorgunluk neleri bulup birbirine bağlayarak nasıl da şimdi Naz'ı hatırlatıvermişti? Buna şaşırıp sıkıntıyla soludu.

Yaklaşık bir on dakika daha devam etti yola. Hastaneye vardı-

ğında İrem'le kapının önünde buluşup birlikte önce Ahmet'in odasına gittiler. Genç adam başarılı ameliyatı ve mühim saatleri geride bırakmış, gayet sağlıklı görünüyordu. Zanlı hakkında sorular sordu Engin. Ahmet ise net bir şeyler hatırlayamadığını söyledi. Öyle anı olmuştu ki her şey, zihnine doğru düzgün yerleşmeden silinip gitmişti görüntüler. Engin, birbiri ardınca başka sorular daha sorup moral verici dileklerde bulunarak oradan ayrılırken, İrem de yanı sıra ilerledi. Dün Ahmet için endişelenirken şimdi iyi olması yüzünü güldürüyordu, kardeşinin koluna girip yüzüne bakarak gülümsedi.

"Çok şükür bir şey olmadı ya, nasıl mutluyum anlatamam. Kâbus gibiydi dün, aklım çıktı resmen benim yüzümden adamcağız canından olacak diye."

"Şükür ki sapasağlam, düşünme artık bunu."

Başını hafifçe salladı.

"Neyse ki." Bir müddet süren sessizlik eşliğinde adımlarını merdivenlere çevirdiler İrem'in yönlendirmesiyle. "Balım'ı uyutmayı bıraktık. Dün gece kendisine geldi, biraz hırçın bir kız, biraz da saldırgan. Daha söylemedim rehabilitasyon merkezine transfer olacağını."

"Saldırgan diyorsun, kabul edecek mi peki gitmeyi?"

"Etmek zorunda, ona seçenek sunmuyorum."

Muzip bir şekilde gülümsedi Engin.

"Umarım her şey hayalinde kurduğun gibi olur."

"Umarım."

İki kardeş konuşarak kızın yattığı kata geldiklerinde, önce nöbet bekleyen Burak'a selam verip gelen giden hakkında bilgi aldıktan sonra odanın kapısını usulca araladılar. Sessizce içeri girdiklerinde genç kız kapıya sırtı dönük bir şekilde yatağında oturmuş, öylece duruyordu. Engin tepkisiz duran kıza bakarken, İrem bir parça he-

yecanlandığını hissetti. Önce seslense miydi yoksa yanına mı gitsaydı, kestiremedi. Boğazını temizlerken sessiz odada yankılandığı sesi coşkuyla ama yine de karşılığında bir tepki alamadı. Yatağın ucuna kadar yaklaşıp seslendi.

"Balım!" Hiçbir tepki alamayınca tekrarladı İrem. "Balım, duyuyor musun beni?" Kıza ulaşamadığını görünce hüznle yaklaştı bu sefer yanına. Bakışlarını derinlere daldırmış camdan bakarken, ilk kez gözleri açık gördü kızı. İri bal rengi gözleri, hafızalara kazınacak güzellikteydi gür kirpiklerin arasından. Hastane önlüğünün açıkta bıraktığı koluna dokunduğundan tekrar seslendi. "Balım, duyuyor musun beni?" Yavaşça başını çevirdiğinde göz göze geldiler. Kızın gözleri anlamsız sorgularken, İrem'in gözleri heyecandan ıslık ıslık oldu. Duymamış olmasını hesaba katarak bu sefer dudaklarından daha net çıkması adına adeta heceledi kelimeleri. "Duyuyor musun beni?"

İzini kaybettirmek adına sesini soluğunu içine hapsetmeye çalışmıştı. Şimdi ise artık istese de konuşamayacağını düşündü. Zorladı kendini biraz. Dudaklarını araladığında çatallı ve kalın çıktı sesi, konuşmayı yeni öğrenen çocuğun tonlaması misali.

"Duyuyorum." Bakışlarını tekrar cama çevirip devam etti. "Uyuşmuş gibiyim."

"Normaldir, kaç gündür uyutuyorduk seni, çok kuvvetli ataklar geçirdin."

"Günlerim birbirine karıştı, kendimi uzaylı gibi hissediyorum."

Sıkıntıyla soludu İrem.

"Oldukça kötü durumdaydın, beden çok acı çekiyordu biz de seni birkaç gün dinlendirelim dedik. Şimdi seni bir rehabilitasyon merkezine yatıracağız, öncesinde imzan gerekiyor."

Hızla yerinden sıçradı genç kız.

"Daha fazlasına lüzum yok, ben bakarım başımın çaresine."

"Belli, çok güzel bakıyorsun başının çaresine."

Engin'in sesiyle hızla arkasını döndüğünde kesişti gözleri koyu kahve gözlerle. Kaşlar çatılmış, gergin bir şekilde bakıyordu kendisine. Genç kız şahsına edilen sözlerin hiçbirinin altında kalmazdı, şimdi de öyle yapmak istedi ama isteğini biraz daha ötelerken aynı bakışlardan o da ikram etti genç adama. Keskin ve sert, olabildiğince korkusuz...

"Balımcığım bak çok kötü günleri ardında bıraktık, ayrıca..."

İrem sözlerine ara verirken Engin'e baktı, geçen gün öldürülmek üzere olduğundan bahsedip bahsetmemek arasında kaldığını belli ederken sanki onay almaya çalıştı kardeşinden. Bunu hissedenden Engin, İrem'e fırsat vermeden kendi devam etti.

"Nasıl bir belanın içerisinde? Az daha delik deşik edeceklerdi seni."

İri gözleri sinirle daha da büyürken adeta meydan okudu Engin'e.

"Ben zaten belanın ta kendisiyim, bırakın beni, kendim hallederim."

"Öyle mi küçük hanım? Hallet bakalım. Hadi git hallet. O gün yıkım için hazırlanan binanın zemininde seni bulup kurtarmasalar enkaz altında kalacaktı bedeninin. Madem halledebiliyordun, ne işin vardı o harabede? Saklambaç oynamıyordun herhalde, değil mi? Anlamıyorum, ne sanıyorsun sen hayatı?"

İrem, kardeşinin ani çıkışına bozulup müdahale edecek olmuştu ki lafın altında kalmak istemeyen kız, ağır adımlarla Engin'e yaklaşıp tam karşısında durdu.

"Ben hayatın ne olduğunu çok iyi biliyorum beyefendi, hayat sana daima otuz dereceyken genç yaşına rağmen her iklimi yaşadım ben. Asıl sen ne biliyorsun beni de ahkâm kesiyorsun? İstemi-

yorum yardım falan."

Engin hızla asıldı kızın koluna, sonra parmaklarını morluklara değdirdi.

"Kendine bunu yapan insanın nasıl biri olduğunu kestirmek hiç de zor değil. Şimdi bana bak! Bu illete başlamak kolayken bırakmak zordur ve bunu kendi başına yapamazsın. Bırak doktorlar sana yardım etsin."

Alay edercesine güldü genç kız.

"Doktorlar? Kendini katmıyor musun?"

İrem, daha fazla seyirci kalamadı, yanlarına yürüyüp Engin'e si-temle bakarken elleri arasından genç kızın kolunu kurtardı.

"Senin doktorun benim Balımcığim, bu bey de kardeşim Engin Komiser."

Engin'in kimliğini öğrendiği anda gözleri panikle büyürken, hızla döndü arkasını.

"Benim polislik bir durumum yok. Neden burada?"

İrem, anne şefkatiyle yanına yaklaşıp omuzlarından sıkıca tuttu.

"Engin'in tecrübelerine güveniyorum, senin başının belada olabileceğini söyleyip yanına polis memurunu refakatçi bırakmasaydı şu an yaşamıyor olacaktın; zira o arkadaşımız seni korurken yaralandı ve şimdi burada yatıyor, küçük bir operasyon geçirdi."

Genç kız, duyduklarıyla boğazına yumru otururken gözleri nemlendi.

"İşte bu yüzden diyorum ya, bırakın beni. Arınmam, iflah olmam ben; sadece katranımdan bir parçaydı size sürünen, eşelemeyin daha fazla, sıçratmayın üzerinize."

"Kızım bırak edebiyat yapmayı bana, paşa paşa öteceksin bildiklerini, ben de gidip kuyruklarına basacağım o itlerin."

Dakikalardır kendini güçlükle bastırıldığı halde daha fazla direnemeyerek serbest bıraktı gözyaşlarını genç kız. Hıçkırıkla ağlarken, İrem onu sakinleştirmek adına pırpırlayıp tekrar yatağına yatırdığında, Engin hızla ayrıldı odadan ve koridorda beklerken yatırtmaya çalıştı kendisini.

İçinde kız kardeşine karşı bir parça kızgınlık saklarken, sebebi ni de bilemedi. Kızın yetimhane çıkışlı olduğunu bilmese şımarık, zengin çocuğu diyecekti. Fakat şimdi kısmen bilgi sahibi olduğu kadarıyla zevk arayışı değil de arkadaş kurbanı olduğu çok açıktı. Normalde bu kadar kaba saba değilken, görev başındayken ister istemez başka bir adam oluyordu güçlü ve kararlı görünmek adına. Bir an Metin'i düşündü, keşke yanında getirseydi onu. Çünkü arkadaşısı daha yumuşak huyluydu, hele kadınlara oldukça kibardı; az evvel gerçekleşen gergin konuşmayı o kalp kırmadan ne de güzel yapardı.

"Engin!"

İsmi ni işitmesiyle arkasını döndüğünde gülümsüyordu kardeşi.

"Efendim İrem."

"Biraz daha sakin olmanı ve anlayışlı davranmanı rica ediyorum canım benim."

"En iyisi bir dahakine Metin'le geleyim, o kadınlara daha naif."

Güldü kendi kendine İrem.

"Biraz daha mühlet tanıyalım ona. Gerçekten iyi değil, daha yeni yeni toparlıyor kendisini."

"Bence de, yoksa elimden bir kaza çıkacak."

İrem, kardeşini gözleriyle onaylarken, hastasının yarın daha iyi olabileceğini, o zaman daha sağlıklı bir sorgulama yaşanacağını önererek kardeşini uğurladığında, kendisi de kapısı açık olan odadan girdi. Genç kız, oturduğu yatağın üzerinde ayaklarını karni-

na kadar çekmiş, başını dizlerine dayamış, nemli gözlerle boşluğa bakmaktaydı. Usulca yaklaştı yanına İrem. Yatağın ucuna oturduğunda şefkatle dokundu korkudan titreyen bedene.

"Balım, daha iyi olmak istemez misin? Sağlıklı yaşamayı, o lanet olası maddelere ihtiyaç olmadan hayatını sürdürmeyi düşünmez misin?"

Genç kız, elini gözlerine götürüp parmak uçlarıyla kurularken içini çekti.

"İstesem ne olacak? Benim size verebilecek param yok, hem bu hayatta hiçbir şey karşılıksız değildir, bu yaşıma kadar çok güzel tecrübe ettim. Karşılığında ne isteyeceksiniz benden?"

Genç kadının hayretle kaşları havalanırken ne diyeceğini bilip, kestiremedi. Böyle bir şeyi nasıl düşünmüş olabileceğini aklı dahi almadı. Hayat bu kadar kötü, insanlar bu kadar vicdansız mıydı? Eğer öyleyse bunu neden hiç fark etmemişti bu yaşına kadar? Belki sözünde haklıydı, hayat ona her daim otuz dereceydi.

"Düşünme bunları, belki inandırıcı gelmeyecektir sana ama güven bana Balım. Sen yeter ki kurtulmayı dile."

"Elbette ki kurtulmayı istiyorum ama kimseye de yük olmak istemiyorum."

"Peki, bir anlaşma yapalım seninle."

Birden kaşları çatıldı.

"Hani karşılıksızdı, ne isteyeceksin benden Doktor?"

İrem, sıkıca sarıldı genç kıza. Başını dudaklarına yasladığında şefkatle öptü. Bir insanın inancını, güvenini nasıl olur da böyle taramar edebilirlerdi?

"Benim anlaşmam yine senin menfaatine. Bak şimdi; ben elimden geleni yapıp seni bu bataktan kurtaracağım, güzel bir hayat kuracağız sana, sonra istersen kuruşu kuruşuna ödersin borcunu.

İstemezsen ödemezsin."

Genç kız, kendini hafifçe geri çekerken sorgularcasına baktı.

"Bu iyiliği bana neden yapıyorsun?"

"Ben..." Durup bir parça soluklandı İrem. "Ben hiç anne olmadım ve olamayacağım da. Bu tıbben imkânsız... Denemediğimiz yöntem kalmadı, sonunda biz de eşimle evlat edinme kararı aldık. Gezdiğimiz kurumlarda o çocukların durumu beni çok etkiledi. Gözümün içine bakıyorlardı adeta onları seçmemiz için. Sonra bir sabah sen geldin hastaneye, kimliğini araştırınca bir kurum çıkışlı olduğunu görmem beni sana duygusal anlamda çok bağladı. Ardında bıraktığım çocukları düşündüm ve benzer bir gelecekle karşılaşmaları korkusu sardı sonra." Ellerini iki yana açarken gülümse-di. "Belki saçma gelebilir sana ama gerçekler böyle Balım."

Kız, işittikleriyle panikler gibi oldu. Kimliğinden araştırdılarsa eğer... Aklına geleni sessizce de olsa devamını getirmekten çekindi en iyisi belli etmemekti.

"Allah'tan ümit kesilmez bakarsın bir gün kendi çocuğuna an-nelik yaparsın inşallah."

"Kısmet." İnanmayarak söylediği sözler üzerine konularına yo-ğunlaşmaya çalışıp, kızın yıpranmış ellerini aldı avuçları arasına. "Güvendi mi şimdi bana?"

"Ben hep güvendiğim insanlardan madik yedim doktor. Ondan güvenmiyorum." Gülümsedi sonra. "Ama inanmak istiyorum."

İrem, kızın gözlerinde yakaladığı küçücük pırıltı üzerine neşey-le gülümserken, avuçlarındaki eli dudaklarına götürüp öptüğünde umut vaat etti sessizden ve gizlice. Hep yanında yer alıp, destek olacağına, kötü günleri geride bırakıp, kendi ayakları üzerinde dur-masını sağlayacağına...

* * *

Engin, hastaneden ayrıldığında aklında direkt merkeze gitmek vardı ama kalbi; gaza basan ayağına, direksiyonu tutan eline hükmederek bambaşka bir semte sürmesine sebep oldu. Dün annesiyle yaptığı konuşma o kadar zihnini yormuştu ki, kendisine engel olamadan soluğu Naz'ın babası İbrahim Bey'in Maltepe'de ki kahvehanesinde aldı. İçeri girdiğinde yaşlı adamı ocak başında bardaklara çay doldururken buldu. Usulcâ tezgâhın önüne geldiğinde, sırtını yandaki duvara yaslayıp işini bitirmesini bekledi. İbrahim Bey, askıdaki bardakları doldurup çırağına çayları almasını söylediğinde, Engin yaslandığı duvardan doğruldu.

"Demini almış bir çay da ben alayım baba."

Yaşlı adam aşınası olduğu sese kafasını çevirdiğinde nemlendi gözleri.

"Engin." Gülümseyerek yaklaşıp sıkıca sarıldı. "Oğlum, hoş geldin."

Genç adam işittiği "oğlum" tonlamasına içlenirken bir kez daha hissetti bu gönlü yüce adamın yüreğindeki yerin sağlamlığını. Zaten bu ailede bir tek baldızı Melike ve kayın pederi İbrahim Bey ona içten davranıyor, acısına saygı duyarak, kızlarının emaneti olarak görüyordu. Tıpkı Engin'in onları karısının emaneti olarak görmesi gibi...

"Hoş buldum baba, nasılsın?"

"İdare eder be oğlum. Ne derler." Gülümseyerek devam etti. "İç güveysinden hallice."

Bu cevap Engin'de de derin gülümsemelere yol açtı.

"Hep iyi ol inşallah." Sesli aldığı soluğun üzerine ellerini montunun cebine sokup devam etti. "Kaç ay oldu görüşmeyeli, bir çayını içmek istedim."

Adamcağız ocağın önüne geçerken, yüzündeki hüznün ve mah-

cubiyet belli oluyordu.

"İyi ettin." gözlerini kaldırmadan devam etti yaşlı adam. "Geçen Süheyla Hanım ve İrem Hanım kızım gelmişlerdi bize sağ olsunlar. Malum kuzumun seneyi devriyesiydi." Doldurmuş olduğu iki bardak çayı alarak boş olan masayı eliyle işaret edip kendi önde Engin ardında masaya geçip karşılıklı oturdular. "Bizim hanım hâlâ atlamadı yaşananları. Gerçi hangimiz atlattık. İşte estek köstek gidiyoruz." Giydiği yeleğin cebinden sigara paketini çıkarıp bir dal alarak dudağına götürdü. Kibritle tutuşturup çöpü kül tabağına bırakırken devam etti. "Hatta geçenlerde Melike aldı onu bir kafa doktoruna götürdü. Hem ağlamış hem anlatmış, doktor bir sürü ilaç verdi ama kimi içiyor, kimi içmiyor. İlaçlar bir yanı yaparken diğer yanı yıkıyor, iyice dilinin ayarı kaçtı. Biraz sizinkilere yüklenmiş, Melike anlatınca nasıl mahcup oldum anlatamam. Hatta ben de seni aramayı düşündüm, kusuruna bakmayın diyecektim."

Engin, buruk bir şekilde elini tuttu adamın.

"Tasa etme sen bunu."

"Etmem olur mu evladım, Naz'a nasıl değer verdiğinizi görmüşken bu gözler, Allah'ın takdir ettiği bir ömür üzerine nasıl tavır yapalım. Siz bakmayın bizim hanıma, ne bileyim erkekler daha mı dirayetli oluyor?" Elini kalbinin üzerine vururken gözünden bir damla yaş dökülüverdi. "Benim de burası yanıyor, kavruluyor ama ne yapayım, kime ne diyeyim? Şehit oldu yavrumuz, hangi anaya, babaya nasip olur bu yüce şeref?"

Sustu Engin, bir şey söyleyemedi, ne kadar kayınvalidesine kırgınlığı olsa da uzatıp bir de körükle gitmek istemedi. Yaşlı adamın elinin üstüne usulca vururken samimiyetini belli etmeye çalıştı.

"Ben artık Canan Anneyi öyle kabul ettim baba. Annemlere söyledikleri baya canını yakmış, kadıncağz biraz kırıldı. Benim kı-

rılacak yanımda zaten kalmadı. Sen beni nasıl kızının emaneti olarak görüyorsan, ben de seni karımın emaneti olarak görüyorum. Aslında biz birbirimize emanetiz baba. Ben babamı daha lise öğrencisi iken kaybettim. Çok geçmeden sizleri tanıdım ve sen ikimize birden baba oldun. Yerin bende çok kıymetli, sen bana sırtını dönme, o bana yeter.”

“O nasıl söz evladım? Ne sırt dönmesinden bahsediyorsun sen? Biz kadınlar gibi değiliz onlar daha duygusal düşünüyor bizler ise dümdüz. Daha dün gibi kulağımda Naz’ın söyledikleri,” Sözleri hatırlamaya çalışırcasına gözleri derinlere dalarken yavaşça nemlendi pınarları. “ ‘Engin, çok iyi biri baba, tanışan sen de seversin.’ O gün gözlerindeki pırıltıyı gördüğümde kendi kendime söz vermişim. Seni gözüm tutmasa da sevmesem de onun hatırına ses çıkartmayıp beğenmiş numarası yapacaktım.” Buruk bir şekilde gülümsedi geçmişin getirdiği sisle. “Ama düşündüğüm olmayarak haklı çıktı Naz. Seni gerçekten evladım gibi sevdim Engin. Oğlum oldun, hiç yoktan.”

“Eyvallah baba.”

Engin’in titreyen sesiyle verdiği cevap üzerine o da daha fazla dayanamayarak aynı tonda başladı konuşmaya.

“Gönlüme birilerini nadir dâhil ettiğim gibi aynı şekilde zor çıkartırım sevgisini yüreğimden. Bu yüzden şimdi bana sırt dönmekten söz etme. Gün gelecek acın azalacak ve yeni birileri çıkacak karşına. O zaman dahi sen benim oğlum olarak kalacaksın.”

“Hayır! Öyle bir şey olmayacak baba.”

Engin’in bir çırpıda söylediği sözlere daha fazla duygulandı yaşlı adam.

“Büyük konuşma! Zaman her şeyi ilacıdır oğlum.” Durdu ve ardından hecelercesine vurguladı. “Zaman her şeyin ilacı...”

İbrahim Bey’in son sözleri ikisini de hüzne boğup gözleri-

ni nemlendirdiğinde sıkıca sarıldılar. Karşılıklı sırtlarını sıvazlayıp pırpırlayarak içlerindeki minneti, şefkati ve vefayı iletken misali iletiler birbirlerine. Bazen, saatlerce konuşmak yerine küçük bir dokunuş en kallavi sözlere bedeldi. Kimi zaman teselli, kimi zaman destek, kimi zaman dertleşmek demekti...

7. BÖLÜM

Günler birbiri ardınca giderken, İstanbul sokakları tamamen kara teslim olmuş, kış oldukça çetin geçmekteydi. Genç kızın kliniğe transferi yapılmış, her şeyi ile özel olarak Ali ilgileniyordu. Arada geçirdiği nöbetler onları oldukça zorluyor, genç kızın dirayetine bir kez daha hayran kalıyorlardı. Tutuktu. Gerçi buraya yerleşeli henüz dört gün olmuştu ama yine de şimdiden herkese tavrını koymuş, arkadaşlık veya herhangi bir yakınlık kurmayacağını belli ederek sınırlarını çizmişti keskin bir şekilde. Hal böyle olunca Ali, kıza bir iki gün daha mühlet verip, az da olsa kendisini toparladığında görüşmesini istedi kayınçosundan. Pek hoşlanmasa da kabul etti Engin, işini hakkıyla yapan bir doktorun aldığı karar olarak gördü bunu.

Durum böyle olunca Engin de çalıştığı diğer dosyalara yoğunlaştı. Melda her ne kadar toy olsa da babası gibi zeki, analitik düşünce kabiliyetine sahipti. Yıllara rağmen bazen gözünden kaçabilecek ufak bir ayrıntıda devreye girip onların göremediklerini

bulup, seriyordu gözler önüne. Genç kızın kendisine ilgisini ufaktan sezdiği anda daha temkinli davranmaya başladı. Bunu Metin'e söyleyip, ifşa etmek istemedi. Belki birçok erkeğe göre nefis ve ego tatmin sebebiydi bir kızın kendisiyle ilgilenmesi, özellikle de bu, şefinin kızıysa. Ama Engin, sahip olduğu sağduyu ile bir sır gibi saklamaya niyetliydi bunu. Hem her şey bir yana, kardeş gibi görüyordu o Melda'yı. İnsan kardeşinin sırlarını açık eder miydi?

Yine yorgun bir günün ardından eve vardığında güçlkle banyoya attı kendisini. Ilık bir duş alıp rahatlayınca mutfığa zoraki sürükledi bedenini. Dün gece dışarıda bıraktığı tencerenin kapağını açtığı anda burnuna değen ekşi koku midesini bulandırdığında, yiyecek bir şeylerin olmaması sıktı canını. Telefon edip dışarıdan bir şeyler söylerken diğer yandan da bilgisayarını açıp, evde çalıştığı yarım işlere koyuldu.

Çok geçmeden siparişi gelince hem atıştırıp hem ekrana bakıyor, eksik olan bilgileri giriyordu. Bu şekilde ne kadar vakit geçirdiğini anlamazken iyiden iyiye sırtında hissettiği ince sızının canını yakmasıyla her şeyi sehpanın üzerine bırakıp kanepeye uzandığında, bu aralar fazlasıyla yorulduğunu hatırladı tekrar. Hep unutuyordu İrem'den vitamin tavsiyesi almayı... Duvardaki saate bakıp vaktin epey geçtiğini görmesiyle, artık yatıp dinlenmesi gerektiğini düşündü. Zaten yarın akşam devriyesi vardı. Kendi kendine düşüncelere daldığı bir anda çaldı telefonu. Mesleğinden dolayı alışıkta bu tür aramalara ama yine de bir tedirginlik hissederek aldı eline. İrem'in ismini görünce aklına direkt annesi geldi ve panikle yanıtladı telefonu.

"Efendim İrem."

"Engin, uyumuyordun değil mi?"

Hızlı bir şekilde alıp verilen soluklar daha bir endişelendirdi

genç adamı.

"Henüz yatmıştım, hayırdır?"

"Ben bugün hastanede nöbetçiyim. Az evvel klinikten aradılar Balım, bir atak geçirdiği sırada kaçmaya çalışmış, hemşireler de kısa süreliğine bir sakinleştirici yapıp uyutmuşlar."

"E, bana ne bundan? Hatta sana da ne. Ali nerede onun hastası artık Balım."

"Zaten Ali'ye ulaşamadıklarından aramışlar beni. İşin kötüsü ben de ulaşamadım. O da dün nöbetçiydi muhtemelen uyuyor." Durdu bir müddet sonra çekingen bir tonlamayla devam etti. "Şey... Sen gider misin? İyi olduğundan emin olur musun?"

Engin, elini boynuna atıp sağa sola çevirirken sitemle kendi kendine mırıldandı.

"Bir bakıcı olmadığımız kalmıştı."

Ne kadar kendi kendine söylense de İrem tarafında işitilen sözler zehir zemberek karşılık buldu.

"Kardeşimden yardım isteyemeyecek miyim ben? Sürekli bir atar, gider. Ulaşamadık Ali'ye, ne yapalım?"

"Git kocana söylen o zaman, ondan al hırsını. Ne diye kapatıyor telefonunu?"

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Bir şey demiyorum."

"Ben de kabahat ki, senden bir şey istiyorum."

Tek taraflı noktalanan görüşmenin üzerine sinirle fırlattı koltuğa telefonunu Engin. Bir iki tur döndü etrafında, sonra tekrar eline alıp İrem'i geri arayarak giydi montunu. Cevaplanmayan araması üzerine tekrar aradığında anca yanıt buldu.

"Ne var?"

"Tamam, gidiyorum. Haber vereyim dedim." Ses işitmedi

İrem'den, sadece derin bir soluk, ardından yine sessizlik. "Duyuyor musun beni?"

"Duyuyorum."

"Gidiyorum dedim."

Ne kadar geri adım atmış olsa da, sinirine hâkim olamayışı hat-
tın ucundaki İrem'i rahatlatmaktan çok geriyordu.

"Tamam, sağ ol."

"Rica ederim, ne demek. Her zaman emrine amadeyim Balım Hanım'ın."

"Ya sabır. Engin, yeter! Gideceksen git gitmeyeceksen bozma iyice asabımı."

"Gidiyoruz dedik ya." İrem'den bir ses gelmeden hat kesilince Engin, kızgın bir şekilde telefonu kulağından çekip ekranına bakarak mırıldandı kedi kendine. "Kapat bakalım, İrem Hanım. Bu kızın iyice hamiliğini üstlendik sayende, Allah sonumuzu hayır eylesin." Vakit kaybetmeden evden ayrılıp aracına binerek hızla uzaklaştı. İçinde hâkim olamadığı öfke vardı. Bu haline kızsda da çok da üstesinden gelemiyordu. Acaba o da kliniğe yatıp öfke kontrolü üzerine eğitim mi alsaydı? Sonra düşüncesine güldü bıyık altı, eğitim alacağına insanları çileden çıkarabileceğini hayal ettiğinde sesli güldü bu sefer. Gülümseme onu rahatlatırken biraz daha sakinleşmiş bir şekilde ulaştı kliniğe. İçeri girdiğinde genç kızın olduğu kata çıkıp, kapıyı vurarak girdi içeriye. Odada hemen yatağın yanındaki sandalyede oturmuş bekleyen hemşireyi görünce başıyla selam verdi.

"Kolay gelsin."

"Sağ olun." Ayağa kalkıp gülümsedi orta yaşlı kadın. "İrem Hanım'ın kardeşisiniz, değil mi? Az evvel arayıp bildirmişti."

"Evet, ta kendisiyim." Eliyle genç kıızı işaret etti. "Ne oldu tam olarak?"

"Geleli iki gün oldu, daha evvel rastlamadık bu kadar büyüğüne. Birden vücudu titreyerek kasılmaya başladı. Yürüyecek halde değildi zaten, tutturdu gideceğim de gideceğim. Sonrasında sakinleştirici yapıp, uyuttuk."

"Ne zaman gelir kendisine?"

"Yaptığımız hafif bir şeydi. Çünkü Ali Hoca, Balım Hanım'ın tedavisinde yoğun yatıştırıcıları yasakladı. Kaldı ki küçük ataklarda neredeyse hiç kullanmıyoruz. Zaten sıklıkla terapi gruplarına katıyoruz kendisini."

"Anlıyorum. O zaman kendine gelene kadar ben burada duruyum."

"Çıkayım ben o halde."

Eliyle kapıyı gösterdi Engin.

"Siz bilirsiniz."

Kadın, nazik bir gülümseme ile odadan ayrılınca Engin, montunu çıkarıp sandalyenin arkasına asarak kızın başucuna geldi. Şimdi uyurken oluşan masum hatlarıyla iki gün evvel saldırgan hallerini düşündü. Dışarıya sergilediği kesinlikle kalkanıydı. Saçının başının dağınıklığı nedense onu rahatsız ediyordu. İrem' e söylemeliydi bunu, bir çeki düzen vermeliydiler kızcağıza. Ona göre kadını zayıf gösterecek her hal şiddet demekti. Yırtık, sökük bir giysi, dağılmış saç baş ve savunmasız gösterecek herhangi bir şey. Sandalyeye oturup sırtını tamamen yasladığında kolundaki saate baktı. Gece yarısını epey geçmişti. Bir saat önce uyku için hazırlanırken şimdi hastane köşesinde nöbet tutuyordu. Soluğunu tazeleyip, kendi kendini doldurmamaya niyet etti; zira öfkeden başka bir işe yaramıyordu bu durum. Gözlerini yumduğunda çok geçmemişi ki bedenini tatlı bir rehavet kapladı.

* * *

Genç kız, göz kapaklarını araladığında tepesinden yansıyan beyaz ışık gözlerini kamaştırıyordu. Geçirdiği krizi ve damarlarına enjekte edilen ilacı hatırladığında, elini inceden ağrıyan başının üzerine koyup ovaladı. Zorla uyutmuşken hiç değilse söndürseydiler ya şu ışığı, nasıl da gözünün nuruna vuruyor, etrafını güçlkle seçmesine neden oluyordu. Başını sağ tarafına çevirdiğinde karşılaştığı sima ile irkildi bir an. Bu geçen günkü atarlı komiser değil miydi?

Yatağında hafifçe yükselip, sağ kolu üzerinde yaslandıktan sonra diğer eliyle gözlerini ovuşturdu. Buna rağmen değişmeyen görüntü ile bu sefer tamamen doğrularak sarkıttı ayaklarını. Terliklerini giyip yatağın etrafında döndükten sonra genç adamın karşısına geçerek incelemeye başladı.

Esmer yüzü, biçimli bir şekilde kirli sakallarla çevrilmişti. Kalın ama erkeğe göre oldukça düzenli ve biçimli kaşları esmer teniyle uyumluydu. Kirpikleri o kadar sık ve uzundu ki, göz kapaklarına gölge yapıyordu adeta. Acaba nereliydi? Güldü sonra düşüncesine, kendini bildi bileli takıntı yapmıştı bu memleket meselelerini. Hepsi onların yüzündendi... Bakışları uzun boynuna indi, sonra ardından geniş omuzlarına, pazuları kazağını zorluyordu adeta. Bu sefer boyunun uzunluğu dikkatini çekti; ayaklarını zor toparlamış, sandalyeye güç yerleştiği belli oluyordu, bir doksana yakındı belki de. Belliydi boyuna posuna güvenip kendisine bu yüzden ahkâm kesiyordu. Gözleri önünde birleşmiş ellerine kaydığında alyansı takıldı kadrasına. Demek ki nişanlıydı. Belki de evliydi. Bu kadar kaba bir adama katlanmak kim bilir ne zordu. Allah yardımcısı olsun. Aman neyse neydi. Düşüncelerine göz devirip üflerken, geri çekildiği anda bacağını serum ayaklığına çarpmasıyla zeminde oluşan iç gıcıklayıcı sesin tınısına araladı gözlerini Engin. Göz göze geldiklerinde ikisi de afalladı, karşılaşmayı beklemiyorlardı sanki aynı

mekânda değillermişçesine. Ayaklarını toparlayıp elleriyle gözlerini ovuşturdu.

"Ne zaman uyandın?"

"Az evvel."

Başı ile onaylarken saatine baktı, beş' i gösteriyordu akrep ve velkovan, elini sızlayan boynuna götürüp ovaladı sonra.

"İyi misin, bir atak geçirmişsin?"

Sadece başını salladı, yumuşak tonlamayla sorulan soruya. Sahi dengesizdi bu adam.

"Sen neden buradasın Komiser? Bir şey mi oldu yine?"

Engin, eliyle yatağını işaret etti kıza. Böyle hemen karşısında ayakta durunca kendisini sorguya çekilmiş gibi hissetti.

"Sen atak geçirince Ali'yi, yani doktorunu aramışlar ama ona ulaşamayınca İrem'e haber vermişler. Onun da bu akşam nöbeti olduğu için gelip seni görmemi istedi."

Belli belirsiz gülümsedi kız.

"İlk kez merak edildim desene." Bedenini dâhil ederek soluklandı. "Bedenim açlıkla kıvranınca kaçıp gitmek istediğimi hatırlıyorum, sonrası karanlık."

"Yavaş yavaş atakların da geçecek."

"Ben bitmişim biteceğim kadar, artık geçse ne olur geçmese ne?"

"Öyle deme daha genceciksın, kurtar hayatını."

"Demesi çok kolay, bütün imkânlar önüme serildi de ben hayatımı kurtarmadım zaten."

"Herkes aynı kulvarlarda yürüyemiyor, hak edip hak etmemek değil bu. Dünyanın kanunu veya görev dağılımı diyelim. İki kardeşin bile başarıları ile başarısızlıkları farklı olurken, birbirinden bağımsız insanların eşit olması çok zor."

"Ne demeye çalışıyorsun? Benim öyle süslü laflara aklım ermez, ne diyeceksen dümdüz söyle."

Ellerini havaya kaldırdı Engin teslim olmuşçasına.

"Peki. Açık olayım o halde."

"Memnun olurum."

Engin, bu sabırsız kızın her şeye bir cevabı olmasına çok da şaşırmadı aslında.

"Haklısın, herkes yaşadığını bilir ama bunu kimseye anlatmazsa karşısındakiler bilemez. Demem o ki; bize yardım et, hem senin hem de başka gençlerin hayatlarını şimdiden teminat altına alalım. Her gün böyle uyuşturucudan onlarca taze bedenlerin hayatı sö-nüyor. Seni ve diğerlerini kurtaralım."

"Tedaviyi kabul ettim zaten. Yalnız sana ne yardımım olur ki benim? Ben sadece kullanıcıyım ve kimse zorlamadı beni."

"Nasıl başladın peki?"

Sıkıntıyla soludu genç kız.

"Arkadaşım kullanıyordu, tadına baktım sadece. Sonrasında bedenime verdiği rahatlık tüm kederimi derdimi unutturdu. Sanki ben, ben değildim. Biliyorum, boyumu aşan zevklerden birisiydi. Zaten ilk bir kaç kendiliğinden geldi elime, tercihim olmadı."

"Sonrasında sen istedin paran yetmedi değil mi?" Kız, evet dercesine başını hafifçe salladığında devam etti Engin. "Ardından borçların birikti, belki dayak da yedin." Elini saçının yanık tarafına getirdiğinde ürkek bir şekilde baktı kendisine kız. "Bunu da onlar yaptı değil mi?" Genç kızın sükûneti ve buna keza gözlerindeki tedirginlik onu kendince haklı çıkartıyordu. Elini geri çekip ceplerine sokarken ayağa kalktı. "Söyle lütfen! İsim ver, sırayla hepsini temizleyip seni de kurtaralım. Ne kadar borç yaptın bilmiyorum ama eminim bunu hayatta ödeyemezsin. Bu onların stratejisi... Önce

ruhun, sonra canın, şimdi sırada bedeninin var. Bir iki seneye kalmaz başka adamlara peşkeş çekilirken daha da beter saplanacaksın en dibe."

Engin'in kendi kendine kurduğu senaryolara tepki vermeden dinledi kız. Belli bir kalıpta yaşanan şeyleri herkeste aynı olduğunu sanıyordu belli ki bu hırslı adam. Sıkıntıyla bir soluk verdi ardından.

"Benim istediğim sadece ayaklarımın üzerinde durmaktı."

"Yine yapabilirsin, sadece başta attığın yanlış adımlar getirmiş seni bulunduğun noktaya."

"Başka çarem mi vardı? Sen hiç kaçmak zorunda kaldın mı Komiser? Kendinden, kaderinden, baskıdan..."

"Ben de kaçıyorum birçok şeyden; kendimden, kaderimden ve acımdan. Geçen gün bana dedin ya 'sen ne biliyorsun?' diye. Şimdi ben de sana sorayım, sen nereden biliyorsun benim kaçmadığımı?"

"Tuzun kuru görünüyorsun buradan."

Kendi kendine güldü Engin.

"Çok gördün galiba tuzu kuru?"

Dudaklarında küçük bir tebessümle kırdı omzunu genç kız. Bakışlarını Enginden çekip tırnakları yenmiş, derisi soyulmuş küçük parmaklarına çevirince, derin bir soluk alıp sıraladı kelimelerini.

"Bir yıl önceydi, erkek arkadaşımın doğum günüydü. Birlikte bir mekâna gittik, orada arkadaşlarıyla toplanmıştık, daha evvel görmediğim tiplerdi. Sırayla tozu çekerken keyifli görünüyorlardı, Orhan'a öyle zor günlerin ardından ulaşmıştım ki yılların rehabeti vardı sırtımda, 'hadi' dedim kendi kendime, 'hepsi geride kaldı sen de rahatla, senin de hakkın var buna.' Öylelikle oldu tanışmam, sonra geldi devamı."

"Peki, Orhan sadece içici miydi yoksa satışını da yapıyor muy-

du?"

Başını usulca salladı.

"Ben Orhan'ın da ilk o zaman öğrendim içtiğini, daha önce bilmiyordum. Tanımışım sanıyordum meğer tanımamışım hiç." Aklına gelenlerle gözleri dolarken ağır ağır devam etti. "Ama o gün ona tozları veren Cemâlmiş, sonrasında da yine o verdi. Diğerinde ben istediğimde onda olmadığını fakat parayla alabileceğimizi söyledi."

"Nereden aldınız peki?"

"Çopur Sedat vardı, çakmak dolduruyordu Beyoğlu sokaklarında, böyle yüzü çiçek bozuğu bir adam. Genelde ondan gidip alıyorduk, her seferinde biraz daha pahalıya veriyordu. Ona parasını bir kere geç verince daha satmaz olmuştu bana. Sonra ben de başka kapı buldum kendime."

"Hala orada çakmakçılık yapıyor mu?"

"Hayır, birkaç aydır o işi yapmıyor. Zaten paravan iş, öyle bir şey ki her istediğinde de bulamıyorsun onu."

"Ne sanıyordun ya?"

"Anladık, çok iyi biliyorsun bu işleri."

Genç kızın eyvallah demeyen haline sinirlense de belli etmeye çalıştı Engin.

"Neyse. Geçen seni biri öldürmek istemişti ya, kapıda bekleyen polis arkadaşı da yaralamıştı hani." Genç kız başıyla onayladığında devam etti Engin. "Bu kişi Çopur Sedat olabilir mi?"

Bir an durdu, Engin onu izlerken düşündüğü için mi yoksa bir şeyler sakladığı için mi böyle davrandığını çözmeye çalıştı.

"Sanmam. Ona borcum yoktu."

"Peki, kime borcun var?"

Gözlerini dikti hiç ayırmadan kız.

"Torbacılara borcum yok, Orhan'dan almıştım bir kez."

"Bu iş, arkadaşın yapacağı bir şey değil."

"Zaten Orhan yaptı demedim. Yapmaz o öyle bir şey."

"Açık konuş o zaman benimle. Kim sana durup dururken sıçradı o halde?"

Birkaç saniye sessiz kalan kız söyleyip söylememek arasında kaldı. Hayatı bıçak sırtı yaşarken atacağı küçük bir yanlış adım ait olmadığı yaşama sürüklerdi onu. Gerçi şimdiki durumundan ne kadar kötü olabilirdi ki?

"Piç Zeki'den ot çaldım. Aslında hakkım olanı aldım."

"Ne?" Başını iki yana salladı Engin. "Kızım sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Sordun anlatıyoruz işte. Ne bağıırıyorsun?"

"Ot çaldım diyorsun, basit bir hırsızlık değil bu."

"Mecbur kaldım; çünkü bir seferinde bana anlaştığı miktarı vermeyip fazla para aldı. Gerçi hep yapıyordu bunu. Ne onun ilk aldatışı, ne de benim onu ilk çarpışımı. Orhan da tanıyordu bu adamı, bazen bize geliyordu, torbacılık yapmazdı hiç. Bi' nevi aracıydı böylelikle daha fazla kazanırdı it. Neyse... İşte bir keresinde bunlar eve geç geldiğinde bir poşet ot buldum kıyıda köşede onu çaldım."

"Ne zaman oluyor bu?"

"Haftalar önce. Aynı zamanda para da aşırıdım zulasından, az yolmamıştı zamanında beni. Onun karşılığı olarak, içim sızlamadan aldım hepsini. Zaten Orhan'ın da ne b*k olduğunu ve ne niyetle olduğunu anlamıştım. İşte o gece ayrıldım yanlarından."

"Ne yaptın çaldıklarını?"

"Para ile kendimi birkaç gün idare ettim orada burada, otları da kullandım."

"Peki, birlikte mi yaşıyordunuz Orhan'la?"

Başını sallarken devam etti anlatmaya genç kız.

"Son iki aydır aynı evde yaşadık ama öyle sandığın gibi değil."

"Ne sanıyormuşum ben?"

"Fişek atmıyorduk."

Engin, kızın fütursuz yanıtına gözleri büyürken kaşlarını çatı.

"Doğru konuş."

"Tamam. Sevişmiyorduk yani. Oldu mu şimdi?"

"Senin doğru anlayışın bu mu?"

"Pardon, nasıl demem gerekiyordu? Hem ağzımı açtırıyorsun sonra..."

Baktı olmayacak lafı değiştirmek istedi bu sefer, Engin.

"Neyse, konumuz bu değil. Daha evvel nerede kalıyordun?"

"Ne yapacaksın?"

"Dikleşme benimle, adam akıllı cevap ver sorduklarıma."

İstemeye istemeye devam etti genç kız.

"Arkadaşımla kalıyordum, sonra Orhan'ın yanına gittim, onun evi yıkım kararı alınca birkaç haftalığına Zeki'nin yanında kalıyorduk."

"Neden Orhan'ın yanına gitmiştin?"

"Ne çok soru soruyorsun. Rahat bırak beni."

Engin, sıkıca kavradı kızın bileğini, sonra yüzünü ona biraz daha eğdi.

"Bana bak, sadece bu hırsızlık olayı ile atarım seni nezarete. Anlamam ben hakkım olanı aldım ayaklarını falan. Şimdi adama-kıllı konuş benimle."

"Sıkıp durma kolumu, anladık, güçlüsün. Erkeklerin sorunu bu mu yani? Gücünü ispatlamak mı? Eğer yaşadığım onca şeye rağmen bu bomb*k dünyaya direniyorsam emin ol senden de güçlü-yüm. Çek şimdi ellerini kolumdan."

"Güç ispatlamak değil niyetim, benim elim kalkmaz güçsüze hele ki kadınlara, asla." Ellerini çekerken mahcup hissetti kendisini.

Lafı değiştirmeye çalıştı bu sefer. "Sen ne ağzı bozuk bir kızsın, ağzından düzgün laf çıkamaz mı?"

"Her yerim düzgün de, sadece ağzımın bozukluğuna mı taktın?"

Engin, sinirlerinin gerildiğini hissederken, elini boynuna atıp sağa ve sola doğru esnetmeye çalıştı.

"Neyse, son sorumu da sorup çıkacağım."

"Dinliyorum."

"şu Piç Zeki dediğin adamı tarif et bakalım."

Gözlerini yumdu genç kız derin soluk alıp. şimdi bu adamın eşkâlini verse de bir şey değişmeyeceğini biliyordu çünkü onun asıl hasmının kim olduğundan emindi. Oturup bir çırpıda her şeyi en baştan anlatsa kendisi de karşısındakilerde rahat nefes alacaktı ama sırf Engin'in tavrı onu ketum olmaya itiyordu. Öyle sert ve asabi davranıyordu ki en güzeli susmaktı. Sadece başındaki belanın bir kısmını halletse yeterdi ona göre. Soluğunu tazeleyip ona soruları cevapladı.

"Orta boylu, esmer, zayıf bir adamdı."

"Başka bir özelliği yok mu?"

Başını olumsuzluk ifade edercesine sallandığında, öfkeyle doğruldu yerinden Engin.

"Aman ne güzel! Sarı izmeli Mehmet Ağa."

"Sordun, ben de söyledim ne atar yapıyorsun? Normal adamdı işte."

Engin, elini başına atıp hafifçe ovalarken sakinleştirmeye çalıştı kendisini. Ondan kolay kolay bir şey kurtulmazdı. Belki iğne ile kuyu kazacaktı ama emindi bunu da halledecekti. Adresi alıp dışarı çıkarken gün ağarmaktaydı. Bir saat için eve gitmeye kalksa yatanmadan geri dönecekti şüphesiz. Arabasını merkeze doğru sürdüğünde onu gerçekten zor bir gün beklediğini biliyordu.

8. BÖLÜM

Engin, hastaneden ayrıldığında oldukça heyecan vardı bedeninde. Bilgiler kesin olmasa da ufak bir şeyler yakalamak çocuk gibi sevindirirdi onu. İsterse mesleğinde seneleri devirmiş olsun biliyordu ki bu görev aşkı hiç bitmeyecekti onda. Bulduğu ufacık bir bilginin getirdiği mutluluğu yine bir polis anlayabilirdi ona göre. Ah, bu duyguyu kaç kez yaşamıştı Naz'la. Sadece eşi değildi ki onun; dostu, sırdaşı, iş arkadaşı ve böyle sıralanabilecek daha birçok meziyete sahipti. Derin bir iç çekerken bunu bir kenara ilâştirip sonrasında bu ilginç kızla konuştuklarını düşündü. Kısmen bir şeyler anlatmışsa da hâlâ eksik bir şeyler ve oturmamış parçalar vardı. Bir sürü isim sayıp olaydan olaya atlamıştı. Metin her ne kadar bir şey çıkmaz dese de şansını deneyecek, yetimhaneye gidecekti. Koymuştu aklına, kızın anlattıklarını bir de teyit etmek fena olmazdı.

'Eğer yaşadığım onca şeye rağmen bu bombok dünyaya direniyorsam emin ol senden de güçlüyüm.' Kulaklarında yankılanan genç kızın sesi, ilk duyduğunda onda uyandırdığı tesiri anımsattı

tekrar. Biraz mahcup, biraz acıma... Çok farklıydı, yaşadıklarından rahatsız ve pişman, bunu dile getirmek istemeyecek kadar gururlu. Ne yaşadıysa çelik gibi bir kuvvet kazandırmıştı kızı. Mesleği onu bir parça meraklı yaparken daha fazla ilgi duydu bu hikâyeye. Ne demişti anlatırken 'Orhan'ı tanımışım sanıyordum ama tanımamışım.' Demek ki adamın ona yaşattığı hüsrانlar olmuştu ama neydi kim bilir? Bir de önceki ev arkadaşı vardı, ketum davranmış, geçiştirmişti. Lafını esirgemeyen pervasız sözleri çalındı kulağına, sonra da kendisine ettiği sitem. 'Her yerim düzgün de ağzımın bozukluğuna mı taktın?' Hırsıyla direksiyonu sıkarken biraz daha bastı gaza. Dakikalarca ilerleyip sonunda ulaştığında önce köşedeki pastaneden poğaçaya aldı ardından öyle geçti merkeze. Daha yeni yeni geliyordu herkes. Çaycı İsmail'den demli bir çay isteyip masasına geçtiğinde girdi içeriye Metin.

"Günaydın, erkencisin."

"Günaydın. Uyudun mu desene."

"Hayırdır?"

Eliyle yanındaki sandalyeyi işaret ederken poğaçaya paketini iyice açarak ikram etti arkadaşına.

"Dün Balım'a refakatçilik yaptım."

Güldü Metin.

"Ee, bak sen."

"Gülme oğlum ya, tutuldu her yerim zaten."

"Anlatsana, merak ettim."

"Büyük bir atak geçirip krize girmiş, gitmek istemiş oradan. Çok saldırganlaşınca yatıştırıp bizimkileri aramışlar. Ali'ye ulaşamamışlar, İrem de nöbetçiymiş, beni aradı o da."

"İyi mi şimdi bari?"

"Domuz gibi."

Kahkaha attı Metin.

"Taktın ha sen de bu garibana."

"Ya katır gibi inadı var, iletişimi zor bir kız. Tamam, benim de kendime çok hâkim olduğum söylenemez ama tavırlarını görsen hak verirsin. Kadın olduğunu unutuyorum; öyle aksi, dik başlı, ağzı bozuk bir şey ki, hemcinsim gibi davranacak oldum birkaç kez."

Gülümseyip arkadaşının omzuna dokundu Metin.

"Merak ettim, adıyla hanım hanımcık bir kız gibi duruyor aslında."

"Sorma çok hanım hanımcık. Bana dediği kelimeleri bir duysan gözlerin yuvalarından oynar."

"Bak sen!" Engin gülümseyerek başını salladığında arkadaşını da gülümsetti. Gelen bardaklarıyla birlikte çayını yudumlarırken poğaçalarından büyük ısırıklar alıyordu genç adam. Uykusuz denecek derecede ayık geçirdiği gece boyunca acıkmıştı hayli. "Peki, bir şeyler anlattı mı hiç?"

"Konuştuk. Sürekli kaçak dövüşüyor, sakladığı çok şey var öyle hissediyorum."

"Peki, bizim elimizde neler var?"

"Valla bir erkek arkadaşı varmış; ismi Orhan. Bir yıl evvel onunla gittiği bir mekânda tanışmış eroinle, sonrası bildik hikâyeye. İki aydır da birlikte yaşıyorlarmış." Bu kısımda durdu Engin, aralarında geçen erkek muhabbeti tarzı konuyu hatırlayınca bıyık altı güldü. "Çok isim saydı, değişik kişilerden temin etmiş. En son Piç Zeki denen birisinden alıyormuş, adam bunu birkaç kez kazıklamış. Orhan'la onun evinde kalıyorlarmış. Sonra bu ikisi evde yokken parasını ve biraz eroin çalıp kaçmış. Gerçi hakkım olanı aldım diyor ama bilemedim. Birkaç gün kaçak göçebe yaşayıp parayı bitirmiş, malı da kullanmış." Burun kemerini sıkarken hatırladıklarıyla parmağını

şaklattı. "Ha bir de; eşkâlini sordum, uyduruk bir yanıt verdi. Birini koruyor sanki."

"Bence o gün onu öldürmek isteyen kişi bu takım değil. Şimdi düşünsene, bana borcun varken neden öldürmek isteyeyim seni?"

"Sonunda mantığımız aynı işliyor."

"Yani çok saçma abi, adamın az veya çok neyse sermayesini ve parasını çalmış. Sence sadece öldürür mü? Hem de bunu yapan kadınsa... Onun posasını çıkarana kadar kullanırlar. Bence bu kızda başka bir şeyler daha var."

"Ben de aynısını düşünüyorum. Adamın adresini aldım, gerçi çekinerek verdi, bu yüzden doğruluğu konusunda şüpheliyim biraz."

"Nerede oturuyormuş?"

"Tarlabaşı."

"Ha tamam, bizim Puluç Bülent tanır belki, biliyorsun daha evvel başka uyuşturucu işinde de yardım etmişti bize."

"Olur, önce bir adrese gidelim bakalım. Olmadı ararız Bülent'i."

"Tamam, sen ye yemeğini Melda da gelsin çıkarız."

Engin, Melda gerçeğini hatırlayıp canı sıkılsa da renk vermedi. Karnını güzelce doyurup birkaç bardak çay tüketti. Uykusuz ve yorgun bedenini tüm gün anca ayakta tutardı hiç şüphesiz. Dakikalar geçtikçe çalışma odası iş arkadaşlarıyla dolmaya başladı. Melda, Hakan, Emre... Melda'ya onlarla geleceğini söylerken kendisi de çıkmak için hazırlanıyordu ki çaldı telefonu. Eline alıp baktığında İrem'in aradığını görünce çekinircesine açtı. Dün pek hoş bir görüşme yapmamışlardı.

"Engin!"

"Efendim?"

"Nasılsın?"

Sıkıntıyla bıraktı dışarı soluğunu.

"İyiym. Sen nasılsın?"

"Boş ver hal hatır faslını. Ben teşekkür için aradım." Küçük bir sessizlik, ardından çatallı bir sesle devam etti. "dün gece için."

"Mühim değil. Kusura bakma çıktım dün biraz. Bu ara yorgunluktan sinirlerim çok gergin. Sana söylemeyi de unutuyorum hep, ne önerirsin vitamin olarak?"

Engin'in çocuk misali geri adımları hattın ucundaki kadını şefkatle gülümsetti.

"Şimdi yatacağım, bu gece de nöbetçiyim hastaneye gel; tahlil yapalım, bakalım vücudunun neye ihtiyacı var? Değerlerin normal çıkarsa enerji verici bir şeyler yazarım."

"Bu gece ben de nöbetteyim ama vakit bulursam gelirim bir ara."

"İhmal etme."

Gülümsedi Engin.

"İhmal etmem merak etme." Aklına gelen şeyle devam etti.

"Ali'ye ulaştınız mı sonra?"

"Şarjı bitmiş, farkında bile değil şaşkın. Geldiğimde kahvaltı hazırlıyordu bana."

Kardeşinin neşeli ses tonuna o da buruk bir şekilde gülümsedi.

"Selam söyle."

"Söylerim." Panikle durdurdu sonra. "Az daha unutuyordum, nasıldı Balım iyi miydi?"

"İyiydi, krize girince gitmek istemiş, eroin bulma çabası işte. Biraz konuştuk, birkaç isim verdi birazdan gidip bakacağız."

"Tekrar sağ ol Engin."

"Neyse hadi görüşürüz."

Lafı uzatmayı sevmeyen yanı görüşmeyi bir an evvel sonlan-

dırdı. Her erkek gibi sıkılırdı uzun minnet dolu konuşmalardan. Telefonunu cebine koyduğunda arkadaşlarına hazır olduğunu işaret edip odadan çıkarken onlarda peşi sıra yürüdüler. Arabaya binip uzaklaştıklarında yaklaşık bir saat sonra Beyoğlu sokaklarındaydılar. Tarla başına sürüp devam ettiler, elindeki adrese yakın bir yere bıraktı arabasını. Rengârenk boyanmış eski evlerin önlerinden geçerken kapı numaralarına göz atıyordu. Yeşil renkteki üç katlı evin önünde durduğunda kendi önde Metin ardında onun arkasında da Melda sessiz olmaya gayret ederek çıktılar merdivenleri. Zile bastıklarında kenara çekilip beklediler. Derinlerden gelen 'kim o' sesi üzerine Melda'ya göz kırptı Engin, onun konuşmasını isteyerek.

"Şey, açar mısınız?"

Sesindeki cilveye iki adam gülerken hemen açıldı kapı. Karşılarındaki adam, kadın sesi üzerine ganimet bulmuş misali gülümseme ile açtığı anda, güzel hatunun yanında iki adamı görünce afalladı. Temkinle gözlerini üzerlerinde gezdirip kapıyı yarıya örterek uzattı kafasını.

"Kimi aramıştınız?"

"Zeki, sen misin?"

Durdu adam bir müddet kaşlarını çattı sonra.

"Evet, benim siz kimsiniz?"

Engin, cebinden kimliğini çıkartıp gösterirken ayağını aralık olan kapıdan soktu.

"Polis."

"Abicim sakın ol, benim sizle ne işim olur?"

"Tabii canım, ne işiniz olur?"

Metin'in sözleri üzerine kapıyı araladı tamamıyla Zeki.

"Bir saygısızlığımız mı olmuş?"

Engin, kendini tutamadan hızla sarıldı adamın boynuna.

"Ulan şerefsiz, insanlığa saygıyı öğren sen evvela." Sırtını evin duvarına yapıştırıp iyice bastırdı. "Milletin çoluk çocuğundan ne istiyorsunuz?"

"Abi yemin ederim bir şey yapmadım, sinek incitmem ben."

Engin tam yumruk atacaktı ki Metin girdi araya. Adamın kolunu arkasına doğru çevirip etkisiz hale getirince yüzüne baktı.

"Bizimle uslu uslu emniyete kadar geliyorsun." Ardından Melda'ya işaret etti. "Sen geç içeri bak bakalım, bir de ekip iste arama yapsınlar, onlar gelene kadar burada dur."

Melda, hızla içeri girip dağılmış eve bakınırken diğer yandan yardım istedi. Engin'le Metin ise adamı alıp tekrar emniyete giderken korkuyla sürekli sorular soruyordu. Ne yapmış olabilirdi ki, suçsuzdu o. Sürekli inkârda diretirken Engin daha fazla sinirlendiğini hissediyordu. Nihayet merkeze geldiklerinde Hasan Amir'e haber verip sorgu odasına aldılar.

Engin, karşısına geçip oturduğunda başı önünde duran adama öfkeyle baktı önce. Nasıl gençleri böyle zehirleyebiliyorlardı? Ölüme sürükledikleri insanlar bir ana babanın evladiyken aslında kendileri de kovuktan çıkmamışlardı ya. Birden anne babalarına acıdığını düşündü. Öyle ya, insan ne umutla evlat sahibi oluyordu. İrem geldi hatırına birden, belki acımasız bir dua olacaktı ama yine de kardeşi için farklı bir dilek geçmedi hatırından. Böyle hayırsız evladı olacağına hiç olmasaydı daha iyiydi. Şimdi yok diye üzülyorken o zaman varlığına beddua edecekse, bu imtihana eyvallah demenin başka çaresi yoktu... Sırtını eski sandalyeye yaslayıp kemiklerini esnetti.

"Neden yapıyorsun bu işi?"

"Hangi işi?"

Engin öfkeyle masayı itti adama doğru.

"Bana bak, kerize yatma."

"Komiserim valla anlamadım bi' bilsem neden buradayım?"

"Ot satıp aracılık yapıyormuşsun."

Adamın gözleri büyürken gevelemeye başladı.

"Ben kimseye zorla bi' şey yapmıyorum ki komiserim."

"Onca ana babanın ah'ını almaya utanmıyor musun?"

Engin, sinirlerine hâkim olamayıp sorular üzerine sorular yağdırıyordu adama. İlk kaçak dövüşüp cevapları yuvarlayan adam Engin'in tartaklaması üzerine en sonunda itiraf ederek sattığını söyledi.

"Daha çok aracılık yapıyordum, öyle daha fazla kazandığım oluyordu."

"Kime çalışıyorsun?"

"Komiserim kimseye..."

Engin, sinirle indirdi yumruğunu masaya.

"Kime çalışıyorsun dedim?"

"Mümtaz. Demirhindi Mümtaz."

"Nerede bu Mümtaz?"

"Bilmiyorum."

Engin, çıldırmışçasına bağırırken üstüne yürüdü adamın.

"Ulan konuşsana."

"Valla bilmiyorum Komiserim. Mümtaz Abi'ye ulaşamazsın, o istediği zaman çağırır görevi ve malı verir salardı beni."

"Peki. Ona tekrar geleceğim. Şimdi başka bir konu var."

"Buyur Komiserim."

Adamın korkudan el pençe duran tavrına kendi kendine gülerken başını sağa sola çevirip esnetti, Engin.

"Orhan ve kız arkadaşı Balım'a da satmışsın."

Bir an duraksadı adam,

"Balım diye birisini tanımıyorum ama bir Orhan tanıdığım var. Artist Orhan deriz biz."

"Ben bilmem artist mi, jön mü; sen de kalıyormuş geçici olarak."

"Evet, Artist Orhan... Onlara zorla satmadım, eski aldıkları adam bunlarla alışverişi kesince arkadaşları benim ismimi vermiş, gelip onlar buldu beni. Sonra takılır olduk bayağı, evlerinden ayrılmak zorunda kalınca yanıma geldiler, ben de ağırladım onları. Kız arkadaşının ismi Balım değil; Zeynep'di."

"Ne?" Engin kaşları çatık anlamayarak baktı. "Kız arkadaşı Zeynep mi?"

Zeki, birkaç saniye sessiz kalırken gözlerinden hızla geçen birbirine paralel duyguları saklayamayıp devam etti.

"Evet, kızın adı Zeynep'di. Çok anasının gözüydü, onu çarpayım derken o beni çarptı kaç kez."

Engin, duyduklarına hayret ederken bir şey kestiremeyip, düşünemedi neyin ne olduğunu. Konuşturmaktı en iyi çözüm.

"Ne gibi çarptı seni?"

"Ben ondan fazla para almaya yeltendikçe bir şekilde alırdı hakkı olanı."

"Peki, nerede bu Zeynep?"

Adam gözlerini kaçırıp lafı gevelerken daha fazla üstüne gitti Engin konuşması için. Görünüşünün adamı olmayan Zeki birkaç zorlamanın ardından pes etti.

"Komiserim ne istersen anlatırım sana ama acı bana insafli davran. Çok para getirisi var diye karıştık bu pislığe de işler daha b*ka sardı."

Engin, kendinden emin, karşısındaki adama güven verircesine baktı.

"Sen dürüst ol, bana yardım et; sana insafli davranmalarını

söyleyeceğim. Ama kıvırmayacaksın hiç, nasılsa o şekilde söyleyeceksin."

"Valla söz Komiserim."

"Anlat bakalım."

"Orhan'la sık sık görüşürdük, kimi ben giderdim kimi o gelirdi bana. İlk yalnız kalıyordu evinde, sonra kız arkadaşı gelip yerleşti ona. Sevgiliydiler ama dişli kızmış Zeynep, yaklaştırmazmış yanına, önceleri atar keser yatak muhabbeti yapardı. Meğer hayalindeki fantezileri sıkıyormuş it. Bir gece sarhoşken öttü her şeyi. Kız zamanında buna çok güvenmiş gün geçtikçe ne halt olduğunu anlayınca elini bile tutmaz olmuş, şimdilerde de sadece sığınmak için yeri olmadığından yanında duruyormuş."

"Orhan mı dedi bunları?"

"Evet, Komiserim. İtiraf ederken samimiydi, inanırım ben bunları yaptığına sağlam ayakkabı değildi çünkü."

"Ha sen çok sağlamsın galiba?"

"Estağfurullah Komiserim ben de aynı b*kun lacivertiyim."

Bıyık altı güldü Engin belli etmeden. Belli ki Zeynep böyle ağız yapmayı bu adamlardan öğrenmişti.

"Devam et."

"Ne diyordum? Ha işte bu Orhan'ın çalıştığı kumarhaneye borcu varmış. Ama öyle böyle değil, zaten ilk iz kaybettirmek adına yanıma geldiler de adamlar enseledi bunu. Baktılar ki hiç ödeyemeyecek bu sefer Zeynep'i sermaye olarak istemişler. O da ilk kabul etmemiş, tabii kıza daha kendi el sürmemiş verir mi hiç. Ama bakmış ki ödeyemeyecek parayı, teklifi kabul etmiş el mahkûm. Zeynep'i belli ki hâlâ seviyordu; o gece dışarıda buluştuk çok içti ağladı, nasıl söyleyeceğini düşündü. Öyle gittik eve kıza söylediği anda patırtı koptu tabii. Baya gözü kara bir kızdı, koca bıçakla üs-

tümüne yürüyüp kaçıp gitti."

Sıkıntılı soludu Engin, bir yanlışlık vardı ortada ya da koca bir yalan. Ama ne?

"Hırsızlık yaptı mı hiç Zeynep?"

"Benim bildiğim öyle taraklarda bezi yoktu."

"Yani senden ot veya paranı çalmadı."

"Fark ettiğim bir şey olmadı."

"Peki, Zeynep'i bir tasvir edebilir misin?"

Önce bir durdu adam, ardından dudaklarını büzdü.

"Uzun boylu böyle manken gibi bir kızdı. Allah için güzeldi, hatta çok güzeldi. Böyle değişik bir göz rengi vardı. Yeşil desen yeşil değil, kahve desen kahve değil."

"Bu kız nereli neyin nesiymiş peki?"

"O kadarını bilmiyorum Komiserim."

"Peki, Orhan'ı nerede bulabiliriz?"

"Valla Orhan kara kayıp, o gece bir çıktı evden ben de daha haber alamadım. Yakın zamanda bir köşede öldüğünü haberlerde duyarsam şaşırmam."

"Orhan'ın var mı sende fotoğrafı falan?"

"Yok, komiserim."

"Onu tasvir eder misin?"

"Sarışın bir adamdı, Behlül var ya hani işte aynı ona benziyor."

Engin, durdu birkaç saniye.

"Behlül kim?"

"Bir artist var ya, amcasına boynuz takan şerefsiz."

Engin, anlamış gibi başıyla onaylarken başka arkadaşına devretti sorgulamayı, adama söz verdiği üzere iyi muamele için tembihlemeyi de unutmadı. İşittikleriyle zihni o kadar bulanmıştı ki ne düşüneceğini bilemedi. Tam yeni bir bilgi öğrendim derken bir

öncekinin yalan olduğu gerçeğiyle karşılaşılıyordu. Elleri, eksik bir yapbozun hatalı parçalarıyla doluyken neyi nereye koyacağını bilemedi. Birkaç gündür yardım etmeye çalıştığı kızı o Balım olarak tanıyor ama hakkında Zeynep isminde bilgiler ediniyordu. Daha en başından kızın bir şeyler sakladığını kestirmişti de böylesi büyük şeyler olduğunu tahmin edememişti. İnsan kendisine hırsız damgası niye vurmak isterdi ki? Açık açık neden dememişti karşılaştığı tehlikeyi? Her şeye rağmen neden Orhan'ı koruyordu peki? Kumar borcu yüzünden mekân değiştirdiklerini bile saklamış 'ev yıkım kararı aldı' demişti. Ama neden? Sıkıntıdan sık sık solurken düşündükçe işin içinden çıkamıyordu. Bu bir labirentse eğer şimdiden ne kadar zorlu geçeceği belliydi.

9. BÖLÜM

Engin, sıkıntısının onu bunaltmasıyla kendisini dışarı attığında kar soğuşunu iyice çekti ciğerlerine. Bakışlarını bahçedeki koca çınarın gövdesine ve yapraklarına çevirdiğinde kendini bu asırlık ağaç gibi yaşlanmış, bir o kadar da çökmüş hissetti. Kendisinin de bağı delik deşikken çınardan çok mu farklıydı sanki.

“Engin, iyi misin abi?”

Başını sesin geldiği tarafa çevirdiğinde Metin’in soran gözleriyle karşılaşırken hayır dercesine salladı.

“Kendimi ilk kez bu kadar yorgun hissediyorum Metin. İlk kez beni korkutuyor bir dosya. Sakladığı olaylar var, evet... Ama bunlar çok büyük şeyler.”

“İyi de biz nelerini gördük Engin, buna mı taktın?”

“Ya kızı bir gör! Aslında kuyruğu fena kıstırmış ama hâlâ dimdik. İnanılmaz bir dirayet, gurur, hırs var. Hapse girmeyi göze aldı düşün, hırsızlık yaptığını söyledi ama az evvel adam onu savundu, bir şeyini çalmamış. O gün bir tek bıçak çekmiş kız, onda da namusunu korumak için.”

"Bundan bahsetmedi mi hiç?"

Başını hayır dercesine salladı Engin.

"Garip bir şekilde o Orhan denilen adamı korumuş. Seviyor desem sevmiyormuş, 'elini bile tutmazdı, gidecek yeri olmadığından yanındaydı' dedi adam."

"Sen de tekrar git konuş."

"Yok, bu sefer yetimhaneye gidelim derim ben. Bir de oradan bilgi alalım, daha asıl adını bile bilmiyoruz. Belki de elindeki kimlikle bile oynanmış."

"Gördün mü kimliği?"

"Hayır, görmedim. Hastane yönetimindeydi bakmadım hiç, aklıma da gelmedi açıkçası, az evvel Zeki'yi konuşturana kadar."

Metin, Engin'in omzuna gülümseyerek dokunduğunda başıyla yolu işaret etti ve birlikte yürüdüler arabaya. Direksiyonun başına geçip arkadaşına rahatlamasını söylediğinde sessizlikle onaylandı. Öyle ki yetimhaneye doğru yol alırken; bu derin suskunluk ikisinde de devam etti. Dakikalar sonra semte vardıklarında arabayı park edip kuruma girdiler. Müdüre ile görüşmek istediklerini söyleyip içeri davet edildiğinde önce kendisini tanıttı Engin.

Karşısında polis gören kadın yönetici, yılların verdiği tecrübeyle iyi bir şeyler duymayacağını kestiriyordu. Düşüncelerini fazla yansıtmasa da Engin, kadının gözlerindeki endişeyi sezebiliyordu. Bundan ki çok uzatmadan girdi hemen konuya.

"Ben dört yıl önce buradan ayrılan Balım Türker hakkında bilgi almak istiyorum. Kendisi küçük bir olaya karıştı, şimdi özel bir klinikte uyuşturucu tedavisi görüyor."

Yaşlı kadının duyduklarıyla gözleri irice açılırken inanamadı bir an sözlere.

"Balım? Balım Türker? İnanın çok şaşırdım bir isim benzerliği

olmasın?"

Engin, tek kaşını kaldırırken temkinli bir şekilde devam etti.

"Neden öyle dediniz?"

"Yani Balım ve uyuşturucu çok anlamsız. O kadar kendi halinde bir kızdı ki ihtimal veremedim. Daha üç ay evvel geldi ziyaretime, güzel bir işi vardı, memnundu işinden." Elini göğsü üzerine koyup el yapımı kolyesini gösterdi. "Bunu hediye etti bana hatta. Arkadaşı yapıyormuş, ondan almış. Çok başkaydı Balım, tedavi olacak kadar bağımlılığı olsa anlamaz mıydım? Işıl ışıldı gözleri."

"Peki, nerede yaşıyordu?"

"Ümraniye tarafında küçük bir dairede yaşıyordu ev arkadaşısıyla birlikte."

"Ev arkadaşı hakkında bilginiz var mı?"

Kadın başını hayır dercesine salladı.

"Çok acılı bir genç kız olduğundan bahsederdi. Onun haricinden bir şikâyet, sitem veya herhangi bir şey söylemezdi."

"Bir fotoğrafı var mı Balım'ın teyit etmek isterim bilgileri."

"Ne yazık ki son haliyle yok ama ben ev adresini vereyim, çok eminim o olmadığına, bir yanlış anlaşılma olmalı veya isim benzerliği."

Engin, sıkıntıyla solurken kabullenmekten başka çaresi yoktu. Bakalım daha neler çıkacaktı ortaya. Yüreğinde garip bir huzursuzlukla Müdüre hanımdan adres yazılı kâğıdı alıp teşekkür ederek ayrılırken yol boyu arabanın içerisinde yüzlerce teori zihninde dönse de getirmedi dile hiç birini. Semte geldiklerinde adreste ki sokağı aradılar çok geçmeden karşılarına çıkan manzara son derece şaşırttı ikisini de. Derin derin soludu Engin. Sonra etrafında dönüp elini saçlarına daldırdığında Metin'e baktı sorarcasına.

"Bu ne şimdi?"

"Engin sakın ol! Biliyoruz artık, şimdiye kadar öğrendiklerimiz uydurmaydı bundan sonrasına şaşırmak yok. Şimdi gel komşulara soralım."

Yatışmaya çalışan Engin, arkadaşıyla birlikte herhangi bir evin kapısını çalarken arada başını kaldırıp yanıp, kül olmuş eve bakıyordu. Sonra birden gözüne genç kızın yer yer yanmış saçları geldiğinde doğru adreste olduğunu düşündü. Açılan kapıdan çıkan orta yaşlı kadına kendilerinin polis olduğunu söyleyerek konuya girdi Metin. Yanan evi gösterip sordu.

Küçük mahallelerin en güzel özelliğidir bu, herkes herkesi tanır ve gözetir, hele bir öğrenci veya bir bekâr varsa el birliğiyle sahip çıkarlardı ona. Şimdi karşılarındaki yaşlı kadın az ilerideki yanıp kül olmuş evde yetim bir kızın oturduğunu bahsederken içi burkularak anlatıyordu.

"Selma Hanım'ın eviydi orası, bundan dört yıl evvel kimsesiz bir kıza kiralamıştı. Gönlü zengin biridir Selma neredeyse yok parasına vermişti kiraya."

"Adı neydi kızın?"

"Ballı börekli bir şeydi evladım, değişik bir ismi vardı. Ufak tefek, minyon, esmer bir kızdı."

Engin, kaşları hayretle kalktı ve kendini tutamadan son sözcüğü sorarak yöneltti.

"Esmer mi?"

"Evet, esmer güzeliydi maşallah. Hamburger satan markalı mağazalar var ya işte onların birinde çalışırdı; son bir, bilemedin iki yıldır da bir kız arkadaşıyla kalmaya başladı. Hatta Selma ilk istemedi iki kişi eve daha çok zarar verir diye ama tatlı dilli bir kızdı, böyle şeker gibi dili vardı." Engin, kendi tanıdığı Balım'ın zehir zemberek diliyle kıyaslayınca daha çok karar verdi gizlenmiş bir şeyler

olduğuna "Sonra ikna etmiş Selma'yı, birlikte kalmaya başladılar."

"Ne iş yapıyordu diğer kız?"

"Valla anlamadım çok, böyle takı makı bir şeyler yapar satardı Ortaköy'de. Bazen çok geç gelirdi eve. Fazla erkek arkadaşı vardı ama Allah için namusuna laf edemem. Çünkü kendi de erkek gibiydi zaten, öyle oynak bir kız değildi. Değişikti. Kimseye güvenmezdi, biz çok soru sorduk mu kızar küfreder, ağzımıza lafları tıkardı. Sadece Karadenizli olduğunu biliyorum rahmetlinin."

"Rahmetli?"

"Evet, iki ay önce bir yangın çıktı, ölü bulundu yavrucak."

"Kurtulamadı mı?"

"Yok, zaten her yeri yanık ve tanınmaz haldeydi, nüfus cüzdanından kimliği çıkmış ortaya."

Engin, işittiği her cevapta, zihninde kurmaya çalıştığı çarpık binayı daha bir derme çatma inşa ediyordu.

"Peki ismi neydi?"

"İsmi Zeynep'di. Torunumun adı ondan hatırımda..."

"O zaman bu durumda yangından tek Balım mı kurtuldu yani?"

"Hah ya Balım'dı ismi. Valla oğlum onu da görmedik hiç, güya kurtuldu ama yok ortalarda. Mahalleliyle ilişkisi iyiydi, kurtulduysa da bir uğrar helalleşirdi." Engin Metin'e bakıp göz göze geldiklerinde sanki ikisi de akıllarından geçenleri okur gibiydi bakışlarında. "Şimdi bu ev yıkıma çıktı zaten, dönüşüm mü ne varmış, büyük bina yapacaklarmış. Yetime yardım etmenin sonucu mükâfat verdi Allah, Selma'ya."

"Peki, teyzeciğim sağ ol yardımın için."

"Valla oğlum inşallah yarar işine ne diyeyim."

Gülümserken kadının omzuna dokundu minnetle Engin. Bir şey söylemeden arkadaşlarıyla birlikte ayrıldı oradan. Arabaya ka-

dar sussa da Metin hiç susmadı.

"Usta sen belanın kokusunu alıyorsun, tövbeler olsun. Ve ben her seferinde sözüne geliyorum. Bir şey çıkmaz dediğim yetimhane bizi nereye getirdi." Arabaya bindiklerinde devam etti. "Bu kızın kimlik değiştirdiği konusunda sanırım artık eminiz."

"Zaten hırçın hareketleri tam Karadeniz rüzgârı."

"O zaman ölen Balım'dı o halde."

"Yetimhanedeki müdüre ne demişti hatırla! En son üç ay evvel gördüğünde gayet sağlıklıymış. O zaman demek ki bu sebeple Orhan'ı sevmese de mecburen yanında kalmaya başladı."

"Bu iş çok fena sarpa sarıyor Engin. Kız kimlik değiştirmek istiyorsa daha büyük olaylar var." Genç adam arkadaşını başıyla onayladığında devam etti Metin. "Bence kimlik değiştirme nedeninin bu torbacılarla alakası yok, bu kızın yediği başka naneler var. Çünkü onlar için değiştirdiyse kimliğini, niye bile isteye gitsin bir daha yanlarına. Öyle değil mi? Hem zaten bu Zeki denilen adam da onu Zeynep olarak tanıyor."

"Benim anlamadığım Orhan'ı koruması. Bu godoş kızı satmış bildiğin, hem de borcu karşılığı ama yine korudu, tek kelime demedi." Engin, o kadar sinirliydi ki sesinin tonlamasına engel olamadı. "Sözde seviyormuş kızı, bu nasıl sevgidir arkadaş? Ben alyansımı çıkaramıyorum parmağımda, millet sevdiği kadını peşkeş çekiyor. Bu sütü bozukların yüzünden, erkeklerin adı çıktı arsıza."

"Tamam, sakın ol! İrem'e söz verdiğin için bu olaya duygusal yaklaşıyorsun Engin. Bilmem farkında mısın?"

"Ne alakası var? Evet, İrem'e söz verdiğim için yakından ilgileniyorum ama duygusal değilim, sadece duyarlıyım."

Metin, sesini çıkarmadı arkadaşının yanıtına. Yalan değildi, oldukça duyarlıydı Engin, bazen oturur mağdur olanla birlikte üzü-

lürdü, öyle yufka yürekli yanları da vardı bu sinirli ve çabuk parlayan kabuğunun altında. Az evvel arkadaşına söylediklerinden dolayı pişman olurken sordu nereye gideceklerini. Aslına biliyordu da cevabını sadece teyit etmektir onunki... Engin'in cevabı klinik olduğunda hızla devam etti Metin ve dakikalarca konuşmadılar.

Hastaneye vardıklarında Engin önce eniştesi Ali'yi arayıp nerede olduğunu sordu. Hastaneden yeni çıktığının yanıtını alınca çok açıklama yapmayıp noktaladı görüşmelerini. Vakit kaybetmeden genç kızın odasına çıktıklarında yarıya açık olan kapıdan başını uzatıp baktı içeriye. Genç kızı yatağında yatarken görünce neza-ketle kapıyı tıklatıp içeri girdiğinde gözlerini aralayıp baktı kendisine.

Genç kız, hızla yatağında doğrulup çeki düzen verdi üzerine, her ne kadar düzelmese de... Gülümsemeye çalıştı ilk kez Engin'e, onun için çabalayan birisine kolay kolay rastlamamıştı en nihayetinde. Genç adam yüreğinde bulunan öfkeyi bastırmakta zorlanırken kızın canını yakmak istemedi aslında. Evet, sürekli kendisinden bir şeyler saklıyordu ama suçlu olmadığı kesindi. Aksine kendisini suçlu gösteriyordu sebepsiz. Şimdi nasıl adım atacağını kestiremezken bakışlarını kızıdan çekmeden baktı gözlerine. Zeki'nin dediği gibi ne garip renkleri vardı. Yeşil desen yeşil değil, kahve desen hiç değil. Ayrıca ne kadarda iriydi, uzun kirpikleri daha bir büyük gösteriyordu sanki...

Zihni o kadar karmaşık düşüncelerle doluydu ki; kendi bakışlarının hitabını analiz edemediğinden karşı tarafta bıraktığı hissi bilemiyordu. Onun sorgulayıcı bakışları anında kızın az evvelki ruh halini değiştirdiğinden şimdi kendisine ikram edilen bakışta başkaldırı ve meydan okuma vardı.

"Çek gözlerini üzerimden."

Kızın sözleri üzerine dikkati dağılırken, hızla toparladı kendini.
"Çekmezsem ne yaparsın?"

"Sen çekene kadar ben de çekmem."

"Neden?"

"Çünkü suçlular kaçır."

Engin dalga geçercesine gülüp çekti hemen bakışlarını.

"Suçlu olduğunu kabul ediyorsun o halde."

"Ben suçlu olduğum için kaçmıyorum. Yine aynı şeyi yapıyorsun Komiser, ne biliyorsun da ne konuşuyorsun?"

"Anlat o halde bileyim Balım. Ah pardon yoksa Zeynep mi demeliydim?" Gözlerini genç kızın gözlerinde sabitlediğinde küçük ama küçücük korku yakaladığında hızla yaklaşıp eğildi ona doğru.
"Kimsin sen? Yetimhanede büyümüş Balım mı? Yoksa Zeynep mi?"

Kız, kuyruğunu dik tutmak adına gardını düşürmezken başını biraz daha yukarı kaldırıp elini Engin'in göğsü üzerine koyarak hafifçe baskı uyguladı.

"Az öteye git Komiser." Engin, montunun üzerinden değen elin baskısıyla bir an kıpırdayıp geri çekti bedenini. "Sevmem insanların bana bu kadar sokulmasını, güç göstermek için bunları yapmana gerek yok. Anladık güçlüsün."

"Öyle bir çabam yok, ayrıca hiçbir zaman da olmadı. Bence senin güçle alıp veremediğin problemlerin var."

"Neyim varsa var, ne istiyorsun benden?"

Engin, kızın sorusuyla hatırladı tekrar, sahi ne için gelmişlerdi? Öyle asi, öyle dik başlıydı ki, onunla cenk ederken buraya geliş amacını unutmuştu adeta. Hatta yanında Metin'in olduğu ayrıntısı dahi uçup gitmişti hatırına, taa ki omzunda hissettiği ele kadar.

"Engin, gel kardeşim şöyle." Kızın yanından bir parça uzaklaştırıp ortamı yumuşatmaya çalışarak gülümsedi. "Bak Balım, bizim

amacımız gerçekten sana yardım etmek. Ne yaşadığını elbette bilemeyiz ama anlatmazsan da öğrenemeyiz. Kimden kaçırıyorsun, peşindekiler kim, bunları bilmezsek sana nasıl yardım edeceğiz?" Genç kız, kendisine gülümseyen ve yumuşak ses tonuyla ruhuna ulaşmaya çalışan adama ifadesiz baktı. İnanmak istedi söylediklerine, yardım edebileceğine. Gerçi Engin'in de aynı niyetinde olduğunu biliyordu ama sürekli savaş halinde olması onun asi ruhuna inanılmaz tersti. "Edemeyiz, öyle değil mi?"

Genç kız, asi ruhuna tezat uslu çocuk itaatinde evet dercesine salladı başını.

"Tamam, yardım edeceğim ama arkadaşına söyle sesine, gözlerine, eline, koluna hâkim olsun. Bu arada bu tavrım mesleğinize değil asla! Aksine görevinize saygım sonsuzdur."

Engin sinirle elleri ceplerinde odada dönerken yine kendine hâkim olamadı.

"Anladık bu huysuz tavrın bana. Salak değilim, gayet iyi anlıyorum."

"Bak yine aynı şeyi yapıyor."

"Tamam." Bir eliyle onu sakinleştirmeye çalışıp diğer eliyle Engin'e sus işareti yaptı, Metin. "Müdür, sen de dur iki dakika ya, gözünü seveyim. Böyle bir yere varamayız ki." Devam etti sonra. "Tamam, bundan sonra benimle muhatap olacaksın, kabul mü?"

Metin'in sorusuna her ikisinden de aynı anda "kabul" yanıtı geldiğinde gülümsedi genç adam. Kızın kullandığı maddelerden ve zayıflıktan sararmış rengine, kırılmış, yer yer yanmış ve keçeleşmiş saçlarına, yorgun bakışlarına rağmen aslında nasıl bir güzelliğe sahip olduğunu görebiliyordu. Hırçın tavırları arkadaşının her ne kadar sinirini bozduysa da kendisinin o denli hoşuna gitmiş, kıza içten içe saygı duymaya başlamıştı bile. İnsanların karakterlerini

yaşamları belirlerdi, o halde böylesi kale gibi sağlam duruşa sahip olmasındaki hayatı daha fazla merak etti.

Genç kız, sıkıntıyla soluyup başını önüne eğdiğinde aslında tüm niyeti bir çırpıda hayatını sayıp dökmek ve tüm çıplaklığıyla anlatmaktı. Geride kalsa da yaşananlar kapanmamış mevzular canını yakıyordu, nereden başlayacağını düşündüğü sırada yaşadıkları gözünün önünde bir film şeridi gibi geçti. Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti o an. Bir üşüme, iç çekiş, ürperme... İnceden bir titreme vücudunu sardığında geçecek diye beklerken nöbete tutuldu sanki bedeni. Gözleri tamamen kapalı, dişleri birbirine çarparken elektriğe kapılmış misali sallanmasına engel olamadı. Yine başlıyordu işte, bedeni müptelası olduğu illete ihtiyaç duyuyor, açlıkla kıvranmasına neden oluyordu.

"Balım, iyi misin?" Metin, sesindeki endişeyi saklayamayıp yanına yaklaşarak sıkıca tuttu omuzlarını. "Duyuyor musun beni?"

"Nöbet geçiriyor, sen yatırmaya çalış. Hemşire çağırayım."

Engin, bir çırpıda söylediği direktiflerin ardından odadan çıkıp çok geçmeden bir hemşire ile döndü. İçeri girdiğinde kız yatağına uzanmış kolları vücuduna kenetli titriyordu. Gördüğü görüntü az evvelki hareketlerinden dolayı kendine kızmasına neden olurken, vicdan azabı yaşadı gizliden. Daha soğukkanlı olabilirdi mesela, neden karşı karşıya geldiklerinde düzgün iletişim kuramıyordu bir türlü, anlayamıyordu. Gerçi son zamanlarda onun genel sorunuydu. Onu bilen yakın arkadaşları ve ailesi güzel idare ettiklerinden alttan alan taraf olmuyordu. Sorgulamalarda dahi en çetin cevizi birkaç saatte öttürüyordu. İrem'e verdiği söz onu duyarlı hale getirirken haddinden fazla yoruyordu ruhunu ve bedenini. Üstelik dün gece başında nöbet tutmuş ve onun sebebine uykusuz kalmışken, yorgun vücudu daha fazla tahammülsüz yapıyordu şu an onu.

Hemşire ikisini de dışarıya çıkarmasıyla Engin, kendisini bir oturağa bırakıp arkasını yaslayarak sıkıntıyla soludu. Saatine baktı sonra, Naz'ın hediyesiydi. Neredeyse maaşının yarısını yatırıp aldığı bu saati ilk gördüğünde nasıl da kızdığını hatırladı. Keşke kızmamış olsaydı. Şimdi her saatine baktığında onu hatırlıyordu. Naz'la doğru düzgün tartışmaları olmamıştı ilişkileri boyunca, aslında buradaki marifet rahmetli güzel karısındaydı zira ufak pürüzleri yok sayar büyüklerini de böylelikle engeller ve her seferinde çok güzel idare ederdi onu. Bu yüzden büyük çarpışmaları, sağlam kavgaları olmamıştı hiçbir zaman. İnsanoğlu sevdiklerini kaybettiği zaman en çok da gereksiz kırgınlık ve gereksiz huysuzluklarına yanıyordu. Keşke sağ olsaydı da bu sefer idare eden hep o olsaydı...

Hemşire dışarıya yanlarına geldiğinde, az evvelki nöbetin dün geceki atağın küçük kalıntıları olduğunu ve şimdi dinlenmesi gerektiğini söyleyip ikisini de uğurlarken, yine elleri boş ayrıldı iki arkadaş hastaneden. Metin, Engin'in yorgun hallerini görünce bu gece nöbeti onun yerine tutabileceğini ve şimdi evine gidip güzelce dinlenmesini söyledi. Karşılığında itirazsız kabul etti genç adam. Arkadaşını emniyete bırakıp kendisi de yoluna devam edecekti ki aklına kardeşi geldi. Vakit kaybetmeden İrem'in yanına vardığında önce kucaklaşıp selamlaştılar. Sonra geliş sebebini hatırlattı ve bir takım tahliller yapıp sonucunu beklerken hastanenin kafeteryasında karşılıklı kahve içti iki kardeş. Birçok şeyden bahsettiler. Engin, genç kız hakkında bildiği yeni bilgileri paylaşırken buz kesti karşılığında İrem. Bu işten vazgeçmediği için bir kez daha mutlu olup kardeşine de minnet duydu. Bilirdi nasıl inatçı olduğunu ve mesleğini severek yaptığını. Bu yüzden inanıyordu genç kızı eninde sonunda düze çıkaracaktı.

Bir saati bulmadan tahlil sonuçları çıktığında endişeyle aldığı

kâğıtların yorumunu içi rahatlamış bir şekilde yaptı İrem. Karşılığında bolca vitamin ve gıda takviyesi önerip kardeşini uğurlarken yalnızlığıyla kaldı baş başa. Sevgilisini, eşini, Ali'sini, dert ortağını aramak istedi. Hem olanları anlatır hem de sesini duyardı. Heyecanla telefonuna davranıp numarayı tuşladığında işittiği 'aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor' sözüyle neşesi söndü. Sık karşılaşmazdı bu tür şeylerle ama dün de başına aynısı gelince istemsiz morali bozuldu. Acaba bu kızla uğraşmak mı istemiyordu? Kendisini kırmıyordu da hastaneye tavrını belli ediyordu belki de. Düşüncelerini önemsemyormuşçasına tek omzunu kırtdığında acil servise doğru yürüdü. Yorgun, dalgın ve moralsiz...

10. BÖLÜM

Odayı dolduran mekanik ses kulaklarını zorluyor derin uykusundan içeri sızıp rüyasına dâhil oluyordu. Genç kızla göz göze geldiğinde yine o isyan okunuyordu bakışlarından. Yükselen ses daha çok sarıyordu etrafı.

“Ben suçlu değilim. Ne biliyorsun da konuşuyorsun?”

Kızın sesi, telefonun sesine karışırken uykusu iyice delindi. Gözlerini usulca araladığında ses kesilmiş, gün ışığı odayı dolduruyordu. Gerçi kaç gündür güneşi gördükleri yoktu sadece gündüz olduğu belli hava bulaşık suyu renginde bir kıvamdaydı. Sahi kapalı havaya böyle derdi Naz. Gülümsedi. Kolunu battaniyenin içerişinden çıkarıp saatine baktığında on biri gösteriyordu. Ne kadar uyduğuna şaşırdı, nereden baksa on iki saat aralıksız uyumuştı. Yatmadan içtiği ilaç ve vitaminler gevşetmişti besbelli. Bedeninin buna ihtiyacı olduğu çok belliydi, Metin dün geceki nöbeti onun için tuttu diye içten içe minnet duydu dostuna. Bugün nasılsa hafta sonuydu yarına kadar güzelce dinlendi mi üzerindeki uyuşukluğu atmış olurdu evelallah.

Koltuktan doğrulup sehpaye uzanarak telefonunu aldı eline. Az evvel ki aramanın annesine ait olduğunu görünce gülümsedi. Aramaya geri dönüp dönmemekte tereddüt ederken tek hamlede kalktı yerinden. Vestiyerden kabanını alıp ayrıldı evden.

Bugün pazar günüydü, İrem ve Ali annesine kahvaltıya giderdi genelde. Hatta her seferinde ısrar ederlerdi gel diye. Naz, ölmeden önce onlarda gider inanılmaz eğlenirlerdi ama Naz'dan sonra bu geleneği ara ara bozduğu oluyordu. Şimdi Süheyla Hanım'ın araması onu dürterken içten içe mutlu oldu kadıncağızı güldüreceği için. Bir saate kalmadan mavi boyalı evin önünde durduğunda ikişer üçer çıktı merdivenleri. Zile basıp beklediği sırada İrem'in 'kim o' sesini işitince gülümseyerek cevap verdi.

"Benim! Engin."

Çıglıkla açıldı kapı.

"Ne oldu İrem ne bağıırıyorsun?"

Süheyla Hanım, kızına seslenirken terliğinin çıkardığı sesi duyuluyordu Engin tarafından.

"Ben geldim anacığım ona bağıırıyor."

Yaşlı kadın oğlunu gördüğü anda mutlulukla parladı gözleri, sıkıca sarıldığında annesine biraz daha eğildi Engin. Birlikte içeri girdiklerinde annesinin yönlendirmesiyle mutfağa geçtiler. Ana oğul yuvarlak masa da karşılıklı otururken İrem çay dolduruyordu Engin'e.

"Ne iyi ettin ben de seni aramıştım gel oturalım diye. Çok ümitli değildim ararken, hele çıkmayınca seni bugün görmeyi çıkarmıştım aklımdan."

"Dün bana İrem vitamin takviyesi önermişti onları içip yatmışım sen aradığında telefona uyandım. Tahmin ettim kahvaltı için toplandığınızı geldim ben de."

"Aman ne iyi ettin çok sevindim vallahi." Durup oğlunun yüzünü

inceledi sonra. "hayırdır hasta mısın ne vitamini?"

"Aşk olsun anne insan hasta olunca mı kendine bakar?"

İrem'in sözlerine Engin gülerken Süheyla Hanım kaşlarını çatı.

"Sen hiç konuşma! Bayılıyorsun böyle icatlara, sanki önceden vitamin vardı. Boş yiyorsunuz ondan böyle, geçen kaydattığım kayısı üzüm kurusu hoşafını beğenip içme ver kapsüllere para onları tüket bir de doktor olacaksın."

Genç kadın, elindeki çay bardağını kardeşinin önüne bırakıp annesinin yanaklarından öperek oturdu yerine.

"Vitamin değerleri biraz düşük, zaten hissetmiş kendisi de tahliller doğrultusunda bünyesine uygun bir şeyler önerdim."

"Anlatmayın bana, böyle duyunca üzülüyorum sonra. Neden vitaminsiz kaldı acaba? Bir şey söyleyince annem konuşuyor diyorsunuz."

İki kardeş kahkaha atarken Süheyla Hanım, evlatlarına sitemli bakış göndererek önündeki peynir eritmesine ekmek batırdı. Engin, annesinin yanağından bir makas alıp kahvaltısına başladığında masadaki eksik çekti dikkatini.

"Ali nerede?"

"Hastaneye gitti, Balım için çağırmışlar ben eve girerken o çıkıyordu. İş biterse gelecek, gelmezse ben burada kalırım artık, çünkü araba kullanacak halim yok. Kahvaltımı yapıp yatarım."

"Ne olmuş Balım'a?"

"Gece yine artmış atakları, kaç gündür Ali de sağ olsun hastaneye tavır alıp kapamış telefonunu artık ulaştıklarında gitmem diyemedi."

Engin'in kaşları çatıldı.

"Doktor'un da Polis'in de telefonunu kapaması gibi bir lüksü yok, hiç ummazdım Ali'den. Zaten geçen günkü sorumsuzluğu da

bana patladı."

Bardağı elinde öylece tepkisiz kaldı İrem. Böyle bir çıkış beklemiyordu Engin'den. Severlerdi Ali'yle birbirlerini. İnsanın bazen kendini dinlemesi gibi bir ihtiyacı olamaz mıydı? Şimdi ne diye esip gürlüyordu sanki? Kendisi bekâr bir adamdı ne yattığı nede kalktığı saat belliydi. Zamanında eşiyle de eve giriş çıkışları aynıydı ve sürekli bir aradaydılar. Böyle küçük oyunlara ihtiyacı olmamıştı da konuşuyordu, her zamanki dilinin ayarsızlığıydı işte.

"Anladık Engin bir daha istemeyiz senden bir şey."

"Ben öyle mi dedim?"

"Ne dedin ya? Kırk yılın başında bir şey rica ettim, oradan hırsını alamadın tabii, Ali'den vurmaya çalışıyorsun."

"Saçmalıyorsun İrem."

"Aa susun ya hu." Süheyla Hanım'ın ihtarı anında keskin bıçak etkisi yaptığında; yaşlı kadın hırsıyla gezdirdi gözlerini evlatları üzerinde. "Otuzunuzu geçtiniz ama ruhunuz üç yaşında mübarek. Benim yanımda girmeyin birbirinize."

"O zaman sen yokken boğazlayalım birbirimizi anacığım."

Engin'in sözlerine daha da sinirlendi yaşlı kadın.

"Sus Engin! Kabahatin büyüğü sen de, iyice kayışları kopardın haberin yok." Kollarını masada birleştirip sitemle devam etti. "Ben sizi ne zorlukla büyüttüm. Şimdi her hafta iyi veya kötü toplanmaya çalışıyorsak sevgi ve saygıdan. Benim evlatlarım birbirine saygı duyacak. İşte o kadar."

Engin, üstüne düşen payı alıp uzatmazken; sanki az evvel tartışan onlar değilmiş gibi İrem'e göz kırptığında onu da gülümseterek neşeyle devam ettiler kahvaltılarına. Çocuktan kalma alışkanlığıyla birbirlerinin dilimlerini çaldılar. Kimi, Süheyla Hanım'ı kızdırdılar kimi gıdıkladılar. Uzun uzadıya vakit geçirdiler. Sofradan kalkıp içe-

riye geçmişlerdi ki kapı çalındı. İrem neşeyle araladığı kapının karşısında elinde bir buket çiçekle ona gülümseyen kocasını görünce sıkıca sarıldı boynuna. İki günün hasretini giderircesine birbirlerine sarılıp el ele içeriye geçtiklerinde sehpanın üzerinde içinde yapay çiçek bulunan vazoyu boşaltıp elindekileri koydu yerine. Ali, önce kayınvalidesinin elini öpüp ardından kayınçosuyla selamlaşırken işittiği lafla kaldı öylece.

"Kaç gündür karşılaşamıyoruz Ali."

İrem, kardeşi ters bir laf etmesin diye içi içini yiyordu.

"Evet, geçen hafta çok nöbetim vardı bu hafta biraz kaytardım." İrem'le gözleri kesişince bakışlarındaki ihtarı anladı. Kaç yıllık karısıydı öğrenmişti. Daha evvel konuştukları konuyu hatırlatmaya çalışıyordu. "Sen de geçen gün benim yüzümden sabahlamışsın hastamın yanında."

"Evet, o yüzden dünkü nöbete kalamadım."

Ali, Engin'in eyvallah demeyen hallerini bilirdi ondan şimdi hiç uzatacak hali yoktu.

"İlgin için teşekkür ederim."

Engin eliyle 'önemsiz' dercesine bir işaret yaparak devam etti.

"Dün biz uğradığımızda da gözümüzün önünde bir atak geçirdi."

"Evet, aslında kırılamayan bir döngü içerisinde. Yani hepsi tamamıyla bir atak."

"Ne kadar sürecek bu işkence?"

Ali, iki elini yana açıp omzunu kırdı.

"Aslında inanılmaz dirayetli bir kız, ama bünyesi de çok düşmüş normal ve olağan şeyler. Toplu terapilerinin sayısını arttırdık bakalım inşallah kısa sürer."

"Pis bir geçmişi var anlatmıştır İrem." Ali, başını evet dercesine salladığında devam etti Engin. "Sizin oranın güvenliği yoğun diye

kimseyi yollamadım peşi sıra ama sen daha iyi bilirsin. Adam yolla dersin yarın gönderirim bir tane."

"Gerek yok, gerçekten o anlamda sağlam bir yer."

"Sorumluluk sen de o zaman."

Ali, sitemli bakarken Engin'e ikisi de sesli bir şekilde güldü az evvelki gerginliğe inat. İrem, hayatındaki iki değerli adamın yaptığı sulha mutlu olurken daha bir huzurluydu. Birkaç dakika daha birlikte oturup yorgunluğu ile başa çıkamayınca müsaade istedi. Kocasıyla el ele evlerine yol alırken Engin, biraz daha oturmak niyetindeydi annesiyle. Süheyla Hanım örgü örerken o da yarıya sığmadığı koltuğa uzanıp ayaklarını kendine çekerek uzandı. Kimi muhabbet etti, kimi televizyona baktı. Her ne kadar Naz'dan sonra dağıtmış olsa da şimdi annesi ile halleşmek hoşuna gitti. Anne başkaydı bambaşkaydı; çünkü ana başa taç, her derde ilaçtı ve bir evlat Pir olsa da, anaya muhtaç idi.

* * *

Günler birbiri ardınca geçerken Engin, boğuştuğu yorgunluğunu bir parça iyileştirmişti. İşlerine daha odaklı, sinirleri biraz daha oturmuştu hiç olmazsa yerli yersiz atlatmıyordu. Diğer tarafta ise daha iyiydi genç kız, atakları kontrol altına alınmış, tamamen geçmediyse de sık yoklamaz olmuştu. Ali, daha iyileşmeden üstüne gidilmesini istemiyordu madem ot kullanmak dışında bilindik bir suçu yoktu o halde sıkboğaz edilip tedavinin gidişatını etkilemek manasızdı.

Genç kız, o gün hastanede nöbet geçirdikten sonra Engin, bir kez görmüştü onu. O da ertesi günü Metin'le durumu hakkında bilgi almak için gittiklerindeydi. Konuşmamışlardı, arkadaşları girip hatırsormuş o da kapıdan izlemişti, arada göz göze geldiklerinde bu sefer bakışlarını kaçırarak kendi olmuş kızın çekmesini beklememişti.

Gitmese de Metin'den alıyordu bilgileri. Çünkü her gün bilfiil gi-di-yordu genç adam, kutlu bir görev misali... Dakika sektirmeden hep aynı saatte orada oluyor hesap suale geçmeden hatırını sorup sohbet etmeye çalışarak kendince güven aşılıyordu gün gelip sor-guya aldıklarında ayrıntı atlamasın diye. O kendince ince hesaplar yaparken farkında olmadan bambaşka hisler uyanıyordu gönlün-de bu savunmasız meleğe karşı. Kondurmak ne kelime aklına dahi getirmeye imtina ediyordu bir şeyler hissettiğine dair.

Her gittiğinde bir buket çiçek, bazen bir parça çikolata, hatta en son bir toka almıştı. Genç kız kendisine olan bu yakınlığa mahcup olurken kuşkulu yanı 'acaba' diyordu. Sonra utanıyordu düşünce-sinden koskoca polis kendisiyle ilgilenecek değildi ya? Şefkati ve iyi niyeti zaten elle tutulurcasına hissederken; her adamın kötü niyetle kadınlara yaklaşacağını ilk defa düşünmüyordu. Vardı de-mek ki dürtülerinin peşinde gitmeyenler. Başkaydı Komiser Metin iyi niyetliydi tıpkı adı gibiydi hem adına hem mesleğine çok yakışı-yordu. Engin'in de kötü olduğunu düşünmemişti hiç ama yıldızları uyuşmadığı apaçıktı.

Engin, yine yoğun bir günü ardında bırakmışken arabasına bin-miş yol boyu ilerliyordu. Niyeti bir an evvel eve varmaktı, bu gece derbi gecesi-ydi. Şöyle ayaklarını uzatıp sırtını yaslayarak izleyecek-ti Galatasaray'ın attığı golleri. Bir yıldır ligleri takip edemez, uydu paketini fazladan ödemiş olsa da ruhunda bir yerlerde gizli fanatik yatıyordu. Naz'la ne çok maç izlemişlikleri vardı. O koyu Beşiktaş-lıydı. Kulağında sesi yankılanır gibi oldu bir ara. 'Erkek adam renkli takım tutmaz Komiserim gel seni de Beşiktaş'a transfer edelim.' Dudakları hüznle kıvrılırken montunun cebinde olan telefonu çalmaya başladı. İlk fırsatta sağa çektiğinde kapanmıştı telefon, arayanın Ali olduğunu görünce hayretle kalktı kaşları. Vakit kay-

betmeden geri döndüğünde telaşlı çıkıyordu eniştesinin sesi.

"Engin, neredesin kardeşim?"

"Yoldayım, hayırdır?"

"Az evvel birisi güvenliğe bir zarf bırakmış Balım'a verilsin diye. Üzerinde Zeynep Balım yazıyordu." Telaşla anlatırken soluk sesi işitiliyordu Engin tarafından. "İçinde not varmış."

"Sakin ol Ali. Ne yazıyordu notta?"

"Kimlikte değiştiren peşindeyiz, oradan çıkarken bir boy abdesti al da son nefesini temiz ver."

Engin, işittiğiyle gözleri büyürken tek eliyle tutmakta olduğu direksiyonu farkında olmadan daha faza sıktı.

"Ali daha ne kadar sorguyu öteleyeceksin? Tamam, suçlu değil ama var kızın bir durumu. Eğer ölürse seni sebebi bilirim."

"İşine karıştığım için üzgünüm sanırım haklısın. Ben bu gece nöbetçiyim zaten, gelip görüşebilirsin. Hem o da anlatmak niyetli çok korktu notu okuyunca."

Sıkıntıyla solurken zaten yolda olduğunu birazdan geleceğini söyleyerek kapadı telefonunu. Metin'i arayacak oldu vazgeçti o da maç izlemeye gidecekti, hiç değilse o izleseydi. Bir daha bir şey heveslenmeyecekti ne zaman niyetlense hemen aksi oluyordu. Özellikle İrem'in başına sardığı beladan sonra... Geçen de uyumayı hayal ederken yanında sabahlamak durumunda kalmıştı. Bu kız hayatından çıkana kadar kolay kolay heveslenip plan yapmamayı not aldı zihninde bir yerlere.

Hastaneye vardığında iyice kolaçan etti ortalığı ama gözüne kimse çarpmadı veya herhangi bir şey. Bahçeyi geçip binaya girdiğinde hızla tırmandı katları. Koridorda Ali ile karşılaşınca selamlaşıp birlikte girdiler içeriye. Kızcağz köşede yatağının ucuna oturmuş elinde kâğıtla öylece duruyordu. Saçı başı toparlanmış

yüzüne biraz da can gelmişti.

"Merhaba."

Selam verdiğinde başını kaldırdı kız. Göz göze geldiklerinde küçük küçücük bir gülümse değip geçerken dudaklarından hemen gardını aldı.

"Ben, Metin Komiser gelir sanıyordum."

"Metin taze bitti ben varım beğenemedin mi?"

Engin'in sözlerine gülümseyecek olsa da devam etti.

"O bana senin gibi dengesiz davranmıyor."

"Geldiğim gibi taarruza geçen sensin."

Ali, araya girme ihtiyacı hissedip ikisinin ortasında durduğunda uyarırcasına baktı Engin'e.

"Lütfen! İkiniz de birbirinize anlayışlı olursanız bu geçici süreci çok güzel atlatacağız."

İkisi de sessiz kalırken Engin, usulca yaklaşp elini uzatarak kâğıdı istediğini belli ettiğinde çekinerek verdi kız. Korkudan dişleriyle dudağını ezerken birden gözü kaydı Engin'in. Naz gibi mi yapıyordu? Hızla eğdi başını kâğıtlara ardından. Notu incelemeye başladı, yazı karakteristik hatlara sahipken sanki yabancı karakterler kullanılmış ünlü harflerde hiçbir noktalama yoktu.

"Kimlikte değıştırsen pesindeyiz, oradan çıkarken bir boy abdesti al da son nefesini temiz ver."

Zihninde yazıyı bir şeylere yormaya çalıştı evvela ama çıkaramadı.

"Zeynep gerçek adın öyle değil mi?" Başını olumlu anlamda sallayınca devam etti. "Balım'ı da biliyorlar ama."

"Evet, öğrenmişler. İşte benim en fazla kaçabileceğim süre bu kadar."

Yatağın yanındaki sandalyeyi alıp tam karşısında oturdu Engin, ayaklarını toparlarken onu süzdü kız. Uzun bacaklarını bir türlü to-

parlayamayışını...

"Bak! Bana söz vermeni istiyorum inancın nedir neye inanırsın bilmem ama inandığın ve kutsal saydığın her şeye söz verip yemin etmeni istiyorum. Her şeyi anlat, o akşam Zeki'den para falan çalmadığını Orhan'ın seni pazarlamak istediğini ve ev arkadaşının yangında öldüğünü biliyorum. Daha net bir şeyler lazım. Suçlu varsa cezasını bulmalı ama sen tehlike altındaysan can güvenliğini sağlamalıyım bu benim boynumun borcu."

Genç kızın gözleri dolarken ağlamamak için sıktı kendisini adeta.

"Müslümanım elhamdülillah belki görünüşüm yaşayışım acayip ama inancım tam. Eksik ve yarım yamalak kulaktan dolma bilgilerle yetiştirildiysem de benim suçum değil Komiser."

"Ben inanç sorgulamıyorum sözün geliyordu o, ayrıca hangimiz tam bilgiye sahibiz din hakkında?"

Kısa bir sessizlik olurken Engin Ali'ye onları yalnız bırakması için işaret yaptığında devam etti kız.

"Doğruları söyleyeceğime ve seni yanıltmayacağıma söz verip tüm kutsal şeyler üzerine yemin ederim."

Engin, gülümseyerek başını salladığında "Seni dinliyorum." Diyerek konuşmaya teşvik etti onu. Derin derin soludu evvela genç kız gözlerini yumup ardından tekrar açtı. Bu sefer ince bir yaş süzöldü gözpınarlarından. Parmak uçlarıyla kurulayıp buğulanan gözleriyle Engin'e baktı.

"Adım Zeynep Aydın, Karadenizli bir ailenin dördüncü yani son çocuğuyum."

Kaşları hayretle havalandırırken Zeynep'in duygusal yanını dağıtmak istedi.

"Bu fırtına gibi esen yanın Karadeniz'in rüzgârından geliyor de-

mek ki?"

Gülümserken omzunu silkti genç kız.

"İşine gelirse Komiser."

"Ben de Sivaslıyım yani en az senin kadar deliyim Zeynep bu da senin işine gelirse."

İkisi de gülümserken Zeynep, anlatacaklarının uzun olmasından mütevellit sırtını yatağının başlığına dayadığında hatırlamakta zorlanıyormuşçasına gözlerini kısarken odanın en derin köşesinde daldırdı gözlerini...

11. BÖLÜM

2011 Ağustos

Burada gündüzleri güneş daha fazla ışık saçar ve yıldızlar daha net seçilir geceleri. Yeşilin en yoğun hali, mavinin en güzel tonu hâkimdi, baktıkça bir arınma hissine sebep olan... Karadeniz'in kıyıda köşede saklanmış sevimli köylerinin birinde ahşap evin bahçesinde iki kardeş neşeyle hayaller kurup sohbet ediyor diğer yandan topladıkları mahsulleri tazesinden kartına doğru ayıklıyorlardı.

"Hiç olmazsa senin okuyacak olmana nasıl seviniyorum Zeynep bir bilsen. Aferin sana arı gibi çalışıp sonunda kazandın üniversiteyi."

Gözleri parıldarcasına gülümsedi genç kız.

"Ben de babamın okumama izin vermesine hâlâ inanamıyorum abla. Ağabeylerim karşı çıkıp onu doldurur diye düşünürken nasıl da susturdu hepsini."

Gülümsedi kadın kardeşinin içten sözlerine.

"Bakma sen bizimkilere! Anca kardeşlerine borusu öter onların

ama karılarına bir şey diyemezler. Fatih'in kızı olduğu vakit okutup okutmayacağını göreceğim."

"Orası öyle ama baya uzak memleket çıktı be abla. Bizim Memduh Hoca ile yapmıştık tercihleri babam ondan bi' şey demedi sanırım."

"Evet, onunla çok eskilere dayanan hukuku var ya o yüzdendir." Başından kayan tülbendi elinin tersiyle öne çekerken devam etti genç kadın. "İstanbul muydu şimdi kazandığın okul?"

"Yok, Kocaeli ama çok yakın İstanbul."

Bir an rengi atar gibi oldu Nurcan'ın ama fark ettirmemeye çalıştı.

"İsmail Amcamın oğlu Recep oralarda çalışıyordu değil mi?"

Başını evet dercesine salladı Zeynep gülümseyerek.

"O bize ev bulacakmış. Annem, babam, ben birlikte gidecekmiyiz. Yurtlarda kız başına izin vermem dedi babam."

"Senin için daha iyi aslında hazır yemeğe gidersin eve."

"Aç kalsam da olur sorun değil okumama izin veriyorlar ya başka bi' şey istemem."

Eğilip kardeşinin yanağını sevdiğinde bir başka soru yöneltti.

"Ne okuyacaktın şimdi sen?"

"İnşaat Mühendisliği."

Kardeşinin verdiği yanıtla sesli güldü genç kadın, erkek gibi tavırlarına oldum olası gülüp takılırdı. Gözü karaydı kardeşinin, mertti çok başkaydı.

"Sen hiç uslu kız olmadın Zeynep hep böyle erkek gibi işlerde oldu gözün. Gerçi babam bu yüzden seni daha bi' sever."

"Öyle deme abla sizi de sever." Gülümseyerek devam etti. "Kabul oğullarını daha fazla sever."

İki kardeş gülüşerek sürdürdüler bu güzel sohbetlerini. Zeynep,

okul kaydı için büyük şehre gideceklerini orada yeni insan tanıyacağından dem vururken güzel gözleri ıslı ıslı oluyordu. Kendisinden altı yaş büyük evli ablası Nurcan da anlatılanı dinleyip seviniyordu adına. Kendisi daha onun yaşlarındaydı, evlenip çoluk çocuğa karıştığında. O zaman babası bu kadar bilinçli değildi ve bu yüzden ağabeyleri karar vermişti okuyup okumamasına. Karadeniz insanının tabiatında vardı erkek çocuklarına daha fazla değer verip şımartmak. Bir sıfır yenik başlarken hayata ortaokulu anca okumuştur Nurcan. Şimdi kardeşinin kaderinin kendisine benzemeyeceği için mutluydu. Gidip güzelce okumalı ve kendini kurtarmalıydı. Onda bu sülale varken eninde sonunda olacaktı önceden planlanan evliliği ama şimdi önüne çıkan fırsatı değerlendirmeliydi.

Dört kardeşti onlar. En büyüğü Yunus, ikincisi Fatih, üçüncü Nurcan, dördüncü yani tekne kazıntısıydı Zeynep. İki ağabeyinden de daha gözü pek ve inatçıydı. Ablası evlenirken her ne kadar çocuk olsa da aklı erdiği kadar kendince yol çizmiş ve okumayı koymuştu aklına. Öyle ki çalışıp en iyi okullara puanı yetsin diye çoğu gece uykusuz kalmıştı. İçinde ufak korkular vardı belki babası izin vermez diye ama nasıl olduysa çıkarmamıştı sesini. Hatta sevinmişti yeğeni Recep'in çalıştığı memleket diye. Sülalelerinde tek okumuş adamdı Recep. Öğretmendi. Oralarda okuyup yine oralar da kalmıştı. Temiz çocuktur vesselam. Bu zamanda kendi başına çalışıp hayat kurmak zorken koca şehirde bunu başarmıştı kimseye muhtaç olmadan.

Okul kayıt gününe kadar hep hayaller kurdu genç kız. Büyük şehir, büyük okul yeni insanlar, arkadaş çevreleri. Yol iz bilmiyordu ama öğrenirdi hepsini, azimliydı o. Hem Recep Ağabeyi de yardım etti mi bilmediği delik kalmazdı. Günler bir birini kovalarken nihayet gün gelip çatmış Kocaeli'nin yolunu tutmuşlardı Kamil Bey,

Hanife Hanım ve Zeynep. Öncelikle Recep'in yanında kalmışlardı sonra onun evine yakın bir yerlerde küçük bir daire tutup yerleşmişlerdi. Spot eşyalar alıp iyi kötü evi donattıklarında bir ihtiyaçları kalmamıştı.

Okullar açıldığında Zeynep mektebine gidip geliyor disiplinli bir şekilde derslerine çalışıyordu. Arada Recep de yardım ediyordu ona. Zaten akşamları birlikte yiyorlardı yemeklerini, annesi Hanife Hanım izin vermiyordu genç adamın yalnız yemeklerini yemesine. Aynı şey oğlu Yunus'un başına gelse biliyordu eltisi de yalnız bırakmazdı. Ama her şey bir yana Recep onun bugüne bugün damadı sayılırdı.

Zeynep doğduğunda kayın biraderi İsmail, beşikteki bebeği kucağına alıp altı yaşındaki oğlunun kolları arasına vermişti. "Büyüyünce evleneceksiniz siz. Sen hep koruyup kollayacaksın Zeynep'i." Kayın peder, Kayın biraderler eşten sonra sözü geçen kişilerdi ağaydı bir nevi. Ailelerin ağası. Bu söz emir gibi demiri keserken sesini çıkaramamıştı Hanife Hanım. Hem neden çıkarsındı? Ele karışmak kolay mıydı yedi kat yabancıyla akrabalık yerine kendi insanlarıyla alışveriş yapmak daha güzeldi. Severdi eltisi ile kayın biraderini, iyi insanlardı. Güzelde çocuk yetiştiriyorlardı daha küçüktü ama nasıl akli başında bir adam olacağı belliydi Recep'in. Bu düşüncelerle daha o zaman benimsemişti delikanlıyı. Böyle şeyleri kız evladiyla konuşmak ayıptı bu yüzden Zeynep bilmiyorsa da Recep çok iyi bellemişti durumun ciddiyetini. Her ne kadar dışarıda okumuş kendini yetiştirip bir hayat kurmuş olsa da çocukken şartlanmıştı yüreği amcasının kızına. Yazın memlekete gittiğinde biraz daha büyümüş oluyordu Zeynep. Büyüyüp, bi' o kadar güzelleşmiş. Şimdi aynı şehirde oturmak kendisine velinimetti adeta. Eğitimine devam ettiği için onun adına mutluydu, zeki kızdı çünkü.

Ne kadar evlenecek olsalar da kapalı kapılar ardına kilitlemek istemiyordu. Zaten Zeynep gibi hırçın güvercine yakışmazdı ki dizini kırıp oturmak.

* * *

2015 Mayıs

Zeynep, kitapları elinde hızlı hızlı yürüyüp her zamanki değişmez adresi olan kütüphaneye girdi. Köşedeki bir masaya geçip oturduğunda kitaplarını açıp vakit kaybetmeden not almaya başladı. Yüzmüş yüzmüş kuyruğuna gelmişti ve nihayetinde birkaç ay sonra mezun olacaktı okulundan, hem de yüksek bir dereceyle.

Bu dört yıl içerisinde kendince bir çevre edinmiş güzel arkadaşlıkları olmuşsa da okuldan eve evden okula gidip gelmiş babasını kızdıracak her türlü davranıştan uzak durmuştu. Bir an evvel mezun olup kendi ayakları üzerinde durdu mu daha da müdahaleleri olmazdı. Zaten reşitti de. Bugüne bugün yirmi iki yaşındaydı, hatta bir dahaki ay yirmi üç olacaktı. Yani ne yeni yetme akıllı bir karış havada ergendi, ne de akıllı ermeyen bir çocuk. Sadece sabredip diplomasını alması lazımdı eline. Zihni derslerinden duman olmuş vaziyette boğuşurken işittiği tok sesle dağıldı dikkati.

"Oturabilir miyim?"

Usulca başını kaldırdığında kendisine gülümseyerek bakan bir çehre ile karşılaştı gözleri. Birkaç saniye tepkisiz kalıp nihayet cevapladı genç adamı.

"Bir sürü boş masa varken buraya mı kaldın?"

Verdiği yanıt genç adamı bozguna uğratsa da indirmede süngü-sünü hemen.

"Burası daha havadar gözüküyor." Bakışlarıyla süzdü muhatabını, Zeynep. Son birkaç haftadır çok fazla takılıyordu gözlerine. Yoksa bilerek mi giriyordu görüş alanına kestiremedi bir an. Bir şey

söylemeden tekrar bakışlarını derslerine indirdiğinde; bi' cesaret oturdu genç adam tam karşısındaki sandalyeye. Tahmin ettiğinden daha çetindi bu kız. "Hep böyle misin?"

"Nasıl yani?"

"Kendi halinde ama sana sataşana haddini bildirecek kadar cesur ve korkusuz."

Gözleri karşısında ona çapkın bir şekilde bakan mavilere değdiğinde yüreğinin bir an ayağa kalkıp havada dolaşarak tekrar oturduğunu hissetti, Zeynep. Ne olduğunu kestiremedi ilk, yutkunup başını tekrar kitabına ısrarla eğdiğinde devam etti o tınılı ses.

"Tanışalım mı? Gerçi ben seni uzun süredir tanıyorum. İzin ver de kendimi tanıtayım sana." Elini uzattığında başını ürkekçe kaldırdı Zeynep. "Adım Orhan."

Genç adamın elini karşılamak adına elini uzattığında sıkıca kavrandı eli kemikli parmaklar arasında.

"Zeynep."

Gözlerini çekmeden gözlerine bakması Zeynep'i fazlasıyla etkilerken ilk kez karşı cinsten böylesi bir elektrik aldığını hissetti.

"Memnun oldum Zeynep." Zeynep'in elini çekip kurtarması üzerine sırtını sandalyeye yaslayarak ayak ayaküstüne attı yine o çarpık gülümsemesi ile. "Uzun zamandır tanışmak için fırsat kolluyordum ama bir türlü cesaret edemiyordum."

"Neden?"

"Burnundan kıl aldırmiyorsun çünkü."

Kendine dair bir şeyler duymak hoşuna gitse de belli etmedi.

"Okumak için geldim memleketimden, zihnimi başka şeylere yöneltme gibi bi' lüksüm yok benim."

"Artık okul bitiyor biraz etrafınla ilgilensen kimseye zararı olmaz. Mesela benimle ilgilenebilirsin." Gülümseyerek bakarken

gözlerini kaçırdı Zeynep. "Biliyor musun Zeynep, mezun olduktan sonra seninle karşılaşamayacağım diye üzülüyorum."

Genç kız fazlasıyla heyecanlanarak hızla toparlanıp ayrıldı oradan, ardında hüsrana uğramış bakışlar bırakarak. Kütüphaneden çıktığında sanki alev yeri yedi yüreği, çırpınıp duruyordu. Soluklanmak adına sırtını bahçedeki ağaca yasladı. Çantasından pet şişeyi çıkarıp hızla yudumlarırken elinin titrediğini fark etti. İlk kez bu tür yakınlaşmalarla karşılaşmıyordu ama genç adamın duruşu konuşma tarzı hiç memleketindeki erkeklere benzemiyordu. Bu kadar etkilenmesi belki de bundandı. Nefesini düzenledikten sonra güçlkle doğrulup bir an evvel buradan ayrılması gerektiğini düşünerek seri adımlarla otobüs durağına gittiğinde banka oturup gözlerini yumarak sakinleştirmeye çalıştı kendisini. Fakat rahatlaması mümkün olmadı, zira hızla belirdi az önce zihnine kazınırcasına yerleşen yüz. Sarıya dönük kumral saçlar, kirli sakal ve parıldayan mavi gözler...

Zeynep, hülyalara dalmışken art arda çalan korna sesiyle gözlerini araladığında kendisine soran gözlerle bakan otobüs şoförü ile karşılaştı. Toparlanıp arabaya binince bu sefer kendi iradesi doğrultusunda düşündü az evvelki genç adamı. Orhan'ı... Onu uzun süredir beğendiğini söyleyerek devam etmiş daha evvel duymadığı güzel sözler işitmişti. "Seninle daha karşılaşamayacağım diye üzülüyorum." Yüreği kanatlanmış misali çırpınırken yol boyu aklı başında değildi. İneceği yeri kaçırmamak için kendini arada güçlkle toparlıyordu. Nihayet Halkevi'ne geldiğinde durakta inip köprüden geçti. Esen mayıs rüzgârı yüzünü yalayıp geçerken sarhoş ediyordu onu adeta. Yeni bir durağa daha ilerleyip kendi semtine gidecek arabayı beklerken omzuna değen elle sıçradı.

"Zeynep!"

"Re-Recep Ağabey!"

Korkarak kuzenine bakarken gülümsüyordu ona genç adam.

"Nasılsın Zeynep?"

Hissiyatlarının yüzüne yansıyıp belli olmasından çekinerek huzursuzca yerinde sallandı.

"İyiyim. Okuldan çıktım eve gidiyordum."

"Güzel tesadüf oldu gerçekten, birlikte gideriz."

Zeynep, başını sallayıp kuzenini geçiştirirken göz ucuyla süzüyordu onu Recep. Önceden Trabzon'da yaşarken bu kadar özlemiyordu belki onu. Ama şimdi yakınında olunca, daha yoğun hisler taşıyordu. Zeynep Kocaeli'ne geldi diye sevinip hiç olmazsa sözlenirler diye ummuştı kendi kendine ama bir gün amcası onu kenara çekip okulu bitmeden bir şey dememesini rica etmişti. 'Mektebe o kadar masraf edilirken şimdi akıllı başka bir şeylere kaymasın' demişti. Mülâyimdi Recep asla itirazı olmamıştı fakat her geçen gün biraz daha bağlanmıştı genç kıza. Bir de ona ikide bir ağabey demese güzel olurdu lakin saygılıydı Zeynep. Hep ona yordu bunu, utandığından saygı duyduğundan diyordu böyle, yoksa nereden bilsindi kendi ağabeylerinden farksız gördüğünü.

"Havalar baya ısındı değil mi, Zeynep?"

"Hı evet."

"Bu hafta sonu kitap fuarı açılacak uluslararası fuar alanında. Bizim oraya ters ama istersen önce çarşıya gideriz İzmit'e oradan daha kolay geçeriz."

"Olur, fark etmez."

Recep, başını cama yaslayıp kendisine donuk donuk yanıtlar veren Zeynep'in koluna dokunarak hafifçe eğildi.

"Zeynep, neyin var senin?"

Birden sıçrayan Zeynep iri gözleriyle baktı genç adama.

"Şey. Hiç. Hiç bir şeyim yok. Yorgunum sadece."

Recep, çekinerek elini Zeynep'in alına koyduğunda yüzündeki sıcaklık onu da yaktı. Elini hızla çekince genç kız da başını çevirip tekrar cama yasladı. Geriye kalan on dakikayı sessizce geçirdiler. Durakta inip vedalaştıklarında her ikisi de kendi sokağına yol aldı. Recep'in aklı Zeynep' de. Zeynep'in aklı Orhan'da...

2018 Ocak / Zeynep & Engin

Zeynep, avuçlarıyla gözlerini silerken burnunu çekti. Daha hikâyesinin buraya kadar olan kısmında bile yer yer gözyaşlarını tutamazken devamını nasıl anlatacağını düşündü. Engin, bir şey söylemeden dışarı çıkıp çok geçmeden elinde plastik bardakta su ve peçete ile geldi.

"Dinlen biraz, al şunları." Suyu yudumladıktan sonra yanındaki komodine bırakıp peçeteyle kuruladı yüzünü. Gözleri ağlamaktan kızarmış yeşile dönmüştü rengi. "Daha iyisin değil mi?" Genç kız başını salladığında kalktığı sandalyesine tekrar oturdu Engin. "Peki, sonra ne oldu? Bir daha nasıl karşılaştınız Orhan'la?"

"Ertesi günü. Bir sonraki gün, ondan sonraki gün ve diğer günler. Bırakmadı ki hiç peşimi, sürekli çıktı karşıma, her gün farklı birbirinden güzel sözlerle kendimi özel hissettirerek hem de. Bizim üniversitede ki öğrencilerin çoğunluğu İstanbul'dan gelmeydi. Böyle uzak kırsal kesimden gelen benim gibi nadir öğrenci vardı ve her şeye rağmen o kadar kızın içinden beni seçmesi hoşuma gitti."

"Bu arada çok güzel bir üniversiteyi kazanmışsın şaşırdım gerçekten. Beklemiyordum doğrusu."

Kendi kendine acırcasına güldü Zeynep.

"Dört yıl kafamı patlattığımla kaldı ama bi' b*ka yaramadı."

"Şimdiye kadar yaramadıysa da bundan sonra yarayacak. Ben

de İrem de Ali de sana yardım edeceğiz."

Yine güldü Zeynep.

"Rüya gibi ama olsun. Ne demişler hayal kuranı bi' kere kurmayanı iki kere si..."

"Zeynep!" Engin, genç kızın lafını ağzına tıkarak devam etti. "Önce şu çenenin ayarını yap sen. Yakışmıyor bir kadına küfür."

Onu önemsemediğini belli edercesine omzunu kırdı genç kız.

"Boş ver bana adap dersi vermeyi, bırak dağınık kalsın Komiser."

Duymamış gibi yaptı Engin.

"Orhan ne okuyordu?"

"Otomotiv... Yaşı vardı baya, geç okumaya başlamış. Üçüncü sınıftaydı tanıştığımızda ayrıca alttan da dersleri vardı. Yani mezuniyeti artık kaçınıcı baharaydı kim bilir?"

"Mezun olmadı mı yani?"

Başını hayır dercesine salladı.

"Yarıda bıraktı okulunu, ailesi rahat ve çok serbestti sonrasında hesap bile sormadılar."

"Peki, ne zaman sevgili oldunuz?"

"İlk karşılaşmamızdan bir hafta sonraydı sanırım. Hafta sonları dahi bahane uydurup dışarı çıkıyordum onun o zamanki hallerini hâlâ kestiremiyorum gerçek miydi diye ama benimkiler sahiciydi. İlk kez bir adama sarılıp ellerinden tuttum." Engin'in gözlerine sert bir bakış gönderdi. "Fazlası olmadı, neye ne kadar izin vereceğini bilen biriyim."

Engin teslim olmuşçasına kaldırdı ellerini.

"Bir şey demedim ve aksini düşünmedim."

"Neyse." Gülümsese de güzel dudakları arasına maharetle sakladı. "Benim okulum bitti ve o yaz köye gittik hep beraber. İlk

üzülmüştüm ama babam eylülde döneceğimizi söyleyince inandım ben de. Gerçi yalan söylemedi ki adamcağız onlar olmasa da dönecektim ben. Benim adıma yaptığı planları vardı."

"Peki, görüştünüz mü hiç bu zaman zarfında Orhan'la?"

"Evet, o bana şöyle elden düşme bir telefon vermişti gizli saklı kullanıyordum yazışıyorduk haberleşiyorduk hat çok çekmese de fırsatlar üretiyordum resmen. Ablama gidiyordum orada konuşuyorduk."

"Ablan biliyordu yani?"

"Evet, kızılıyordu çok. Babamın izin vermeyeceğini çocuğa boş yere umut vermememi söylüyordu." Güldü kendi kendine. "Neden bu konuda hep kadınlar suçlu, yok dişi köpek kuyruk sallamadıkça erkek gelmezmiş de oymuş buymuş. Hepsi fasarya. Ben Orhan'ı değil o beni buldu. Ben ona değil o bana umut verdi. Sonra da hayatımın içine bir güzel..." Engin, sesini çıkarmadan Zeynep'in sakinleşmesini beklerken genç kızın kendisini toparlaması çok vakit almadı. "Meğer ablam Recep'i biliyormuş hatta bizim Kocaeli'den söz için geldiğimizi de."

"Sana ne zaman söylediler?"

"Ramazan ayının ilk günüydü." Gözlerini kısarak devam etti. "Haziran'ın altısı yani doğum günümdü. Hep beraber dedemlere iftara gitmiştik, adetti Ramazan'ın ilk günü ailecek orada iftar yapardık."

Zeynep, o günü an be an tekrar yaşarken derin bir iç çekti. Bundan sonrasını anlatmak onun için çok daha zor olacaktı... Her anı ıstıraplı ve acı verici.

* * *

2015 Haziran

Daha biri bitmeden diğer camii den yükselen ezan sesleri etrafı

kaplayıp sema' ya yükselirken uçuşan kuşlar sanki âmin dercesine ötüşüyordu. Büyük bahçenin avlusunda kurulan üç büyük masa peş peşe dizilmiş etrafını çocuğu, gençi, kadını, erkeği, yaşlısı sarmış eşsiz bir görüntü oluşturmaktaydı. Çatal, kaşık sesleri musiki katarken ortama, herkes neşe ile yemekteydi yemeklerini.

Her Ramazan ayının ilk günü Aydın Ailesi'nde bu tablo değişmez bir görüntüydü. Hasan Dede üç oğlunu çoluk çocuk ağırlar on bir ayın sultanını bu şekilde karşılardı. İlk başta bir elin on parmağını geçmeyecek olan sofraya yıllar geçtikçe daha da kalabalıklaşmaktaydı. Yüzünde bir gülümseme önce evlatlarına ve torunlarına ardından altmış yıllık hayat arkadaşı Ayşe Nine'ye bakıp gözleriyle adeta teşekkür ederken; birazdan söyleyeceklerinin de haberini veriyordu. Yemekler bitip tatlıya sıra geldiğinde yaşlı adam boğazını temizledi evvela. Sonra yaşını belli eden kıvrımlarla dolanmış ellerini ağır ağır vurdu birbirine.

"Az bi' bakın bakayım." Herkes bakışlarını gülümseyerek ona doğru çevirdiğinde devam etti. "Bugün çok mutluyum, ömrümün son zamanlarında tekrar mübarek Ramazan'ı görmeyi nasip etti Allah." Yorgun bir soluk aldı tekrar. "Ben kendi çocuklarımin doğduğu zamanı bile uzun uzadıya bilmem. Biri üzüm ayı, diğeri kalandar, öteki de istavrit'e doğdu ama hangisi hangisine pek kestiremem geçmiş zaman." Sofrada herkes neşeyle gülüşürken o da tebesüm edip devam etti. "Bugün de Zeynep'in doğum günü dimi, gelin öyle diyordu?"

Genç kız adını duyunca yerinde kımıldayarak gülümsedi.

"Evet, dede."

Hasan Dede, başı ile onaylayıp bakışlarını ailesinin üzerinde gezdirerek devam etti ağır ağır.

"Bütün torunlarımin mürüvvetini görmek kısmet oldu hepsi

yerini buldu bir tek Recep ve Zeynep kaldı." Konuşmanın devamını bilen genç adam mahcup bir şekilde başını eğerken Zeynep de kendini Orhan'la hayal edip neşeyle tatlısını yemeye devam etti. "İkisi de bitirdi okullarını, Recep'in eli ekmek tutar oldu. Kolay mı bu vakitte başka şehirde tutunmak, helal olsun benim torunuma başardı bunu. Zeynebim de koskoca mühendis oldu. Eee okumuş insana kendi gibi yaraşır." Sofradaki herkesin bakışı iki genç üzerinde mekik dokurken bir anlam veremedi Zeynep. "Bu gece böyle olsun isteme gibi, yarın da söz keseriz. Eylül'de yaparız düğünlerini birlikte dönerler evlerine."

Zeynep, konuşulandan pek bir şey anlamayıp muzip bir gülümseme ile eğildi ablasına.

"Abla, dedem ne diyor? Recep Ağabeyim kimle evleniyor ben anlamadım."

Nurcan'ın gözleri kardeşinin sözleriyle doldu lakin bir şey diyemedi, kendisine sorarcasına bakan o iri gözler içinin çekilmesine sebep olduğunda sesini biraz daha yükseltti tonton ihtiyar.

"Recep, Zeynep, hadi öpün ellerimizi bakalım. Allah'ın emri peygamberin kavli ile artık birbirinizinsiniz. Yarın sabah büyüklerinize çarşıya iner bir yüzük alırsınız yavaş yavaş hazırlık olur."

Zeynep, olduğu yere demir çakıp güçlükle yutkundu adeta. Doğru mu duyup anlamıştı yani? O ve ağabeyi dediği kuzeni söylenecekti. Hatta bir iki ay sonra evleneceklerdi. Olacak iş değildi, kalbi başkasına aitken onu bu kadar severken bu nasıl olacaktı? Şimdi hiç düşüncesi sorulmayacak mıydı?

"Ama dede, ben..."

Ablası ve annesinin tam ortasında oturan genç kız iki kadının da ayaklarından dürtüklemesiyle lafı yarıda kaldı. Annesi biraz daha yaklaşıp alelacele fısıldadı kulağına.

"Saygısızlık edeyim deme, Recep' den iyisini mi bulacaksın?"

Zeynep, hızla akan gözyaşlarını elinin tersiyle silip dedesinin yanına çağırmasıyla güçlükle doğruldu yerinden. Hasan Dedenin komutuyla ve Recep'in önderliğiyle herkesin elini öperek tekrar yerlerine oturduklarında gecenin geri kalanında canlı cenazeydi adeta. Ailenin büyükleri daha şimdiden düğün için fikirler yürütüp ayarlamalar yaparken, o sadece bütün olanı biteni Orhan'a bir an evvel anlatmayı planlıyordu. Sevgilisi onu çok seviyordu bırakmazdı, başkasının kadını olmasına izin vermezdi. Tuttu mu elinden alır götürürdü.

Nurcan, hemen yanı başındaki kardeşine içi parçalanıyor onun da elinden bir şey gelmiyordu. Hâlbuki uyarmıştı demişti 'uzak dur o İstanbullu çocuktan' ama kaptırdıkça kaptırmıştı kardeşi yüreğini. Sofrada herkes neşesine neşe katıyor sadece iki kardeş mutsuz oturuyordu. Zeynep, hayatının ipotek konulmasından mütevellit ruhu en büyük enkazları yaşarken; Nurcan, kardeşinin derdiyle halleşiyordu. Gecenin sonunda herkes evine doğru gittiği sırada Zeynep'le Recep'i bir adım arkalarında bıraktılar. Genç adam, yüreği pırpır sözlüsüne biraz daha yanaşıp kaçamak bakışlarla baktı.

"Artık benden çekinme Zeynep."

Genç kız, kalbi mengeneye sıkışmış misali çırpınıyordu başını hiç yerden kaldırmadı, o hep ağabey gözüyle bakmış Fatih'den ve Yunus'dan ayırmamışken bu olacak iş değildi. Hadi dedesi cahildi babası amcaları da çok farklı değildi, peki Recep Ağabeyi buna nasıl boyun eğiyordu? Belki o da istemiyordu en iyisi onunla uzlaşmaktı.

"Şey, Recep Ağabey ben..."

"Lütfen Zeynep." Birden kolundan tutup adımlarını durdurduğunda göz göze geldiler. "Artık bana ağabey demesen... Sen bana her böyle hitap ettiğinde kendimi kötü hissediyorum. Tamam,

birden yakın davranmanı istemiyorum ama seni seven kalbim bu kadar resmiyete üzüldüğü." Zeynep, dudaklarını sıkı sıkı bastırırken güçlükle durdurdu hıçkırıklarını fakat gözlerinden akan yaşlara mani olamadı. Gözyaşları Recep'in ilgisini çektiğinde eli gayrı ihtiyarı yanaklarına gitti. "Duygulandın mı?" Gülümsedi sonra. "Daha çocuktum babam seni kucağıma verdiği anda ama dedikleri dün gibi hatırımda 'Büyüyünce evleneceksiniz siz. Sen hep koruyup kolaylayacaksın Zeynep'i.' İlk anlamasam da büyüdükçe tüm kelimeler aklımda oturup şekillendi ve aynı anda sevginde kalbimde şekil buldu."

Zeynep daha fazla kendini tutmayarak ağlamaları hıçkırığa dönmeden uzaklaştı Recep'in yanından. Ardında bıraktığı genç adam bu hareketi onun da gönlü olduğuna yorup huzurla evine yol alırken, kendisi deli gibi koştu eve kadar. Arkasında bıraktığı ailesi ağabeyleri buna anlam veremeyip ardı sıra yürüdüğü de o çoktan odasına kendisini kapatmış hıçkırarak ağlıyordu. Çok geçmeden sertçe açıldı kapı.

"Zeynep!" kaşlarını çatarak yatağın başına doğru ilerledi Yunus. "Ne oldu, neden ağlıyorsun?"

Başını kaldırıp ağabeyini görünce yatağından doğrularak ayağa kalktı.

"Ağabey, ben evlenmek istemiyorum. O benim için senden ve Fatih Ağabeyimden farksız. Ne olur engel ol."

Adamın kemikli yüzü sinirler kasıldı.

"Sen ne dediğinin farkında mısın? Yıllar önce verilmiş bir söz bu, iki dünya bir araya gelse bozulmaz. Daha iyisini mi bulacaksın?"

"Ağabey ben. Ben."

"Ne?" bir adım daha yaklaşmış daha fazla bağırdı adam. "Ne olmuş sana?"

"Ben başkasını seviyorum, evlenemem Recep'le."

Duyduklarıyla adeta boyut atlayıp gözleri kararan Yunus, kendisine hâkim olamayıp kuvvetli bir tokat savurdu kardeşinin yüzüne, yatağına kapaklanmasına sebep olacak...

"Bir de utanmadan söylüyor musun?" Giydiği gömleğe asılıp içeriye doğru sürüklerken avazı çıktığı kadar bağırdı. "Kızını tutup okutursan böyle olur, duyuyor musun ne diyor? Başkasını seviyor-muş evlenemezmiş Recep'le."

Kâmil Bey duyduklarıyla delilenip birden ayağa kalktı.

"Gebertirim kız seni. Biz seni ne için okuttuk sen ne hâltlar karıştırdın?" Zeynep'in hıçkırıkları devam ederken babası saçlarından sıkıca kavradı. "Sana bu zamana kadar fiske dahi vurmadım evin küçüğüsün yaşlılık hediyesisin diye. Okumak istedin okuttum ama buna izin vermem evleneceksin Recep'le, ben ağabeyime sen doğduğunda verdim sözümü."

"Baba!"

"Sus! Eğer tutar dedene veya herhangi birine bir şey dersen gebertirim seni." Biraz daha asıldı saçlarına başını geriye doğru çekerken ağlamaktan kızaran güzel yüzüne yaklaştırdı kızgın bakışlarını. "Vallahi evlat demem gebertirim. Anladın mı?"

Zeynep, ağlayarak başını salladığında babası saçlarının üzerinden ellerini çekip yere düşmesine sebep oldu. Yerde yüzükoyun kapaklanmış hıçkırıklarını sürdürürken tepesinde bir yandan babası diğer yandan ağabeyleri volta atıp tehditler savuruyordu kendisine. Şimdi şuracıkta ölmeyi diledi genç kız. Ölüp kurtulsaydı bu işkenceden. Yirmi üçüncü yaş gününde alabilecek en unutulmaz hediye alıyordu. Ona daha fazla acıyı veren ise köşede kendisini korkak gözlerle izleyen annesiydi. Keşke gelip kaldırsaydı onu yerden sarılsaydı kucaklayıp pırpırlasaydı. Yerinden güçlkle doğrulup odasına gittiğinde tekrar bağırdı babası.

"Yarın sen gitmeyeceksin yüzük bakmaya, ölçünü alsınlar, ablan seçer senin adına. Sana çok yüz verdik de böyle oldu."

Bir şey söylemedi zaten bu saatten sonra dese ne olurdu demese ne? Onun için kelepçeden farkı olmayacak olan o alyansı beğense neydi beğenmese ne? Sabaha kadar sessizce gözyaşı dökerken diğer yandan sürekli Orhan'a ulaşmaya çalıştı ama nafile başaramadı. Bir şekilde evden biraz uzaklaşıp bir yerlerde dene-meliydi, son ana kadar çabalayacaktı. İnanıyordu. İnanmak istiyordu. Orhan duyduğu anda gelip alacaktı onu buralardan.

* * *

2015 Eylül

Günler haftaları, haftalar ayları kovalıyordu. Söz yüzükleri Zeynep'in yüreği kan ağlarken takılmıştı. Herkes etrafta neşeyle dolaşırken kendisi zıpkınla yakalanmış küçük bir balık gibi can çekişiyor, ailesi ise onu bir sorun çıkartacak korkusuyla gergin bir şekilde izliyordu her geçen gün. Ne kadar gözdağı vermiş olsalar da bir aksilik çıkmasından ve babasıyla ağabeyine rezil olmaktan ödü patlıyordu Kâmil Bey'in.

Her şeyden habersiz olan Recep, her sabah daha bir mutlu uyanıyor sözlüsünü görmek için bahane arıyordu. Zeynep'in tutuk hallerini hep utangaçlığa yoruyordu sevdalı yüreği. Zaten bu kadar sevip, gözleri kör olmuşken aksi gelir miydi aklına? Recep'in Kocaeli'de düzeni olduğu için aslında orada oturacaklardı. Ama bütün akrabaları burada olduğundan nikâhları kıyılıp öyle gideceklerdi. En ufak ayrıntısına kadar düşündükleri planda düğün sonrasında o gece İsmail Bey'in evinde kalacaklar ve ertesi sabah kendi yuvalarına döneceklerdi.

Zeynep ise hiçbir şekilde Orhan'a ulaşamazken adım adım yaklaşmaktaydı onun için hazırlanmış olan sona. Çok denemişti

Recep'e söylemeyi ama onun gözlerindeki parıltıyı dudaklarındaki güzel sözleri duyunca bir şeyler engellemiş sonrasında babasının tehditleri kulağında yankı bulmuştu. Bunca şeye rağmen yine de içi bir türlü gitmiyordu evliliğe. Ağabey dediği adamın koynuna girmek onun kendisine dokunmasına izin vermeyi aklı almıyor düşününce midesinin bulandığını hissediyordu. Birkaç kez intiharı düşünmüş sonrasında kurtulursa daha ağır bir davranışa maruz kalır korkusuyla vazgeçmişti.

Artık düğününe son bir gün kala kendini kaderinin yazgısına bırakmıştı. Eğer son anda cesareti olursa bir şeyler yapmayı deneyecekti. Başarabilirse. Güçlü olabilirse. Merkezdeki evlerinin odasında son saatlerini geçirirken gardırobun kulpuna asılmış beyaz gelinliğine bakıp gözyaşı dökmekteydi yine. Doğru düzgün modeline dahi bakmamıştı, yengesi ve annesi "çok yakıştı" dediği bir modele o da "tamam" demişti. En nihayetinde bu onun aynı zamanda kefeni sayılırdı, öyle ya! Sevmediği bir adam onu bedeninden çıkarırken gelinlikten çok kefeni olacaktı ona o an... İç çekip gözyaşlarını kurularken kapısı her zamanki gibi tıklanmadan açıldı karşısında annesi ve ablası gülümsemelerinin ardına sakladıkları hüznle bakıyordu ona.

"Zeynebim!" Gözlerini kısıp kaşlarını çatarken başını hızla yan tarafa çevirdi. "Annem, bugün evinde son günün dargın mı ayrılacaksınız bizden?"

Başını hafifçe yukarı kaldırıp bakışlarını annesine değdirdiğinde titreyen sesiyle söze girdi.

"Dargın değil anne. Ölmüş olarak ayrılacağım. Beni öldü bilin çünkü ben sizi öyle bileceğim."

"O ne biçim söz kızım?"

"Öyle bi' söz işte. Dilerim Allahtan ahım yapışsın iki yakanıza

ve ahrete kadar sizi bırakmasın. Her gün bu azapla biraz daha ölüp biraz daha dirilin."

Pişmanlığı olsa da öfkesine mani olamadı Hanife Hanım, elini kaldırdı ama kızının son gecesinde bunu yapmak istemeyip yumruğunu sıkarak tekrar indirirken hızla ayrıldı odadan. Nurcan, kardeşini teselli edecek olmuştu ki; Zeynep'in sitemle bakan güzel iri gözleriyle gerisi geriye dönüp çıktı odadan.

Odasında yalnız kalan genç kız, hüznle girdiği yatağından gözlerini kırpmadan sabah erkenden kalktı. Aile büyüklerinin refakatinde kuaföre gidip süslendi daha doğrusu kendisini süslemelerine izin verdi içi kan ağlayarak. Ama yine de ses çıkaramadı. Her detay, her teferruat atlanmadan yapıldıktan sonra önce resmi nikâhları eve gelince de dini nikâhları kıyıldı.

İsmail Bey ve Nurten Hanım oturdukları daireyi genç çifte bırakıp el ayak çekilirken; evde eşiyle baş başa kalan Zeynep ne yapacağını bilemedi. Recep, oyalanmak için lavaboya geçince yalnız kalan genç kız mutfağa gidip bir bıçak alarak gelinliğinin kolu içersine ilıstırdı ve parmaklarıyla sıkı sıkıya tuttu. Nerede duracağını kestiremeyip yatak odası ile oturma odası arasında kaldığında banyodan çıkan genç adam tebessümle yaklaştı.

"Kusura bakma şimdi burada emanet evdeyiz."

Zeynep, ağlamamak için başını yere eğip gözlerini kaçırmak için Recep ceketinin cebinden beşbiryerde kolyeyi alarak boynuna taktığında uzanıp alnından öptü.

"Hoş geldin Zeynep." Genç kızın gözlerinden yaşlar akarken Recep şaşırarak baktı. Acaba ailesinden ayrıldığı için mi ağlıyordu? Yoksa baş başa geçirecekleri bu geceden mi korkuyordu? Öyleyse bile neden olmasındı? Bir şey yaşamamış birçok kızın bu tür korkuları olabilirdi nihayetinde. Bilinmeyene doğru oluşan ilgi ama ona tezat korkular... Gerçi burada elini sürecekti değil, onca yıl bekle-

mişken birkaç gün daha beklerdi ayrıca öyle bir şeyi aklından dahi geçirmemişti. Sadece sarılarak uyumak isterdi çok sevdiği karısına bu gece, o da gayet masum bir kucaklaşma olurdu. Bunu direkt sormaya çekindiğini hissettiğinde Zeynep'le geleceğe dair bir şey konuşmadıklarının farkına vardı o zaman. Ve ilk kez bir ürperti aldı içini. Boğazını temizleyip dağıttı düşüncelerini ve evlenen her kızın olabilecek hüznünü dile getirdi. "Ağlama lütfen! Özlediğin her vakit geliriz amcamları görmeye." Genç kız biraz daha ağlayınca sıkıca sarıldı Recep. Saçlarından öptü karısının. "Ben kıyamam ki sana, ne olur ağlama!"

"Recep Ağabey!"

Genç adam işittiği hitap karşısında biraz gerildi, hâlâ devam edecek miydi bu hitap şekli?

"Zeynep, artık ben senin kocanım." Ağlamaları hıçkırığa dönüştüğünde güçlkle sakinleştirdi Recep. "Hemen yatıp uyu en iyisi çok yoruldun bugün."

Böyle merhametli olmasına kızdı Zeynep, çünkü bu daha da zorlaştırıyordu işleri, hâlbuki hayalini kurarken ne de kolaydı. Bıçağı çekip böğrüne soktu mu her şeyden kurtulacaktı. İstemediği bir bedenin yanında ömür sürmekse dört duvar arasında yaşlanırdı. Hızla bir eliyle adamın elini üzerinden iterken dişlerini sıktı.

"Bana dokunursan önce seni ardından kendimi öldürürüm."

"Zeynep!"

"Dokunma, bana! İyi davranma bana! Ben seni sevmiyorum Recep Ağabey. Bak ağabey diyorum, çünkü bu benim için değişmez bir gerçek." Ağlayarak elindeki bıçağı adama doğru tuttu. "Bana sormadılar bile, ister miyim istemez miyim diye. Yıllar önce verdikleri söz üzerine harcadılar beni."

Genç adam hem duyduklarının şaşkınlığı hem kendisine çekilen

bıçağın heyecanıyla gözleri büyürken neye uğradığını şaşırdı.

"Zeynep, sakın ol indir onu."

"İndirmeyeceğim, bana dokunursan hiç düşünmeden saplarım. Kendimi ait hissetmediğim bir yerde olacağıma ya hapiste ya da toprak altında olurum."

"Zeynep, dediklerinin farkında mısın?"

"Ben ölüyorum ama kimse farkında değil. Diri diri gömülüyorum."

Recep, sıkıntıyla soluyup ellerini saçlarının arasına attı. Yaşadıklarına şaşıracak gerçeğinden emin olamadı.

"Şaka mı bu?" Zeynep, genç adamı korkutamayacağını farkına varıp bıçağı kendine çevirerek karnına götürdü. Hiç düşünmeden bastırdığı sırada güçlkle durdurdu Recep. Bileğini sıkıp bıçağı düşürürken metalin üzerinde olan bir damla kan gözlerini büyüttü.

"Ne yapıyorsun Zeynep saçmalama?"

Zeynep, hıçkırarak ağlayıp elini karnının üzerine götürdü.

"Neden engel oldun, sıyırdı geçti böyle daha çok canım yanıyor."

Recep, karşısındaki çaresiz kıza baktığında ne diyeceğini kestiremedi.

"Ben. Benim bi' suçum yok Zeynep. Sen de isteklisin sanmıştım hep."

"Benim de yok, ben kimseye söz vermedim ki Recep Ağabey, sana bir kere olsun ümit verdim mi? Hı? Söylesene verdim mi? Bir şey söyledim mi hiç, umutlandırdım mı?" Genç adam, soruların cevabına karşılık olarak hayır dercesine başını salladığında devam etti Zeynep. "Bırak beni gideyim! Ne olur gideyim! Benden sana eş olmaz çünkü başkasını seviyorum ben."

Recep'in gözleri iri iri olurken nasıl bir işin içerisinde olduğuna hayret etti. Kendisine kızdı, nasıl bu kadar kör olabildiğine... Gerçi

Zeynep de bir şey dememişti ki koca yaz. Baştan konuşsaydı belki bu raddeye gelmezlerdi.

"Niye demedin Zeynep, iş buraya varana kadar neredeydin?"

"Beni tehdit ettiler hep, korktum diyemedim."

"Kim tehdit etti?"

"Ağabeyim, babam."

"Yapma Zeynep bunu köyden herhangi bir kız dese anlarım."

"Peki, sen Recep Ağabey... Hakkını aramak eğitimle bitiyorsa sen neden göz yumdun?"

Sıkıntıyla dolandı genç adam kendi etrafında elleri ceplerinde.

"Ben, seni sevdim Zeynep. Gözlerim kör, dilim lal ve ebleh oldum bir anda."

Zeynep, hıçkırıklarıyla devam etti.

"Ben de başkasını sevdim."

Adam iki elini havaya kaldırdı teslim olmuşçasına.

"Otur sakinleş ilk önce. Bir çaresini bulacağız tamam mı?"

Zeynep, temkinli bakarken gülümsemeye çalıştı Recep. "Yaran acıyor mu?"

"İçimdeki acı kadar değil."

"Git, önce değiş üzerini. Ben de pamuk falan getireyim, pansuman edelim sonra yarayı."

Zeynep, başını salladığında içeri geçti Recep. Buzdolabından alkolü, banyo dolabından aldığı pamukla yara bandını yere bırakıp yatak odasının kapısını tıkladı ve açılmasını beklemeden oturma odasına geçti. İçi içine sığmıyor odada volta atıyordu. Keşke amcasını dinlemeden kışın okul zamanı konuşsaydı Zeynep'le ve fikir yürütselelerdi. O zaman buraya kadar gelmezdi olay. Ailesi ona değer verir fikirlerini önemserdi. Biliyordu zordu aldıkları kararı değiştirmek ama en azından denerdi. Düşünceleriyle boğuşurken

ayak sesiyle başını kaldırıp baktığında Zeynep'in şiş gözleriyle keşişti bakışları. Üzerine giydiği eşofmanla savunmasız çocuk gibiydi.

"İyi misin?" Başını salladığında endişeyle sordu. "Becerebildin mi?"

"Yaptım bir şeyler endişelenme zaten küçük bir çizik."

Farkına varmadan ciğerlerinde ne kadar tuttuğunu kestiremediği nefesini tek seferde bıraktı dışarı. Sonra eliyle boş bir koltuğu gösterdiğinde usulca ilişti ucuna Zeynep.

"Anlat Zeynep, dinlemek istiyorum her şeyi, benim göremediğim gerçekleri ve seni bu kadar korkutup çaresiz bırakan amcamın davranışlarını."

Zeynep, önce yutkundu ardından başını eğip bakışlarını kaçırdı. Ardından bütün çıplaklığıyla olayları anlattığında saflığına iyi niyetine içten içe küfür etti genç adam. Şu dakikaya kadar nasıl Zeynep için ölüp bitse de şimdiden sonra artık bir anlam ifade etmeyeceğini düşündü sessizce anlatılanı dinlerken. Güngörmüş insandı en nihayetinde, şimdi mantıklı olmalı ve bir çare bulmalıydı. Sırtını kanepeye yaslayıp başını arka tarafa yatırdığında hareketsiz sabitledi gözlerini. Ne zamandır bu halde kıpırtısız durduğunu o da fark etmezken dakikalardır sessizce yanıt bekleyen Zeynep artık dayanamadı.

"Bir şey söylesene Recep Ağabey, o kadar şey anlattığım halde ağzını açmadın. Kız, bağır, çağır ama konuş lütfen!"

Başını ağır ağır kaldıran Recep buğulu gözlerle baktı kuzenine.

"Ne diyeyim? Keşke böyle bir şey hiç yaşanmasaydı, keşke amcam beni tembihlediği halde oralardayken konuşsaydım seninle. Gönlün var mı deseysdim? Ben seni seviyorum ama sen de aynı hisleri taşıyor musun deseysdim? Ah be Zeynep deseysdim keşke... Ama olacak olanın önüne geçilmiyor." Sesli soluk alıp devam etti.

"Bir şey söylemeden yarın gideriz buradan, boşanma davası açar anlaşmalı boşanırız ve sevdiğin adamın yanına gidersin."

Zeynep, duyduklarıyla gözleri büyürken bu sefer mutluluktan ağlıyordu.

"Doğru söylüyorsun değil mi? Yaparsın değil mi bu iyiliği bana?"

Gülümsedi buruk bir şekilde Recep.

"Sadece sana değil kendime de iyilik olur bu, seni zorla bir şeye mecbur edemem ki Zeynep. Ben her gün çocuklara merhametli olmayı öğütlerken yaptığım merhametsizliğin sonucunda sözüm nasıl etkili olur bir düşünsene." Zeynep, hıçkırıklarla dizlerine kapanırken güçlkle kaldırdı onu yerden Recep. Gülümseyerek tuttu omuzlarından. "Kalk hadi ağlama artık, perişan oldun."

"Nasıl teşekkür etsem azdır Recep Ağabey, bu iyiliğini hiç ama hiç unutmayacağım. Sana bir ömür borçluyum resmen."

"Bir şey borçlu falan değilsin, düşünme böyle şeyler." Kendisini geri çekip soluğunu tazeledi. "Şimdi git içeri ve yat uyu. Kapını da kilitleyebilirsin nasıl rahat edersen artık... Ben burada yatarım."

Sıkıca sarıldı Zeynep, sonra utanarak çekti kollarını. İçeriden bir yastık ve pike getirip yatağı serdikten sonra kendisi de yatak odasına geçip kapısını kilitleyerek yatağa uzandı. Günlerdir sıkışan kalbi rahat rahat atarken bundan sonrasının güzel olmasını diledi her şeyin daha kötü olacağını bilemeden.

* * *

2015 Ekim

Recep ve Zeynep düğün sabahı gece bir şey yaşanmamış gibi evden hazırlanıp çıktılar. Aileleri onları havaalanına kadar yolcu ettiğinde renk dahi vermeyip büyüklerinin ellerini öperek ayrıldılar memleketlerinden. İki dost, iki arkadaş gibi yolculuk yapıp Kocaeli'de ki evlerine vardıklarında komşuları tarafından alkışlanarak

karşılandılar. Recep, ev sahibine Haziran ayında daha gitmeden Eylül'de eşiyile döneceğini söylediğinden değil komşular neredeyse tüm mahalle biliyordu bu haberi.

Sözünün eriydi genç adam, ilk fırsatta gidip boşanma davası için başvuruda bulunmuşlardı. Ama anlaşmalı boşanmalarda bir yıldan önce ayrılmak mümkün olmadığı için, askıda kalmıştı davaları. Hal böyle olunca Recep, bir yıl sonrası da olsa sözünden dönmeyeceğini dile getirip, daha Trabzon'dayken öne sürdüğü planda bir değişiklik olmadığını vurguladı kuzenine. İsteddiği vakit İstanbul'a gidebileceğini adresini hiçbir şekilde ailesine vermeyeceğini ve dava zamanı geldiğinde de sorun çıkartmayacağını anlaştıkları üzere tek bir imza ile biteceğinin teminatını verince, sonsuz bir şekilde güvendi Zeynep.

Vakit kaybetmeden sevdiği adama ulaşabilmek için çabaladı. Eyleminde başarılı olunca da anlatıverdi her şeyi. Genç adam sinirlenip öfkelenirken zor günlerinde yanında olamadığı için lanetler okudu kendine. Bunlara hep inandı Zeynep, inanmak istedi. Gerçi doğrudu da. Ne kadar tekin bir adam olmasa da sevmişti kızı, Orhan. O cesur hallerini, hazır cevaplı oluşunu ve güzel gözlerini. Birde kendisi için bunca tehlikeyi gözü almasını. Şimdiye kadar değer görmeyen yanı okşanmış şefkat görmüştü, yıllardır sokaklarda dolaşıp sonra da eve alınıp evcilleştirilmeye çalışan kedi misali.

Çok geçmeden genç adam bir arabayla geldi oraya. Eşyalarını yükleyip yerleştirirken Zeynep vedalaştı kuzeniyle. Teşekkür etti anlayışına. İstanbul'a gidince adresini bildirip dava günü tekrar haberleşeceklerini sözleştiler. Birbirlerine güzel dileklerde bulunup ayrıldıklarında genç kız geleceği için ümitli olsa da; Recep, Orhan'ı gördüğü anda kuzeni için endişelendi zira yüzler kalbin aynasıydı...

İstanbul'a geldiklerinde Orhan birkaç gün öncesinden ayarladığı

pansiyona götürüp yerleştirdi Zeynep'i. Sonraki günlerde birlikte iş aradılar. Zeynep'in daha iş tecrübesi olmadığından mesleğine göre bir şeyler bulamadı ve haliyle ikinci iş görüşmesinden sonra pes edip bir fast food markasında işe girerek çalışmaya başladı. Orhan ise okumayacağını söyledi. Zaten dökme suyla dönmüyordu değirmen, şimdi sevgilisi onun yaşadığı şehre gelmişken hiç çekilmezdi okul. Vakit kaybetmeden arkadaşı aracılığıyla bir galericinin yanına yerleşti. İlk zamanlar normal bir personeldi ama sonraları paravan olan bu işi değil gerçek yüzünü yapmaya başladı. İşletilen kumarhanenin korumalığını yapıyordu boyuna postuna güvenip. Sakladı bunu Zeynep'den ilk etap, söyleyip korkutmak istemedi. Zaten gelip geçici diye düşündü, evlenene kadar para biriktirmesi lazımdı ve bundan dolayı 'azcık idare ederim' diyordu kendi kendine. Aksi takdirde evlenirken babası zırnık koklatmazdı biliyordu. Ne de olsa okulu yarıda bıraktığından dolayı burnu sürtünsün diye düşünürdü ama her hesap çarşıya uymuyordu. Aylar birbirini kovalarken Zeynep, çalıştığı iş yerinden bir ev arkadaşı bulmuştu kendisine. Balım... On sekiz yaşında yetimhaneden ayrılan Balım'la ortak hayatı paylaşıp dert ortağı oldular birbirlerine. İki yorgun yürek yaşama arzusu verdiler gönüllerine. Bir ışık, bir umut, bir nefes oldular...

* * *

2017 Ocak

Zeynep, telaşla değiştirdi üzerini, dün gece yılbaşıydı geç saatlere kadar çalışırken; canı çıkmıştı. Gerçi son iki gündür bu durumdaydı, hep geç gelmişti eve; Orhan'la en son geçen hafta ailesi ile tanışmak için onlara gittiğinde görüşmüşlerdi. Ekim ayında resmen Recep'le evlilikleri sonlanınca nihayet sevgilisi ailesiyle tanıştırmıştı onu. Ah, bundan sonra her şey çok güzel olacaktı inanıyordu. Başta çok zorluk çekmişti ama şimdi düzene giriyordu hayatı.

Gardırobunda elini gezdirirken iki gün evvel aldığı elbiseyi itina ile çıkardı askısından. Neredeyse maaşının yarısını verdiği kıyafeti bugün için yani Orhan'ın doğum gününe özel seçmişti. Kaç gün üzerine buluşup arkadaşlarıyla kutlayacaklardı bir mekânda. Fermuarını zorlukla çektiği bordo elbisesinin kloş eteklerini dönerek uçuşturdu. Orhan, biraz kadınsı giysiler seviyor diye biraz değiştirmişti tarzını; gerçi yine de özellikle iş yerinde pantolon giyiyor sevgiliyle buluşacağı zaman dışı olmaya özen gösteriyordu. Şimdi aynadaki kadınsı hallerine bakıp gülümserken ara ara alıp biriktirdiği makyaj malzemeleriyle renklendirdi yüzünü. Kabanını giyip içeri geçtiğinde Balım, battaniyenin içerisinde televizyon izliyordu. Yükselen ses kulağını tirmalayınca içeriye doğru yürüdü.

"Bugün, düzenlenen uyuşturucu operasyonunda çıkan çatışmada Komiser Naz Eroğlu şehit olup hayatını yitirdi. Otuz yaşındaki genç polis bir yıllık evliydi ardında bıraktığı gözü yaşlı eşi zor anlar yaşarken bu görüntüye sevenlerinin yüreği dayanmadı."

Zeynep, hüznle baktı televizyona. Ağlayan eşin yüzü görünmüyor çöktüğü duvarın dibinde dizlerine başını dayamış sadece hıçkırık sesi duyuluyordu.

"Yazık ya adama bak nasıl perişan diğer kanalda evlilik yıldönümleri di dedi."

Balım'ın sözlerine iç çekti Zeynep.

"Sevenler hiç ayrılmasa keşke."

"Keşke ama ölüm nihayet bir gerçek..."

Balım, başka bir kanala geçerken ortamdaki duygusal havanın dağılması üzerine Zeynep arkadaşının omzuna dokundu.

"Gelsene sen de bizimle. Orhan'ın arkadaşlarından birisiyle tanışırsın."

"Aman yok istemem, sevgili işleri bana çok lüks şeyler. Yazık

bir kıyafete dünyanın parasını saydın. Benim içim acıdı tövbeler olsun."

Zeynep, gülümseyerek omzunu silkeledi, evet tutumluydu ama Orhan için yaptığı her şeye değdi. Bir şey söylemeden arkadaşını öperek ayrıldı evden. Bu giysilerle toplu taşıma araçlarından birine binmek istemese de; oraya vereceği paranın birkaç katını taksiye vermeyi mantıksız bularak ayrıldı evden. Dakikalar sonra vardı daha evvel kararlaştırdıkları mekâna. Kapıda karşıladı onu Orhan. Sıkıca sarılıp etrafında döndürürken eğilip öptü boynundan.

"Çok güzelsin sevgilim."

Zeynep, huylanarak kendini çekince el ele girdiler içeri. Köşedeki masada onları bekleyen arkadaş grubunun yanlarına geçtiler. Pastalar kesip dilekler dilenirken hep birlikte olmayı düşlediler. Zeynep aldığı köstekli saati gülümseyerek ikram edip arkasına yazdırdığı kendi adını gösterip ekledi.

"Her dakika beni düşünmen dileği ile."

Sıkıca kucaklaştılar ardından, onlardan mutlusu keyiflisi yoktu. Orhan, birkaç gündür iş arkadaşının ona verdiği tozdan çıkardı cebinden ve elinin üzerine döküp burnuna çekti. Sonra gülümseyerek baktı sevgilisine.

"Sen de alsana güzelim bak nasıl rahatlayacaksın."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı Zeynep'in.

"Sen... Sen, kullanıyor muydun bunu?"

"Daha bir iki gün oldu." Tekrar elinin üzerine döküp Zeynep'in burnuna götürdü. "Hadi bi' dene bak nasıl iyi gelecek."

"Daha az evvel izledim Orhan, operasyon düzenlemişler bir kadın polis şehit olmuş."

"Aa yapma Zeynep. Hep en kötüsünü gösterirler zaten. Çek bi' fırt bak nasıl rahatlayacaksın."

Zeynep'in tereddütleri Orhan'a endişeyle bakmasına neden oluyordu. Derin bir soluk alıp rahatlatmaya çalıştı kendisini. Yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına ilıstirdikten sonra hafifçe eğildi sevdiği adamın eli üzerine ardından usulca soludu ve genzini yakmasıyla refleksle dokundu parmaklarının ucuyla burnuna. Yüzü buruşurken gülümsedi muzip çocuk misali.

"Oldu mu?"

Sıkıca sarıldı Orhan ardından güzel saçlarına minik bir buse kondurdu.

"Oldu tabii."

Vakit geçtikçe gevşediğini hissetti Zeynep. Orhan bir kadeh içki içmeyi teklif etse de kabul etmedi şimdi aynı gece de hepsi olmazdı. Kahkahalar atarken biraz daha sokuldu ona genç adam. Başını boyun girintisine dayayıp bir nefes aldıktan sonra elini bacağına götürerek hafifçe sıyırdı eteğini yukarı, daha ileri gitme arzusuy-la... Bu hareketle irkilen Zeynep kendini hızla geri çekerek itti genç adamı.

"Yapma Orhan!"

"Hâlâ mı güzelim, daha ne kadar saklayacaksın beni kendinden? İlk boşanayım diyordun eyvallah dedik, şimdi neyi bekleyeceğiz?"

"Evlenene kadar."

"Fazlası için anladık da bu kadar da sokulamayacak mıyım? Dokunup öpmek istiyorum. Ben bu kadar arzularken seni, sahi hissetmiyor musun hiç bir şey?"

Zeynep, yerinden kalkıp üstünü başını düzeltti.

"Benim istediğim sadece sevmek Orhan çok af edersin ama başka bir şey değil. Bir daha teklifini dahi yapma sakın. Yanında böyle giyindiğime pişman ettirme beni."

Bir anda gerilen ortam genç adamı huzursuz etse de alttan almak istedi. Zeynep, her ne kadar daha evvel karşılaştığı kadınlar gibi olmayıp, bir mesafe bıraksa da aralarında seviyordu onu. Şimdi bu kaybetmeyle yüzleşmek sarstı onu istemeden.

"Tamam, bir daha yapmayacağım gel otur lütfen!"

"İsrar etme Orhan, ben eve gidiyorum." Elini şakaklarına bastırdı. "Başım ağrıdı keşke içmeseydim şu zikkimden çift görüyorum sanki."

"Tamam, otur işte dinlen biraz daha ben götürüm seni."

İnatçıydı Zeynep, omzunu silkip çattı kaşlarını. Hızla oradan ayrılırken arkasına dahi bakmadı. Taksiye binip evine kendini zor attığında midesinde ne varsa çıkardı. İstifra ederken; örselenmek başının şiddetini daha fazla arttırınca güçlkle girdi yatağına. Sabah gözlerini bir türlü açamadı yeni güne ve hal böyle olunca Balım'a düştü onu toparlamak. Arkadaşındaki değişimi fark eden genç kız, bir büyüğü gibi nasihatte bulundu işe giderken yol boyunca. Hiçbirinde sesini çıkarmadı Zeynep, hak verdi dostuna; bir yanı huzursuz ve mutsuzdu. Orhan'la dün yaşadıkları onu gerip mantıklı yanı beklentisine göre arkadaşlıklarını sonlandıracağını söylerken; âşık yanı ayrılırlarsa eğer nefes alamayacağını düşünüyordu. Gününü huzursuz geçirmeye devam ettiriyordu ki; hiç ummadığı anda tam karşısında durdu Orhan. Gülümseyerek baktı.

"Bir hamburger bir kola alacaktım."

Onu gördüğü anda yumuşsa da güçlkle bastırdı kendisini.

"Neden geldin?"

Tezgâhın arka tarafına doğru yürüyüp ellerinden tuttu genç adam.

"Özür dilerim dün için, uyuyamadım zaten tüm gece. Bütün günüm de b*k gibi geçti. Bir daha seni bu konu hakkında sıkıştırırsam

bana hiçbir zaman nasip olma. Al, bu kadar da büyük laf ettim."

Zeynep, gülümserken küçük bir iç geçirdi.

"Söz mü?"

"Vallahi söz. Senin üzerine yemin ettim Zeynep, ~~aba~~ ötesi yok bunun. Ölürüm seni kaybedersem."

Zeynep, işittiklerinde duygulandı. Nasıl da güzel seviyordu onu âşık olduğu bu adam! Kolları mutlulukla Orhan'ın boynuna dolarken aynı şekilde kavradı güçlü kollar belini. Tüm tatsızlıkları arkalarında bırakmış bir şekilde huzur buldular birbirlerine bakarak. Zeynep, yarım kalan işlerini tamamladı, Orhan da sabırla bekledi onu. Balım, sitemli bakışlar gönderirken; hiç birini önemsemeyip çocuk gibi banane dercesine omzunu kırdı. Sonra birlikte bir yerlere gidip nargile içtiler ve ardından tekrar baktı beyaz zehrin tadına genç kız. Sonrakilerinde kendi isteyeceğinden habersiz...

* * *

2017 Ekim

Zeynep, titreyerek dizdi elindeki takıları tablaya. Bir yandan etrafını kolaçan ederken zaten kaçak kurduğu tezgâhının yakalanmasından korkuyordu. Bedeninin sallanmasına engel olamayınca içinin ürperdiğini hissetti. Daha sık ister olmuş bu illeti. İskemleye çökünce ellerini birbiriyle ovuşturup sakinleştirmeye çalıştı kendisini. Köyden kalma becerileriyle kendi kendine kolyeler atkılar yapıp satmaya çalışıyordu üç aydır. Artık uyuşturucuya bağımlılık kazandığından işte sergilediği dengesiz ve tutarsız hareketler sonucunda kovmuşlardı firmadan. Balım'la da artık arası eskisi kadar iyi sayılmazdı. Sitem ediyordu kendisine arkadaşı. Onu gaza getirip yüreklendirmek adına damarına bastıkça araları daha fazla açılmıştı. Orhan' a da artık güvenci kalmamıştı, bugün yarın derken evlenecekleri gün bir türlü gelmeyince tüm inancı yitmişti artık.

Bedeni açlıkla her gün biraz daha kıvrılırken eninde sonunda bu karanlık sokakların birinde can vereceğini daha fazla düşünür olmuştu. O günün gelmesini bekliyor gibiydi artık. Sinek avlayarak geçirdiği üçüncü saatin sonunda sermayesini toplayıp evin yolunu tuttuğunda cebinde çalmakta olan telefonunu aldı eline. Orhan'ın adını görünce bıkkın bir şekilde yanıtladı aramayı.

"Ne var?"

"Kızım bir gün dikleşme ya."

"Ne var Orhan?"

"Zeki'den mal aldım kaç gündür nanaysın biliyorum, bu yüzden haber vereyim dedim."

"İstemiyorum senden bi' şey."

"Valla kızım bu sefer art niyetim yok. Seviyorum seni be Zeynep. Anam avradım olsun ki seviyorum."

"Sen o b*ku da yersin şüphem yok. Yeminlerine de inanmıyorum."

"Yapma be güzelim, parayı denkleştirip evlenemediğimiz için bu tavrın biliyorum ama hayat işte her an istediğimiz olmuyor."

"Geber e'mi. Artık umurumda değilsin."

Zeynep, telefonunu cebine sokarken gözünden akan birkaç damla yaşa mani olamadı. Güvenlikten kazandığı para, beyaz zehre yetmeyince kumar oynamaya başlamıştı Orhan. Hâlihazırda çalıştığı kumarhanene de. Kimi kazanırken kimi kaybetmiş parasını arttırmak yerine kendi kendine yuvarlanarak gider olmuş ailesi de yüz çevirince bi' başına kalmıştı genç adam pisliğe her gün biraz daha fazla batarak. Orhan'ın bu hallerine şahit olan Zeynep, aynı batağa kendisinin de sürüklediğinin farkına varınca daha fazla pişmanlık duyar olmuştu yaşamından. Bazen 'keşke' diyordu 'keşke Recep'le deneseydim bundan daha kötü durumda olmazdım her-

halde.' Düşünüyordu sonra ne kadar yardım etmiş olsa da acaba ah etmiş miydi kuzeni? O yüzden mi düşmüştü bu hallere? Ama ümit vermemişti ki hiç. Evet, hatalıydı Recep'le konuşamadığı için ama bunlar hep korkusundandı. Can korkusundan. Gerçi şimdi de yaşadığı söylenemezdi...

Güç de olsa adımlarını hızlandırdı. Vesait değiştirip indi bindi yaparken saatin nasıl geçip havanın karardığını anlayamadı. Durakta inip ara sokaklardan giderken evine neredeyse yüz metre kalmıştı ki gördükleriyle kala kaldı. Hemen elektrik direğinin arkasına sığınıp gözlerini ovduğunda tekrar eğildi. Zihni ona bir oyun mu oynuyordu kestiremedi. Yunus Ağabeyinin olduğuna kesin emin olunca kalbi sanki dörtnala koşmaya başladı. Elini göğsüne bastırıp gizlice izlerken köşede nöbet tuttuğunu görünce eli ayağına dolandı.

Bir müddet bekledi, orada. Ne yaptığını izledi ama sadece yolu gözlediğini fark edince daha da sindi köşelere. Saat artık epey ilerlemişti ki karanlıkta rengi beyaz olduğu belli olan eski model bir broadway e binip uzaklaştı. Gittiğinden emin olduğu anda hızla evine koşup anahtarlarıyla girdi içeriye. Balım'ı soru yağmuruna tuttuğunda bir cevap alamazken, buraya uğramamış olduklarını kanaat getirdi. Zaten Balım'la her şey kötüyken ve ailesi izine bir şekilde ulaşmışken daha fazla burada kalamayacağını düşündü. Sabah ilk işi çekip gitmekti. Nereye gideceğini kestiremiyorsa da elbet ayarlardı bir yerler. Odasına gidip üzerini değiştirmeden yatağına girdiğinde yine titremesine engel olamayarak sarıldı battanibesine. Her dakika biraz daha tükenmiş bir şekilde.

* * *

İçeriye kaplayan yoğun duman ve sisle öksürerek uyandı genç kız. Göz kapaklarını açtığı anda acı havanın gözlerini yaktığını his-

setti. Odadan dışarı çıkmasıyla mutfaktan başlayıp içeriye yayılan alevi görünce neye uğradığını şaşırıp bağırmaya başladı.

"Balım!"

"Balım, duyuyor musun?"

Bir ses işitmeyince kazağının kolu ile burnunun kapatarak yürüdü hemen mutfakın yanındaki odada yatan arkadaşına. Alevlerin oraya da sıçrayıp arkadaşının hareketsiz bir şekilde yattığını görünce ağlamaya başladı. Yanına yaklaşıp sarsarken tepkisiz kalışı üzerine dumandan zehirlenip can verdiğini anladı. Bir yanı burada kalmasını, diğer yanı kaçıp kurtulmasını söylüyordu. Birden akşamüstü gördüğü ağabeyini hatırladı. Yunus yapabilir miydi bunu? Gözyaşları hızla aktığında daha fazla yanıyordu gözleri... Alevlerin artık arkadaşının ölü bedenini sarıp kendisine de sıçramaya başladığında ne kadar ölmek isterse istesin canının bir o kadar kıymetli olduğunu hissetti ölümden korkan yanı. Aklına gelenle Balım'ın askıda duran çantasını alıp kendininkini orada bırakarak dışarıya yöneldiğinde kapının önüne gelen mahalle sakinlerini duydu. İzini kaybettirmek adına odasına geri dönüp pencereden çıkararak arkasına dahi bakmadan uzaklaştı olay yerinden.

Bir müddet koştu bir müddet sokak duvarlarına sürtünerek yürüdü. Arkadaşının cüzdanını açarak içerisinde bir miktar para olduğunu görünce gülümsedi. Hiç gitmek istemiyordu ama şimdi Orhan'ın yanına sığınmaktan başka çaresi yoktu. Her ne kadar güvenmiyor olsa da başka alternatifi yoktu. Denize düşen yılanı sarılır misali sığınmak zorundaydı şimdi hayatını bu hale getiren adamın yanına.

Saatler sonra eski bir binanın önünde durduğunda güçlkle çıktı merdivenleri ve zoraki tıkladı kapıyı. Dakikalar içerisinde açılınca Orhan'la geldi karşı karşıya. Uyku mahmuru olan genç adam ne

olduğunu çıkaramadı. Elini gözlerine götürüp ovaladı.

"Zeynep, sensin değil mi? Rüya görmüyorum." Genç kız eliyle Orhan'ı geriye doğru itip içeri girdiğinde o da peşi sıra yürüdü oda-ya. "Saat kaç, hayırdır biz en son kavga etmiştik, ben mi yanlışım yoksa sen benim inatçı sevgilim misin?" Zeynep, ağlayarak kanepeye uzandığında daha bir ayıldı Orhan. Yanına yaklaşıp dizlerinin üzerine çöktüğünde anca o zaman fark etti üzerinin perişan halini ve saçlarının yanık kısımlarını. "Ne oldu sana böyle?"

"Yangın." Ağlayarak devam etti. "Evimiz yandı zor kurtuldum oradan."

Dehşet içinde kalan Orhan geri çekti kendini bir an.

"Nasıl yani? Arkadaşın. O, nerede?"

"Öldü." Ağlamaları hıçkırığa dönüşürken Orhan sıkıca sarıldı sevgilisine. Güzel sevmeyi beceremiyorsa da çok seviyordu bu gözü kara, cabbar, tuttuğunu koparan kızı. Bu hayatta hiç kimse onun için bir şey yapmamışken; o bütün hayatını değiştirmişti kendisi için. "Bir müddet burada kalabilir miyim?"

Orhan, gülümseyerek çekti kendisini geri ve şefkatle baktı ona.

"Elbette ki kalabilirsin, hem de ne kadar istersen."

"Kalıcı değilim, sadece tutunabilmek için."

"Belki birlikte sil baştan yaşarız ha Zeynep?"

Genç kız eliyle yüzünü silerken başını hayır dercesine salladı.

"Benim seninle gelecek planlama gibi niyetim yok. Denedik olmadı işte, daha da inanmam sana. Sadece gidecek yerim yok, üstelik bizimkiler de buldu beni."

"Ne?" Gözleri irice açıldı Orhan'ın, Zeynep'in itirazına şaşırmadan verdiği haber dengesini bozdu. Ayağa kalkıp panikle döndü etrafında. "Recep şerefsizi mi söyledi acaba? O biliyordu adresini, şu boşanma dilekçeleri için postalar işleyip durdu."

"Hop hop ağır ol." Gözleri öfkeyle kısılrken hiddetle bağırdı, Zeynep. "Recep'e laf ettirmem eminim ki bir şey demedi. Adam gibi adamdı o."

Orhan, işittiğiyle kiskandığını hissetti.

"Madem öyleydi neden ayrıldın?"

"Bilemedim senin bu kadar g*t ve ciğersiz bir it olduğunu."

Zeynep, koltuğun üzerine bıraktığı çantayı alıp dışarı çıkacakken asıldı koluna, Orhan.

"Gel buraya atarlanma hemen."

"Basma damarıma!"

"Sen de hakaret ettin bana. Ne g*tlüğüm kaldı ne de itliğim."

"Ettirme sen de." Kendi kendine mırıldandı sonra. "Sanki söylediklerim iftira."

Geri adım attı genç adam. Neredeyse bir yıldır birlikteydiler öğrenmişti artık huyunu suyunu. Kızgınsa üstüne gitmeyecektin Zeynep'in.

"Tamam sustum. Hadi uzan biraz yat dinlen."

Zeynep, aklına gelenle başını iki yana sallayıp çantanın içinden cüzdanı aldı.

"Vesikalık fotoğrafım var mıydı sende?"

"Evet, şurada bi' yerlerdeydi." İçeriye gidip çok geçmeden elinde fotoğrafla döndüğünde Zeynep, elini cebine atıp çakmağı alarak kimliğin kaplamasını yaktı. Oluşan boşluktan fotoğrafı koyarak tekrar yapıştırdı. "Çantamı evde bıraktım karşılığında Balım'ın kini aldım."

"Saçmalama anlaşılırsa bunun suçu var biliyorsun değil mi?"

Dalga geçercesine güldü Zeynep.

"Yaptığımız işler sanki çok legal."

Orhan, sıkıntıyla soludu.

"Ev nasıl yandı?"

"Ben bizimkilerden şüphelendim ama günah almayayım yine."

"Yaparlar mı böyle bir şey?"

Omzunu silkti umarsızca.

"Beklerim her şey."

"Neyse, belki senin orada öldüğünü sanırsalar bırakırlar peşini."

Onun da amacı oydu ama yine de hiç ses etmedi Zeynep. Bir kenara ilişip gözlerini yumarak uyumaya çalıştı. Orhan'a güvenmiyor, diken üstünde yatıyordu. Bir yanı her türlü pisliği beklerken diğer yanı hâlâ kendisini sevdiğine inanmak istiyordu. Mantiği ve kalbi arasında gidip gelirken nasıl uyuduğunu anlayamadı bile...

* * *

2017 Aralık

Yavaş yavaş tükenmekte olan yıl son günlerini de yaşarken İstanbul soğuk havaya çoktan teslim olmuştu. Ayaz, kenar mahalleleri daha bir vuruyordu sanki... Zeynep, eski kanepeye çökmüş deri ceketini üzerinde, bedenine doladığı battaniyeye rağmen çok fazla üşüyordu. Sadece soğuk hava değildi onu titreten, birkaç ay evvel uyuşturucuya daha dirayetli iken şimdi yokluğunda daha fazla acıyordu bedeni açlığa. Dişleri birbirine vururken gözleri çoktan kararmış bilinci yarıya kapalıydı.

Orhan'ın evinde hiç değilse ısınıyorlardı ama çalıştığı kumarhaneye borcu fazlasıyla kabarcınca orayı terk etmek zorunda kalmışlardı. Eroin aldıkları arkadaşları Zeki'nin evinde iki haftadır mecburi konaklıyorlardı. Orhan'a sığındığında her şeyi düzelter yanından ayrılacağını planlarken işler daha da sarpa sarmıştı. Yangınla birlikte kimlik değiştirmek ona zaman kazandırmıştı, televizyonlara çıkan haberde öldüğü ilan edildiği sırada bir damla gözyaşı dökmüştü; zira benliği öleli çok olmuştu şimdi ise sadece resmiyete

kavuşmuştu.

Artık kaçmıyordu ailesinden sittin sene arasalar bulamazlar diye düşünüyordu ama gizli saklı bir şey kalmıyordu. Haberi ne kadar izlemiş olsa da ailesi birkaç şeyden şüphelenip bırakmamıştı peşini ve Orhan üzerinden aramaya başlamışlardı. Zeynep, kovalandığından habersiz kendi batağında debelenirken güçlükle doğruldu yerinden. Tutunarak içeri gidip Zeki'nin odasına girerek kurcalamaya başladı çekmeceleri. Bilirdi böyle basit yerlere koymazdı fakat şimdi çetrefilli düşünecek kadar çalışmıyordu zihni. Başının döndüğünü hissettiğinde yatağın ucuna oturarak dinlenirken yavaşça göz gezdirdi odada. Sonra duvardaki baca deliğine takılı olan kapağın sarkmış olması takıldı görüş alanına. Heyecanla atılıp araladığında tek bir poşet düştü avuçları arasına. İdareli kullanmak adına küçük bir parça elinin üzerine döküp içine çekerek artanını cebine iliştirdi.

Dakikalar ilerleyip kendisini biraz daha toparladığında bu sefer ayrıntılı baktı etrafına. Çekmeceler, dolap içleri, yatak altları ne varsa didik didik etti. En son giysi cepleri kalmıştı ki ilk elini attığı pantolonun içerisinde bulduğu üç yüz lirayı hızla soktu cebine. Kaçtı fazla parasını alıp az mal veriyordu bu yüzden çalmamış hakkı olanı almıştı. Hâlâ içinde bir yerlerde dürüst olan yanına açıklama yaparken; içerideki odada bulunan eski yerine geçip uzandı. Çok bitkin hissediyordu kendisini. Ah neredeydi o eski Zeynep! Sabahın nurunda kalkar bağa bahçeye gider akşama kadar dünyanın işini yapar yardım ederdi annesine. Eskileri anarken burnunun sızladığını hissetti. Ne olurdu annesi babası biraz anlayışlı olsaydı da ta o zamandan onlarla konuşabilseydi. O zaman bu kadar dibe batmazdı belki. Orhan'ı tanımaya gerçekten zamanı olsaydı bu kadar körü körüne gitmezdi peşinden. Hep ailesinden eksik kalan se-

vlmeye muhtaç olan yanına kanmış kapılıp gitmişti iki tatlı söze. Orhan'ı sevgisinden yargılamıyordu ama sevmek yürek işiydi onu becerememişti, çocuk ruhlu adam. Zilin ısrarlı çalınmasıyla sıçradı yerinden Zeynep. Yattığı yerden doğrulup üzerini çekiştirerek yürüdü koridora. Kapıyı açıp karşısında Zeki ve Orhan'ı görünce umursamayarak geçti içeriye. Yine zil zurna sarhoştular.

"Zeynep." Nara atar gibi çıktı sesi Orhan'ın. Zeynep duymazdan gelip oturma odasına geçince eski yerine sindi tekrardan. "Seni çok seviyorum kızım be."

Zeynep, kaşlarını çatıp sesine kattığı kinaye ile güldü.

"Durup durup bunu mu kuruyorsun aklında?"

Kapı ağzındaki sandalyeye çöküp elini başına dayayarak ağlamaya başladı adam.

"Biliyorum ben g*tün tekiyim." Ağlamaya devam ettiğinde Zeki, omzunu tutup hafifçe sıkarak sakinleştirmeye çalışsa da görmezlikten geldi. "Bu sefer öyle bi' halt yedim ki bilmem beni affedecek misin?"

Duyduklarıyla yerinden doğruldu Zeynep.

"Ne var ne oldu?"

"Kumar borcum ödendi?"

"Baban mı temizledi?"

Dalga geçercesine güldü Orhan.

"Ne zaman babam bana yardım etti ki şimdi etsin?" Zeynep meraklı gözlerle bakınca ağlaması histerik bir hal alarak devam etti. "Ben temizledim."

Çok şaşırdı duyduklarına Zeynep öyle ki bu yüzündeki her mimikten belli oluyordu.

"Parayı nereden buldun?"

"Borcum karşılığı..." durup yutkundu ve hıçkırıkları arasında

sarf etti cümlelerini. "Seni. Sattım."

Zeynep, duyduklarıyla gözleri irice açılırken Orhan, sinirini bozarcasına ağlıyordu. Ya az evvelki eroinden sanrı görüyordu ya da bir kâbusun içerisindeydi. Öfke ile yürüyüp omuzlarından itti Orhan'ı.

"Ne diyorsun sen be?"

"Size verecek param yok' dedim. Onlar da 'paran yoksa sermayen var' dedi."

"Allah senin belanı versin! Sensin mal lan. Sensin mal." Zeynep, avazı çıktığı kadar bağırıp ağlamak istese de güçlükle bastırdı kendisini. Dişlerini sıkarken çaresizce dolandı etrafında. "Pez*venk! Sana kanan aklıma ne edeyim ben. Nasıl yapabilirsin bunu?" Orhan'a yaklaşp avazı çıktığı kadar haykırırken gözlerinden akan yaşlara engel olamadı. "Ben sana güvenip yaşamımı yok saydım. Sen bu müydün yani! Seviyorum dediğin kadını başka adamların yatağına peşkeş çekebilecek kadar ciğersiz miydin?" Ellerini saçlarına götürüp parmakları arasına sıkıştırarak çekti.

"Ne desen haklısın be Zeynep."

"Kapa çeneni!" Bu sefer daha kuvvetli bağırdı. "Allah belanı versin!"

"Versin. Hatta bin belamı versin hak ettim her şeyi ben." Alkolün verdiği uyuşuklukla daha da ağlıyordu. "Yarın sabah götüreceğim seni patrona."

Zeynep, hırsla yeri dövercesine çıktı odadan mutfağa girip eline aldığı ekmek bıçağı ile döndü geriye. Elleri her ne kadar titrese de belli etmemeye çalışarak Orhan'a doğrulttu.

"Hele bi' dene vallahi doğrarım seni." İki adamın üstüne yürüyüp bıçakla ikisi arasında gidip gelirken dehşetle açıldı gözleri. "Çekilin yolumdan. Kendi hayatımı katlettiğim gibi şimdi sizi de

doğrarım şuracıkta" Zeki de Orhan da hem sarhoş hem de erinden uyuşmuş bedenlerinin sarsılmasına engel olamayıp ne yapacaklarını kestiremediklerinde; Zeynep bıçağın ucuyla ikisini de dürtüp kapının önünden çekilmelerini sağladı ve ardından hızla kaçtı oradan. Sokakları birer birer geçip başka aralıklara dalarken soluklanmadı doğru düzgün. Bir an evvel bu semtten uzaklaşmak için otobüs durağına ilerleyerek bir dolmuşa bindi. Nereye gideceğini bilmiyordu ama daha nezih bir muhite adım atarak başlayabileceğini düşündü.

Saatler sonra Eyüp'de buldu kendisini. Bilinçaltı mıydı buraya getiren yoksa yüreği mi bilemedi! Fakat daha nezih bir yer kestiremedi gözüne. Ağlayarak adımlarını atıp yürürken az ileride gözleri alan türbenin ışıkları yaşlarının hızını arttırdığında adımları kendiliğinden bağımsız götürdü onu oraya. Ama fazla ilerleyemedi kendisini kirli hissederken içi elvermedi daha fazla yürümeye. Bulunduğu yerde dizlerinin üzerine çöküp duaya dönmez dilini zorladı talep etmeye.

"Kurtar Allah'ım! Kurtar beni bu bataktan, sende yeri büyük olan kullarının hatırına kurtar beni! Belki yakışmıyor dudaklarıma ismin, kötü olan her şeyle ağzımı ve bedenimi kirletmişken şimdi ne buraya layığım ne de dua etmeye. Sen arınamama yardım et Allah'ım! Yardım et!"

Ağlamaları hıçkırığa dönüştüğü sırada gelip geçen herkesin dikkatini çekiyordu. Güçlkle doğrulup biraz daha yürüdüğünde bir otelin önünde durdu. İnsan dar anında bazı kişileri veya nesneleri kendine yakın hissedecek bir şeyler bulabiliyordu. Tıpkı şimdi Zeynep'in otelin ismini soy ismiyle aynı bulup gülümsemesi gibi.

İçeri girip kimliğini vererek Zeki'den yürüttüğü parasının bir kısmını gösterdi ve birkaç günlüğüne oda kiraladı. Odasına geçip

yerleştiği sırada yapacakları hakkında bir fikri yoktu. Yıllar evvel üniversiteye başlarken şimdiki halini söyleseler hayatta inanamazdı yaşayacak olacıklarına; oysa insan sağ olduğu müddetçe hayat ona her şeyi tattırıyordu. Yapabilecek bir alternatif bulamamak onu delirtiyordu. Bu haliyle Recep'e gidip yardım isteyemezdi zaten kıskıvrak yakalanırdı ailesine. Çaresizliğine sığınıp ağlarken daha fazla sarıldı yatağın üzerindeki tüyleri eskimiş battaniyeye.

* * *

Yeni yılı; ucuz küçük bir otelde tükenmiş bir şekilde geçirmiş, yarıya bozuk olan camdan kar ayazı odasını serinletirken ilk kez bu beyaz mutluluğa sevinememişti. Burada kaldığı artık üçüncü gecenin sabahını yaşıyordu. İlk sabah aldığı erzaklar dün gece tükenmişken yenisi için dışarı çıkıp vakit kaybetmeden bir şeyler alarak geri döndüğünde giriş kısmında görev alan adam durdurdu onu.

"Bakar mısın bir dakika?"

Kaşlarını çatarak baktı.

"Ne var?"

"Seni sanki tanıyorum adın ne bakayım?"

"Ba-balım."

Adam, hayretle kaşları havalanıp eğilerek nüfus cüzdanlarının olduğu yere baktı. Kimlik elinde evirip çevirirken pek kanmamış bir şekilde söylendi.

"Bir arkadaşımın kardeşine benzettim ama o değilmişsin."

Zeynep, güçlükle yutkunup bir şey söylemeden çıktı odasına. Bir anlam veremese de kötü bir şey konduramadı. Olacak iş miydi? Ağabeyinin buralarda arkadaşının ne işi vardı? Kendi kendine kuruntu yaptığını kanı getirse de bir an evvel yer değiştirmesinin uygun olduğunu düşündü. Nasılsa sabaha doluyordu ödeme yaptığı gün. Dışarıya nefesini bırakarak mantıklı olmaya çalıştı zor da

olsa. Taşıma su ile nereye kadar dönecekti bu değirmen? En fazla üç gün ya idare eder ya da etmezdi cebindeki para onu. Belki bir otelin temizlik işine bakarsa hem çalışıp hem konaklardı ama her yere de güven olmazdı ki? Gerçi Orhan'a güvenmişti de ne olmuştu? Karnını kuru simitle doyurup cebindeki torbada bulunan son zerrelere içine çekerek uzandı yatağına... Ne kadar uyuduğunu, ne kadar zaman geçtiğini anlayamamıştı ki birden zorlandı odasının kapısı. Hızla yerinden sıçrarken art arda atılan tekmelerin peşinden işitti o güçlü sesi.

"Zeynep, aç kapıyı." İç çekerek yatakta doğrulduğunda ağabeyinin sesi tüylerini diken diken etti. "Aç kapıyı or*spu, aç kapıyı yoksa ben kırıp gireceğim."

Elini dudaklarına götürüp hıçkırıklarını güçlükle bastırdı Zeynep. Etrafına bakınırken küçük pencereye takıldı gözleri, vakit kaybetmeden camı açıp yangın merdivenlerine uzandığında kırılan kapı ile irkildi adeta. Güçlükle inmeye çalışırken bir an evvel bu çıkmazdan kurtulmayı arzuladı...

2018 Ocak / Zeynep & Engin

Genç kız kelimelerini tükettiğinde kendisi de bitmişti adeta. İç çekerek ağlıyordu. Gözyaşlarıyla ıslanıp dağılan peçetesini çekiştirip ufalanmasına ve hastane önlüğünün üzerine düşmesine neden oluyordu. Onu soluksuz dinleyen Engin ise şaşkındı, ne hayat hikâyelerine şahit olmuştu ama bu onu oldukça derinden etkilemişti. Neredeyse gelebilmesi olası bütün felaketler yağmur gibi üzerine yağmış yine de bir şekilde ayakta kalmayı becermişti sahip olduğu şartlara rağmen.

"Yüzünü yıkamak ister misin?" Zeynep, başını hayır dercesine salladığında başka bir alternatif üretti. "Peki. O zaman uyumayı

dene istersen."

"Beni öldürmek için fırsat kollayan ağabeyimi düşünürken bu nasıl olacak?"

"Uyu sen, ben bu gece buradayım."

Zeynep, şefkatli sözlere buruk bir şekilde gülümseyerek minnetini belli etti. Başını usulca yastığına bırakıp gözlerini yumduğunda; Engin'de geçen gün uyuduğu sandalyeye oturdu. Bir müddet genç kızı inceledi. Ağlamaktan kızaran küçük burnunu ve şişen gözaltılarını... Yüz hatlarıyla narin gözüксе de bitirim halleri vardı. Kaba bir adam değildi ama öyle erkek gibi sokak jargonuyla konuştuğu karşısındakinin kadın olduğunu unutuyordu. Gerçi dinlediği hayat hikâyesinin doğrultusunda, öyle ortamlarda sapasağlam barınması için başka çaresi yoktu belli ki. Tavuk kümesine düşen kartal yumurtasıydı Zeynep. Gözünü açtığında uçabileceğini bilmediğinden ömrünün sonuna kadar hayatını tavukların arasında tıpkı bir tavuk gibi sürdüren kartal misali... Kurtulmaya çalışmak yerine ortama ayak uydurmuştu o da.

Soluğunu tazeleyip sandalyesine biraz daha yaslanmıştı ki telefonunun çalmasıyla doğruldu yerinden. Yüzünü buruştururken hemen sessize alıp odadan çıktığında cevapladı aramayı.

"Efendim Metin."

"Baba n'aber izliyor musun maçı?"

Engin, daha demin dinlediği hikâyenin ardından şimdi maçı düşünecek mecali kalmamıştı. Bugün günlerden neydi, hangi yıldaydı, saat kaçtı unutmuştu hepsini. Sıkıntıyla bıraktı soluğunu dışarı.

"Dışarıdayım."

"Hayırdır! Geceyi zor bekliyordun, bir problem yok değil mi?"

"Ali aramıştı bir kaç saat evvel. Birileri Balım'a yani Zeynep'e ölüm tehditleri içeren mektup bırakmış. Dakikalardır ifadesini alı-

yordum kızın. Az evvel bitti." Bir an sessizlik olduğunda Engin hat-
tın kapandığını zannedip seslendi. "Metin, orda mısın?"

"Neden bana haber vermiyorsun Engin?"

Metin'in hesap sorarcasına kullandığı ses tonuna sinirlense de
aksi bir şey demeyip devam etti açıklamasına.

"Bu maçı ikimiz de izlemek istiyorduk ben bundan mahrum kal-
mışken; hiç olmazsa sen izle dedim."

"Hani bu kızla uğraşmak istemediğini söyleyip gazelden nağme
okuyordun?"

"Ne?" Engin, saatlerdir dinlediği zihin yorucu hikâyenin ardın-
dan Metin'in tavrını çözemedi. "İyi misin Metin? Anlamıyorum de-
mek istediğini."

"Boş ver Engin. Kendi başına iş çevireceğine bana da haber ver-
meni isterdim; şimdi bu yaptığın düpedüz saf dışı bırakmak."

"Saçmalıyorsun. Ali çok korkmuş beni aradı, ben de dediğim
gibi nasılsa gecem mahvoldu bari seni çekelemeyeyim dedim baş-
ka ne niyetim olabilir sence?"

"Dönüyor musun şimdi?"

"Çok korkmuş, buradan işe giderim herhalde sabahta bir me-
mur yollarım."

Karşı taraftan hiçbir ses işitmeyince yine seslendi Engin ve yine
aynı şekilde terslenince Metin'in anlamlandıramadığı tavırları ca-
nını sıktı istemsiz. Konuşmaları gayet resmi bir şekilde sonlandı-
ğında kendisine yaklaşmakta olan Ali'ye dikkatini yöneltip üstün
körü Zeynep'in ağabeyleri tarafından arandığını bir çeşit namus
meselesi olduğunu söyledi. Sonra da bu geceyi burada geçireceği-
ni bildirdi ve saniyesinde onaylandı memnuniyetle.

Ali yanından uzaklaşınca o da Zeynep'in odasına döndü. Işığı
kapatıp eski yerine ilişerek gözlerini yumdu. Ama hemen uyu-

yamadı, işittikleri birer görüntüye bürünüp zihninde canlanırken içinin sızladığını hissetti bir kez daha. Okumuş, eli kalem tutan birisiyken hayatını yine kendi elleriyle söndürmüştü. Annesinin sıklıkla söylediği söz kulaklarında yankılandığında gülümsedi 'kız akli su akli.' Hep böyle oluyordu; daha evvel şahit olduğu kadın cinayetlerinde de benzer durumlar söz konusuydu. Aileden bir şefkat yakınlık göremeyip körü körüne bağlanıyorlardı kızlar iki tatlı lafa, ufak bir kura. Düşünceleri zihnini uyuşturup çok geçmeden gözlerinin kapanmasına sebep oldu.

* * *

Birden sıçrayarak gözlerini araladığında ilk ne olduğunu anlayamadı Engin. Elini başını atıp zihnini toparlamaya çalışınca az evvel gördüklerinin bir kâbus olduğunu anladı. Ah, nasıl da gerçekçiydi! Naz'ın vurulduğu olay yerindeydi ve karısı yerine Zeynep vardı yanında. Onu korumaya çalışıyor tam tetik çekileceği sırada bu sefer kendisi atılıyordu kıza karşı uzatılan namlunun ucuna. Başını iki yana sallayıp görüntüyü savururken etrafına, dün gece dinlediklerinden etkilendiğinin farkına vardı.

Kafasını kaldırıp yatağa doğru çevirdiğinde içinin boş olması birden ürküttü onu. Hızla sandalyeden doğrulup etrafına bakındı. Yoktu Zeynep. Daha saatler önce buradayken; nereye gidebilirdi şimdi? Camın önüne gelip endişeyle bahçeye bakındı. Ardından tekrar odada telaşla dolandı ve gözüne takılan banyonun kapısını açıp aceleyle daldı içeriye.

Zeynep'in şaşkınlıkla büyüyen bal rengi gözleriyle kesişti bakışları; daha görmüş olmasına sevinemedi kendisine bakan güzel gözler kısıldı evvela sonra kaşları çatıldı ve hırsıyla kalkan parmağı kapıyı gösterdi.

"İnsan bi' kapıya vurur Komiser."

Diğer eliyle zaten kapalı olan bornozunun yakasını biraz daha sıktı. Engin, o zaman anladı yaptığı davranışın saçmalığını. Hızla başını eğip geri geri çıkarken aslında çok utanmış olsa da altta kalmadı.

"Madem duş alacaksın sen de kapıyı kilitleseydin göremeyince panikledim."

Sert kapanan kapının ardından Zeynep'in sitemle yükseldi sesi.

"Bu hastanede hiçbir odada güvenliğimiz açısından kilit yok, bunu senin düşünmen gerekirdi. Ayrıca hemşire bekliyordu az evvel."

Engin, yaptığı düşüncesiz hareket karşısında yerin dibine girmeyi istedi şu an. Gözlerini yumup zihniyle boğuşurken; bir yanı Zeynep'in çok da uygunsuz olmadığını salık verip rahatlatmaya çalışıyor; diğer yanı ise bu kadar kafasız olmasına kızıyordu, Nasıl yapabilmişti bu bilinçsiz saygısızlığı? Dün gece dinledikleri, ardından kâbusu öyle üst üste gelmişti ki pat diye dalıvermişti banyoya. Eliyle alnına vurup yaşananları zihninden silmeye çalıştı sanki. Zeynep'in bitirim halleri onun en nihayetinde kadın olduğunu unutturuyor olsa da şimdi hoş olmayacak bir şekilde kavramıştı. Sıkıntıyla kendi kendini yediği sırada açılan kapının ardından hemşire girdi içeriye. Banyonun önünde durup kapıyı tıkladı.

"Zeynep Hanım, değiştirdiniz mi üzerinizi?"

Çok değil birkaç saniye sonrasında banyo kapısı açıldığında Zeynep, kirli hastane önlüğünü hemşireye uzatıp sitemle baktı kadına.

"Hani kapının önünde duruyordunuz?"

"Aa" kadın mahcup şekilde bir Zeynep'e bir Engin'e baktı. "Bir ihtiyacınız mı olmuştu? Hay Allah kusura bakmayın. Arkadaşım bir şey için seslenmişti."

Zeynep, kadının dediklerini inandırıcı bulmayıp keskin bakışlarını sürdürüp, bir şey demeden yatağına ilerledi. Diğer tarafta Engin, ona bakmamaya özen göstererek sandalyede asılı olan montunu alıp giydiğinde ortamı değiştirmek istedi.

"Ben gideyim bir memur yollarım birazdan. Akşam gelirim yine, aklıma takılan bir şeyler var onları sorarım ona göre bir şeylere karar veririz."

Göz göze gelmemeye itina ederek başını salladığında usulca yerleşti yatağına.

"Dün gece yalnız bırakmadığın için sağ ol."

"Mühim değil görevim."

Engin, arkasını dönüp odadan ayrıldığında Ali'yle karşılaştı koridorda. Konuştular Zeynep üzerine. Zorlu sürecin olumlu sonuçlandığını bundan sonra ayakta tedavi uygulanıp belli aralıklarla terapinin devam edeceğini, bir aksilik olmazsa birkaç gün sonra da taburcu edeceklerini söylerken Engin, hemen kızın kalabileceği alternatif yerler düşünmeye başladı. Nasıl yapsalar daha iyi olur diye kestirememişken söze girdi Ali.

"Dün ben İrem'e bahsetmiştim onun aklında bir düşüncesi varmış."

"Neymiş?"

Engin'in verebileceği tepkiyi kestirip huzursuz bir şekilde kıpırdadı yerinde.

"Süheyla anne'nin yanına götürelim diyor."

"Ne?" Dalga geçercesine güldü Engin. "Saçmalamış karın, öyle selam söyle ona."

"Engin!"

"Ya nasıl böyle bir şey düşünebilir? Nereye gitse belayı peşinde götürüyor bu kız, annem kaldıramaz bu kadarını."

"İyi de anneme sormuş zaten o da olumlu karşılamış. 'Sevaptır' demiş." Elini Engin'in omzuna atıp gülümsemeye çalıştı. "Sen de kapının önüne bir polis koyarsın sağlama almış oluruz. Yalnız sıkılıyordu kadın, ona da bir nefes olur fenamı? Yemek yapar temizlik yapar gerekirse maaş bağlarız hem o ayaklarının üzerinde durmayı öğrenir hem de Süheyla anne'nin gözü açılır. Bizden doğru düzgün fayda yok kadıncağıza."

"Kızla zaten yersiz yere yeteri kadar içli dışlı olduk."

"İçli dışlı?"

Sıkıntıyla solurken lafı değiştirdi, sanki az evvel kendisinin patavatsızlığına Ali de şahit olmuş gibi.

"İçime sinmiyor bu durum. Yersiz ve gereksiz samimiyet."

"Ne alakası var? Güçlü güçsüze yardım etmeli ki dengeler sağlansın."

"Ben etmeyelim demedim, annemin yanına yerleşmesi çözüm değil."

"Bence hayatını düzene çekene kadar gayet mantıklı bir çözüm."

Sıkıntıyla soluyan Engin, ellerini ceplerine atıp yürümek için hazırlandı.

"Karı koca mantığınız farklı işliyor ne yaparsanız yapın. Beni daha fazla bu işe dâhil etmeyin yeter."

"Niye geriliyorsun, sanki annenle yaşıyorsun Engin? Doğru düzgün kadına gittiğin yok gitsen bile en çoğu yarım saat. Ay da bir bilemediğin iki kez yarım saatten kimseye bir şey olmaz."

Başka kelam etmeyen genç adam, elini havaya kaldırıp sözde vedasını yaparak ayrıldı hastaneden. Arabasına binip süratle uzaklaşırken; emniyete doğru kıvrıldı direksiyonu. Akli sürekli olaylardan olaylara salındığı sırada Metin'le yaşadığı gerginliği anım-

sayınca yine anlam veremedi arkadaşının bu kadar sinirlenmesine. Onu saf dışı etmek gibi bir niyeti olmamıştı hiç. Hem öyle olsa baştan kendisi teklif eder miydi katılması için? Besbelli başka bir şeye kızmıştı da kendisine patlamıştı. Düşünceleriyle boğuşurken âdeti üzerine köşedeki pastaneden poğaçaya alıp öyle girdi emniyete. Odaya çıkıp masasına ilerlerken Metin'de arkası kapıya dönük üzerini değiştiriyordu.

"Günaydın." Arkadaşı önünü döndüğünde asık yüzünü görünce yumuşatmak adına gülümsedi Engin. "N'aber Metin?"

"İyidir."

Verdiği sesli soluğun üzerine masasına ilerleyince Engin çaycı İsmail'e eliyle iki çayın siparişini işaret etti.

"Sana anlatacaklarım var gel otur şöyle."

Genç adam, bu komutla oturunca elindeki poğaçaya paketini açıp masanın üzerine bırakarak anlatmaya başladı dün gece Zeynep'in söylediklerini. Metin, dinledikçe arkadaşına kızgınlığını unutturken hoşlandığı kıza bir kez daha hüznünlendi. İnsanın öz kardeşine nasıl silah çekebildiğini düşünmeden edemedi. Kimilerine göre namus iki bacak arasındayken kimisine göre namus; onur, gurur ve mertlik demekti...

Engin, ikizi ve eniştesi ile aldığı kararı söylediğinde kendi olumsuz fikrini de dile getirince bu sefer Metin bir kez daha gördü ki; arkadaşları dün ne dediyse doğrudu. Zeynep'le falan ilgilendiği yoktu. Gerçekten kendisini düşünüp ikisinin birden yorulmamasını isteyişindendi verdiği karar. Hem hâlâ ölen karısının hayaliyle yaşayan bir adam vardı karşısında, mümkün değildi öyle kolay bir şekilde gönlünü başkasına kaptırsın veya ilgisini bir kadın çekiversin. Mantıklı düşünen yanıyla daha fazla uzatmayıp gülümsedi.

"Böylesi bir karar iyi olmuş bence. Sen de daha fazla karşı çık-

ma. Madem mesleği de var toparlanır Süheyla Teyzenin yanında. Sonra kendi işini yapar hem o zamana kadar yakalarız bu adamları hayati tehlikesi kalmaz ortada, ardından güzel bir yere yerleştiririz."

Engin, aklına gelenle muzipçe güldü.

"Hayırdır gelecekle ilgili başka düşüncen var mı?"

Panikleyen Metin ciddi olarak karşılık verdi.

"Ne ilgisi var? Bir şekilde el birliğiyle kıza yardım etme çabasındayız işte."

"Yok, eğer varsa niyetin bileyim ona göre üstüne gider takılırim sana."

"Saçmalama yok öyle bir şey."

Metin, Zeynep olayını birden kestirip attığından dolayı kendisine kızsada, farklı bir şey demeyi de uygun görmedi. Daha kız muhtaç durumdaydı Engin'in şüphesini onaylarsa eğer fırsattan istifade eden duruma düşeceğinden korktu. İnceydi Metin, üstün körü düşünmezdi hiç. Detaylı inceden inceye kılı kırk yaran halleriyle meşhurdu zaten arkadaşlarının arasında. Ama bazen çok iyi düşünmek marazı da yanında getiriyordu...

12. BÖLÜM

İçilen çaylarla birlikte üç gencin hararetli konuşmaları etrafı sarmalıyordu. Hepsi kendi tezini savunurken olayların gidişatı hakkında yorum yapıp birinin görmediği ayrıntıyı diğeri gösteriyor böylelikle sayısız ipucu toplamış oluyorlardı.

"Zeki'yi çok güzel öttürmüşler; ama Allah için o da mert adam-mış sana söz verdiği için yormamış kimseyi."

"Onun dürüstlüğüne..."

Melda'ya gözü giden Engin, lafını ağzına geri yolladığında gülümsedi genç kız.

"Elimizde iki adres var, aynı anda baskın yapalım derim ben."

"Aferin ufaklık öğreniyorsun bir şeyler."

Metin'in ithamı genç kızın yüzünü düşürdüğünde iki arkadaş farkına varmadı bile. Şimdi onlar için önemli olan tek konu vardı, daha nicelerini çökerttikleri gibi bu çeteyi de bitirmek. Zeki'nin verdiği isimler şimdilik büyük patrona götürmezken sacayağından oluşan bu oluşumun hiç olmazsa ikisini kökünden keseceklerdi.

Saatine bakan Engin ufak ufak hareketlendi.

"O zaman yarın veya öbür gün eş zamanlı yapalım baskını. Bekletmenin manası yok." Montunu giyerken devam etti. "Ben çıkıyorum şimdi. Aklıma takılanları da Zeynep'e soracağım bakalım ondan başka isimler veya adres çıkacak mı?"

"Bence çıkmayacak, kendisi de demiş işte. Aile meselesi onun ki."

Melda'nın onlardan dinlediği kadarıyla yaptığı yoruma iki adamında sesi çıkmadı. Bu da bir bakış açısydı nasılsa. Engin'in hazırlığını gören Metin'de ayaklandı onun peşi sıra gitmek için ama hevesinin kursağında kalması uzun zaman almadı.

"Metin!"

Hemen arkasında ona seslenen Hakan'a dönerek gülümsedi.

"Efendim?"

"Şimdi annem aradı babam biraz rahatsızmış doktora götüreceğim, bu gece benim yerime nöbete kalır mısınız?"

Birkaç saniye tepkisiz kaldı Metin, ne diyeceğini kestiremedi ilk ama yine de hastaneye gitmek nöbete kalamayacağına dair bir bahane olamayacağını düşündü. Başını kabullenmişlikle sallayıp iyice yerine yerleşerek işlerine adapte olmaya çalışırken; hızla ayrıldı Engin emniyetten. Yaklaşık kırk dakikanın ardından hastaneye vardığında görevlendirdiği memur arkadaşı Gökhan ile konuşup gidişat hakkında bildi aldı. Gözüne çarpan ters bir durum olmadığını öğrendiğinde teşekkür edip Zeynep'in odasına yürüdüğünde yarıya kapalı olan kapının kulpuna eli gitse de hemen geri çekip tıkladı. Unutmamalıydı genç bir hanımın odasına giriyordu.

"Buyurun."

Zeynep'in sesiyle içeri girip göz göze geldiklerinde selam verdi Engin ve güzel bir şekilde karşılanıp gülümseme ile ağırlandı. Bir

anlam veremiyordu bu kıza doğrusu, bazen zehir zemberek oluyor bazen iyi davranıyordu. Tam bir dengesizdi. Gerçi kendisi de bu konuda çok başarılı değildi hani.

"Nasılsın?"

"Çok iyiyim, bugün Ali Doktor birkaç güne taburcu olabileceğimi söyledi. Daha iyiyim zaten. İki gündür atağım hiç gelmedi."

"Çok güzel." Nasıl diyeceğini bilemedi çok nasihat etmeyi de beceremezdi. "Artık geri dönüşü olmayan bir yoldasın bu kadar emeği heba etmezsin inşallah."

Birkaç saniye durdu Zeynep, kaşlarını çattığında çakmak çakmak oldu güzel gözleri.

"Zamanında bir b*k yedim tamam. Ama aynı hatayı yapacak kadar iradesiz değilim, iğnelemene gerek yok."

"Ben de az evvel kibarlığına şaşırmıştım. Görüyorum ki yine bıçkına bağlamışsın."

"Sen kendine bak, ne kadar tavrım kaba olsa da bir kadını ben. Sahi Komiser merak ediyorum söylesene; karın sana nasıl dayanıyor?"

Engin, taş kesti işittikleriyle ardından güçlkle yutkundu. Kızmadı Zeynep'e nereden bilecekti Naz'ın öldüğünü. Gözleri parmağına giderken aslında alyansına istinaden bunu demiş olabileceğini düşündü. Derince soluduğunda dediklerine de bir parça hak verdi. Naz'a kaba değildi ama meşhur çenesi vardı işte hiçbir vakit ayarı olmayan. Yıllarca çok güzel idare etmişti onu sebab-i hayatı. Kabanını çıkartıp sandalyeye oturduğunda çekmedi gözlerini.

"Karımı kaybedeli bir yıl oluyor. Evet, bazen çenemin ayarı yok, onu da kırdığım olmuştu zamanında."

Hüzünlenirken tatlı bir telaşla kımıldadı yerinde Zeynep. Patavatsızlığına lanet okuyup, karşılaştıklarından itibaren ilk kez bu

saldırgan hallere hak verdi.

"Özür dilerim. Böyle durumlarda dilimi aldırmaq istiyorum."

Güldü Engin birden. Öyle ya hüznünde tebessümde kardeşti.

"Ben de çok farksız değilim. Körler sağırklar birbirini ağırlar."

Zeynep de gülümsedi bu sefer ama gayet ölçülü. Sustu ardından diledi ki anlatsın komiser kaybını. Ya da kendi mi sorsaydı? Hayır, isterse kendi anlatırdı zaten.

"Bir yıl önceydi..." Engin'in söze girmesiyle heyecanlandı Zeynep. "Yine böyle bir uyuşturucu çetesine baskın düzenlemiştik." Derin bir iç çekti. "Evlilik yıl dönümümüzdü. Baskın için evden çıkarken akşam için plan yapıyorduk. Ne garip bir dünya değil mi?" Zeynep, hüznle başını salladığında devam etti. "Silahım tutukluk yapınca bana uzatılan namlunun hedefi oldu. Gözümün önünde hatta kucağımda can verdi. Benim de ruhum... Karımla birlikte kalbimi de gömdüm toprağa." Sonra parmağındaki alyansa dokundu. "Bunu da çıkarmak içimden gelmedi, kalbim hâlâ ona aitken yapamadım. Hatırası bozulmasın diye evde bile bir avuç yerde yaşıyorum."

"Çok üzüldüm, mekânı cennet olsun."

"Âmin."

"Ne denir bilemedim."

"Bir şey söylemene gerek yok."

"Tekrar özür dilerim, kusuruma bakma."

Engin, başını kaldırıp samimiyetle gülümsedi.

"Sen de benim kusuruma bakma e'mi?"

Zeynep hızlı başını salladığında beraber gülümsediler. İkisi de birbirine acılarını ifşa etmişken; şu durumda sulha varıp gizli bir anlaşma imzalamış gibiydiler. Artık birbirlerine daha anlayışlı olmayı diledi ikisi de. Engin, sözleriyle kırdığını; Zeynep de karşısında

yaralı bir adam olduğunu unutmamayı diledi. Ne kadar başaracakları meçhuldü zira iki cambaz bir ipte oynamazdı.

Engin, konuyu değiştirmek istedi, buraya geliş amacı belliydi şimdi vakit öldürüp bu geceyi de burada geçirmeye niyeti yoktu. Montunun cebinden kâğıtla kalemi çıkarıp ayak ayaküstüne attığında dikkatle inceledi onu genç kız.

"Şimdi aklıma takılanlar var Zeynep, sana sorduklarıma cevap verir misin?"

Zeynep, kendisine yöneltilen bu kibar davranışa gülümsedi içtenlikle.

"Elimden geldiğince."

"İrem'in hastanesindeyken seni öldürmek isteyen ağabeyindi o zaman öyle değil mi?"

"Muhtemelen."

"Peki, nasıl biriydi ağabeyin, belirgin özellikleri nedir? Kamera-dan fotoğraf almıştık zanlıyla ilgili, teyit etme maksadıyla soruyorum. Öteki türlü diğer adamların eşkâli için seninle bir ara emniyete gitmemiz gerekiyor."

"Başını olumlu manada sallayan Zeynep, derin nefes aldı.

"İlk gençlik yıllarında basketbol oynamış, baya da başarılıymış hatta büyük takımlara alacaklarmış onu. Arkadaş çevresiyle birlikte hal hareketleri değişmiş sonra bir gün boynuna adının dövmesini yaptırmış."

"Yunus?"

"Evet. Yunus resmi. Babam dövmeyi görünce sinirlenip dövmüş öldüresiye. Kaşı patlamış. O günün hatırası faça izi var bir tarafında."

"Sonra ne oldu?"

"Takımdan almış babam."

Sahte bir üzüntüyle, dudak büktü Engin.

"Yazık olmuş."

"Beter olsun."

Zeynep'in isyanına gülümsedi Engin. Her kardeşlik bağı bir olmuyordu demek ki! Hâlbuki İrem'le tartıştıklarında birbirlerine olur olmaz söz ederler ama sonra yine kıyamazdılar.

"Orhan. Geçen Zeki, bir kısmını anlatmıştı, ortarlardan kaybolduğunu söyledi. Nereye gitmiş olabilir? Ailesi nerede?"

"Ailesine gitmemiştir. Çünkü rest çekmişlerdi ona. Çok affeder-sin ama tutuşmuştur bir yeri."

"Zor tutuyorsun kendini değil mi?"

Engin'in imasına gülümseyerek omzunu silkti Zeynep.

"Alışmadık g..." söyleyeceklerini anında yuttu. "Bir şey söyleyecektim ama ona da kızarsın şimdi. Neyse sustum."

"Kızmak değil, yakışmıyor bence bir kadına. O kadar yıl hanım arkadaşlarla çalıştım, Naz da dâhil hiçbirinden duymadım senden duyduklarımı." Zeynep, başıyla Engin'i onaylarken karısının da adını öğrenmiş olmasıyla birlikte inanılmaz merak etti bu kadar sevilen kadını. Orhan hep sevdiğini söylemişti ona ama beceriksiz tutarsız halleriyle bunu hiç tadamamıştı. Nasıl bir şeydi acaba yoğun bir şekilde sevmek? "Garip birisin! Gerçi dün seni dinledikten sonra bir çeşit koruma şekli geliştirmiş olabileceğini düşündüm."

"İlk buraya geldiğimde karışan yok hesap soran yok. Bedeni-mi keşfettikçe bir de Orhan'a güzel gözükmek için giyindim birkaç parça bir şey ama baktım ki girdiğim ortamlar aç kurtlarla dolu. Bu şekilde her şey sarpa saracak işte o zaman giyimim kuşamım ve tavrım değişim gösterdi."

"Anlıyorum." Durdu bir müddet bilip bilmediğinden emin olmasa da devam etti. "Belki söylemiştir Ali taburcu olunca ne olacağını."

Hızla başını salladı Zeynep.

"Nasıl teşekkür etsem az kalır."

"Bunun için söylemedim, diyeceklerim şu ki; annem hoşlanmaz öyle erkek gibi kızlardan ilk bir şey demese de sonraları sorun olsun istemem. Onun yanında biraz daha dikkat edersen sevinirim."

Biliyordu herhalde nerede nasıl davranılması gerektiğini. Bundan dolayı Engin'e tam karşı gelecek olmuştuk ki vazgeçti, sürekli didişmekte sıkılmıştı canını. Sadece başını salladı.

"İnşallah çok yük olmadan bir yolunu bulurum."

"Düşünme şimdi bunu! Mesleğin var elinde ne güzel. Bizim Şef; yani Hasan Başkomiser'in çevresi çok geniştir ondan yardım alırız. Sen yeter ki istekli ol." Zeynep, yine başıyla onayladığında aklına takılan bir başka soruyu sordu. "Peki, Recep'le sonraları hiç konuştunuz mu?"

"Hayır, korkudan arayamadım o da beni aramadı. Şimdi nerededir ne yapıyor hiçbir bilgim yok. Tek duam çok mutlu olması."

"Peki, Orhan kime çalışıyordu onu biliyor musun? Yani kimin kumarhanesiydi?"

"Gerçekten bilmiyorum, isim bahsedilmezdi patron derdi."

"Aynı kişi olabilir mi acaba? Bir tahminin var mı?"

Hayır dercesine silkti omzunu.

"Bilmiyorum ama neden olmasın, zaten o da ilk oradaki arkadaşından alıp başlamıştı."

"Demirhindi Mümtaz ismi sana yabancı geliyor mu?"

Düşündü bir süre Zeynep, zihnini zorladı.

"Şimdi bir şey çağrıştırmadı duyduysam da çıkaramadım."

Engin, kâğıda başka notlar aldıktan sonra saatine bakıp hazırlanmaya başladığında Zeynep, inceledi onu. Garip bir şekilde kalmasını istedi. Kapısında bir polis vardı ama bu adamın güven veren

farklı yanları mevcuttu. Ters tarafları olsa da iyi birisi olduğunu derinlerden hissediyor saygı duyuyordu.

"Korkmuyorsun artık değil mi? Memur arkadaş Gökhan gözü pek acardır."

"Sağ ol korkmuyorum."

"Peki, o zaman hoşça kal."

"Hoşça kal."

Birbirlerine gülümsediklerinde arkasını dönüp ayrıldı Engin hastaneden oldukça yorgun bir şekilde. Dünden beri Zeynep ve emniyet arası mekik dokumuşken rahat bir şekilde uyumak istiyordu bu gece. Bitkin bir şekilde eve vardığında saatlerdir aç olduğunun farkına vardı. Mutfığa gidip buzdolabına baktığında en son annesinin ona yaptığı yemek tenceresini alıp kokladı. Taze görünüyordu. Ocağa koyup kapuskayı ısıtırken pek de hevesli değildi. Tek başına yemeyi zaten oldum olası sevmezken kapuskanın Naz'la en sevdiği yemek olması başka mevzuuydu. Yemek ısınınca geniş bir tabağa alıp mutfağın masasına ilişerek hızla yemeye başladı. Karnını doyurduğunda makineye bıraktı bulaşıkları ve ardından kanepeye geçip uzandı. İzleyemediği maçın özetlerine bakarken farkına varmadan uyuduğunda bir daha sabaha açtı gözlerini.

* * *

Engin, son hazırlıklarını yapıp arkadaşlarını yönlendirirken diğer yandan Hasan Baba'dan da direktifleri alıyordu. Ekip olarak ikiye bölünüp biri Tarlabası diğeri Gaziosmanpaşa olmak üzere eş zamanlı iki yere baskın yapacaklardı. Engin, Metin ve Melda Tarlabası'na doğru yol aldılar.

Herkes nizami bir şekilde yerlerine konuşlanırken; başlarındaki amirlerinden ufak bir işaret bekleyerek daldılar içeriye. Kimsenin canını yakmadan iki kişiyi tutukladıklarında yaklaşık yirmi kilo eroin ele geçirdiler. Diğer taraftan aldıkları bilgiye göre orada da ele geçirdikleri eroin oranı hayli yüksekti. Başarıları onlara mutluluk

katsa da diğer yandan çetenin başına götürecek bir bilgi edineme-
miş olmaları morallerini düşürdü bir parça. Bir şekilde en baştaki-
ne ulaşacaklardı inanıyordu Engin. Daha nelerini tarumar etmiş-
lerdi ondan ki; bu bir hiç sayılırdı şimdi onun gözünde. Daha fazla
bilgi ve daha çok açık aramak gerekiyordu ve biliyordu gelecekti
gerisi. Yol boyunca Metin'le fikir alışverişi yaparken daha evvel de
konuştukları üzere Beyoğlu'nda kuaförlük yapan Puluç Bülent'e
soracaklardı birde. Kulağı delikti bu konuda ve birçok kez yardımcı
olmuştu ekibe. Onlarda karşılığında dükkânın bir eksikliğini yenilerdi.
Bir çeşit yardımlaşma.

Emniyete vardıklarında yakaladıkları adamları sorguya çektiler
ama neticede pek bir şeye ulaşamadılar. Hepsi birer maşaydı. Ama
garip bir şekilde hissediyordu Engin, Orhan'ın borcu olduğu adam-
la bu eroin işi başındaki adam aynıydı. Zeynep'i sermaye olarak is-
tediyse kim bilir belki daha ne pis işleri vardı. Düşündükçe sinirleri
kabarıyordu genç adamın. Bu nasıl sevgi ve aşktı ve nasıl bir göz-
den çıkarmaydı? Üstelik bu kız onun için onca yalı aşp ne tehlike-
lere girerek kaçmıştı yanına. Ah, bir eline geçirseydi o zaman kendi
elleriyle dağıtacaktı yüzünü gözünü. Acaba Zeynep'te var mıydı bir
fotoğrafı? Ama onca şeye rağmen taşımazdı herhalde? Saf bir kıza
benzemiyordu çünkü. Kendi kendine hasbıhal ederken üstün körü
veda edip ayrıldı emniyetten.

Arabasına binip uzaklaştığı sırada evvela anacığına gitmek is-
tedi. Ali ile İrem'in kararından sonra Süheyla Hanım'la hiç bu konu
üzerine konuşmamışlardı. Karı koca bir olmuş annelerinin onayla-
dığını söylerken birde kendi kulaklarıyla işitmek istedi. Gerçi hayli
geç kalmıştı, yarın Zeynep taburcu olup yerleşecekti oraya. Ama
onun da o kadar yoğunlu ki işi, telefonla geçiştirmek istememişti.
Aracını uygun bir yere park edip girdi apartmandan içeri. Zile basıp
beklerken çok geçmeden açıldı kapı.

"Engin'im."

Gülümseyerek içeri girerken çıkardı ayakkabılarını. Sonra sıkıca sarılıp annesini kolunun altına alarak geçtiler içeriye.

"Nasılsın Sultanım?"

"İyiyim ne olsun? İrem'in odasını yarın gelecek olan kızcağız için hazırlıyorum."

"Ben de bunu konuşmak istedim."

Yan yana koltuğa oturduklarında kaşlarını çattı Süheyla Hanım.

"Hayırdır ne için?"

"Yani rızan var mı emin misin? Başı gerçekten belada, tamam ben tüm önlemi alacağım ama ne bileyim."

"Sen benimle konuşmaya değil caydırmaya gelmişsin besbelli."

"Nereden çıkardın?"

"İrem söyledi sen bu kızcağıza yardım ederken hep isteksizmişsin."

Öfkeyle doğruldu Engin.

"Neden bi' Allah'ın kulu anlamıyor beni. Neden ya neden? Ben sizler gibi değilim anlayın bunu. Acılarım daha taze, korkularım çok yeni. Sana veya İrem'e bir şey olmasından korkuyorum. Kendi canım zerre kadar umurumda değil."

"Engin, oğlum delilenme yine. Otur şuraya." Asıldığı elini biraz daha kendine çekerek yanına oturttuğunda devam etti. "Olmaz Allah'ın izni ile bir şey. Hem olacağı varsa oluyor bunu acıda olsa tecrübe ettin. Ömürleri dağıtan Rabbim tedbire mi bakıyor? Geçen hani anlatmıştı ya İrem, onkoloji doktoru ilik kanseri olmuş. Yani demem o ki yazılmışsa anlımıza yaşarız. Daha fazla bu işe taş koyma. Bana yoldaş olur işlerimde yardım eder. Parasını düşünüyor-san ben verir, ona maaş bağlarım."

"Anacığım yapma Allah aşkına!"

"E tamam o zaman. Düşünme daha beni, pek de güzel bi'sey-

miş kızcağız çok içim ısındı. Sevaptır hem garibana yardım etmek."

Engin'in kaşları hayretle havalanırken anlamayarak baktı.

"Görmüş gibi konuşuyorsun."

"Dün fotoğraf getirdi İrem. Telefonuna çekmiş, ne güzel gözleri var maşallah."

"Hı iyi."

Elini kumandaya atıp televizyon kanallarını çevirirken oğlunu inceledi Süheyla Hanım. Sonra sıkıntıyla soludu.

"Zaten ayda bir geliyordun şimdi hiç gelmezsin kesin. Arkadaşında bilgi verir annen iyi diye."

Gülümsedi Engin. Sonra sıkıca sarıldı annesine.

"Sen bana kapris mi yapıyorsun?"

"Öyle. Ben bilirim oğlumu."

"Ne yalan diyeyim. Zaten evde bir yabancı varken çok sık gelmem. Darılma be anacığım."

"Zaten, annenin kalbi kırılmaz, anne kıyamaz." Oturduğu yerden kalkarken mutfağa doğru yürüdü kadın söylenerek. "Ana olacağına taş ol dememişler boşuna."

Engin, annesinin sözlerine gülerken yastıkları üst üste koyup uzandı kanepeye boylu boyunca. Daha şimdiden ağırlık çökmüştü üzerine. Yemeği yedi mi hayatta gidemezdi eve. En iyisi sabah buradan işe gitmekti, zaten artık daha da az gelecekti annesine... İnsanoğlu sanıyordu ki düşüncesi hep baki kalacak ve hiç değişmeyecek ama öyle olmuyordu. Gün geldiğinde sevdiğini sevemiyor, nefret ettiğine küs kalamıyordun. Şimdi Engin peşinen düşüncelerini söylese de zamanı gelince kalbi ayaklarına hükmedecekti belki kim bilir?

13. BÖLÜM

Engin sabah annesinin müşfik sesiyle araladı gözlerini. Burnuna değen mis gibi poğaça kokusuyla daha davet edilmeden girdi mutfağa. Süheyla Hanım ardınca yürüyüp oğluna çay doldurduğunda gülümseyerek izledi onun iştahlı yemek yiyişini. Bekârlık yıllarından kalma alışkanlıkla ekmeğine bir dilim reçel sürüp iliş-tirdi hemen önüne. Sabah sabah bu şekilde ağırılanmak yalnız ruhuna iyi geldi genç adamın. Annesinin baskısıyla karnını tika basa doyurduğunda vedalaşıp giyindi montunu.

Evden ayrılırken temkinle sürdü arabasını. Karlar yavaşça erimeye başladığından kaygandı yollar. Emniyete vardığında Metin'le görev değişimi yapıp arkadaşını uğurlarken kendisi de yerleşti masasına. Melda da tam karşısında yer alırken kızın kaçamak bakış-larına maruz kalmasıyla huzursuzca kıpırdadı. Bir şekilde bu iş büyümeden kalbini kırmadan kendi hislerini belli etmekte niyeti ama nasıl yapmalıydı bilemedi.

"Engin. Şu Zeynep." Göz göze geldiklerinde devam etti kız. "Bu-

gün mü taburcu oluyordu?"

"Evet, şu an olmuştur belki, İrem ilgilenenecekti detayını bilmiyorum."

"Gidecek misin sen?"

Yüzünü buruşturarak baktı.

"Neden?"

"Yani ne bileyim, hep ilgileniyorsun ya ondan dedim."

"Benlik bir durum olmadığı sürece gitmem."

Gülümseyerek eğdi başını genç kız. Daha çok tedirgin oldu Engin, derin soluk alırken gözlerini çekmedi Melda'dan.

"Çok duyarlı bir insansın, Hasan Babadan almışsın bu özelliğini." Mutlulukla baktı genç kız sözlerin devamını kestiremeden. "Küçüklüğünü bilirim senin, o zamandan belliydi nasıl birisi olacağın. Şimdi Zeynep'le ilgilenmen mutlu etti beni." Kardeş şefkatiyle dokundu koluna. "Bir ağabeyin olarak gurur duyuyorum seninle."

İşittikleriyle Melda'nın yüzü düşüp gözleri kızarıırken görmezlikten geldi Engin. Şimdi belki kızıyordu kendisine ama biraz daha büyüyüp akli erdiğinde saçma bulacaktı davranışlarını kim bilir. İleride daha fazla üzülmesinde şimdiki hayal kırıklığından bir şey çıkmazdı. Masadan hüznle kalkarken; bozuntuya vermeden oturan Engin'in çalmaya başladı telefonu. Arayan İrem'di. Nerede olduğunu sorup hastanede nöbet tutan polis memurunun onlarla gelip gelmemesi hakkında danıştı. Zira Zeynep'e kendini iyi hissettirmek için alış verişe götürecekti. Engin'in yanıtı Gökhan'ın yanlarından ayrılmaması oldu. Orada dönüşümlü kalacak bir ekip getirirdi akşama, şimdilik böyle devam etsindi. Her ne kadar isteksiz olsa da elinden gelebilecek her şeyi yapmaya çalışmasına teşekkür etti İrem. Karşılığında geçiştirdi genç adam. Daha fazla uzatmadan telefonunu kapatırken annesinin evinin önünde kal-

ması için bir ekip ayarladı. Görevlendirdiği polis memurlarına evi ve annesini tanıştırmayı gerekiyordu. Akşam saat altı da gideceklerini kararlaştırdıktan sonra önüne yeni bırakılan dosyaya döndü.

* * *

Zeynep, eski, rengi solmuş kazağının üzerine derisi soyulmuş ceketini giyip, arasına sıkışan bakımsız saçlarını elinin tersiyle kurtarıken aynadaki yansımasına baktı. Eski güzelliği yoktu yüzünde zayıflayıp çökmüş yanakları gözlerini tırmalıyordu şimdi. Ama bugünü görüp bu illetten kurtulduysa şimdiki çıkmazdan da kurtulabilirdi. Daha bir ay önce tanışmış olduğu bu doktor çift ve yakınlarının yaptığı yardımları ömür boyu unutamayacağını düşündü. Banyo kapısının vurulmasıyla irkildi, bir an garip bir şekilde Engin olabileceğini düşünürken kulak kabarttı gelen sese.

"Zeynepciğim ben işlemleri hallettim hazırsan çıkalım."

"Geliyorum İrem Hanım." Son kez aynaya bakıp oradan ayrıldığında kendisini merakla bekleyen İrem'e gülümsedi. "Hazırım."

"Şimdi sana güzel bir hediyem olacak." Saçlarından bir tutam aldı eline, İrem. "Önce bu saçlarına bir bakım yaptıralım, sonra da üzerine çeki düzen verelim."

"Ama İrem Hanım."

"Ne aması?"

"Bunlar benim ödeyemeyeceğim şeyler."

"Kim demiş? Sen de annemize bakacaksın, birbirinize yoldaş olacaksınız. İçin yine de rahat etmezse borç olur bu yaptıklarım paran olunca ödersin."

Zeynep, gözleri dolu dolu baktı karşısındaki melek yüzlü kadına. Komiserin tam tersi çok şefkatliydi. Gerçi dün öğrendiklerinden sonra söz vermişti kendisine dalaşmayacağına dair, nede olsa acılı bir adamdı Komiser Engin.

"Çok teşekkür ederim, sizi Allah çıkardı karşıma."

"Estağfurullah, düşünme şimdi hiçbir şey bugünün keyfini çıkarmaya bak."

İrem, kendisini onaylayan kıza elini uzatıp koluna girdikten sonra adımlarını kendisine uydurarak çıktılar odadan. Engin'le konuştuğu üzere polis memuru Gökhan'ı yanlarına alıp hastaneden ayrıldıklarında evvela kendi kuaförüne götürdü genç kıızı. Fazla uzun bakımsız saçları yüz hatlarına yakışacak şekilde kesilip üzerindeki ucuz boya akıtılarak kendi doğal renginde bırakıldı. Nasıl da uyumluydu teninle... Zeynep istemese de ısrarla sade bir makyajla renklendirdiler yüzünü. Oradan ayrılınca kendisine nasıl kaliteli giysiler alıyorsa aynı şekilde Zeynep'in de boş dolabını doldurdu hiçbir masraftan kaçınmadan. Bir kadının kullanabileceği her detayı göz önünde bulundurarak kişisel bakım ürünlerine kadar giderdi eksiklerini. Aldığı yeni şık elbise ve kabanı da giydirince bambaşka birisine dönüştü genç kız. Tam bir hanımefendi... İrem, kızıdan gözlerini alamayıp bakarken güzelliğine tezat talihine üzülmeden edemedi. Annesinin 'Allah çirkin talihi versin' dediği bu olsa gerekti.

Elleri kolları dolu Edirnekapi'ya Süheyla Hanım'ın evine vardıklarında soğuktan üşüdüğünü düşündüğü Gökhan'ı da içeriye davet ederek girdiler eve. Gülümseyerek karşıladı yaşlı kadın misafirlerini. İrem annesiyle Zeynep'i tanıştırdığında içtenlikle kucakladı kadın bundan sonraki yol arkadaşını. Fotoğraflardan daha güzeldi sanki... Oturma odasına buyur edip rahat ettirmeye çalışırken kendisi de mutfağa girdi alelacele. Yemekleri ısıtıp seslendi içeriye doğru.

"Çok güzel yemekler yaptım inşallah beğenirsiniz. Isıtayım da yiyelim."

İrem, kolundaki saatine baktı.

"Anne biraz daha bekle istersen, Engin'de gelecekti beraber yeriz."

Zeynep'in yüzü gizlemeye çalıştığı minik bir gülümseme ile kuşatılırken; suysuklarına şaşırmış bir şekilde döndü Süheyla Hanım odaya.

"Üstüme iyilik sağlık, dün bana gelmeyeceğini demişti."

"Dün burada mıydı?"

Süheyla Hanım, önce Zeynep'e ardından kızına bakarken konuşuklarını ağzından kaçırmamaya dikkat etti. Zira kızcağız duysa üzüldü.

"Sık gelemiyor ya, dün bir fırsatını bulup gelmişti burada kaldı ama giderken demedi bir şey."

"Zaten birden gelişti. Buraya yeni bir ekip getirecek bizlerle tanıştıracak."

"Anladım. Neyse söndüreyim ocağı bari."

Gülümsedi İrem.

"Sen bilirsin."

Gökhan, birazdan gelecek Komiseri onun için işten kaydardığını düşünmesin diye müsaade isteyip oradan ayrıldığında baş başa kalmışlardı. Süheyla Hanım Zeynep'in tam yanına otururken ellerini açık kumral saçları üzerinde gezdirdi.

"Pek güzelsin maşallah sana." Ardından kızına baktı. "İki evladım da esmer olunca böyle akça pakçalar hoşuma gidiyor."

"Bak sen!" Üç kadın gülüşürken devam etti İrem. "Dama mı attın pabucumuzu?"

"Evlat başka. Demek istediğim erkek çocuğu büyütüp kıza özenmek, kız büyütürken erkeğe özenmek gibi bir şey. Yoksa benim gözümde sen dünyanın en güzeli, Engin en yakışıklısı." Sonra Zeynep'in ellerini tuttu sıkıca. "Allah bundan sonra bahtını güzel

eylesin."

"Âmin."

Genç kız mahcup başını eğerken çalınan zille ufak bir hareketlenme oldu. İrem, annesini oturtup kapıya gitti. Kardeşini ve polis memurunu karşısında görünce tebessümle selamlayıp içeriye bu-yur etti.

"Yemek yiyecektik seni bekliyorduk bizde."

İrem'in sözlerine burnundan kıl aldırmayan bir tavırla yanıtladı.

"Aç değilim ben."

Birlikte oturma odasına girdiklerinde Süheyla Hanım ayakta karşıladı. Oğulcuğuna sarıldığında; genç adam vakit kaybetmeden Polis Avni'yle tanıştırdı annesi ve ikizini. Ardından bakındı etrafına.

"Zeynep, nerede?"

"Elini yüzünü yıkayacaktı içeride."

Engin, annesine Zeynep'in memurlara kendisinin tanıtmasını isteyip gideceğini söylerken kızdı Süheyla Hanım. Hiç değilse yemeğe kalması için ısrar ediyordu ki yanlarına geldi genç kız.

"Hoş geldin Komiser."

Engin, arkasını dönüp Zeynep'le karşılaştığı anda durdu önce ardından istem dışı havalandı kaşları. Bir insan bu kadar büyük değişime uğrayabilir miydi? Modern hava katan kısa ve doğal renginde olan kumral saçları, şimdi tamamıyla bir hanımefendiye benzeyen kıyafeti, makyajı...

"Sen de hoş geldin." Şaşkınlığını ustalıkla gizleyip Avni'yi gösterdi. "Tanıştırayım polis arkadaşımız Avni. Bundan sonra aşağıda sizin can güvenliğinizi sağlayacak. Bir şey oldu mu, ya da şüphelendiniz mi ona haber vereceksiniz." Başını tamam dercesine sallayan Zeynep'e baktığında tekrar şaşırdı. Değişim kelimesi hafifti canım, bu bildiğin düpedüz evrimdi! "Neyse. Onlar görevine geçsin

ben de evime döneyim."

"Oğlum yemeğin yoktur evde, kaç gün evvel yapmıştım ekşimiştir o kapuska. Gel hadi otur ye yemeğini öyle gidersin."

Engin, huzursuz annesine bakarken bu sefer Zeynep girdi araya.

"Eğer benim yüzümdense kendimi kötü hissederim, Komiser."

Misafirlerini kıldığından dolayı Süheyla Hanım ve İrem sitemle Engin'e bakarken; o sadece kırıldığını belli eden bal rengi gözlere bakıyordu. Başını tamam dercesine sallayıp Avni'ye döndü genç adam.

"Sizin karnınız aç mı?"

"Sağ olun Komiserim biz hallettik o işi."

"Peki, inebilirsin ben buradayım."

Arkadaşını yolcu edip içeri döndüğünde boş bir koltuğa ilişti. İrem hemen yanına otururken; Zeynep tam karşısındaydı.

"Bir gelişme var mı?"

Engin, kardeşine soran gözlerle baktı.

"Ne gibi?"

"Yani Zeynep'in durumuyla ilgili."

"Hayır, daha somut bir şey yok, bakalım bağlantıları eşeleyip duruyoruz."

Zeynep, parmaklarıyla oynarken arada Engin'e bakıp tekrar kaçırıyordu gözlerini. Sağlam, güçlü bir adamdı Komiser ve ulaşılmaz. Düşüncelerini kovalayıp kalktı ayağa.

"Ben, Süheyla Teyzeye yardım edeyim."

"Tamam, canım."

İrem, genç kızın ardından gülümserken kardeşine baktı.

"Kız zaten mahcup, burada bulunmasından rahatsız olduğunu belli eden tavırlar sergileme lütfen."

"Ne yaptım ki şimdi? Yemeğe kalmak istemememse sorun, buradayım işte."

Konuşma üzerine sessizlik olunca ayağa kalkıp cama doğru yürüdü, Engin. Etrafa bakınırken köşedeki beyaz broadway gözünü aldığı anda hızla camı açıp uzandı. İçindekileri seçemeyip bakışlarını plakaya yönelttiği sırada çamurla kaplı olduğunu görünce Avni'ye seslendi ve aynı anda hızla hareket etti araba.

"Buyurun Komiserim."

Sinirlenen Engin, eliyle pencerenin pervazına vurdu.

"Daha demin beyaz bir broadway burayı gözlüyordu, plakası kapalıydı daha dikkatli olun."

"Peki Komiserim."

"Ne oldu Engin?"

Hemen arkasına dokunan elle irkilen genç adam karşısında ikizini görünce sıkıntıyla soluyup fısıldadı.

"Zeynep'in tarif ettiği bir araç vardı köşede, içindekileri seçemedim ama burayı gözetliyorlardı. Gelirken peşinize birisi takıldı mı?"

Panikleyen İrem hayır dercesine salladı başını.

"Hayır, ben farkında değilim."

Engin huzursuzca elleri ceplerinde odada dolanırken İrem az evvel kalktığı yere oturdu tekrar.

"Bu gece gitme Engin, eğer hâlâ buralardaysa gözleri korksun."

"Ben biliyordum başıma gelecekleri."

İkizinin mırıltılı sözlerine çattı kaşlarını İrem.

"Çok kötüsün, ölür müsün sanki! Neden sürekli naza çekiyorsun kendini?"

Yüksek konuşmamaya çalışsalar da bir alıp veremedikleri olduğunu anlayan Süheyla Hanım devreye girdi hemen uzlaştırmaya

çalışan sesiyle.

"Ne oluyor Engin?"

"Yok bir şey anacım." İrem'e kızgın bakarken içeriye doğru yürüdüğünde annesi salata yapıyor; Zeynep de masayı kuruyordu. Sıkıntıyla soluduğunda kesişti birden gözleri bal rengi gözlerle. Başını çevirip devam etti. "Hazır mı sofra?"

Elindeki salata kâsesini masaya bırakan yaşlı kadın, cam yağdanlığı itina ile gezdirdi üzerinde.

"Tamam, her şey hazır buyurun bakalım."

Engin, hemen yerine geçerken, İrem de gelip bir köşeye oturunca servis için ocağın yanına oturan Süheyla Hanım'ın ardından tek boş yer olan sandalyeye oturdu Zeynep. Engin'in karşısına. Bir yanı huzurlu ve bu aileye ait hissi veriyor, Engin'in negatif enerjisi kendisini ayırık otu gibi hissettiriyordu. Başını kaldırmadan çorbasını içerken elini uzattığı tuzluğa aynı anda uzandı Engin'in elleri. Göz göze gelip tekrar ona bıraktığında huzursuzca başını eğip, hızlı bir şekilde yudumladı çorbasını. Sofrada sadece kaşık çatal sesleri yükselirken İrem, bozdu bu melodiye benzer ritmi.

"Ben çok karnımı doyurmayayım, Ali'yle devam ederim."

Sözleriyle birlikte ayağa kalktığında hızla içeri gidip hazırlanmaya başladı.

"E ne oldu şimdi birden ayaklandın?"

Annesinin sözleri genç kadını gülümsetince eğilip öptü yanaklarından.

"Gideyim, zaten haftalardır doğru düzgün birlikte yiyemiyoruz. Ya onun işi var ya benim. Özledim kocamı." Sözlerine pişman olup Engin'e baktı kaçamak ama kardeşinin umursamamış tavrını görünce artık kendisinin bu kasıtlı olmayan hallerine alıştığını düşündü. Sonra elini kaldırıp Engin ve Zeynep'e hitaben seslendi. "Ben

gidiyorum gençler size afiyet olsun."

"Selam söyle Ali'ye."

İrem, ikizinin selamını alıp antreye ilerlediği sırada ardınca geldi Zeynep. Birbirleriyle vedalaştılar. Kendisi için yapılan her iyiliğe teşekkür etti. Karşılında duygulandı genç kadın. Lafı dahi olmazdı.

İrem'i yolcu edip tekrar mutfağa döndüğünde, gülümseyerek baktı Süheyla Hanım genç kıza. Varlığına şimdiden alıştığını düşündü. Dün Engin, Zeynep'in kaba saba biri olduğunu söylemişken; şimdi gördüğü hanım hanımcık kıza şaşırdı. Engin'di işte. Abartmaya bayılırdı. Yemekleri bitince buzdolabının içinden çömlekte fırınlanmış sütlaçları çıkarıp önlerine ikram ettiğinde sesli gülümsedi Zeynep.

"Harikasınız." Kaşığı sütlaça daldırıp dudaklarına götürdükten sonra gözlerini yumup hafifçe sallandı. "Muhteşem."

"Sever miydin?"

"Ba yı lırım." İçli soluyup uzaklara baktı. "Annem çok güzel yapardı, uzun yıllar oldu tatmayalı." Sonra yaşlı kadının ellerine dokunup samimiyetle sıkıttı. "Şimdi bu yediğim inanın beni çok eskilere götürdü."

"Ah benim güzel kızım. Sen yeter ki ye ben hep yaparım sana." Ayağa kalkıp bir çömlek daha alarak önüne koydu Zeynep'in. "Zaten zayıfçasın ye de azıcık kilo al."

Engin, karşısındaki iki kadına bakarken gülümsedi. Annesi nihayet kendi yakasını bırakıp yemesi için zorlayacak birilerini bulmuştu. Gözleri Zeynep'e takılırken az evvel bir kaşık sütlaç aldığı gibi yaptığı gibi tekrar sallanmasıyla Naz belirdi gözlerinde. O da çok sevdiği yemeklerde aynı tepkiyi verirdi. Hızla çekerken bakışlarını tatlısını yemeye başladı.

"Anacım, ben bu gece burada kalacağım."

Zeynep, duyduğuna içten içe mutlu oldu. Şimdi kendisini daha güvende hissedecekti. Engin'le geçirdiği iki gecede de huzurla uyumuş huzurla uyanmıştı. Süheyla Hanım ise şaşırıldı.

"Hayırdır oğlum bir şey mi var?"

"Korkutmak istemem ama az evvel birilerinden işkillendim, sanırım burada kalsam iyi olacak."

İki kadının tedirginliği açıkça belli olunca onları yatıştırmak Engin'e düştü. Kadın milleti idi işte, az bir şeyden korkup, heyecanlanırlardı. Yemekten sonra aşağıya inip Avni'ye kalacağını söyleyerek döndüğünde Süheyla Hanım ve Zeynep mutfağı topluyorlardı. Oturduğu yerden uzanıp onları izledi. Genç kızın annesini memnun etme çabasını görünce hüznünlendi. İçinden küçük bir falsosunda ters tepkiler vermemek için kendisini gerçekten şartladı. En nihayetinde evlerine sığınmış bir mülteciydi ve kırmak olmazdı. Ama bazen sivri dili ve hırçın halleriyle kaybediyordu o da kendisini. Başını kaldırıp Zeynep'in değişimine dikkatli baktığında yine şaşkınlık duydu. Galiba her karşılaştıklarında olacaktı bu. Önceden zihnine kazınan tavırlarla şimdiki haller taban tavana çok zıt tavırlardı.

Süheyla Hanım ve Zeynep'in işleri bitip üçü birlikte vakit geçirdiklerinde adeta ayakta uyudu Engin. Ara ara başı, boşluğa düşüp koltuğa yaslanırken gizliden gizliye izledi onu genç kız. Değişik bir adamdı Komiser Engin onun gözünde. Ani değişen ruh hali, kibar mı, kaba mı olduğu belli olmayan halleri acayipti. Dikkatini çapraz koltukta uyuklayan adamdan çekip bakışlarını etrafta gezdirdiğinde duvarda asılı olan bağlama çekti dikkatini. Uzun uzun bir müddet bakmıştı ki Süheyla Hanım'ın sesiyle irildi.

"Engin'imın bağlamasıdır o."

Zeynep, bakışlarını yaşlı kadına çevirip gülümsedi.

"Benim ağabeylerim de kemençe çalar. Sanırım herkes yöresi-

nin karakterini taşıyor."

"Çok güzel çalardı bağlamayı. Rahmetli babasından öğrenmişti, bizim oralarda neredeyse her adam bilir bu mereti çalmayı. Karısı ölünce, tutmadı evinde getirdi buraya bıraktı. O gün bugündür de tıngırdatmaz oldu." Süheyla Hanım'ın sözleri Zeynep' de derin sessizlik bıraktığında Engin'in sadakatine bir kez daha imrendi. "Naz öldü dünya durdu onun için. Allah dağına göre kar verir derler ya hani. Ben onları gördükçe daha bi' inanırdım bu söze. Bizim huy-suzu öyle güzel idare ederdi ki, anlatamam. Kızardım 'yüz verme şuna o kadar, azcık küs darıl' derdim ama yok kıyamazdı hiç Engin'e. İyiler çok yaşamaz boşuna dememişler. Bizim deli oğlanı idare edecek biri daha var mıdır bu dünyada bilmem."

Gülümsedi Zeynep, yaşlı kadının kendince bilimsellik içeren sözlerine. Konuyu değiştirmek istedi, zira Engin duyarsa şayet hoş olmayacağını düşündü. Oysa Engin'in uykusu daha en başından delinmiş ama yine de gözlerini açmadan dinlemeye devam etmişti iki kadının sözlerini.

"Süheyla Teyze, yazık boynu tutulacak yatacağı yerde gidip yatsa."

"Bir şey olmaz ona, zaten burada yatacak. Hem sen, bilmezsin nasıl inattır o. Şimdi git yat desem anında kalkar oturur."

Gülümsedi Zeynep.

"İnatçı mıdır?"

"Ovv keçi de yok ondaki inat. Annem bir hikâye anlatırdı çok eskiden. İki kişiyi cezalandıracaklarmış sormuş hüküm veren; 'ne suçu var?' Cevap vermiş diğeri 'yolsuzluk yapıyor'. Hâkimin hükmü affetmek olmuş çünkü yola geleceğini düşünmüş. Sıra diğeri-ne geldiğinde yine sormuş 'bunun ne suçu var?' Cevaplamış diğeri 'inatçıdır çok'. Hâkimin bunun üzerine yanıtı 'atın kuyuya gitsin ha-

yatta düzelmez.' olmuş."

Farkında olmadan sesli gülerken elini ağzına götürüp kahkahalarını orada hapsetti.

"Çok. Çok komikmiş."

"Rahmetli annem, Engin için örnek verirdi bu hikâyeyi. Çünkü ufakken de, inadım inat..." Devamını getirmeyip durduğunda gülererek tamamladı sözlerini. "var gerisini sen getir. Yani sözün kısası benim oğlum kuyuya atmalık."

İki kadın tekrar beraber güldüklerinde Engin gülmemek için zor tuttu kendisini.

"Neden burada yatacak, benim yüzümden yerinden mi oldu?"

"Engin, mecbur olmadıkça kalmaz burada, kalsa da hep o koltuğa ilişir yatar. İçerisi öylesine misafir odası, bazen Sivas'tan kardeşim gelir, bazen ahretliğim. Onlar kalır orada."

"Ben Engin Komiserin odası sanmıştım."

Kaşlarını hayır dercesine kaldırdı kadın.

"Yok. Çocuklar evlenince tuttum ben bu evi, küçücük derli toplu diye. Yani onlara ait bir oda değil. Hem olsa ne olur?"

"Çok iyisin Süheyla Teyze. Hepiniz öylesiniz. Nasıl hakkınızı öderim?"

"O nasıl laf öyle?" Elini sıkarak gülümsedi. "Meyve yer misin?"

Genç kız başını evet dercesine salladığında hızla içeri gitti Süheyla Hanım. Oda da yalnız kalan Zeynep başını kaldırıp Engin'e kaçamak bakışlarla bakarken uyumamış olduğundan habersizdi. İçi rahat etmeyerek yastığını düzeltme arzusuyla yanına yaklaştığında, kendisine yürüyen gölge üzerine kıpırdanarak açtı gözlerini sanki yeni uyanmışçasına. Zeynep, bunu beklemezken bozuntuya vermeden sehpanın üzerindeki çay bardağını alıp mutfağa gitmesiyle ardından seslendi Engin.

"Anacım ben yatsam artık."

Kadıncağız hazırladığı meyvelerle apar topar gelip zoraki birkaç tane oğlunun ağzına tikiştirdikten sonra, hızla yatağını kurdu. Sonrasında Zeynep de kendisi de odalarına çekildiğinde üçü de farklı odalarda uyumadan düşündü dakikalarca.

Engin bu misafirliğin fazla uzun sürmemesini, Zeynep burada mutlu olduğunu ve hiç ayrılmamayı, Süheyla Hanım ise iyiliksever hayırlı evlatları için güzel dilekler diledi...

14. BÖLÜM

Zeynep, aylar üzerine ilk kez huzurla araladı gözlerini. Yattığı yerden etrafa göz attığında oldukça şirin geldi bu küçük oda. Dün gece yalnız kaldığında geç saate kadar yerleştirmişti İrem'le birlikte aldığı eşyalarını, yeni yaşam alanına. Hepsi birbirinden güzel, hepsi birbirinden şık parçalardı. Önceleri korkudan uyuyamazken ilk kez mutluluktan uyuyamamıştı. Ses etmeden odasına yerleşip yatağına uzanmış neden sonra uykuya dalabilmişti.

Duvardaki saate baktığında yediği gösteriyordu, mutfaktan gelen tıkırtılar üzerine Süheyla Hanım'ın kalkmış olduğunu düşünerek üzerindeki yorgani kaldırıp yataktan doğruldu. Dolabından bir elbise seçip giyinmeye başladı. Dün eli hep spor giysilere gitse de sadece bir takım öyle seçip geri kalanını etek bluz ve elbiselerle doldurmuştu İrem. 'Kadınlarda bu kıyafetler daha estetik durur' diyerek dinlememişti kendisini. Omuz hizasına gelen saçlarına baktı aynadan. Alışık değildi bu boyda saç kullanmaya ama yanık kısımlardan kurtulmak için anca bu şekli uygun görmüştü kuaför. To-

parlaması zor olsa da hepsini sağ tarafına alıp küçük ve dağınık bir örgü ile verdiği modern havanın ardından ayrıldı odasından. Holü geçip mutfığa vardığında kahvaltı yapan Engin'i görünce duraksadı ilk. Gözleri kesişince başıyla selam verip gülümsemeye çalıştı.

"Günaydın, afiyet olsun."

Engin, Zeynep'in orada yaşadığını unutuyordu neredeyse. Karşılaştığı bir çift ürkek gözle muhatabının yaşadığı tutukluğun bir benzerini yaşadı. Bakışları genç kızın derli toplu üzerinde kısa bir tur yapınca başını eğip "günaydın" diyerek kahvaltısına devam etti. İlgilenmiyormuş gibi davranmaya çalışırken; hâlâ kapının önünde durmaktaydı Zeynep.

"Tıkırtıları duyunca Süheyla Teyze kalktı sandım."

"Annem hazırladı kahvaltıyı zaten."

"Nerede şimdi?"

Sıkıntıyla soluyup başını kaldırırken tonlayarak cevapladı, Engin.

"Aşağıda. Börek indirdi."

Engin'in tepkisine bozulan Zeynep, aynı şekilde yaptı hamlesini.

"Göremeyince sordum ne tersliyorsun?"

"Allah Allah bir şey mi söyledim?"

Zeynep daha fazla bir şey söylememek adına tam içeriye geçecekti ki hemen ardında Süheyla Hanım'ın sesini işitti.

"Ah, Zeynep de uyanmış. Günaydın kızım."

"Günaydın Süheyla Teyze."

"Börekler soğumadan biz de yeriz şimdi."

Zeynep, başını tamam dercesine sallayıp mutfak dolabının önüne geldiğinde Engin, yerinden doğrularak sandalyesinin arkasına asmış olduğu montunu giyip annesine sarıldı.

"Ellerine sağlık anacığım. ıkayım ben, anca yetişirim."

"Başında duramadım hiç doyurdun değil mi karnını?"

"Bu yediklerim yarına kadar götürür beni. Düşün artık ne kadar yedim." Gülümseyerek devam etti. "Bir sıkıntı olursa haber ver tamam mı?"

"Tamam, merak etme sen. Hadi Allah'a emanet ol."

Annesiyle vedalaşan Engin, Zeynep'e göz ucuyla bakıp bir şey deyip dememek arasında kaldığında, kendinden tarafa bakmadan bardaklara çay doldurduğunu görünce sesini ıkarmamayı seçerek ayrıldı evden. Gergin hissetti kendisini. İrem'in hep iş bilmezliğiydi. Hadi kızı alıp geldi, bir de kendisini sürekli bir şeyler yapmaya mecbur ediyordu. Arabasıyla uzaklaşırken bir müddet buraya gelmemeye karar kıldı, ne olursa olsun dinlemeyecekti ikizini ve her ne derse desin yumuşamayacaktı.

Düşünceleriyle hemhal emniyete vardığında Metin'le karşılaştı bahçede. Dün gece hakkında bilgi alıp, onu bekleyen karmaşık bir dosyanın varlığını öğrendikten sonra arkadaşının Zeynep hakkında sorduğu soruları cevapladığında fesat bir düşünce geçirmedi gönlünden. Daha en başından şüphelenip şakayla karışık sormuş, böyle bir şeyin olmayacağını işittiğinden o da bir daha aklına dahi getirmemişti. Zira güvenmişti Metin'in dürüstlüğüne. Oysa yreğimizdekileri söylemek hususunda şeffaf olmak dürüstlükten ziyade cesarettten geçiyordu... Ayaküstü edilen sohbetin tatlı sıcaklığında dostuyla vedalaşıp tırmandı merdivenleri. Dn gecenin baya vukuatlı geçtiğini koridordaki koşuşturmadan anlayıp, zihnini meşgul edecek bir şeylerin varlığı heyecanlandırıdı onu. Masasına geçip Metin'in bıraktığı notlara bakarken Melda geldi yanına hemen. Ve olanı biteni hararetle anlatmaya başladı.

Fazla sağlıklı olmayıp atıklarıyla mahalle sakinlerini rahat-

sız ettiği gerekçesiyle şikâyet edilen gıda atölyesine düzenlenen kontrollerde; şüpheli yaklaşım olunca bu sefer narkotik ekipleri tarafından aslında uyuşturucu paketlenildiği tespit edildiğini; dışı çikolatayla kaplı, içinde ise sıkıştırılmış metamfetamin bulunan epey yaratıcı bir şekilde gizlenmiş yüzlerce çikolata paketleri ele geçirildiğini söyledi. Ardından olayın bu kadarla kalmayıp cips poşetlerine satıştaki gram ağırlığı kadar sıkıştırılmış eroin ve badem şekeri görüntüsünde gizlenmiş kokainin de yakalandığı ve elebaşının hâlâ kayıp olduğunu ekledi.

Engin, hayretle dinlerken yorum yapmadan dosyaya yöneldi hemen. Binlerce hayat bu ve benzeri şekilde heba olurken onların tanık oldukları sadece bir kaçıydı. Gün boyu bu dosyala ilgilendiği sıralarda İrem aradı onu. Annesi Süheyla Hanım, dün gece orada kaldığını söylemiş olmalıydı ki hemen teşekkürde bulundu kendisine. Eğer iş inada binmediyse önce esip gürler sonra annesinin veya İrem'in ricasını yerine getirirdi. Huyuydu bu. İlla bir kestirip atar sonra karşısında yüzü düşmüş morali bozulmuş sevdiklerini görünce geri adım atarak ricalarını yerine getirirdi. Ama eğer inat etmekte kararlıysa hiçbir şekilde verdiği karardan da geri dönmezdi.

Akşam olup mesai saatinin sonuna geldiğinde hızla ayrıldı emniyetten. İki gündür annesinin yanında kalınca evini ve Naz'ın hatıralarını özlemişti. Yolları aşip kendisini yaşam alanına bıraktığında mutfağı girdi evvela. Geçen günkü kapuskayı aldı dolaptan ocağı koyup ısıtınca burnuna değen ekşi kokuyla içinin kalktığını hissedip kapadı kapağını. Ocağı söndürüp ekmek arası bir şeyler hazırlayıp lokmalarını yutarken iki günde düzenli yemek yemeye alıştığını hissetti. Yaşlı bir kadın tutmalıydı en iyisi, her gün gelip evi silip süpürür, yemeklerle doldururdu tencereleri. Bir yıldır annesi gelip ya-

pıyordu ama nihayetinde onun da düzeni olunca yetişemiyor, daha iki gün geçmeden yaptığı yemekleri ekşitiyordu. Nasıl becerdiğini o da bilmiyordu ama oluyordu işte. Ya az ısıtıyor, ya dışarıda unuttuyor veya sıcak sıcak dolaba koyuyor bir türlü ayarlayamıyordu ortasını. Düşündü birden, eğer Naz değil de kendisi ölmüş olsaydı güzel karısı bir şekilde idare ettirirdi hayatını. Ama kendi gibi her erkek; çocuk misaliydi ve illa onu çekip çevirecek bir yardımcıya ihtiyaç duyuyordu... Karnını doyurup kanepeye uzandığında televizyon kanallarında dolandı eski bir film dikkatini çektiğinde açık bırakıp uyuyana kadar izlemeye başladı.

* * *

Günler günleri haftalar haftaları kovalarken artık takvim Mart aynı gösteriyordu. Engin, geride bıraktığı bir ay boyunca annesi Süheyla Hanım'la sadece üç kez telefonla görüşmüştü. Kadıncağız yalnızlığını giderecek arkadaş bulduğu için mutluydu. O, Zeynep'den Zeynep ondan memnundu. Gül gibi geçinip gidiyorlardı. Annesi yaşamlarını özet geçerken ilgilenmiyordu Engin hiç. Ne yapıyorsa yapıyorlardı anacığından başkası umurunda değildi!

Süheyla Hanım kızcağızı yalnız bırakamadığından gelip yemek yapamıyordu ama onun yerine birkaç kez İrem gelip karşılamıştı genç adamın ihtiyaçlarını. Dökme suyla ne kadar değirmen dönüyorsa o kadar idare ettiriyordu hayatını işte. Nasıl derlerdi? İç güveysinden hallice. Hah işte öylesi bir durumdu onunkisi. Bazı geceler devriyeye kalıp eve gitmiyor vaktini o şekilde geçiriyordu.

Engin'de durum böyleyken; Metin'de çok farklıydı her şey. Bir yanı arkadaşı anlayacak diye kendini dizginlemeye çalışsa da diğer yanı Zeynep'i görme arzusuyla doluyordu. Hele ki Engin, ekibi teftiş etmesi için ondan ricada bulunduğu anda ekmeğine yağ sürül-müştü adeta. Oraya vardığında; memur arkadaşlarıyla geçirdiği on

dakikanın ardından Süheyla Hanım'ı görme bahanesiyle üst kata çıkıp neredeyse yarım saat oturup gözlerini genç kıza doyuruyor öyle dönüyordu işine. Bunun sonunu ne olacağını kestiremiyordu. Sadece yapacakları vardı zihninde. Zeynep biraz daha toparlamalıydı kendisini, işte anca o vakit açılabilirdi çekingen yüreği, fırsat düşkününü bir insan olmaktan çok uzak.

Öte yandan Melda ile Engin tarafında ise işler iyice sarpa sarıyordu. Hasan Başkomiser birçok ortak dosyayı önlerine yığıldığından ister istemez birlikte fazla zaman geçiriyorlarken; genç kızın ilgisi daha fazla artıyordu görev arkadaşına. Fakat Engin'in keskin yanları o kadar netti ki; bir ümidi yoktu birliktelikleri olacaklarına dair. O da farkındaydı onunki sadece boşa kürek çekmekti...

Yine ortak yürüttükleri bir dosyaya yoğunlaşmışlardı ki yanına yaklaşan Hasan Başkomiser'in sesiyle irkildi Engin. Başını kaldırdığında yaşlı adamın endişeli gözleri kuşkulandırdı. Sandalyesinden kalkıp merakla baktı Şefine.

"Buyurun Hasan Amirim."

"Firuzağa'da bir cinayet işlenmiş ve maktulün üzerinden çıkan eşyalar senin Zeynep'le alakası olduğunu gösteriyor."

Önce şaşırıp sonra biraz sinirlenen genç adam irice açtı gözlerini.

"Nereden benim oluyor Başkomiserim yapmayın."

Gülümsedi yaşlı adam.

"Alınganlığın lüzumu yok Engin. Tabii ki o manada söylemedim."

Engin, şimdi konularının bu olmayacağı bilincinde yerinden doğrularak ciddi bir şekilde baktı Şefine.

"Nereden anladınız Başkomiserim? Yani Zeynep'le ilgili olduğunu."

"Üzerinde çıkan kimlik aradığımız Orhan Düzgün'e ait."

Gözleri hırsıyla kısıldı Engin'in.

"Öldürülmüş mü pislik herif?"

"Eşyaları arasında fotoğraf, üzerinde Zeynep yazan köstekli saat ve bir adet mektup bulunmuş. Fotoğraftaki kadın muhtemelen Zeynep."

"Adli Tiptan geldi mi eşyalar?"

"Evet, bizim Eren'in odasında."

Engin başka bir şey söylemeden odasından çıkıp hırsıyla kaplı bedeniyle yürümeye başladı. Açık olan kapıdan girip Orhan Düzgün'e ait özel eşyaları alarak poşetten görünen kısmına bakındı. Köstekli saat, cüzdan ve ikiye katlanmış bir adet zarf vardı. İçini aralayıp cüzdanına bakındı. Az evvel Hasan Başkomiser'in bahsettiği fotoğrafı gördüğünde usulca aldı yerinden. Gözleri tanıdık simaya takılınca dikkatle inceledi. Fotoğraftaki mutlu kadın şimdiye kadar tanıdığı Zeynep'den çok uzaktaydı. Hep kederli görmeye alışkın olduğu bal rengi gözler ıslık ıslık parıldayarak gülümsüyordu. Saçı, makyajı bakımlı halleriyle hanım hanımcıktı. Ardından yanındaki adama baktı. Sarışın renkli gözlü manken gibi bir çocuktü. Belki de yakışıklıydı bir parça ama ona şu an beslediği duygu durumu öfke olduğundan bu güzel kızın yanına yakışmadığını düşündü. Hem de hiç... Sahi ne kadar da zevksizdi Zeynep! Nesine kapılmıştı bu adamın? Allah'tan ölüp gitmişti eğer sağ geçirseydi eline can verene kadar dövebileceğini düşündü. Sonra ikiye katlanmış beyaz zarfa uzandı eli. Üzerinde "Zeynebime" yazıyordu. Açıp açmamak arasında kaldığı süre içerisinde içeriye girdi Metin.

"Engin." Beklenmedik ses karşısında irkilip başını kaldırdığında elinde bulunan eşyaların çokluğu sebebi ile farkında olmadan yere düştü fotoğraf. "Zeynep'in Orhan mıymış?"

"Evet, mektup yazmış birde."

"Açıp okudun mu?"

Başını hayır dercesine salladı Engin.

"Zeynep'in adı yazıyordu. Direkt kendisi okur artık."

Metin, Engin'in elindeki mektubu alıp evirip çevirirken cüretkâr ruhu girdi devreye.

"Sen gitmeye eriniyorsun ben götürürüm istersen."

Bir an kaldı Engin. Evet, annesinin evi olduğu halde sık gitmek istemiyordu. Yine evet, şimdiye kadar o demişti arkadaşına gidip göz kulak olması için; ancak mektubu götürme hususunda öyle bir şey düşünmemişti. Çünkü bu üstlendiği bir görevdi belki bir ipucu yakalardı ama direktmek gibi bir niyeti yoktu bu yüzden arkadaşının teklifine karşı gelmedi. Nihayetinde görev arkadaşındı ve gereken detayı o da yakalardı.

"İyi olur. Kurtarırsın beni bu dertten." Mektubu ve saati uzatıp devam etti. "Gerekli soruları sor çok özel şeyler yazmıyorsa mektubu geri getirirsin incelemeye veririz."

Metin, neşesini saklamaya çalışarak mektubu montunun iç cebine koyduğunda arkadaşına merak etmemesini söyleyip ayrıl oradan. Arkada kalan Engin, elindeki özel eşya poşetinin ağzını kapatarak görev arkadaşına teslim etti. Arkasını döndüğünde yerde duran Zeynep'in fotoğrafını görünce kımıldamadan baktı evvela. Sonra dizlerinin üzerine çömelip eline aldığı anda kafasını kaldırıp yokladı kapıyı. Çoktan uzaklaşmıştı Metin. Hal böyle olunca bir ara vermek düşüncesiyle kot pantolonunun cebine koyarak ayrıldı odadan...

* * *

Zeynep, elindeki havlu bezle tencereleri kurulayıp dolaba yerleştirdiği sırada dudaklarında tatlı bir türkü eşlik ediyordu mutfaktaki yalnızlığına.

"Geldi bi kara duman, dağların arasına. Geldi bi kara duman, dağların arasına." İşi bitip nemlenen havluyu kaloriferin üzerine koyduğunda yine devam etti. "Kaderum da benziyor, dumanın karasına. Kaderum da benziyor, dumanın karasına."

Arkasını döndüğü anda tam karşısında kendisine nemli gözlerle bakan yaşlı kadınla karşılaşınca susup merakla baktı. Tam neye ağladığını soracaktı ki Süheyla Hanım'ın titreyen sesini işitti.

"Ah Zeynebim deme böyle türküler, kara falan değil senin kaderin. Bak ağlatacaksın beni."

Genç kız bu sözlerden duygulanıp kendisinden biraz kısa olan kadıncağıza eğilip sıkıca sarıldı.

"Dudaklar alışmamış mutlu şeyler mırıldanmaya. Bakma sen bana gelir öyle arada."

Kadıncağız kendisini geri çekip tülbendinin ucuyla kuruladı gözlerini.

"Allah bundan sonrasını güzel eylesin melek yüzlüm."

"Nenem; öğleden önce yüzü gülmeyenin öğleden sonra hiç gülmez derdi."

"Hadi oradan, inanma öyle kocakarı sözlerine."

Süheyla Hanım'a sıkıca sarılıp kolunun altına aldığı anda adımlarını kendisine uydurup içeriye doğru yürüdüler. Yaklaşık bir aydır hiç mutlu olmadığı kadar mutluydu, Zeynep. Karşılaştığı şefkatin sıcaklığıyla kendisini mutlu eden bu ailenin hakkını nasıl ödeyeceğini bilemiyordu. İlaç tedavisi hâlâ devam ediyorken; karnı tok, sırtı pekti. Güven içerisinde başını yastığa koyuyor, bunca ferahın içerisinde üstelik birde para kazanıyordu. Ama az, ama çok. Zaten değil miktarı, paranın varlığıyla dahi ilgilenmiyordu. Şimdi sahip oldukları ona fazlasıyla lüksken; maddiyat hiç cezbetmiyordu onu. İki hanım, konuşarak oturma odasına girdiklerinde tam oturacaklardı ki

zil sesiyle tekrar doğrulup girişe doğru yürüdü Zeynep. Kapıyı açıp karşısında Metin'i görünce gülümsedi. Genç adama belli etmeden hemen arkasında dolandı gözleri yine gelmemişti Engin.

"Hoş geldin Metin Komiser."

"Hoş buldum Zeynep nasılsın?" Genç kız omzunu silkip gülümsemeye devam ederken eliyle içeriyi gösterip buyur etti Metin'i. Birlikte odaya geçtiklerinde Süheyla Hanım'ın elini öpüp hemen yanına oturarak hal hatır sormaya başladı genç adam. Aldığı mutlu enerjiye o da karışırken; haberi nasıl vereceği konusunda kararsız kaldı. Lafı olabildiğince uzattıktan sonra yavaş yavaş konuya odaklanmaya başladı.

"Günlerin nasıl geçiyor?"

"İyi çok şükür bildiğin gibi..." Gözlerini kaçırıp çekinerek devam etti genç kız. "Sizlerin nasıl geçiyor?"

"Ne olsun, hep bi' koşturmaca."

Zeynep, konuyu devam ettirecek bir şeyler ararken; söyleyeceklerinin verdiği ağırlıkla sıkıntıyla soludu Metin.

"Şey. Zeynep. Benim sana bir haberim var."

"Haber?"

Ürkek bakışlara şefkatle bakıp ağır ağır devam etti.

"Orhan. Orhan dün gece Firuzağa civarında vurulmuş." Öylece tepkisiz kaldı genç kız, kalbinin hızlanmasına anlama veremezken öte yandan Metin güzel gözlüsünün akmakta sabırsızlanan yaşları karşılığında hayal kırıklığına uğradı, ne yani ciğeri beş para etmez bu adam için ağlayacak mıydı birde? Ama düşüncesini kendisine saklayıp renk vermemeye çalıştı. "Biliyorum. Biliyorum çok acı bir durum." Ardından cebinden mektupla saati alıp uzattı. "Bu mektup sana."

Zeynep, tutmakta zorlandığı yaşlarını serbest bırakırken titrek

ellerle uzandı saate ve beyaz zarfa. İtina ile çıkardı buruşmuş ve yer yer kirlenmiş dosya kâğıdını. Kat yerlerinden açtığına elinin tersiyle sildi gözlerini ve iç çekerek dolandı bakışları.

"Zeynebim, Dağ Çileğim, Hırçın Sevgilim.

Hatırlıyor musun, buraya yerleştiğin ilk aylardı. Canının her dağ çileği çektiğini söylediğinde; hayaller kurmuştuk ileriye dair. Evlenecektik ve üç çocuğumuz olacaktı. Hamileliklerinde senin canın dağ çileği istediğinde bulmak için uğraşacaktım. Ben; 'normal çilek gidermez mi hasretini' dediğimde, sen dağ çileğinin mayhoşluğunu sevdiğini söyledin ve başlardın uzun uzun onu anlatmaya. Hiç bakımı olmadan büyümesinden başlayıp, çalılık alanda yetiştiğinden ve fazla yenildiğinde insanı çarpıp alkol etkisi yaptığından bahsederdin. Nereden girdim konuya öyle değil mi? Neyse... İşte bu anlattıkların öylesine kazındı ki dimağıma; hiç görmesem de sana çok benzettim bu tanımadığım meyveyi. Asi, hırçın ve güzel; çarptı mı fena dağıtan... Sana hiç söylememiş olsam da sen benim Dağ Çileğindin Zeynep.

Bu mektubu bir veda ya da bir nevi günah çıkartma olarak düşün. Sana söylemek isteyip de söyleyemediğim o kadar çok sözüm var ki hangi birinden başlayayım. Hangisine yanayım? Sanki kısacık görüş anına sıkıştırılmış mahkûm gibiyim bu yazdığım satırlar arasında. Hayatıma girdiğin günden bu yana olan zamanı nasıl sığdıracacağım bir sayfaya? Sevgimi, pişmanlıklarımı ve hatalarımı...

Seni ilk gördüğüm anda vuruldum be kızım. O güzel iri gözlerin, başına buyruk hallerin silinmemek üzere kazındı hemen belleğime. İlk çok çekindim sana yanaşmak adına çünkü yanına yaklaşan her adama posta koyuyordun adeta. Bu tavırlardan nasibimi almaktan korkarken, diğer yanıma bana hakaret etsen de iki laf etmek için çırpınıyordu. Düşünüyorum da senin sevgini kazanmak için özel çaba harcamadım; çünkü

fazla bir şey gelmezdi ki elimden ve dilimden. Dümdüz Orhan oldum hep sana. Ama sen benim beş para etmez yanıma önemsemeden; hiç beklemediğim bir şekilde tarafından kabullenerek sahiplendim. Daha evvel anam babam dâhil kimse de görmeyip yaşamadığım bu duygu beni talan etti be güzelim. Daha toparlanıp bütün olmadan iyice dağıldım.

Seni oyalamak gibi bir düşüncem olmadı hiç fakat elim doğru düzgün ekmek tutamadı ki seni sahiplenebileyim. Biliyorum; eğer bu satırları okuyorsan bana çok kızıyor veya küfrediyorsundur. Haklısın. Ne desen, ne yapsan haklısın. Sen kadinken arkanda bıraktın eli silahlı ağabeylerini ve kararttın gözünü. Yine her zamanki gibi benden bir cacık olmadı. Ailem desen onlar hiç sahip çıkmadı. Ne anam ne de babam. Ah, Zeynep sen beni terk ettiğin gün yaşadığım acıyı daha evvel hiç yaşamadım. E, haklıydın ne diyeyim. Zaten ses çıkartmadan bekleyip teslim olacak biri değildin. İlk içim yansa da 'iyi ki' dedim sonradan 'iyi ki kaçtı benden. İyi ki kurtardı kendisini.' Zaten ben de ayrıldım hemen oradan, kimi seni aradım kimi iz kaybettirmeye çalıştım. Sonra baktım olmayacak bu mektubu yazmaya karar verdim. Nasıl sana ulaştırırım bilmiyorum. Belki de geçmeyecek eline ama hiç olmazsa şimdiki pişmanlıklarımı dindirmeye yeter.

Ben kumarı daha fazla para kazanmak için oynadım ama olmadı. Elimdekileri de kaybettim. Tek sahip olduğum sen iken zamanla sana da sıra geldi. Yemin ederim ben teklif etmedim, yapmadım öyle bir hayvanlık. Demirhindi'nin adamları borcum karşılığında istedi seni. İlk çok karşı çıktım istemedim ama işte sana söylediğim gün kafama silah dayadıklarında can korkusuyla yaptım bi' ciğersizlik. Kabul olur mu bilmem ama beni affet. Bir gün arkamdaki belayı atlatıp sana ulaşabilirsem eğer, yine benim peşimden gelir misin? Yine gözünü karartırmısın benim için? Öyle bir gün olursa eğer yemin ederim ki her şeyi

sana sil baştan yaşatacağım. Şunu asla unutma bu beceriksiz adam seni hâlâ seviyor.

Araf

26.03.2018"

Zeynep, hıçkırıklarla mektubunu tamamladığında dayanacak gücü artık yoktu. Müsaade isteyip odasına geçtiğinde kendisini yatağına bırakarak daha fazla bu sefer sesli bir şekilde ağlarken, sindirmeye çalıştı okuduklarını. İnsanoğlunun en belirgin özelliğiydi bu; elindekinin kıymetini zamanında bilmemek. Şimdi Orhan da bunu dile getirmişti, son günlerini yaşadığı demlerde duygularını kaleme alırken. Mektubun sonuna ilştirilen tarih yaklaşık beş gün öncesine aitti.

Hislerini yokladı sonra, ne hissediyordu? Pişmanlık, hüzn, acıma... Zamanında ilk gönöl çarpıntısı olmuştu yalan yok. Orhan'ın da mektupta dediğı gibi aklını çelen şey; huyu veya herhangi bir şey değildi. Özel bir şeyler yapmamıştı. O sadece ailesinde görmediğı şefkati görmüştü kısacık zamanda. Sonrasında ailesinin baskısı sebebi ile Orhan can simidi olmuş, ötesini berisini düşünmeden gitmişti arkasına dahi bakmadan. Şimdi üzölmüyordu veya yüregi sızlamıyordu ama garip bir şekilde heba olan hayata acıyordu. Eğer kaderi o gün onu İrem'in çalıştığı hastaneye sürüklemeseydi şimdi kim bilir o da hangi izbe de can veriyor olacaktı. Zamanında aldığı bir duanın onu hâlâ ayakta tuttuğunu düşünürken kapısının vurulmasıyla doğruldu yatağından. Ellerin tersiyle göz yaşlarını silerek seslendi.

"Efendim?"

"Zeynep. Ben gidiyorum eğer konuşabilecek durumdaysan bir şeyler demek istiyorum."

Genç kız çocuk itaatıyla ayaklarını yataktan sarkıtıp yerde onu

bekleyen ev terliklerini giyerek kapıya yöneldi ve tek hamlede açtı. Karşısında soran gözlerle Metin'i görünce gözleri nemli olsa da gülümsemeye çalıştı.

"Buyur Metin Komiser."

"Biliyorum şimdi güç duygular yaşıyorsun ama söylemek zorundayım. Eğer mektupta özel şeyler yazmıyorsa incelemek için almak istiyoruz."

"Mühim değil, isterseniz sonra imha da edebilirsiniz. Bir önemi yok benim için."

Metin, kendinin dahi farkında olmadan usulca oh çekti.

"Tamam. O zaman ben gideyim Engin mektubu bekliyordu."

Zeynep, durdu bir müddet. Sahi koskoca bir ayı geride bırakmışken bu adam annesini hiç özlememiş miydi? Sadece arada konuştuklarına şahit oluyordu hepsi o kadar. Mesela mektubu kendisi de getirebilirdi ama arkadaşıyla yollamayı tercih etmişti. Sıkıntıyla solurken başkalarının kurulmuş düzenini bozduğu için üzüldü sonra.

"O hayırsız kendi gelemiyor muydu anasının evine?"

Zeynep, bakışlarını Metin'in arkasında olan Süheyla Hanım'a çevirdiğinde daha demin içinden geçirdiklerinin başkası tarafından sesli telaffuz edilmesinden dolayı minnetle baktı.

"Onun işleri vardı Süheyla Teyze. Hasan Baba'nın kızıyla süper ikili oldular."

"Nasıl yani?"

"Melda vardı ya? O da bizim ekipte ama daha çok toy diye bizimle çalışıyor. Bir iki haftadır benim ayrı dosyalarım olunca yalnız kaldılar."

Süheyla Hanım, temkinle inceledi Metin'i. Nasıl bir birliktelik olduğunu çözemedi, en son hatırladığı Melda küçük kızdı şimdi

olsa olsa ya yirmi ya da yirmi birdi. Hadi taş patlasın yirmi üç. Yani olacak iş değildi doğrusu. Engin, bir kadın var diye buraya dahi gelmezken hem Şefinin kızı hem iş arkadaşıyla mı bir şeyler yaşayacaktı? Fırsatçı değildi onun oğlu. Düşüncesiyle savaşıırken diğer yanda Zeynep de ayrı bir merak taşıyordu Engin'e yeni yeni ilgisi başlayan yüreğinde. Bu yüzden Melda'nın şeklini şemalını düşünmeden edemedi.

"Selam söyle sen o hayırsıza. Yüzüne dediğimde bir anlam ifade etmiyor. Laf yollarsam belki üstüne alır da gelir ziyarete."

"Bu ara çok yoğunuz ondandır."

Yaşlı kadın sitemlerini sürdürüp Metin'i kapıya kadar geçirirken Zeynep ilgilenmek istemese de elinde olmadan düşündü genç adamı. Özellikle geride bıraktıkları haftalar boyunca her türlü halini tonton kadından dinlemişken; gözünde çok başka yerlerdeydi şimdi. Öğrendiği her yeni bilgide görme arzusu duymuştu yüreğinde. Her güzel huyu bir yana; inatçı ve sivri dilliydi ama kendisi de ondan çokta kalır yanı yoktu hani. Tanıştıklarından bu yana ağız dalaşının hiç birinde geri kalmamış, laf işittiyse işittirmişti de... Düşünceleri kendinde saklı Metin'i yolcu edip oturma odasına geldiklerinde sırtını eski koltuğa yaslarken gözlerini vitrinin içerisindeki fotoğrafa değdirdi. Süheyla Hanım ortalarında bir yanında Engin bir yanında İrem sıkıca sarılmışlardı birbirlerine... Nasıl da güzel bir aileydiler. Hüzünle iç çekerken dudaklarında küçük bir tebessümle müsaade isteyip odasına geçti.

Yatağın üzerindeki saati alıp evirip çevirirken; geçmişini düşündü, Orhan'ın hayatına girdiği andan itibaren değişen düzenini ve sonra altüst olan hayatını... Bugün sadece Orhan ölmemiş, onunla birlikte genç kızlığı, hayalleri ve rüyaları da can vermişti. İlk aşkıydı nihayetinde. Onunla öğrenmişti kalbin sadece kan pompalamaya

yaramadığını ve onunla öğrenmişti aşkın gözünün kör olduğunu... Derin derin soluklar verip rahatlamaya çalıştı. Bundan sonrası nasıl olurdu, nasıl yön verirdi yaşamına o da bilmiyordu ama hâlâ güzel şeyler kaldıysa bu dünyada onu bulmasını diledi.

15. BÖLÜM

Engin yorgun bir şekilde kendisini eve attığında kımıldayacak hali yoktu. Soruşturması sürdürülen dosyaların üzerine bir de Orhan mevzusu eklenince hayli yorulmuştu sabahtan bu yana. Adli Tiptan gelen sonuca göre sırtından aldığı iki kurşunla orada can vermişti. Bedeninden çıkarılan mermi kovanları incelendiğinde sahip olduğu tabancanın ruhsatsız olduğu ortaya çıkmıştı. Aldığı habere de şaşırılmamıştı, zaten ne olabilirdi başka bu mafya işlerinde? Metin'in getirdiği mektup incelemeye gönderilirken merakına engel olamadan alıp okumuş hatta birkaç ipucu yakalamıştı. O bir yana öte yandan garip bir duygu durumu yaşamıştı gözlerini gezdirdiği her satırda. Yaptıklarından oldukça pişman ve âşık bir adam görmüştü o mektupta. Metin, Zeynep'in tepkisini ve sonrasında 'isterseniz imha edebilirsiniz.' sözlerini söylediğini işitince gizliden gizliye saygıya durdu. Nelerini görmüş, şahit olmuştu ama Zeynep kadar iradeli ve dirayetlisini görmemişti. Kangren olmuş bir ilişki için kendisini parçalayan hatta intihar edene şahit olmuşken genç

kızın bu olgun davranışı zekâsının kıvraklığını gösteriyordu.

Kendisini kanepeye bırakıp kumandayı eline alırken annesinin Metin'le yolladığı sitemi düşündü. Haklıydı kadın ne diyebilirdi ki? Aslında bugün gidecekti ama Metin'in öne atılması sonucu aksi bir şey diyememişti. Neyse bir ara gidip gönlünü alırdı... Soluğunu tazeleyip kanepeye biraz daha yerleşirken aklına gelenle tekrar doğrulup elini arka cebine attı. Cüzdanının arasına koyduğu fotoğrafı çıkartıp incelemeye başladı. Zeynep ve Orhan'ın sarılarak çekildiği fotoğrafta bir gece kulübünde oldukları belli oluyordu. Zeynep'in üstü başı düzgün olsa da ortama ayak uyduracak tarzda dekolte olmaması dikkatini çekti sonra. Yüzündeki huzurlu gülümseme yüreğini burkarken, tekrar yanındaki adama baktı. Belki seviyordu ama gözlerindeki arsız gülümseme sinir bozucuydu. Fotoğrafı sehpanın üzerine bırakıp uzanacağı sırada çalmaya başladı telefonu. Ekranında annesinin adını görünce gülümsedi.

"Buyur Anacığım."

"Bana hiç anacım deme, nasıl kızgınlım sana." Yaşlı kadının sesi titreyerek gelmeye başladı. "İrem, gelip soruyor, yanımda Zeynep de var adamdan yana sıkıntım yok çok şükür ama evlat evlattır oğlum. Nasıl arıyor seni gözüm, bugün senin değil de Metin'in gelmesi ne kadar dokundu bana bi' bilsen."

Engin, annesinin ağladığını işitince kötü oldu, o hiç bu kadar üzülür diye tahmin etmemişti. Gerçi önceleri de sık gitmezdi ama bu sefer her siteme kabuldü çünkü hiç arayı bu kadar açtığı olmuyordu, annesi bazen yemek yapmaya geldiğinde karşılaşarlardı. Şimdi Zeynep'i bırakamadığından dolayı gelemediği için görüşmek adına tüm yollar kapanmış ve Süheyla Hanıma oldukça ağır gelmişti bu durum. Ne diyeceğini nasıl teselli edeceği bilemedi. Ah, Metin hemen araya girmeseydi ne güzel kendi gidecekti ve bu ka-

dar üzülmeyecekti anacığı.

"Anne, kasıtlı olmadı bugün olanlar, yemin ederim öyle gelişti."

"Hadi bugün öyle gelişti, önceleri neden gelmedin?"

Yaşlı kadının iç çekişleri yükselirken kendine olan kızgınlıkla başına vurdu Engin.

"Özür dilerim anacığım, kızma ne olur. Söz affettireceğim kendimi."

"Affettirmen için değil, içimi dökeyim dedim. Kaç gündür üzüntüden ben uyuyamıyorum bu gecede sen uyuma."

Telefon yüzüne kapanırken eli havada kaldı Engin'in. Bir sürahi kızcılık hoşafı içmiş gibi oldu. Telefonu cebine atıp tekrar koltuğa uzandığında televizyondan yükselen sesler kulağına girmedi. Hakikatten işittiği onca laf üzerine hayatta uyuyamazdı. Kanepeden doğrularak hızla girişe yöneldi. Vestiyerden montunu alıp evden ayrılırken, annesinin gönlünü almak adına bu gece orada kalmayı düşündü. Kendisi abartıyordu. Zeynep'in bir zararı yoktu. İrem de annesi de söylemişti kaç kez, uyumlu birisiydi kızcağız ve düzene çabuk ayak uydurmuştu. Düşüncelerinin eşliğinde mahalleye girdiğinde arabasını polis otosunun hemen arkasına park edip selamlaştı görev arkadaşlarıyla. Hal hatır ve aldığı bilgilerden sonra hızla çıktı merdivenleri. Zile basıp beklerken Zeynep'e ait 'kim o' sesi işittiğinde bıyık altı gülümsedi.

"Benim, Engin."

Kapı açıldığında gözleri kesişirken gayet resmi bir şekilde selamladı onu Zeynep. Hoş geldin diyerek içeri davet ettiğinde kibarca karşılık verip usulca yürüdü Engin sanki yabancı bir eve gelmişçesine. Oturma odasına geldiğinde yaslandığı koltukta örgü ören annesi başını kaldırmadan seslendi.

"Kim geldi Zeynep?"

"Ben geldim anacığım." Yaşlı kadın hızla kafasını kaldırdığında oğlunu görmüş olmanın sevinciyle vakit kaybetmeden ıslandı gözleri. Örgüsünü bir kenara bırakıp oturduğu yerden kalkarak içeri gideceği sırada hızla yakaladı onu Engin. "Kaçamazsın benden."

Süheyla Hanım, oğlunun güçlü kolları arasından kurtulmaya çalışırken; zorlansa da bu sefer sözleriyle direndi.

"Sana çok kırgınım Engin bırak beni kırarım kalbini."

"Kır be anacığım, eğer seni bu kadar üzdüysem kır da ödeşelim. Özür dilerim eşekliğim için."

Daha fazla dayanamayan kadın oğluna sıkıca sarıldığında gözleri dolu dolu izledi onları Zeynep. Bir yanı aralarının açıldığı için kendini suçlu görürken diğer yanı Engin'in inat tavrına kızgındı.

"Söz ver bir daha arayı bu kadar aşmayacaksın."

"Vallahi söz. İnan ki aksatmayacağım seni."

"Heh, duyda inanma!"

Engin, annesinin başından öperken sıkıca sarıldı.

"Bak göreceksin, bu sefer evimden git dersin."

Süheyla Hanım, inanmadığını belli eden sözler ederken Engin sessizce oturdu bir köşeye ve çok geçmeden Zeynep de karşısına. İkiisi de birbirine kaçamak bakarken yaşlı kadın girdi araya.

"Karnın aç mı?"

"Evet, en son öğlen yediğim dürümle duruyorum. Yemekte ne var?"

Gülümseyerek Zeynep'e baktı yaşlı kadın.

"Karalâhana."

"Karalâhana?" Gülümsedi Engin. "Sen bilmezsin ki nasıl yaptın?"

"Ben yapmadım ki zaten, Zeynep yaptı. Canı çekmiş, uzun zaman olmuş yemeyeli. Dedim ben anlamam lahanadan o zaman

sen yapacaksın biz yiyeceğiz. İrem'e ısmarladım yaprakları o da dün buraya gelirken getirdi. Benim kızım da yaptı bir güzel, yanında mısır ekmeği de var."

Engin, tebessümle baktı annesinin benimseyen sözlerine, hemen ardından da Zeynep'e.

"Şimdiden ellerine sağlık..."

"Afiyet olsun." Ne diyeceğini tartıp devam etti, Zeynep. "Süheyla teyze söyledi. Karadenizli arkadaşının annesi yaparmış."

"Evet, çok da güzel olurdu. İlk gördüm yeşil yeşil hayatta yemem dedim. Sonra bir gün ciddi açım evlerinde yine lahana var mecbur baktım tadına. Meğer baya lezzetli bir şeymiş, o gün bugündür severim."

"İnşallah bunu da beğenirsin Komiser."

"Şüphem yok."

Engin'in aslında gönül alma arzusuyla ikram ettiği sözlere Zeynep kendince ümitler taşıırken; oğluna bir an evvel yemek hazırlama telaşında mutfağa girdi Süheyla Hanım. Odada yalnız kalınca ikisi de kendisini konuşmak zorunda hissediyordu. Engin, ne konuşacağını düşünürken ilk konu üreten Zeynep oldu.

"Düzeninizi bozduğum için özür dilerim, biliyorum buraya gelmemenin sebebi tamamen benim."

Bunu beklemeyen Engin yerinde huzursuzca kıpırdadı.

"Estağfurullah, öyle düşünme. Annem anlatmıştır belki tamamen kendimle alakalı sorunlar. Sen de biliyorsun eşimi kaybettim ve kendimce cezalandırıyorum ruhumu."

"Bu durumda sadece ruhuna değil, seni sevenlere de oluyor eziyet. Beni yanlış anlama haddim değil ama özellikle son bir hafta çok üzgündü Süheyla Teyze. Her gün sana ait bir şeyler dinledim kendisinden. Lütfen, bunu yapma ona! Eğer benden bu kadar ra-

hatsızsan giderim hemen.

Sıkıntıyla soludu Engin.

"Sakin! Sakin gitme, annem çok üzülür. Bir de başına bir şey gelirse ikinci vicdan azabını kaldıramam." Zeynep, Engin'in sözlerine sevinse mi üzülsün mi bilemedi. Ne çok kıskandı şu an Naz'ı. Kim bilir nasıl kutsal bir duyguydu böylesine sevilip benimsenmek! Kaç gündür tuhaf bir şekilde ilgisini çeken bu adamın sevgisini kazanmak kesin güzel bir his olurdu. Düşünceleriyle utanıp gözlerini kaçırırken devam etti Engin. "Daha dikkatli davranmaya çalışırım. Ama bu ara gerçekten çok yoğunuz, zaten senin dosya da doğru düzgün bir yere varamadık. Ama bugün Orhan'ın bıraktığı mektupta kumarhane olayında da Mümtaz'ın parmağı olduğunu öğrendim. Bakalım ne kadar iş görecektir?"

"Okudun mu mektubu?"

Engin, başıyla onu onaylarken fotoğrafı düşündü. Buraya geleceğini bilse hiç çıkarmazdı cebinden. Tam ondan bahsedecekti ki Zeynep tarafından yanlış anlaşılabilceğini düşünüp sessiz kaldı. Artık daha sık gelmeye itina edecekse getirirdi elbet birinden birinde. Sessiz kaldığı sürece aklındakilerin okunması korkusuyla değiştirdi hızla konuyu.

"Bu arada diğer bir konu ağabeylerini de bulamıyoruz. Avni'ler de 'asayiş berkemal' diyor, memlekete dönmüş olabilirler mi?"

"Olabilir, bilmiyorum ufacak da olsa bir fikrim yok."

"Engin, sofraya hazır oğlum!"

Engin yerinden kalkarken usulen sofraya çağırdı Zeynep'i. O da tok olduğunu söyleyince yalnız geçti mutfağa. İştahla yemeğini yerken oturduğu yerden izledi onu genç kız. Yaptığı yemeği beğendiği her halinden belli olurken mutlulukla gülümsedi. Yemekten sonra çaylar yudumlandığı sırada Zeynep, odasından İrem'in ona

getirdiği kitaplardan bir tanesini alıp okumak için yerine kurulduğunda uzaktan izledi Engin. Dikkatle çevirdiği sayfaları fark edince belli etmeden kafasını eğip kapağına baktığında Japon Edebiyatı okuduğunu görünce gülümseyerek girdi söze.

"Haruki Murakami 1Q84?" Zeynep, hızla gözlerini sayfalardan çekip Engin'in kendisine bakan keskin gözlerine değdirdiğinde yüreğindeki kıpırtıya şaşırdı. Bu çırpınışı beklemiyor olsa gerekti belki de. "Kitabı İrem getirdi değil mi?" Genç kız başını anlamayarak sallarken yine güldü Engin. "Bana da zorla okutmuştu bu tuğla kalınlığındaki kitabı."

"Bence güzel. Benim hoşuma gitti ilginç bir kurgusu var fantastik gibi gözükse de değil. Yüksek tansiyonda harika bir kitap."

"Güzel canım, ona diyecek sözüm yok. Zaten yazarın kendisi mükemmel, geçen yıl Nobel alması bekleniyordu ama şarkı sözü yazarı Bob Dylan aldı diye hatırlıyorum." Sonra kitabı işaret etti. "Beni ilk kalınlığı korkutmuştu baksana resmen ansiklopedi."

İkisi de sesli gülümserken Süheyla Hanım, başını elişinden kaldırıp onları izledi. İki evladı da kitaplar üzerine konuşmayı çok severdi. Rahmetli gelini de onlara katıldı mı dinlediklerinden bir şey anlamasa da; bahsettikleri şeyden aldıkları hazzı ifadelerinde görmek hoşuna giderdi. Şimdi yanı başındaki iki gencin yüzünde o aşinası olduğu duyguyu görünce gülümsedi. Kısacık vakitte çok sevmişti Zeynep'i. Zeki, çalışkan zehir gibiydi. Hatta birçok kez Engin'in kız hali diye düşündü, içten içe belki de yakıştırdı ama oğlunun düşüncelerini bildiğinden kendine dahi itiraf edemedi.

"Sevdiğim kitaplar bitmesin derim hep. O açıdan iyi bence."

"Daha evvel okumuş muydun Murakami?"

Hatırladıklarıyla hüznle gülümsedi, Zeynep.

"Sahilde Kafka, Recep vermişti okumam için."

"Recep?"

"Kuzenim. Yani..."

Lafını tamamlayamadan araya girdi Engin.

"Tamam tamam anladım."

İkisi de bir anda sessizliğe bürünürken uzun zamandır içinde sakladığı merakını paylaştı Zeynep.

"Komiser, acaba Recep hakkında bilgi edinebilir misin? Çok merak ediyorum."

Kısacık bir an durdu Engin. Onun için oldukça basit bir olaydı ama ne diye soruyordu şimdi bu kız eski eşini? Düşüncesini kendine saklarken cevap verdi.

"Olur tabii, yarın ben bir baktırırım çocuklara."

Neşe ile gülümsedi Zeynep.

"İnan çok mutlu olurum."

"Ama ona ulaşmaya çalışmak yok tamam mı Zeynep! Evet, burada kaldığını ağabeylerin biliyor olabilir ama temkinli olmakta fayda var."

"Aramayı düşünmedim zaten, merak ettim evlendi mi diye. Her şeyin en güzeline layıktı inşallah onu sevecek birisiyle evlenmiştir."

"Belki bekârdır, insan illâ evlenince mutlu olacak diye bir kaide yok."

Omzunu kırdı Zeynep yaramaz çocuk edasında.

"Olabilir tabii. Ben kendisine yeni hayat çizmiş olması manasında demiştim."

Sarf ettiği sözlerinin üzerine Engin'in gülüşüne içi kıpır kıpır olurken bir yanı yeni limanlara umutlu diğer yanı genç adama giden yolların kapalı olduğunu söylüyordu. Düşüncesinin ikileminde sıkıntıyla solurken kitabını kapatıp odasına çekilirken şaşırdı Engin. Birden neden kalkıp gittiğine anlam veremese de sormadı. Yorul-

muştı belki de...

Kendisi de yalnız kalmanın rahatlığıyla kanepeye uzanacaktı ki elinde nevresimlerle geldi Süheyla Hanım. İtiraz etmeden toparlanırken hızla yaydı çarşafı yaşlı kadın. Yastığı ve yorgani bıraktıktan sonra Engin'e daha evvel pazardan almış olduğu ama çok da onun ebadına uymayan pijamaları bırakıp odasına çekildiğinde yalnızlığıyla kaldı oda da genç adam. Üzerini değiştirip yatınca geçmeden huzurla kapandı gözleri yeni güne yenilenmiş olarak kalkmak umuduyla.

* * *

Günler haftalar birbiri ardınca ilerlerken söz verdiği üzere daha sık gitmeye başladı annesine Engin. Bazen yemek yiyip dönüyorken ekseri orada kalıyordu çünkü geceler yavaş yavaş kısaltmaya başladığından yediği yemeğin ardından eve dönecek zamanı kalmıyordu neredeyse. Geride bıraktıkları bir ayın ardından daha bir alışmıştı Zeynep'in varlığına. Dobra sözlerine, damarına bastığında lafını esirgemeyip sokak jargonuyla konuşmasına ve bir çok şeyine. Garip bir şekilde benimsemişti onu, duygusal hislerle olmasa da...

Zeynep, tarafında ise ciddi ciddi duygularına başkaldırıyordu. Birlikte geçirdikleri günlerde daha bir bağlanmıştı genç adama, üstelik ondan kendisine yanan bir yeşil ışık olmadığı halde. Nasıl olduğunu anlamsa da kapılmıştı yaralı yüreği bu güçlü adamın akıntısına. Her ne kadar benliğine 'olmaz, sonunda çok acı çekerisin' dese de, Engin tarafından öylesine sarf edilen gülümsemeyi gördüğü anda dünyalar onun oluyordu. Ona hissettikleri çok başkaydı, akli başında tutarlıydı fakat biliyordu ki boşa kürek çekiyordu. Emindi. Hiçbir zaman bu adam kalbini ona karşı açmayacak ve sevgisi her daim içinde kalıp günün birinde kendisiyle birlikte sö-

nüp gidecekti. Gerçi tecrübe etmişti bir keresinde; âşık olup aşkın peşinden gittiğinde de söneceği varsa sönüyordu sevdalar. Ömrünü aşkın ve aşkı taşıyan bedenler biçiyordu en nihayetinde...

Herkes kendince düzenini sürdürürken Engin, daha sıkı çalışıyordu Zeynep'in dosyasına. Onun isteği üzerine Recep'i araştırmış ve hâlâ bekâr olduğunu öğrenmişti. Fakat gerçekleri söylemek yerine kısa bir senaryo yazmıştı. Bunu neden yaptığını o da bilmiyordu. Bir sebebi yoktu. Belki de Zeynep evli olmasını istediği içindi. Emin değildi... Senaryoya göre; yeni evlenmişti Recep, ismi Elif olan İzmitli bir kızla. Aynı lise de görev yapmakta olduğunu da ek bilgi olarak ilştirmişti. Bu minik hikâyeyi Zeynep'e anlattığında çocuklar gibi sevinmiş, kuzenine gönül borcu varken ona dair aldığı küçük haber sanki kendisine dünyayı bahşetmişlercesine mutlu etmişti. Recep, detayını hallettikten sonra araştırmalarına Zeynep'in ağabeyi Yunus üzerinden devam etti, Engin. Eli silahlı adam İstanbul'da olmadığı gibi memleketinde de yoktu. Gerçi bulsalar dahi apaçık bir kanıt olmadığı için alı köyamazlardı en fazla ihtarda bulunup gözünü korkuturdu. O da Zeynep'i tanıdıktan sonra çok da sökmeyeceğini düşündü inat ve başkaldırış soylarından gelme olabilirdi.

İçinde bulunduğu sarmal daha çok içe sararken Orhan'ın veda mektubunda bahsettiği ve daha evvel Zeki'den de işittiği Mümtaz üzerine iz sürse de pek bir şeye ulaşamadı. Zeynep'e kumarhanenin adresini sorduğunda ise olumlu cevaplar alamadı. Zira Orhan hiçbir vakit genç kıza işinin detayını söylememişti.

Çaresizlik gün geçtikçe belini bükerken hiç ummadığı bir vakitte emniyete telefon etti Puluç Bülent. Torbacı Çopur Sedat'la geçen hafta erkek arkadaşı vasıtasıyla tanıştığını, eroin haricinde joint sattığını ve son zamanlarda takıldığı mekânı öğrendiğini söyledi-

ğinde sevincinden nasıl tepki vereceğini bilemedi Engin. Bu gönlü büyük insanın bir şekilde yardımı dokunacağını bilse de bu kadarını tahmin etmemişti haliyle. Gizlice çekilen fotoğrafı ve gerekli bilgileri alıp önce sivil bir ekip göndererek civarda önlem alındıktan sonra Bülent'in ismini verdiği kahveye gittiler Metin'le. Görüntü net olmasa da akıllarına kazıdıkları görünüşe uygun, gözlerine takılan kimse olmayınca beklediler bir müddet, sonra dışarı çıkıp civarı kolaçan ettiler. Boydan boya konuşlanan arkadaşlarıyla irtibat halinde olsalar da yüz güldürecek bir sonuç elde edemediler. Son bir umut kahveye geri döndüklerinde kapıdan çıkmak üzere olan Sedat'la çarpışınca ikisi de panikle birbirine baktı. Bir şey anlamayan hedef yolu istikametince giderken peşinden seslendi Metin.

"Hey, bakar mısın?"

Yavaşça arkasını dönen uzun boylu saç sakalı karışmış yaklaşık kırklarında olan adam tek kaşı havada baktı öfkeyle.

"Ne var koçum?"

Engin, açıklama yapmadan yanına yaklaşırken; Metin kendini ifşa edip kimliğini göstererek "polis" dediğinde hızla koşmaya başladı adam. Engin, arkadaşının acemi çaylak haline öfkeyle bağırıp genişçe attı adımlarını. Diğer yandan telsizle irtibatta olduğu görev arkadaşlarına konumu bildirip arttırdı süratini. Nihayetinde ara sokağa girmişlerdi ki ekipten diğer arkadaşları da bulundukları alanı sardı çepeçevre. Artık kaçış olmayacağını anlayan Sedat, polislerin ihtarıyla ellerini başının üzerine koyup yüzükoyun yattığında hızla yanına gitti Engin. Kelepçeyi ellerine takıp yerden kaldırırken üzerini aradı. Küçük bir bıçak, iki poşet eroini alıp yanına yaklaşan Mel-da'ya uzattığında polis otosuna sürükledi adamı.

Ayların yorgunluğu bedeninde tatlı bir huzura iterken; suçluyu başından bastırıp arabaya yerleştireceği sırada üst üste gelen pat-

lama sesi sokakları doldururdu. Acıyla iki büklüm olan Engin elini adamın başından çekip göğsünün üzerine götürürken kanla bulan-
dı avuçları. Öne arkaya sendeleyip gözlerinin kararmasıyla yığıldı
yere. Zihnine kazınan görüntüler bir film sahnesi gibi uçuşurken
bulanık görüntüde Naz'ı gördü. Gülümseyerek bakıyordu güzel ka-
rısı kendisine. Aynı şekilde yüzü mutlulukla kıvrılırken bilinci gidip
kıpırtısız kaldı yerinde. Etrafında toplanıp bağırıp çağıran ve ağla-
yan arkadaşlarını işitmeden... İşitemeden...

16. BÖLÜM

Zifiri karanlık bir sokakta, var gücüyle koşmakta olan genç adam önüne çıkan her yol kıvrımına daldıkça iyice sarpa sarıyor nereye gideceğini kestiremiyordu. Geri dönüş yolunu çoktan kaybettiği gibi, çıkışı da bulamıyor, gözleri hedefe ulaşmakta olduğunu belli eden bir emare arıyordu boşlukta.

"Engin!"

Aşınası olduğu tınıdan adını işitince içini saran ürpertiyle etrafında dönerken; sesinin titremesine mani olamadan bağırırdı.

"Naz!"

"Engin!"

"Naz! Naz, sensin biliyorum." Tanıdık ses önündeki boşluktan gelip yankılanarak kulaklarına çarparken; karısına bu denli yaklaşmış olmanın huzuru vardı yüzünde. Kavuşma umuduyla gülümseyip yavaş yavaş yürümeye başladı. "Geliyorum Naz, bekle beni! Az kaldı kavuşmamıza."

Attığı her adım onu daha fazla karanlığa götürürken hiç umma-

diği anda hemen arkasından başka bir tanıdık ses işitti.

"Komiser gitme!" Adımlarını durdurup yavaşça döndüğünde Zeynep'i görmesiyle şaşırdı genç adam. Giydiği çiçek desenli bir elbise ile buruk bir şekilde gülümserken devam etti genç kız. "Benim sana ihtiyacım varken bırakamazsın beni."

Hayatının seçimini yaşadığını düşündü Engin; bir yanda çok sevdiği karısı diğer tarafta gerçekten yardıma ihtiyacı olan genç bir nefes... Kendisi buralardan gitse de biliyordu ki bir sahip çıkan olurdu Zeynep'e. Fakat acılı yüreğinin tek ilacı kesinlikle Nazken buralarda kalmak gönüllü müebbet yemektir onun için. Kararlı bir şekilde genç kıza sırt çevirip önüne döndüğünde tam karşısında durmaktaydı Naz. Ah, nasıl da güzeldi bembeyaz elbisesinin içerisinde.

"Çok özledim seni, Naz." Sesli bir şekilde gülümseyip elini uzattığında devam etti hasretle. "Götür beni de yanında."

Genç kadın, başını hayır dercesine sallayıp kendisine uzanan eli tutmayarak ileriye işaret etti mütebessim çehre ile.

"İhtiyacı olanı yarı yolda bırakmak sana yakışmaz ki, Engin." Genç adam işaret edilen yöne baktığında kendisinden medet bekleyen Zeynep'in hüzünlü yüzünü gördü. Ama ne olursa olsun karısını dinlemeyecek gitmeyecekti geri. Tekrar önüne döndüğünde aynı gülümseme ile devam etti kadın. "Beni merak etme artık ve sana yazılanı yaşa."

Naz'ın elleri göğsüne değip geriye doğru düşmesine neden olurken; kuvvetli bir basınçla boşlukta yuvarlanıp karanlıktan aydınlığa çekildiğini hissetti... Gözleri birkaç saniyeliğine açılıp kapanırken; ambulansı dolduran makinenin sesi tekrar yaşama döndüğünün nişanesiydi. Hemen yanı başında gözü yaşlı umutla bekleyen Metin'e gülümsedi hemşire.

"Kalp atışı almaya başladık, sakın olun lütfen!"

Genç adam, derin bir soluk alıp, dakikalardır ettiği dualarına karşılık bulduğu için Allah'a şükrederken; sağlık ekibi Engin'e yapılması gereken tüm işlemleri yapıyordu yol boyunca. Ambulan- sa bindiğinde mantığının üzüntüden arta kalan sağlıklı kısmıyla İrem'in hastanesinin adını verip oraya gitmelerini söylemiş ardından genç kadını arayıp detay vermeden arkadaşının yaralandığını söyleyerek kapamıştı.

İçi içini yerken bir yanı felaket senaryoları yazıyor, diğer yanı ak-liselim düşünmeye çalışıyordu. Şimdi kendisi bir insanın yaşayabi-leceği en büyük acıyı yaşıyordu kendince. Kaç yıllık arkadaşı gözleri önünde yaralanmıştı. Tam üç el ateş edilmiş mermilerin ikisi En-gin'in bedeninde yerini bulmuş; biri kalbine yakın biri tam omzuna isabet etmişti. Bu kadar gürültünün üzerine Sedat kelepçelerine rağmen kaçmaya çalışırken yaralanmıştı topuğundan. Ustalıkla atılan kurşunla sıyrıp geçmiş tedavisi ayakta yapılarak sorgu için emniyete götürülmüştü.

Arabanın son virajda yükselen siren sesiyle biraz daha ilerle-yip hastanenin bahçesinde durduklarında hızla açıldı kapı. Gözleri yaşlı sedyenin başında beklemekteydi İrem onları. Engin, itina ile ambulandan alınıp sedyeye nakil edildiğinde hıçkırıklara boğuldu kadın. Üzerine kapaklanıp ağlarken meslektaşlarının hareketini zorlaştırıyordu. Yakın arkadaşı aynı zamanda meslektaşı Ceren omzundan kavrayıp onu geri tutarken Metin usulca yaklaştı.

"Senin daha kuvvetli olman lâzım İrem."

İrem, kendini yakın hissettiği Metin'e ağlayarak sarıldığında o da kucakladı kadını. Arkadaşının kardeşi onun da kardeşiydi. İlk gençlik yıllarında üç kafadar olarak az dolaşmamışlardı. O günleri yâd edercesine omuz omuza içeriye girdiklerinde çok ısrarda bu-lunsa da İrem, Başhekimin kesin talimatıyla operasyonun hiçbir

aşamasında içeriye alınmayacağı söylendi. Engin, vakit kaybetmeden ameliyathaneye alınırken onlara dua etmekten başka bir şey düşmüyordu.

Dakikalar dakikaları kovalarken bir saati geride bırakmışlardı. Bu zaman zarfında İrem, Ali'ye haber vermiş durumu annesine söylemesi için görevlendirmişti. Sancılı bekleyişte Metin onu yalnız bırakmazken çok geçmeden Hasan Başkomiser ve Melda da geldi yanlarına. Genç kızın kendini parçalarcasına ağlamasını olayın gözleri önünde yaşanmasına bağlayarak fazlası için şüphelenmedi bile. Nereden bilebilirdi gençlik hevesinde çırpınan yüreğinin acı çektiğini.

* * *

Bekleme salonunda hepsi bir koltukta otururken hızlı adımlarla Ali geldi oraya. İrem'i görüş alanına alıp perişan halini görünce içi ezilirken vereceği haber ona daha da dert oldu. Bugünü uğursuz olarak ajandasına not etmeyi düşündü, hep kötü haberleri vermek ona düşmüştü. Karısına biraz daha yaklaşıp önünde durduğunda gülümsemeye çalıştı.

"Hayatım!"

İrem, kocasını görmüş olmanın hem sevinci hem de yaşadığı hüznün getirisiyle yerinden doğrulup sıkıca sarılarak ağlamaya başladı.

"Ali!" iç çekişleri arasında kesik kesik devam etti. "Dua et. Kurtulsun. Çok. Çok kötüydü."

"Şşşttt. Ağlama sevgilim geçecek!" Sırtını çocuk misali pırpırlayıp biraz daha kattı kendine. "Bilmez misin Engin'in katır inadını. Eminim deli gibi savaşıyordur içeride."

Karısının saçlarının üzerinden öperken sıkıntıyla kavruluyordu yüreği. İrem, kendini çekip etrafına bakındığında elinin tersiyle sildi

gözyaşlarını.

"Nerede annemler?"

"Bak İrem! Biliyorum oldukça zor bir gün geçiriyoruz fakat sakın ol hayatım." Genç kadının hıçkırıkları duyacaklarına odaklı yükselip tekrar salonda duyulurken gelecek kötü bir habere kendilerini hazırlamak adına yerlerinde kımıldadı onları izleyen dostları. "Mühim bir şey değil sadece tansiyonu çıktı Süheyla anne'nin. Şimdi Acilde müdahale ediyorlar, serum takıp müşahedeye alacaklardı. Zeynep yanında merak etme."

İrem, başının döndüğünü hissedip elini alına götürdüğünde sendelemesiyle birlikte, düşmekte olan bedenini güçlkle kavradı Ali. Var gücüyle bağırıp yardım isteyerek karısını koltuğa oturttuğunda çok geçmeden imdadına yetişti bir hemşire. Yatıştırıp hızlı bir şekilde toparlamasını sağladığında saniyeler içerisinde geldi kendine. Geçen birkaç dakikanın ardından nabzının normale dönmesiyle Ali ve Metin'le birlikte hastanenin acil kısmına geçtiler. Gözlem odalarına doğru yürüyüp, kapının önünde kaskatı kesilmiş Zeynep'i görünce minnetle bakan İrem, hızla yanına yaklaşp sıkıca sarıldı.

Genç kız, bu şefkatli kucaklamayla birlikte saatlerdir içinde tuttuğu acıyı nihayet dışarı bıraktı. İçin için ağlarken yüreğinde binlerce duyguyu temsil ediyordu gözyaşları. Engin'in vurulduğunu duyduğu anda kanı çekilip yüreğine kocaman bir sızı otursa da Süheyla Hanım'ın bayılıp fenalaşması üzerine hislerinin belli olmaması adına direnerek Ali'ye yardım etmeye çalışmış yol boyunca da içine akıtmıştı yaşını. Şimdi ortak acıyı paylaştıkları ilk kurtarıcısı bu melek kadına sarılırken; fazlasıyla yumuşamış yüreğindeki hislerini saklamakta zorlanıyordu.

"Bir şey olmayacak değil mi İrem Hanım?"

İrem, Zeynep'in başını sıkıca tutup omzu üzerine yaslarken sıvazladı sırtını, şimdi bir evlat ve kardeş olarak değil doktor olarak teskin edecekti bu kimsesiz kızı.

"İnşallah ikisine de bir şey olmayacak merak etme."

"Eğer birinden birine bir şey olursa kendimi hiç affetmem."

Birlikte boş koltuğa ilerleyip yan yana oturduklarında yeni yeni derisi düzelmeye durmuş parmakları sıkıca tuttu, İrem.

"Öyle düşünme sakın! Sen olmasan da zaten Engin bu tür tehlikeler ile burun buruna. Aslında her insan gibi ama onun olasılığı daha fazla."

Metin, az ileride iki kadının dertleşmesini izlerken Zeynep'in verdiği tepki üzerine elinde olmadan kiskandı dostunu. Sesini çıkarmadan hemen yanına oturduğunda, İrem annesine bakmak için odasına girince teselli etmenin bir kısmı kendisine düştü bu sefer.

Geçen birkaç dakikanın ardından genç kadın döndüğünde hep birlikte tekrar bekleme salonuna döndüler. Zeynep kendisine oturacak bir yer ararken; Melda hırsıyla yanına gidip öfkeyle itti göğsünden.

"Ne işin var burada?" Bu saldırgan tavırdan bir şey anlamayan Zeynep'in iri gözleri daha fazla açılırken, etrafta küçük şaşırma nidaları yükselse de önemsemeden devam etti Melda. "Senin pisliklerin yüzünden şimdi burada yatıyor Engin. Aylarca çalışıp didindi bir ipucu için, sorunlarıyla onu yeteri kadar bunalttığın yetmemiş gibi şimdiki eserinle gurur duy."

"Melda kendine gel kızım."

Hasan Başkomiser mahcup bir şekilde atılırken; Melda, Zeynep'i tekrar itmek için elini uzattığında havada kaldı.

"Bana bak kızım, şov yapma!" Zeynep, sıkıca kavradığı bileği kendinden uzaklaştırmaya çalışırken; meydan okumayla çattı

kaşlarını. "Ağlayacaksın zırlayacaksın da köşende gör işini, bana bulaşma yeter. Ne sen beni tanırsın, ne ben seni. Hem bi' b*k bilmeden ne horozlanıyorsun bana?"

Metin, araya girip Zeynep'i uzaklaştırdığı sırada hem korku hem şaşkınlıkla kaskatı kesildi Melda. Bileğini ovup yutkunurken hırsı bir anda uçup gitmiş ürkek ve kaçamak bakışlarla izliyordu hasmını. Oluşan gerginliğin sebebi olarak kızını gören Hasan Başkomiser mahcup bir şekilde kıvranıp gelişmelerden haberdar edilmesini söyleyerek baba kız ayrıldılar hastaneden.

Üst üste yaşanan üzüntü ve gerilimin ardından herkes sakince köşesine sinerken; gözlerini uzaklara daldırdı Zeynep. Hayat garipti doğrusu. Ya da ona garipti. Hem de oldukça. Doğru düzgün bir şeye tam anlamıyla sahip olamamıştı ne yazık ki. Okulunu bitirip iş sahibi olacağını sanırken mezun olduğundan beri aylaktı. Birisini sevip uğruna ne zorluklara katlanmışken her şeyin büyüğü balon misali sönüp gitmiş ardında onu unutamayacağı kâbuslara sürüklemişti. Şimdi ise kurtulduğunu sanıp kendisine yol çizerken bulunduğu durum onu çıkmaz karamsar düşüncelere itiyordu. Zihninde dolananlarla iç çekip kendine geldiğinde salonu dolduran ameliyat ekibi takıldı görüş alanına. Hızla yerinden kalkıp diğerleri gibi doktorların yanına gittiğinde operasyondan sorumlu Doktor, İrem'i muhatap alarak konuşmaya başladı.

"Geçmiş olsun İrem Hocam, gerçekten çok zor fakat bir o kadar başarılı bir operasyonu geride bıraktık." Genç kadın gülümseyerek elini kalbine götürürken devam etti Doktor. "Maşallah çok dirayetli kardeşin var, her dakikası direnişle geçti. Mermilerin birini çıkardık kalbe yakın olanını ellemedik zira dokunmadığımız sürece bir zararı yok."

İrem, gözünden akan yaşlarla boğuşamayıp konuşmakta güç-

lük çektiğinden sadece başını salladığında bir doktor olarak Ali girdi devreye.

"Ne kadar kalır yoğun bakımda?"

"Herhangi bir komplikasyon oluşmaması açısından yirmi dört saatin beklenmesini söyledim."

"Peki, omzuna gelen kurşun kolunu etkileyecek mi?"

"Biraz. Ama fizik tedavi ile aşılabacak basit bir olay."

Ali, gülümseyerek meslektaşının omzunu sıkarken teşekkür edip uğurladı onu. Her şey yavaş yavaş düzene girmesiyle Engin'in iyi olduğu haberi Süheyla Hanım'a ulaştığında kadıncağıza sihirli değnek değmiş misali düzeldi birden. Tedbir amaçlı onu da taburcu etmediklerinden neredeyse hep birlikte hastanede sabahladılar. Zeynep, ekseri Süheyla Hanım'a refakat edip bulduğu ufak boşluklarda İrem'in yanına giderek Engin hakkında bilgi alırken Metin'de onu yalnız bırakmamaya çalıştı. Sabahın ilk ışıklarına kadar yorulana kadar ana oğul arsında mekik dokunduğundan artık yorgun düşmüştü. İrem, ısrarla eve gidip uyumasını söylediğinde reddetti. En zor zamanlarında kendisini koruyup kollayan insanları şimdi öleceğini bilse şu durumda yalnız bırakamazdı.

Saat sabah on'u gösterdiğinde Süheyla Hanım'ın bir tehlikesi kalmamıştı artık. İrem, annesini muayene edip hiç değilse Engin, yoğun bakımdan çıkana kadar evde dinlenmesini salık verince kabul etti yaşlı kadın kızının nasihatlerini. Zeynep'le kol kola evlerine gitmek için hazırlandığında Metin bıraktı onları evine. Kendisi de dinlenmek için yaşamına yol alırken; arkadaşına dualarda bulunup Zeynep ile kendisi için güzel dilekler diledi.

* * *

Ertesi akşam saat yediyi gösterirken kol kola girdiler hastaneden içeriye Zeynep ve Süheyla Hanım. Geldiklerini haber vermek

için İrem'i aradıklarında çok geçmeden yanlarına vardı saatlerdir yorgun olan kadın. Engin'in yattığı odaya onları çıkarırken annesinin heyecanlanmamasını söyledi her dakika. Çok uzun uyanık kalamadığını ama yine de gayet iyi olduğunu da ekledi sözleri ardına. Kapının önüne gelince önce kendisi girip bekleyen hemşireye çıkmasını söylediğinde annesiyle Zeynep'i aldı içeriye.

Süheyla Hanım, oğlunu makinelerle çevirili bedenini bandajlı görünce gözyaşlarına mani olamadı. Öyle ki aynı duygu durumunu yaşayan Zeynep sessiz iç çekişleriyle içten içe ağladı. Hanımlar bu duygu seli ile hemhalken kapı tıklanarak açıldı. Gelen hemşire İrem'i bir hastasının beklediğini söylediğinde vakit kaybetmeden çıktı genç kadın. Süheyla Hanım, oğluna biraz daha yaklaşmaktaydı ki çantasında çalan telefonla panikleyip oğlunu uyandırmamak adına seri bir şekilde dışarı çıktığında yalnız kaldı Zeynep, sevdiği adamları.

Heyecanla onu izlerken kalp atışlarının odadaki makine seslerine karıştığını hissetti bir an. Yavaşça sağ tarafına yaklaşıp ne kadar derin uyuduğunu izledi. Yüzünde acının bıraktığı izler hâlâ duruyordu sanki. Her zaman görmeye alıştığı gür, havalı saçları şimdi başına buyruk ve dağınık duruyordu. Kendinden bağımsız eli Engin'in başına uzandığında dokunmadan edemedi. Parmakları saçların her kıvrımında dolanırken ağlamaya başladı.

"Hayatta kime bel bağladıysam beni öylece bıraktı. Bundan ki kimseye alışıp bağlanmamayı öğrendim zamanla ama insanoğlu unutuyor işte yaşadıklarını. Ne kadar yüreğimi tembihlesem de hiç olmadık birisine gidip bağlandı." İç çekip boşta olan eliyle sildi gözlerini. "Garip ama başka bir Zeynep gördüm senin yaralı ruhunda." Durdu bir müddet, dile getirip getirmemekte kararsız kalsa da tek nefeste devam etti. "Her zorluğunu yaşamış yorgun yüreği ile nefes almaya çalışan hallerinde buldum kendimi. Adam kavramı

hafızamdan silindiği sırada sen tekrardan yazdın oraya, farkında olmadan. Mert olmayı, dik durmayı, savaşmayı, onuruyla yaşmayı ve sadık kalmayı..." Gözyaşları ilk tazyikini hâlâ korurken yaşla kaplı gözleri sevdiği adamı görmede zorlanıyordu. "Bu hayatta ilk kez birisini kıskandım Komiser biliyor musun?" güldü kendi kendine. "İnsan hiç görmediği birisini kıskanır mı? Üstelik hayatta bile değil! Böyle söyleyince bana da saçma geldi bak şimdi! Ama ne yaparsın kıskanıyorum işte Naz'ı. Keşke onun kadar sevillebilseydi bu yaralı ruhum, keşke böylesine benimsenip sahip çıkılsaydı bana da." Derin derin iç çekti sonra. "Özellikle... Özellikle senin gibi mükemmel biri tarafından..."

Daha fazla devam edemeyeceğini anladığı anda hızla uzaklaştı odadan. Her daim güçlü duran Engin'i az evvel işittiklerinin etkisiyle direncini tamamen kaybetmiş bir şekilde ardında bırakarak. Kapanan kapının ardından gözlerini usulca araladığında dolu doluydu Engin'in kahverengi dehlizleri. Daha hafızası doğru düzgün işlemezken az evvel saçlarında dolanan eller sanki hâlâ orada, kulaklarına çarpan ses aralıksız devam etmekteydi. Güçlülükle yutkunurken işittiklerinin narkozun etkisi olmasını diledi, tıpkı ölümle yaşam arasındaki o ince çizgide Naz'ı görmesi gibi. Zeynep'in üzülmelerini istemezdi, her ne kadar sürekli didişseler de saygılıydı yaralarına. Atlattığı onca şeyden sonra bir de kendisinden dolayı travma yaşamasına sebep olmak onu daha fazla üzerdi, zira düşüncelerinin değişmeyeceğinden son derece emindi. Hal böyleyken; bu durumda az evvel yaşananların kimseye zararı olmayan tatlı bir sanrı olması her iki taraf için daha iyiydi. Ne kendi sıkıntıya düşer, ne de Zeynep'i gereksiz üzerdi. Göz kapakları yer çekimine yenik düşerken; az evvel işittiklerinin şimdiden rüya olmasına şartlıydı zihni, zamanı gelince bu anın gerçek olmasını dileyeceğinden habersiz...

17. BÖLÜM

Zeynep, ağlamaktan içi katılıp tüm enerjisi çekilirken lavaboya sıkıca tutunup başını önüne eğmiş ayakta durmak için savaş veriyordu adeta. Karşılıksız sevdası canını yakarken bencil olmayı diledi. Her ne olursa olsun saygı duyuyordu Engin'in sadakatine. Musluğu açıp akan suyu yüzüne değdirerek hem içindeki hem yüreğindeki yangını dindirmeye çalıştı. Suyla hemhal olduğu beş dakikanın ardından çok başaramamış olsa da kendisini lavaboya attığı ilk dakikaya göre daha iyiydi. Yüreği bir nebze de olsa ferahlıkla dolduğunda duvarda asılı olan plastik kutudan bir parça peçete alıp kuruladı yüzünü. Çenesini yukarı kaldırıp her zamanki mağrur görüntüsünü yüzüne yerleştirdiğinde ayrıldı oradan.

Koridor boyu ilerleyip Engin'in odası önünde duran küçük kabalığın içerisinde Melda'yı görünce tahammülsüzlükle devirdi gözlerini. Küçük cadıyla aynı ortamda bulunabilecek kadar güçlü hissetmiyordu şimdi kendisini. Arkasını dönüp merdivenlere yürüdüğünde hızla üst kata İrem'in odasına doğru ilerledi. Açık olan

kapıdan başını uzatıp göz göze geldiklerinde genç kadın, gülümseyerek yaklaştı ona.

"Bir şey mi oldu Zeynep?"

"Yok hayır. Öylesine gelmiştim."

"Bir hastam var. Çıkınca görüşürüz, tamam mı?"

"Gerçekten mühim değil. Kolay gelsin size."

İrem, gülümseyerek Zeynep'in omzuna dokunduğunda bu kızı ne çok benimsediğini bir kez daha hissetti. Koridor boyunca uzaklaştığını görünce içeriye girip kapıyı kapatarak hastasının karşısına oturdu.

"Kusura bakmayın beklettim."

"Estağfurullah."

Bilgisayarında hasta kayıt kısmına bakıp ismini heceledi.

"Mine Derin." Başını kaldırıp devam etti. "Buyurun Mine Hanım nedir şikâyetiniz?" Sorusuyla eş zamanlı tekrar bilgisayarına bilgileri girmek için yöneldiğinde bir ses gelmeyince başını usulca kaldırıp baktı tam karşısındaki kadına. Muhtemelen kendi yaşlarında aslında birkaç yaş küçük dahi olabilirdi kestiremedi tam olarak. Gözleri karnına inerken büyüklüğü sebebi ile hamileliğinin son haftalarında olduğu kanısına vardı, tekrar kadının bakışlarıyla kesişince gülümsedi. "Hamileliğe bağlı şikâyetleriniz mi var?" Bu sefer sorusuna karşılık kadın gözlerinden bir iki damla yaş döküldüğünde bir anlam veremedi. Hastasını incelemeye başladığında aynı dikkatle incelendi tarafından. Bir şeye yormadı bunu. Canını teslim edeceğin doktoru incelemek en doğal hakkıydı hastanın. Sıradandı... Üzerinde dolanan gözleri önemsemeden baktı kadına. Her halinden güzel olduğu belli oluyordu. Saçlarının sarısı orijinaldi ve kendine hastı saçındaki her ışıltı. Cansız ten rengi, zayıf düşen bir bedeni gösterse de yüzünü gölgeleyen çillerin hamileliğin geti-

risi olduğu belli oluyordu. Benzi biraz soluk, yeşil gözlerinde fer yok gibiydi. Yanağından süzülen yaşlar çenesinde toplanıp şimdilerde popüler olan karikatürlü hamile tişörtünün üzerine düştüğünde endişesi daha bir arttı. şu durumda yapabileceğı en iyi davranış olabildiğince müşfik bir tonda yaklaşmaktı. "Mine Hanım neyiniz var?"

Bu soru ile afalladığı belli olan kadın gözlerini yumup açtığında elinin tersiyle sildi yaşlarını.

"Sorun da o işte hiçbir şeyim yok benim."

"Pardon!"

"Mühim değıl. Neyse. Buraya gelmem çok saçma bir karardı."

Sözleriyle ayağı kalktığında hızla kadının yanına gelerek durdurdu onu.

"Nedir sorunuz? Söyleyin lütfen yardım edeyim size."

Kadın derin bir iç çekip İrem'in yardımıyla az evvel kalktığı yere tekrar otururken gözlerini derinlere daldırdı.

"Ben ölmek üzereyim."

"Nasıl? Nasıl yani?"

Bu sefer başını kaldırıp kendisine şefkatle gülümseyen doktora baktı. Ah nasıl da iyi yürekliydi ve bu işini daha da zorlaştırıyordu.

"Ben kanserim." İrem'in büyüyen gözlerini görünce hastasıyla nasıl ilgili bir doktor olduğuna kanaat getirdi. "Hamile kaldıktan sonra öğrendim hastalığımı, zaten çok kötü bir ortamda bebeğimi kazanmışken tedaviyi seçemeyip hamileliğimi sürdürme kararı aldım."

Müşfik bir şekilde dokundu İrem, kanı çekilmiş ellere.

"Çok üzıldüm."

"Son evresinde olan hastalığım daha da ilerledi. Doktorlar çok

az vaktim kaldığını söylüyor. Hâlâ tek kendim olsam üzülmezdim ama bebeğimi düşünüyorum."

İrem'in gözleri dolup yaşları çıkmak için sabırsızlanırken güçlkle yutkundu.

"O duyguyu tatmadım bilmiyorum; ancak eminim ki kimseye güvenemez insan." Kadına umut vermek istercesine sıktı elleri. "Olumsuz düşünmeyin, inanıyorum ki kendiniz büyüteceksiniz bebeğinizi."

Doktorunun sözleri üzerine kadının dudaklarından küçük bir hıçkırık çıkarken boşta olan elini ağzına götürüp sıkıca kapadı.

"Ailem yok benim. Annem, babam ve hiçbir büyüğüm."

"Eşiniz nerede? Şu an elimi ayağımı bağladınız. Bu kadar üzölmeniz doğru değil, onunla konuşsaydık o anlatsaydı sıkıntınızı."

"Eşim. Eşim, yok ki."

Hıçkırıklarla ağlarken sağanak misali döküldü gözyaşları ardı arkasınca. İrem'in gözleri endişeyle kadının karnı üzerinde gezinirken ne diyeceğini bilemedi. Belki tecavüzdü, belki sperm bankası, belki yasak bir ilişki. Ve aklına daha getiremediği bir sürü olasılık. Densizlik etmek istemese de şimdi karşısındaki kadın hasta olarak kendisinden, yani doktor kimliğinden yardım isterken şu an içinde oluşan merakı olası buldu.

"Peki, hamileliğiniz? Yani bebeğin babası gelseydi."

Kadın kendi kendine gülmeye başladı hemen akabinde hıçkırığa dönüştü. İrem, hastasının bir sinir harbinin ortasında olduğuna kanaat getirirken, oturduğu yerde kıpırdaması ve yüzünü sıkmasından kasılması olduğunu da düşünmeye başladı.

"Sevgilimle gelemedim ki."

"Neden? Bebeği kabul etmiyor mu yoksa?"

Hayır dercesine başını salladı kadın.

"Ediyor. Zamanında istemese de benim istediğimi görünce hiçbir şeyden kaçınmadı. Sıklıkla olmasa da başımızda duracağına söz verse de ben ölünce bakamaz ki bebeğe, yani istese de olmaz."

Ağlamaya başladığında iki elini de yüzüne götürüp hıçkırıklara boğulduğunda sıkıca sarıldı İrem hastasına ve çok geçmeden o da ağlamaya başladı.

"Lütfen ağlama! Ben elimden geldiğince yardım ederim sana."

"Çok iyisiniz lakin sizin de yapamayacağınız şeyler var Doktor hanım." İrem, kolları arasındaki kadının tortop olup ayakları dibine boşalan sıvıyla birlikte geri çekildiğinde hastasının korkulu bakışlarıyla kesişti gözleri. "Su-suyum geldi."

İrem, paniklese de mesleğinin getirisiyle soğukkanlı davranmaya çalışıp odasındaki telefonla bir hemşire çağırdı. Ardından hastanenin Kadın Doğum Uzmanı Elif'i arayarak kanserli hastasının doğumun habercisi olan nişanın geldiğini söyleyerek kapadı. Tekrar hastasının yanına gidip saçlarını severek telkinlerde bulunmaya başlamıştı ki hemşire elinde tekerlekli sandalyeyle girdi odaya. Hasta itina ile oturtulup doğumhaneye götürülürken; peşi sıra yürüdü İrem. Ne gerekilirse yapılmasını söyleyip odasına tekrar döndüğünde kadının kol çantasını görünce alıp şahsi dolabının içerisine koydu. Hayırlısıyla bir doğumdan çıksaydı da o zaman sakin kafayla anlatsaydı her şeyi kızcağız. Masasına geçerken geride bıraktığı dakikalarda manen yorulduğunu hissetti. Ömründen sayılı günleri kalmış olan kanser bir anne ve o ölünce ortada kalacağı iddia edilen bir bebek... Mesleğini yaptığı sürece kim bilir daha nelerine şahit olacaktı gözleri!

* * *

Zeynep, elinde tutmakta olduğu kâğıt bardağı usul usul yudumladığında kendini oyalamak adına içtiği ikinci kahvesiydi. İrem'in

yanında ayrılıp hastanenin kafeteryasında geçerek kafasını dinlerken Engin'le yaptığı tek taraflı konuşmayı hatırladı. Yüz yüze olsa hayatta söyleyemeyeceği şeyleri uyuyor diye dertleşmek adına bir çırpıda dökmüştü yüreğinden. Gözlerini yumup Engin'i düşünerek yüzünü hayal etti. Nasıl da derin uyuyordu... Kalbinin pırpır etmesi üzerine yüzünde bir gülümseme oluştu. Bu heyecan bile ona ait diye güzeldi. Düşüncesinin ahenginde gezinirken; sakın bir şekilde masasına yaklaşan ayak sesiyle kendine gelip hızla açtı gözlerini. Tam karşısındaki sandalyeye endişeli bir çehre ile oturan Metin'i görünce sorarcasına baktı, zihnindeki evham silsilesiyle.

"Nerelerdesin seni arıyorum kaç dakikadır?"

"Beni?"

Yüzündeki sevimli şaşkınlığa hayranlıkla baktı Metin.

"Çok mu garip?"

"Bir şey mi oldu Süheyla Teyzeye?" Aklındaki korkuların bir kısmını dile döküp kısa bir soluğun ardından tekrar devam etti, bu sefer sesi titrercesine. "Yoksa Engin Komiser mi?"

Metin, masanın üzerinde duran Zeynep'in ellerine uzanarak sıktı.

"Sakin ol! Kimseye bir şey olmadı. Süheyla Teyzeyi yalnız görünce buralarda olduğunu söyledi her yere bakıp göremeyince endişelendim haliyle."

Zeynep, derin soluk alıp kendini toparlarken elini Metin'in avuçları arasından çekti. Ardından muzır bir gülümseme yerleştirdi dudaklarına.

"Kötüye bir şey olmaz Metin Komiser. Korkma!"

"Kötü mü? Neren kötüymüş senin? Ben hayatımda böyle sevimli kötü görmedim, bir uzman olarak."

Zeynep, kendisine yapılan iltifatı fark etmemiş davranmaya ça-

lıştı.

"Antikalığımdan bahsediyorsun değil mi? Alacağın olsun övdün mü gömdün mü belli değil."

Metin, yüreğinde taşıdığı hislerle kendisine mani olamayıp küçük bir kahkaha atarken daha fazla cüretkâr davranmamak için diğer yandan dizginledi hayran yüreğini. Şimdi karşısında kendine güvenini yitirmiş bir kadın vardı kolay mı?

"Neyse. Başka zaman devam ederiz şimdi sırası değil. Bu arada ben senin arkadaşınım bu yüzden ikide bir Komiser demene gerek yok. Adımı söylemen kâfi."

"Arkadaşlarını iyi seç Komiser hiç yakışıyor mu senin gibi kanun adamına benim gibisi?"

"Saçmalama Zeynep, sana kim değersiz davranıp bu hale getirdiyse emin ol şimdi karşıma çıksa gebertirim onu. Okumuş kızsın, bugüne bugün geçerli bir mesleğin var. Sen işlenmemiş madensin, işlenmek için ustasını bekleyen..." Yüreği o ustanın kendisi olduğunu haykırırken bir şey diyememekle birlikte karşısında sus pus kesilen Zeynep'e bakamadı biran. Kısa süre içerisinde kendini toparladığında gözleri bal rengi gözleri buldu. "Bir daha kendine hakaret ettiğini duymak istemiyorum."

Hızla kaşları çatıldı Zeynep'in, genç adamın anlamlandıramadığı şekilde.

"Zorun ne senin Komiser? Ne madeni ne madencisinden bahsediyorsun? Açık konuş benimle, derdin neyse bileyim."

"Ben. Ben gayet açık konuştuğumu düşünüyorum Zeynep. Sen değer verdiğim bir arkadaşımın, iyi olmanı isterim. Tüm derdim bu."

Zeynep, bu işin sarpa saracağı korkusuyla Metin'in yaptığı gibi kaçak dövüşmek istedi an itibarı ile. Sırtını sandalyeye yaslarken

tek kaşını ustalıkla kaldırdı.

"Ha iyi o zaman. Ben de yeşillendiğini düşünmüştüm, açıkça diyemiyorsun da yazıyorsun sanmıştım."

Genç adam, hayal kırıklığıyla tüm enerjisi çekilip yüzü düşünce bunu genç kıza belli etmemeye çalıştı ve istem dışı kendini savunurcasına bir şeyler döküldü dudaklarından.

"Yok artık!"

"Bence de yok artık Komiser! Neyse ki kuruntummuş. Ben de iki dakikada ne senaryolar yazdım aklımda. Durduk yere arkadaşımдан olacağım sandım."

Metin, keyifsiz bir şekilde gülümseyip gevelercesine müsaade isteyerek yukarıya çıkacağını söylediğinde yalnız kaldı Zeynep. Kaba davranışına pişman olmuş olsa da bu tür durumlarda erkek gibi davranmayı kurtuluş olarak seçiyordu. Böylelikle daha evvel kaç kişinin önünü kesmişti... Zaten baştan beri şüphelenmişti Metin'den ama konduramamıştı hiç. Şimdi bu kaçak dövüşen halleri üzerine artık emin olmuştu. Gerçi belki yanılıyor da olabilirdi fakat hazır bu şekilde bir ortam olmuşken; şimdiye kadar bir beklentisi olmadıysa da bundan sonra olamamasını sağlamış olmuştu kendince. Engin'i sevip ona ilgi duyarken, şimdi yakın arkadaşıyla bir şeyler yaşayacak değildi ya! Evet, belki Metin onu korur kollar Engin'in karısını sevdiği kadar sevebilirdi de ama onun istediği sadece sevgi değildi Engin'in sevgisiydi istediği.

Metin'in ardından biraz daha oyalanıp yukarı kata çıktığında gelen ziyaretçilerin hepsi gitmiş, Süheyla Hanım kapının önündeki koltukta paniklemiş bir şekilde inceliyordu etrafını. Gözleri keşiştiğinde onu merak ettiğini söylemesiyle sıkıca sarıldı. Birilerinin onun için endişelenmesi hoşuna gidiyor, yaralı tarafına iyi geliyordu. Yan yana oturdukları birkaç dakikanın ardından eve gitmek için

hazırlandılar son kez İrem'in odasına doğru gittiklerinde genç kadının telaşesini görünce şaşırdılar. Öyle ki daha gideceklerini söylemeden merakla atıldılar.

"Ne oldu kızım, nedir bu halin?"

İrem, endişeyle yüzünü buruşturup dolabına bıraktığı kadının çantasını aldı yerinden.

"Sorma anne, az evvel bir hastam geldi kadıncağz kanser ve son evrede."

"Ah annem! Kıyamam ya."

"Bir de hamile, çok zor durumda derdini anlatırken sancılanıp doğuma alındı."

Süheyla Hanım sol avucunun içine diğer elinin tersiyle vururken acısına ortak oldu hiç tanımadığı kadının.

"Vah ki vah... Kurtuldu mu bari doğurdu mu yavrucak?"

İrem, gülümsemeye çalışarak başını sağladı.

"Bir kızı oldu."

"Ah kurban olduğum Mevla'm anacığın bağışlasın inşallah."

"İnşallah anne! Ne yazık ki bilinci gitti doğumda, acilen onkoloji servisine alınması gerekiyor ama bu bölüm hastanemizde yok."

"Ne yapacaksın peki?"

"Onkoloji Doktoru arkadaşım, Kıvanç'ı tanıyorsun fakülte yıllarından." Kadıncağz hatırladığını belli edem bir gülümseme gönderince devam etti. "Az evvel onunla görüştüm. Birazdan oraya nakil edilecek, ilgileneceğini söyledi sağ olsun. Kimi kimsesi de yok kızcağzın; yani en azından bana öyle demişti, şimdi çantasını kurcalayacağımı mecbur, telefon rehberine bakarım. Komşusuna ya da ne bileyim bahsettiği sevgilisine ulaşırım belki."

"Ne sevgilisi? Evli değil mi?"

Süheyla Hanım, şaşkınlıkla kızına bakarken; gülümsedi İrem.

Annesini az tanıyorsa şimdi bin bir soru soracaktı, en iyisi önünü kesmeliydi.

"Bize ne anne!"

Yaşlı kadın, kızının tatlı uyarısına başını sallayıp toparladı kendisini hemen.

"Tabii canım bize ne! Neyse sen ilgilen hastanla, yap üzerine düşeni. Biz gideriz Zeynebim'le."

Zeynep, mutlulukla gülümseyip kadıncağızın yanağını öperek sıkıca sarıldı.

"Zeynep'in ölür sana."

"Ah deli kız konuşma öyle ölümden falan."

İrem, karşısında annesini böyle mutlu görünce az evvelki üzüntü ve çaresizliğine tezat gülümsedi.

"İyi bakalım yolunuz açık olsun."

Vedalaşıp iki kadını da uğurladığında tekrar sorumlu olduğu konuya geri döndü. Kadının kahverengi süet çantasını incelediğinde zevkine uygun buldu. Sonra düşüncesinin zamansızlığına kızıp incelemeye başladı erinerek. Deodorant, vitamin, ıslak mendil, peçete, cüzdan, telefon...

Cüzdanı açıp açmamak arasında kalsa da bulunduğu zaruri durumu hatırlayarak usulca araladı deri kaplamayı. Karşısına çıkan fotoğraf, bir an ifadesiz kalmasına neden olurken; çalan telefona gözü gittiğinde ekranında parlayan aynı görüntü kanını çekti adeta. Arayanın kayıt ismi olan "Yasaklım" midesinde ağırlık bırakıp titreyen ellerine kontrolünü kaybettirdi. Hayır, hayır! Yanlışlık olmalıydı bir yerlerde. Güçlkle parmağını ekranda kaydırırken; bebek misali soluklanıp kulağına telefonu götürdüğünde daha kendisi konuşmadan bir ses işitti, zihnini bulandıran.

"Neredesin Mine? Sabahtan beri arıyorum otelde yoksun te-

lefonlarıma çıkmıyorsun?" İrem, duyduğu sesle afalladığında ne yapacağını kestiremezken; kendinden bağımsız atan kalbine müdahale edemedi. Ne olur yanlış anlamış; gözleri, zihni ve kulakları yorgunluktan ona bir oyun oynuyor olsaydı! "Mine duyuyor musun beni? Konuşsana canımın içi... Endişeleniyorum sana ve bebeğimize bir şey olacak diye."

İrem, nerede olsa tanırdı bu tonlamayı. Kolay mı on yıldır belleğine; desibeli desibeline kazımişti sevdiği adamın sesini. İçine düştüğü durumun idrakına vardığında kulakları tıkanıp gözyaşları hızla boşalırken; saatler önce kadınla yaptığı konuşmalar yerli yerine oturmaya başladı. "Sıklıkla olmasa da başımızda duracağına söz verse de ben ölünce bakamaz ki bebeğe, yani istese de olmaz... Çok iyisiniz lakin sizin de yapamayacağınız şeyler var Doktor Hanım." Yüreğinde hissettiği tarifi mümkün olmayan sızı onu soluksuz bırakırken başının döndüğünü hissettiğinde gözlerini yumup, hırıltılı sesiyle döküldü küçük bir kelime dudaklarından.

"Ali!"

Cümlesinin ardından işittiği koskoca bir sessizlik olurken küçük bir hıçkırık kopuverdi dudaklarından.

"İ-İrem!"

Başkasına 'canımın içi' dediği sestten kendi adını duymak anladıklarını yanlış kavramadığını gösteriyordu. Oydu işte! Ali'ydi. Onun Ali'si... Çok değil daha iki gece önce romantik dakikalar yaşamış kendisinin kocası tarafından nasıl da güzel sevildiğini düşünmüştü... Hadi o bir yana, dün gece hastanede kaldığı için sabah onu görmeye gelmiş birlikte kahve içmiş ayrılırken tutkuyla öpüp "sevgilim kendini çok yorma" demişti. Ali! Onun Ali'si... Ya onca sene yaşadıkları başlı başına bir yanılsamaydı ya da kadını gördüğünden bu yana olanlar tuhaf bir illüzyon. Düşüncelerini bir kenara

istif yaparken, elini dudaklarının üzerine götürüp bütün sıkıntısını içine haps etti. Şimdi yapılması gereken en zor şeyi yerine getirmek için çabaladı kendisini. Önce iç çekip yutkundu ardından sanki eşi onu görüyormuşçasına omzunu dikleştirdi.

“Nur topu gibi bir kızın oldu tebrik ederim Ali.”

Telefonu kapatıp duvara çarparken avazı çıktı kadar bağırmaya başladı. Yüreğindeki yangın, sırtından yediği bıçağın sızısı o kadar canını yakıyordu ki hızını alamadan masasının üzerinde ne varsa odanın duvarına fırlatmaya başladı. Düşünme yetisi iptal olup bir şey idrak edemezken kendini kaybetmiş canhıraş bağırışlar içerisinde eline geçeni savurdu. Gürültüyü duyan kat görevlileri ve hemşireler çok geçmeden içeriye girip sakinleştirmeye çalıştı onu. Bu konuda başarılı olamayıp nihayetinde tükenen psikolojisiyle eli ayağı boşalarak yere yığıldı, hayatının en büyük vurgununu yemiş yitik bir şekilde...

18. BÖLÜM

Dünya bir oyun alanıydı ve herkes kendisi için yazılmış senaryoyu tüm ciddiyetiyle oynuyordu. Rolünü beğenip beğenmeme veya tehlikeli anlarda dublör kullanmak gibi lüksü de yoktu bu oyunda. Nasılsa o şekilde oluyor, içine sinmeyen yerlerde olmadı baştan deyip sil baştan yaşanmıyordu yaşanacak olanlar. Ne mutluluğu seçebiliyordu insan, ne de acıyı.

İrem, yaklaşık bir saattir bilinçsiz bir şekilde yatıyordu çalışmakta olduğu hastanenin yatan hasta katında bulunan bir oda da. Hemen yanı başında perişan olmuş bir şekilde Ali beklemekteydi. Sessizce gözyaşı dökerken kendine ve bu duruma gelmesine sebep olan nefesine lanetler okurken iki kadından hangisine daha çok acıyacağını kestiremedi. Şimdi yanı başında olduğu ilk aşkı, hâlâ sevmekte olduğu naif ve bu yaşananların hiç birini hak etmeyen karısına mı? Yoksa yan oda da yatan hasta olmasına karşılık dokuz ay boyunca karnında çocuğunu taşımış derin bir bağlılık hissettiği aşığına mı? Başını ellerinin arasına alıp çaresiz düşünürken yata-

ğın kıpırtısıyla kaldırdı kafasını. İrem gözlerini araladığında Ali'nin hüznü bakışlarıyla kesişti. Gözleri tekrar dolup hızla akmaya başladığında bir çırpıda uzandı ellerine, adam.

"İrem!"

"Dokunma bana!"

Ellerini hızla çekip hıçkırıkları tekrar yükselirken ne diyeceğini bilemedi Ali.

"Konuşalım İrem."

"Pardon!" iki kolunu yatağa yaslayıp sırtını kaldırırken baktı. "Neyi konuşacağız Ali? Eminim sandığım gibi değildir. Ben yanlış anlamışımdır."

"Biliyorum hatalıyım."

Öfkeyle bir kahkaha attı İrem.

"Kusura bakma ama aldatmak hata değildir Ali! Kimse yanlışlıkla soyunup sevişmez!"

Odada kesif bir sessizlik olurken Ali, işitilebilecek ne kadar hareket varsa hepsini duymak isterken; İrem ne kadar severse sevsin bazı durumların sevgiden daha da üstün olduğunu düşündü. Farkında olmadan kangren olmuş bu ilişkiyi en yakın zamanda kesip hayatının geri kalanını kurtarmalıydı.

"Haklısın. Biliyorum ne anlatsam da kırgınlığını dindiremez, zaten bu durumun izahı olamaz. Ama yaşadıklarımı dinlemeni istiyorum. Çünkü seni seviyorum."

"Kes! Ne sevgisinden bahsediyorsun Ali? Bir sabah başka kadından çocuğun olduğunu öğrenirken bahsettiğin neyin sevgisi?" Yataktan tamamen kalktığında üzerini başını düzeltti el yordamıyla. "Yarın ilk işim boşanma dilekçesinde bulunmak. Benden boşuna af dileme, babam mezardan kalkıp gelse affetmem seni. Bu kadar da büyük konuşuyorum işte."

Odadan çıkacağı sırada adını işitti.

"İrem ne olur dur!"

Adımlarını durdurup gözlerini yumduğunda kirpiklerinin aralarından gözyaşları sızsa da belli etmemeye çalıştı. Ali, yanına yaklaşıp dokunmasıyla hızla kaldırdı elini dur dercesine.

"Dokunma! İğreniyorum senden. Sen, git bebeğinin annesine dokunmaya devam et."

Ardına bakmadan odadan çıktığında, Mine'nin kapısının önünden geçerken; başını dahi kaldırmadan uzaklaştı oradan. Direkt polikliniğine gidip eşyalarını topladığı sırada kapısını açan Jinekolog arkadaşı Elif'le geldi göz göze. Kadının bakışlarından olanları bildiğini anlayınca başını çevirip trençkotunu alarak giydi.

"İrem! Biliyorum kötüsün..." Sesini çıkarmadan hazırlanmasına devam ettiğinde çekinerek sarf edildi sözler. "Hâlâ ilgilenir misin bilmem ama... Mine Hanım şimdi ambulansa Gürsoyların hastanesine nakil ediliyor."

"İyi..." İma ile devam etti. "Bol şanslar kendisine."

"Peki, bebek?"

Gözlerinden akan yaşları hızla sildi elinin tersiyle.

"Söyleyin babası ilgilensin bi' zahmet."

Başka kelam etmeden arkasını dönüp giderken hıçkırıklarla çıktı hastaneden. Bahçede; ambulansa transfer edilen sedyeyi, hemen yanı başındaki üzgün ve çaresiz Ali'yi görünce hızla arkasını dönüp görmemezlikten gelerek ilerledi aracına. Şimdi evine gidemezdi sinirle tartışırken detayları konuşmamışlardı. İşini halledince eve dönerse eğer; ismi lazım değil ile aynı çatıyı paylaşamayacak kadar ondan tiksindiğini hissetti. Varsayımla hareket edemeyecek derecede kötüydü psikolojisi, bu sebeple yapacağı en iyi eylem annesine gitmekti. Gerçi öğrendiği anda üzülecekti kadıncağız fakat

yapabileceği bir şey yoktu. Şu an kendisinin hissettiği kadar kötü olamazdı ya! Düşüncelerinin çaresizliğinde arabasını kullanırken bir delilik yapmamak ve bir yere çarpmamak için dua etti.

Saatler sonra Süheyla Hanım'ın evinin önünde arabasını park ettiğinde kapıdaki polisler selam verip girdi içeriye. Merdivenleri çıkıp zile basınca çok geçmeden açıldı annesi tarafından. Kendisine endişeyle bakan kadın korkmuş görünüyordu.

"İrem!" Elini göğsüne koydu korku dolu bakışlarla. "Engin? Engin'e bir şey mi oldu?"

Genç kadın annesine gülümsemeye çalışıp omzuna dokunduğunda içeri girip çıkardı, ayakkabılarını.

"Yok yok. Korkma! O iyi maşallah."

Oturma odasına geçip çantasını ve trençkotunu koltuğa ilâştirerek kendisini de hemen yanlarına bıraktı, yorgun ve bitap bir şekilde. Süheyla Hanım, ikna olmamış bir şekilde kızına endişeyle bakmaya devam ederken; kızarmış gözlerini fark edince bir fevkalâdelik olduğunu düşündü.

"Kötü gözüküyorsun. Halin hal değil, bir şey yok değil mi?" Sorusuyla eş zamanlı İrem'in gözlerinden ansızın yaşlar dökülmesi, endişesinde haklı olduğunu gösteriyordu. "Neyin var kızım korkutuyorsun beni?"

"Anne!"

"Söyle kızım."

Elini dudağına götürüp kesik iç çekişlerini sürdürdü.

"Ben. Ben çok kötüyüm." İçeriden endişeyle gelen Zeynep ne olduğunu anlayamaz halde bir Süheyla Hanıma bir İrem'e bakmaya başladı. "Yapmak istediğim şey sadece uyumak ve dinlenmek."

"Sen böyle ağlarken ben nasıl rahat bırakayım seni kızım? Ne olduğunu de bari."

Zeynep, Süheyla Hanım'a yaklaşp omzunu hafiften sıkarken üstüne gitmemesi için ima etti bakışlarıyla.

"Lütfen anne! Kendimi dinlemeye ihtiyacım var. Telefonumu da kapatıp yatacağım, toparlandığım ilk anda paylaşırım tamam mı?"

Süheyla Hanım, sıkıntıyla soluyup istemese de çaresiz kabul ettiğinde; İrem annesinin odasına ilerlediği sırada aklına gelenle döndü arkasını.

"Zeynepciğim!"

"Buyurun İrem Hanım."

"Engin'in bu gecesi biraz zor geçebilir. Hemşirelere yanında durmasını söyledim zaten ama bu şekilde içim rahat değil. Senin için bir sıkıntı olmazsa eğer, orada kalabilir misin?"

İrem'in gözlerine derin derin bakan Zeynep, oradaki hüzne elini uzatsa tutacak gibi hissetti. Zekiydi genç kız. Şimdi bu acılı kadının, annesiyle baş başa kalmak isteyişini doğal karşıladı. Başını kabul-lenişle sallarken sözleriyle destekledi.

"Estağfurullah. Merak etmeyin, elbette ki giderim." Gülümse-meye çalıştı. "Götürmem gereken bir şey var mı?"

"Sağ ol, sadece yanında durman yeterli."

Zeynep, destek olmak istercesine elini İrem'in buz kesmiş elle-rine götürdüğünde içini ürperten bu soğğun kanını dondurduğu hissetmesiyle geri çekti. Biri hüznüyle hemhal olmak için odaya kapanırken diğeri hazırlanıp ayrıldı evden. Kapıda nöbet bekleyen polis memurlarına meramını anlattığında görevlerini yerine geti-rerek hastaneye bıraktılar. Sabaha kadar Engin'in başında duracak olmak kanını ısıtıp heyecanlandırıyordu. Yüreği sanki kanat takıp uçacak gibiyken yol boyunca kendi kendini yatıştırmaya çalıştı.

Hastaneye vardığında polisleri yollayıp içeri girdiğinde hızla çık-tı merdivenleri. Engin'in odasına gelince kapıyı tıklayıp girdi usul-

ca. Genç adam yatağında gözleri kapalı yatıyor yanı başında bir hemşire serumunu değiştiriyordu. Sessizce selam verip kendisini İrem'in gönderdiğini ve gece boyunca refakatçilik yapacağını söyledi. Görevini yapan kız onun anlattıklarını makul karşılayıp odadan ayrıldığında, ne yapacağını bilemedi Zeynep. Kot ceketini çıkartıp yatağın hemen yanı başındaki açılabilir tekli koltuğa oturduğunda başını yaslayıp kalp atışlarını arttıran adamı izlemeye başladı.

Yorgun yüzünde gezindi gözleri evvela. Esmer teni hastalıktan bir ton daha koyulaşmıştı sanki. Ne kadar uyuyor olsa da derinlerde bir yerlerde sızı çektiği kırıışmış alnından belli oluyordu. Bakışları itina ile acele etmeden yol aldı seyahatine. Her zaman düzenli biçimde dizilmiş sakallarına, ne kadar net gözüküyor olsa da kavisinden yuvarlak olduğu belli olan çenesine baktı sonra... Yakışıklı bir adamdı. Belki de kendisine öyle geliyordu tam emin olamadı aman neyse neydi, zaten o kalbini sevmişti Engin'in. Ona verdiği bir umudu olmamıştı, ya da samimi bir arkadaşlıkları. Engin'i tanıdıkça karakterine hayran olmuştu. Mertliğine, doğruluğuna ve karısının sadakatine. Belki onunki bile bile lades demektir. Sevdği adamın hâlâ ölen karısına bağlı olmasından etkilenmek baştan o kişiden hiçbir ümidi olmaması demektir. Zeynep'in yaptığı buydu tam olarak. Bir ümidi ve beklentisi olmadan bağlanmak... Uzaktan bakacağını bilerek yaşamak dahi keyifli geldi biden ona. Düşünceleri zihnini yavaşlatırken gözkapakları yavaş yavaş ağırlaşır kapandığında teslim oldu uykuya.

* * *

Vücudunda hissettiği derin sızıyla gözlerini araladığında durdu bir an Engin. Bugün günlerden neydi, ayın kaçındı ve ne kadar uymuştu hesaplayamadı, doğru işlemeyen zihninde. En son hatırladığı annesi, Metin, Hasan Başkomiserle Melda'nın gelmiş olma-

siydi. Bir de hayal meyal hatırladığı garip bir ses. Öyle ki bugün onu ziyaret edenlere fonda eşlik etmişti beraberinde... Kaşlarını çatıp sözleri hatırlamaya çalıştı. Kıskanmak. Sevmek. Neydi neyin nesiydi çıkaramadı. Sıkıntıyla aldığı derin soluk yarasını sızlatırken elini göğsüne götürüp öyle verdi nefesini. Parmaklarını, tenine değen ıslaklıkla kendine yaklaştırdığında loş olan odada her şeye rağmen kan kendini belli ederken; burnuna değen kokusuyla varlığını ilan ediyordu açık açık. Sağ tarafındaki butona basmak için kafasını çevirdiğinde gözüne takılan görüntüyle kaldı öylece.

"Ze-Zeynep!"

Şaşkınlığını atıp dudaklarından fısıltı gibi çıkan sözcüklerin ardından sessizliğini koruyup görüntünün gerçek olup olmadığına karar veremedi. Zeynep, hemen yanındaki koltukta iki büklüm yatıyordu. Başını hafifçe yastığa yaslamış saçları aşağıya doğru salınmıştı. Arkasında kalan yatağının cılız aydınlatmasıyla çok net olmasa da yüz hatlarını çizgi halinde görebiliyordu. Az evvel çıkaramadığı sözler bir anda kulaklarında yankılanınca afalladı. Annesiyle, Metin'le ve diğerleriyle konuşurken eşlik eden o sestiydi... "Kıskanıyorum Naz'ı... Keşke onun kadar sevillebilseydi bu ruhum!"

Bir şeyler olmuştu ama çok net hatırlayamıyordu. Belki de rüya görmüş orada duymuştu bu sözleri? Ama bir de el hissetmişti saçlarının arasında. Üstelik yumuşacıktı dokunuşu, incitmekten korkar gibi. Yüzünü görmemişse de biliyordu onun sesi. Yoksa ona mı öyle geliyordu? Sıkıntıyla soluklanırken tekrar canı yandığında bir ahlama çıktı ağzından. Zeynep, korkuyla gözlerini araladığında Engin'i iki büklüm görünce hızla doğruldu koltuktan.

"Engin!" Genç adam bakışlarını adını zikreden sese çevirdiğinde karanlıkta dahi parlayan ama rengini hâlâ tam kestiremediği iri gözleriyle bakmaktaydı kendisine, Zeynep. "Ağrın mı var?"

Şaşkınlığına her dakika şaşkınlık eklendiği sırada sadece başını sallamakla yetindi. Zeynep, hızla odanın başına ilerleyip ışığı açtığı anda aynı süratle geri geldi. Hemşireyi çağırıp çağırmamasını söyleyecekken üzerindeki bandajın kanlandığını görünce panikledi.

"Yaran kanıyor, hemşireyi çağırayım."

Engin'in cevap vermesini beklemeden seri bir şekilde dışarı çıktığında ardından bir şey düşünmeden baktı Engin. Hâlâ sersemliği üzerindeyken neyin hayal neyin gerçek olduğunu kestiremiyordu. Zeynep çok geçmeden yanında nöbetçi hemşireyle içeriye girdiğinde; kızcağız bandaja bulaşan kanın yoğunluğuna baktı evvela.

"Olabilecek bir şey endişelenmeyin şimdi bandajınızı değiştiririm."

Engin, başını sessizce salladığında hemşire elindeki tepsiyi konsolun üzerine bırakıp Zeynep'e seslendi.

"Hastanın yatağına eğim verip doğrultmama yardım ederseniz iyi olur."

Genç kız, denileni başı ile onaylayıp Engin'in yanına geldiğinde ona doğru eğildi ve hemen yatağın kenarındaki düğmelere basarak eğim verdi. Yastıkları sırtına yerleştirirken dokunmak zorunda olmak heyecanlandırıp bir parça utandırdı. Öyle ki geri çekildiğinde kafasını kaldırıp bakmadı hiç. Hemşire sessizce pansumanını yaparken pencereye doğru yürüyüp dışarıyı seyretti o da. Kaç dakika geçtiğini bilmez öylece bekledi taa ki kızın sesini işitene kadar.

"Benim işim bitti. Yatağı indirip rahat bir pozisyon verebilirsiniz."

Bir şey denmesine müsaade etmeden odadan ayrılınca; Zeynep, usulca yaklaştı Engin'e. Az evvelki gibi yaralı olmayan omzundan tutup kendisine çekti hafifçe ardından yastığı alıp tekrar yatırdığında göz göze geldiler. Genç kızın kalp atışları hızlanırken bunu

karşısındaki adamın anlamamasını diledi. Gözlerini kaçırıp yatak-taki eğimi düzelttikten sonra çarşafı tekrar karnına kadar çekti.

"Işığı söndürmemi ister misin?"

"Hayır, açık kalsın! Uyudukça uyuyorum yoksa."

Gülümseyerek koltuğuna geçtiğinde gözleriyle takip etti Engin. Hâlâ anlam veremiyordu, gerçekten Zeynep kendisine bir şeyler itiraf mı etmişti yoksa bir rüya mı görmüştü? Rüyaysa eğer ne saçmaydı ne alakaydı Zeynep! Ama gerçek olsa o da fenaydı. Genç kızın yüzünü ve hareketlerini incelediğinde bir gariplik sezmediyse de üstü kapalı yoklamak istedi, her ihtimale karşı.

"Televizyonu açmamı ister misin?"

"Sen ne zaman geldin Zeynep?"

Genç kız işittiği soruya anlam veremedi.

"Buraya geldiğimde saat yedi buçuktu."

Engin, elinde olmadan kaşları hayretle havalandı.

"Daha evvel gelmedin yani buraya!"

"Hayır."

Panikle ağzından itiraz çıkarken Engin'in mimiklerindeki değişime anlam veremedi.

"Neden sordun?"

"Sordum."

Yineledi سوالini, Zeynep.

"Televizyonu açmamı ister misin?"

"İrem nerede, sen neden buradasın?"

"Çok kibarsın Komiser. Belki hatırlatmam da fayda olacak sen şu an hastasın ve silahla yaralandın. Muhtemelen ağrında var sırf bu yüzden sessiz sakın ve uysal olman gerekiyor. Böyle bu şekilde asabiyete bağlamış sorguya suale çekmen değil."

Yok. Kesin rüyaydı hangi kız birkaç saat evvel ilanı aşk ettiği

adama böyle çemkirir atar yapardı?

"Açma!"

"Ne?"

"Açma televizyonu istemiyorum." Zeynep, sıkıntıyla koltuğuna yerleşti tekrar. Keşke yanına kitap alsaydı da bir şeyler okuyup vakit geçirseydi. "Tamam, sorumu değiştiriyorum. İrem beni yalnız bırakmazdı bir sorun mu var?"

"Bugün kötü bir gün geçirmiş, yatacaktı. Benden buraya gelmemi rica etti."

"Sen nasıl geldin?"

"Polis Avni getirdi."

"Burada mı şimdi?"

"Hayır gitti." Anlamlandıramadığı fakat şu an net bir şekilde belli olan gerginliği dağıtmak için ilk aklına geleni söyledi, Zeynep. "Benim yüzümden insanları işinden ediyormuşum gibi geliyor ve rahatsız oluyorum." Engin, neden bahsedildiğini kestiremeyip boş boş bakarken devam etti genç kız. "Demem o ki; madem Yunus ortalarda yok, neden yanımızda vakit harcıyor polisler?"

"Zaten yaptıkları işlerinin bir parçası, yani insanların can güvenliğini korumak."

Terslercesine verdiği cevaptaki imayı duymazlıktan gelmek istedi Zeynep. Şimdi hasta olmasa kalmazdı lafın altında ama şimdi yapacağı en iyi şey susmaktı. Kolundaki saate baktı henüz dokuzdu ve bu şekilde hayatta vakit geçmezdi. Yerinden kalkıp tam dışarı çıkacaktı ki seslendi ardından Engin.

"Nereye gidiyorsun?"

"Kahve ve dergi alacağım aşağıdan."

"Paran var mı?"

Gülümsedi Zeynep. Bugüne bugün ne ağabeyleri ne babası

sormamıştı bu soruyu. Annesi aracılığıyla dile getirirdi ihtiyaçlarını. O zamanlar bozalsa da şimdi biliyordu ki; ince düşünceden yoksun olduklarındandı bu durum. Akıllarının ayrıntıya kesmeyişişindendi. Araya özlem girince farkındaydı şimdi; kesinlikle bir art niyet değildi söz konusu. Kaldı ki gaddarlık olsun!

"Var. Teşekkür ederim zaten harcadığım bir yer yok."

Sessiz kalan Engin gülümsemeye çalıştı. Rahat davranmalıydı! Bir şey yoktu işte ortada, belli ki zihni oyun oynamıştı kendisine ama böyle düşündükçe daha fazla huzursuzlanıyordu. Eğer işittikleri rüyaysa niye durup dururken görmüştü böyle bir şey? Öyle ya; insan bilinçaltında olan şeyleri görür rüyasında derdi, İrem. Ah neyse neydi saçmalıyordu. Kesin nekahet döneminde olası bir durumdu, belki de narkozun etkisiyleydi. Düşünceleriyle kendi kendine boğuşurken Zeynep birkaç dakika sonra tekrar döndü odaya. Koltuğuna geçip kurulduğunda hem kahvesini yudumladı hem dergisini okudu keyifle. Onun kendi halindeki tavrına kızacak duruma geldiğinde televizyonu açmasını söyledi. Kumanda ile kanal değiştirecekti ki vaz geçti sağ eliyle yapsa da canı yanabilirdi, hem şimdi Zeynep kendisine bakmak için burada değil miydi? İlgilensindi.

"Kanalı değiştirir misin?"

Zeynep, başını kaldırıp Engin'e sonra avucundaki kumandaya baktı.

"Neden sen değiştirmiyorsun?"

"Ne bu şimdi? Bir çeşit kapris mi?"

Yüzünü buruşturdu, Zeynep.

"Hayır, tabii ki! Diğer kolun sağlam ya ondan demiştim."

"Nasıl refakatçisin sen?"

Engin'in paylarcasına söylediği sözlere; bir şey demeden yerin-

den kalkıp avuçları arasından aldı cihazı ve Engin pes edene kadar ses etmeden o istediği sürece sürekli kanal değiştirdi. Biliyordu öğrenmişti az çok, doğru düzgün televizyona bakan birisi değildi. Annesine geldiği zaman bir iki bakar hiçbir şeyi sonuna kadar izlemezdi. Şimdi yapmakta olduğu şey onu yıldırmaktı. Yıldırıp ertesi gece gelmemesini sağlamak... Saatlerce yaptıkları soğuk savaşın ardından Engin, ağrısının başladığını söyleyince hemşireyi çağırdı Zeynep. Gerekilen yapıp inatçı adam uykuya daldığında kendisi de koltuğu açıp dolaptan pike alarak uzandı oracığa.

19. BÖLÜM

Zeynep, Engin'e göz kulak olmak adına uyuyamadı doğru düzgün. Sık sık onu kontrol edip ağrısı veya kanaması olup olmadığına baktı. Hemşirenin her serum değiştirmişini duyarken hiçbir şeyden etkilenmeden uyudu genç adam. Yeni günün ışıklarında gözlerini araladığında başını çevirip yanındaki kanepeye baktı. Zeynep'i görmediği anda panikle yerinde kıpırdanmaya başlamıştı ki yarası varlığını hissettirdi tarifsiz bir şekilde; derin bir nefes alıp acısına rağmen seslendi.

"Zeynep!"

"Zeynep."

Bir ses duyamayınca elini yardım butonuna uzattı ve üst üste basmaya başlamıştı ki çok geçmeden hemşire endişeyle girdi içeriye.

"Engin Bey!" Korkuyla yaklaştı yanına. "Ağrınız mı var?"

"Zeynep nerede?"

"Refakatçiniz mi?"

"Evet! Nerede o?"

"Bilmiyorum buralardaydı, belki kantine inmiştir."

Engin, kızı başıyla onaylasa da merakı geçmedi. Yavaş yavaş her şeyi yola koymaya çalışırken şimdi başına bir şey gelmesi özellikle kendisi bu durumdayken hiç iyi olmazdı. Mümtazın adamları hâlâ Zeynep'in peşinde olabilirdi. Parayı alamadıkları için onu kaçırmak isteyebilirdi. Veya ağabeyi Yunus, izini kaybettirip bulmuştu belki de. Düşünceleri onu nerdeyse ayağa kaldırıp tüm hastaneyi dolaştıracakken açıldı kapı. İçeri giren Zeynep'i görünce yüzü huzurla gevşeyip belli belirsiz gülümsedi ama belli etmedi hiç. Göstermemeliydi asla! Ah, inatçı kız, nasıl da korkutmuştu onu.

"Neredesin sen?"

Hiç beklemediği anda karşılaştığı bu çıkışmaya hızla karşılık verdi Zeynep.

"Sen de beni iyice emir erin belledin he, ne oldu ne var. Ne bağıryorsun sabah sabah?"

"Ben sana burada emanetsem, sen de bana emanetsin. Peşindeki belayı unutuyorsun herhalde."

"Kahvaltı için inmiştım. Sorununu kızmadan da anlatabilirsin Komiser."

Engin, tedirginliğin bedenine kattığı huzursuzlukla kaşları sinirlendiğini belli eden kıvrımlar alırken; keskin bakışlar göndermeye devam etti.

"Yemek vermiyorlar mı neden indin?"

"Ağrı kesici alacaktım o yüzden acele ettim."

Birkaç saniye inceledi Zeynep'in yüzünü.

"Neyin var hayırdır?"

"Başım ağrıyor biraz."

"Ağrır mı normalde?" Belki de kendine çok üzölmüş o yüzden ağrılar girmişti başına. Sahi kulağında yankılanan ve saçlarında dolanan o el, belki de gerçektir. Aklına gelen bir soruyla dünden beri zihnini kurcalayan konuya cevap bulma arzusuyla doldu. "Bir şeye mi üzöldün yoksa?"

"Neye üzöleceğim canım! Tamamen uykusuzluktan."

İçinden heceledi birde sözleri. Tamamen uykusuzluk! Evet, artık emindi işittikleri rüyaydı ve kesinlikle gerçek değildi. Peki, ne diye bilinçaltı ona böyle bir şey göstermişti? Öyle bir ruh halindeydi ki işittikleri gerçek olsa sevinecekti böyle saçma rüya görmediğine dair. Bu ruhaniyet onu hırçınlaştırırken sinirle devam etti.

"Sen de katlanma bana bir gece daha, git eve uyu."

Zeynep, Engin'in konuşma aralarında sürekli değışen ruh haline anlam veremeyip soluklanırken bu inatçı adamla hasta haliyle didişmek canını sıktı. İstese gayet güzel uzatırdı ama şimdi yapmayacaktı.

"İrem Hanım'ı arayayım döneceğimi söyleyeyim o zaman."

"Bak sen! Demek git dememi bekliyormuşsun. Git, git vakit kaybetme, o zaman."

"Sorunun ne Komiser? Yoksa gitmemi istemiyor musun?"

"Kim! Ben mi? Ne alakası var ne halin varsa gör be. Ne zor kızsın, sana kimsenin katlamaması ve yaşadığın her şey çok normal. Daha beter b*ka batmayıp kepaze olmamana şaşırıyorum seni tanıdıkça."

Zeynep, hiç beklemediği anda duyduğu sözlerle canı yanarken vakit kaybetmeden aynı şekilde yaralamak istedi.

"Zavallı karın vurulmasaydı bile, bu huysuzluğunla yerdin ömrünü." Engin, yüreğini burkan sözlerle kendi sınırlarının aşıldığı-

nı hissetti evvela dişlerini sıkıp sinirini atmaya çalıştı sonra. Ama aynı dakikada Zeynep'in sınırlarını aştığını hatırlattı kendisine. İlk kez onun gibi bir kadınla karşılaşılıyordu, resmen kendi huyları kadın haliyle can bulmuş şekildeydi. Genç kızın dirayetinden dolayı saygısı çoktu, yaşadıklarına üzülüp, elinden geldiğince yardım ediyorsa da yaptığı hatalardan dolayı kızılıyordu ona. Özellikle hiç düşünmeden ailesine rest çekip tanımadığı bir adamın ardından gözü kapalı gitmesine... Ama yine de yargılamamıştı kendi içerisinde onu. Bu yüzden şimdi sarf ettiği sözleri, her şeye rağmen hak etmediğini düşündü. Arada oluşan sessizlik ikisini de gererken bulunduğu konumun ezikliğiyle alttan aldı Zeynep. "Neyse gitsem iyi olacak. Telefonunu kullanabilir miyim, İrem Hanım'a çıktığımı haber vereyim."

"Konsolun çekmecesinde." Zeynep, çekmeceye uzanırken devam etti Engin. "Avni'ye söylesinler gelsin alsın seni."

"Kimseyi işinden etmeyeyim."

"Anlamıyorsun galiba o zaten işini yapıyor."

Ses etmedi Zeynep, çekmeceyi açıp telefona uzanırken hemen yanında ikiye bölünmüş Engin'in alyansını gördüğünde şaşkınca bakarken, onun buz kesmiş haline istinaden merakla sordu genç adam.

"Ne oldu?"

"Şey." Çekmeceyi işaret etti. "Alyansın!"

Sıkıntıyla kıpırdadı, Engin.

"Zaten ne zamandır parmağımı sıkıyordu, omzumdan vurulunca kan basıncıyla parmaklarım şişmiş, bu yüzden mecbur kesmişler."

Zeynep, sadece başını sallayıp aldı telefonu eline ve ardından

güç düğmesine basarak açtı. İrem'in kayıt şeklini sorduktan sonra rehberden bulup aradı. Dördüncü çalışmada açılan telefonda genç kadının dünkü ses tonunu andıran ağlamaklı bir ses işitti. Sorun neyse devam ediyordu. Sıkıntıyla girdi söze. Gelip gelmeyeceğini sordu. Karşılığında küçük bir iç çekiş işitti. Sonrasında gelebileceğini ve bundan sonra Metin'in kalacağını söylediğinde onayladı Zeynep. Ardından onu buradan alabilmesi için Engin'in Avni'yi göndermesini rica etti çekinerek. Bir iki kelam daha ederken Engin tarafından incelendiğini fark etmedi. İrem'in konuşmayı noktalaması üzerine görüşmek dilekleri ile sonlandırdı konuşmasını. Telefonu çekmeceye eski yerine bırakırken; iyi yürekli kadıncağıza üzüldü bir kez daha. Ailesi, güzel bir mesleği ve parası vardı ama neydi onu bu kadar kahreden? Bilemedi. Herkesin sınavı çeşit çeşit desen desendi. Kendi yaşadığı ortama ve karakterine göre çiziliyordu kaderi...

* * *

İrem, konuşmasını bitirip telefonu kanepeye bıraktığında annesi Süheyla Hanım hüznle bakıyordu ona. Dün gece bir nebze de olsa kendini toparladığında anlatıvermişti annesine her şeyi. Samimi arkadaşla dahi paylaşılacak bir konu gibi göremedi derdini ve en önemlisi yediremedi kendisine.

Kızının anlattıklarıyla ayılıp bayılan yaşlı kadın ise kendine gelemedi tüm gece. Severdi damadını. Dünürleri; Ali ve İrem nişanlıyken bir trafik kazası geçirip vefat etmişlerdi. Genç adamın daha yolun başında kimsesiz kalışından dolayı haddinden fazla benimsemiş, bu yüzden ayırmamıştı hiçbir vakit Engin'inden. Ve belki de bu sebeple yaşananları bir şeyi rüyasında görse dahi inanmazdı. Şimdi böylesi bir durumla burun buruna olmak çok can yakıcıydı

fakat yine de kızına 'tabii ki boşanacaksın' diyemiyordu. Her şey bir yana o eski kadınlardandı öyle hemen bir çırpıda kesip atarak yuvayı dağıtmak olur muydu hiç? Ah, onun rahmetli erkek kardeşi de ne cevizler kırmıştı ve her şeye rağmen gelinleri hep affetmişti. Düşüncelerini bir kenara bırakıp seslendi kızına.

"Zeynep, ne diyor?"

"Gelip gelmeyeceğini soruyordu çağırdım ben de. Gidip Metin ilgilenir artık, ben bir süre hastaneye gitmeyeceğim. Az evvel konuştum Başhekimle."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bugün bir avukat bakarım kendime, hemen dilekçe veririm. Üniversiteden arkadaşım Mehmet'in Ağva'da çok hoş bir pansiyonu vardı. Oraya gidip duruşmaya kadar kafamı dinlemek istiyorum. Ali buraya gelirse şayet söylemezsin nerede olduğumu."

"Sen bi..."

Süheyla Hanım sözlerini tamamlayamadan zil çalındığında görev misali yöneldi kapıya. Kim olduğunu sormadan açtığında karşısında Ali'yi görünce bocaladı kadıncağzı. Kendini toparladığında kaşları çatılırken; atik davrandı adam.

"Anneciğim girebilir miyim? İrem'le acilen konuşmam gerekiyor."

Bir şey söylemeden kapının önünden çekildiğinde hızla girdi içeriye Ali. Büyük adımlarla oturma odasına vardığında İrem'le geldiler göz göze. Kızarıp şişen gözleri ne kadar ağladığını gösterirken bir kez daha lanet okudu karaktersizliğine.

"Neden geldin?"

"Beni dinlemen gerekiyor İrem."

"Neyi dinleyeceğim ya, söylesene neyi? Aşığınla yaşadığın

ateşli anları mı?"

"Yapma İrem! Kendimi savunmak değil niyetim ben hatamın farkındayım ama olanları lütfen bir dinle!"

İrem, yaşananları deli gibi merak ederken gururlu yanı bilmek öğrenmek istemiyor, kendisini haddinden fazla aşağılayacağını düşünüyordu bu durumun. Bir şey söylemeden gözlerini eskimiş halının desenlerine daldırdığında Ali tam karşısındaki koltuğa oturdu. Uzun uzun soluklanırken kendini hazır hissettiğinde girdi konuya.

"Bundan iki yıl evveldi." İrem hızla başını kaldırdığında gözlerinin içine bakıp devam etti, adam. "Seninle üçüncü tüp bebek tedavisi sonrasında biraz gerildiğimiz ve kendimi işime adadığım zamanlardı. Hastaneye yatırılan on sekiz yaşında alkol bağımlısı bir hastam vardı. Murat... Çok kötü durumdaydı böyle per perişan." Ali, seri bir şekilde anlatmaya başladığında; işittiği her kelime İrem'i gerçeğe sürüklediğinden olsa gerek; kalp atışları fasıla vermeden hızlanıyordu. "Hayatta ablasından başka kimsesi yoktu. Yaklaşık on altı yaşındayken annesi kan kanserinden ölünce babası bu acıya dayanamayıp intihar etmiş ve bir başlarına kalmış ablasıyla. Girdiği ortamlar ve arkadaş çevresi bocalamasına sebep olmuş bir süre. Sonrasında alkole başlamış yanında tek tük aldığı haplarda oluyormuş. Hastaneye geldiğinde bir krizin içerisindeydi. Çok uğraştım onunla. Bünyesinin bu dirence karşı koyamayıp onu kaybedeceğimizi çoğu kez düşündüğüm oldu. Altı ay yatarak tedavi ettik, maddi durumları yoktu ablası öğretmendi evin kirası vesaire çok zor geçiniyorlardı. Durumlarını bildiğimiz için hastane olarak esnek davrandık. Yavaş yavaş iyileşiyordu hatta taburcu etmek için gün bile biçmiştik ona. Ama kurtuldu derken garip bir şekilde sabah ölü

bulduk yatağında. Otopsiler yapılsa da aksi bir şey çıkmadı, sadece ciğerleri kaldıramamış artık tedaviyi." Derin bir soluk aldı, bundan sonrasını daha da zorlanarak anlatacağını düşündü, Ali. "Bunu ablasına söylemek zor oldu. Bu sefer onun için endişelendik bir şey olacak diye. Kimsesi olmayınca hastamın ablasına yardım etmenin doğal olacağını düşündüm."

İrem, anlatılanları anımsar gibi oldu. Yıllar önce ölen hastasının kardeşinin zor günler geçirdiğini söylemişti. Ama hiç şüphelenmemişti çünkü yine başarısız sonlanan yorucu bir tedavi sürecini geride bıraktıklarından kendi derdindeydi, gözlerini yumup gözünün körlüğüne içten içe söylendi. Lanet olsun kör kütük âşık olan içindeki romantik kadına.

"Niye dolandırıyorsun?"

Duymazlıktan gelen Ali devam etti sözlerine.

"Bazı geceler kardeşinin hayaletini görüp uyanıyor evin içinde dolanan gölgeler olduğunu söylüyordu. Bu anlamda destek olmak istedim sürekli, gencecik yirmi beş yaşında bir kızcağızdı ama inan ki hiç kötü bir niyet barındırmadım içimde. Ama onca ay yanında olup onu desteklerken farkına varmadan zamanla aramızda bir elektrik oluşmaya başladı. Bunu kendimde olduğu kadar onun tarafında da hissettiğim anda çektim kendimi. Sonrasında öyle şeyler oldu ki hep bir şekilde kesişti yollarımız. Bir gün evine hırsız girmişti kimsesi olmayınca beni aradı. O zaman sen yoktun, annenle dayının vefatı için memlekete gitmiştiniz."

"Sen de yanına gittin öyle mi?"

Ali, başını yere eğip hafifçe salladığında İrem'in küçük hıçkırıklarını duydu.

"Çok korkmuş eli ayağı titriyordu. Kapı zorlanmış oturma oda-

sındaki pencerenin camı kırılmıştı, onu o halde yalnız bırakamazdım ve haliyle yanında kaldım. Zaten ne olduysa o gece oldu karşı koyamadık duygularımıza... Sabahı çok pişmandım, kaçır gibi oradan ayrıldığım için hissetmiş nedametimi hemen. İşimi kolaylaştırmak adına attığı mesaj oldukça işime geldi." Gözlerini boşluğa daldırıp aklında kalan sözleri yarım yamalak hecelelemeye başladı. "Bana karşı hiçbir şeyde mecbur değilsin, kendini suçlu hissetme sakın! Mutlu bir evliliğin var biliyorum. Ben unuttum, sen de hiç yaşanmadı say."

"Mutlu evlilik, kulağa hoş geliyor."

İrem'in dalga geçercesine söylediği sözlerine itiraz etti, Ali.

"Yalan mı? Mutluyduk biz. O dönem değilse de genel olarak mutluyduk inkâr edemezsin."

"Ben neyin yalan neyin gerçek olduğunu bilmiyorum şu an."

Sıkıntıyla sırtını mindere yasladı Ali, sanki derdini paylaşırcasına.

"Sonra ben o gün seni aradım ve hemen dönmeni istedim çünkü kendimi boşlukta hissediyordum biliyordum sen yanımda olmadıkça daha fazla kayacaktım ona. Ama haklı olarak miras olayları yüzünden sen Sivas'tan dönemeyeceğin gibi gecikeceğini söyledin. Kuvvetli bir tartışma yaşadık seninle. Hem pişmanlık hem hüznün o gece çok içtim ve bir baktım ayaklarım yine oraya götürmüş beni. Ertesi günü, sonraki gün derken sen dönene kadar üç hafta boyunca onunlaydım."

"Ali kes!"

"Dinle beni!"

"Nesini dinleyeyim, yeteri kadar küçülme gözümde."

Umursamadan devam etti Ali.

"Sen dönünce pişmanlığım doruklardaydı."

İrem, sis perdesi eşliğinde hatırladıklarıyla yumdu gözlerini, kirpiklerinin arasından yaşların düşmesine izin vererek.

"Bana o zaman aldığın pırlanta yüzük bunu örtülemek için miydi?"

"Bir şey örtülemek değildi pişmanlık telafisiydi belki. Senin konunu özlediğimi ve ilk yıllarımızın nasıl da eşsiz olduğunu hatırladığımda yine aynılarını yaşayacağımızı düşündüm ve aramadım bir daha onu. Tam olarak iki ay görmedik birbirimizi. Hele ki sen beni şefkatinle ve bağlılığıyla dövdükçe her gün biraz daha pişman oluyordum. Sonra bir gün ev sahibi aradı. Fenalaşıp hastaneye kaldırmışlar kimsesi olmayınca bana haber vermişler... Yanına gittim. Doktoru on haftalık hamile olduğunu ve bunun yanı sıra kan kanseri olduğunu söylerken; kendimden nefret ettim o an. Benden hamile olduğunu onca zaman saklamışken hastalığını da bildirmemişti. Kanser ileri safhasında olduğunu söylediler. Mine hamile kaldığında öğrenmiş kan kanseri olduğunu. Yani annesinin hastalığı... Doktorlar hastalıklı hücrenin hızla ilerlediğini ve bebeği alıp bir tedavi yöntemi belirlemeleri gerektiğini söylediği halde o inatla doğurmak istediğini belirtmiş. Jinekoloğu uzun uzun her şeyi anlattığında defalarca tiksindim kendimden. Mine'yi alıp hastaneden ayrılınca güvenilir bir otele yerleştirdim onu, düzenli bakılıp beslenmeye ihtiyacı vardı ve çocuğumun annesiydi."

"Çocuğunun annesi!"

İrem'in ağlayarak söylediği, imalı sözleri canını yakarken hızla açıklama gereği duydu.

"Ben evliliğimiz süresince çocuk için diretmedim İrem, sen de biliyorsun bunu. İsteyen ve olmuyor diye ikimizi de zaman zaman

mutsuz eden sendin. Özellikle son tedavinin ardından."

"Kendimi eksik hissettiğimden olabilir mi acaba? Senin değil benim çocuğum olmuyordu Ali Bey."

"Evliysek bir hayatı paylaşıyorsak ikimizin çocuğu olmuyordu, bunu her zaman söyledim sana."

"Yine evliyiz ama farkındaysan şu an başka bir kadından çocuğun var. Yıllarca savunduğun durumla, bana dünden bu yana yaşattıkların nasıl bir ironidir sorabilir miyim?"

"Haklısın." Ali, başını suçlulukla eğip bundan sonra anlatacaklarından daha fazla zorlanacağını hissetti; zira bir bebeğin varlığından bahsetmek güzel karısını ziyadesiyle hırpalayacaktı. "Mine'yi hamile görmek sonrasında birkaç kez bebeğin kalp atışını dinlemek farklı hissettirdi kendimi bana. Bundan sonra o vazgeçse de ben geçmeyeceğimi düşündüm. Bu nasıl oluyor bilmiyorum ama inan ki seni çok seviyorum ama ona da değer veriyorum. Tüm bu olanlar için çok pişmanım hepsi tamamen dirayetsiz olmamdan. Onun bana kapılabileceğini düşünüp benim önlem almam lazımdı lakin zayıf bir ânımda daha da karmaşık oldu her şey. Ona söyledim hep, bir şekilde soyadımı vereceksem de bunu seninle paylaşmadığım gibi seni asla terk edemeyeceğimi de getirdim dile. Kabul etti, zaten beklentisi yoktu. Dün biraz konuştuk kendine gelir gibi oldu. Yanına gelişini bir mantığa bağlamıyor sadece ölünce bebeğin bakılacak olması umuduyla gözünü kararttığını söyledi."

Ağlamayla karışık kahkaha attı evvela İrem. Sonra başını hafifçe kaldırdı yukarı.

"Belki salak olabilirim ama saf katılmamış olanından değilim çok şükür. Yediğin haltı kendin temizle ve benden uzak dur Ali. Koca bir hayalin içinde olduğum için kendimi sadece aldatılmış

olarak hissetmiyor aynı zamanda işe yaramamış gibi görüyorum. Başkasına tercih edilmiş."

"Asla! Sana söylediklerim dokunuşlarım yalan değildi İrem. Sen benim ilk aşkımsın karımsın o sadece zayıf bir anımın getirisi ama ne var ki çocuk olunca ona da pıçavra gibi davranamazdım ve yapamam da."

"Bundan sonrası beni ilgilendirmiyor. Bugün avukat aracılığıyla boşanma davası açacağım senin de uzatmamamı diliyorum bitsin tek celsede. Ben zaten bir süre burada olmayacağım kafamı dinlemek istiyorum. Sonrasında hastanemi değiştirim muhtemelen."

"Son sözün bu mu?"

İrem, omuzlarını dikleştirirken çenesini hafifçe kaldırdı.

"Evet bu. Lütfen git şimdi ve rahat bırak beni."

Ali, karısıyla birlikte olduğu zaman sürecinde çok iyi tanımişti onu. Şefkatli ve sürekli verici bir yanı olsa da; gururu söz konusu olunca aklına koyduğunu yapardı. Şimdi biliyordu ki; gözünü kırpmadan ayrılacaktı kendisinden. İçi el vermeyip yüreği dağlanırken; başını usulca salladı mecburi bir kabullenişle. Oturduğu koltuktan kalkıp dışarı çıkarken uğurlanmadı bile. Evde bir başlarına kalan anne kız ayrı odalarda gözyaşı döküyorlardı. Biri kaderine ağlar-ken; diğeri kızının bahtına...

* * *

Zeynep, birkaç aydır aşinası olduğu mahalleye polis aracıyla girdiğinde yüzünde tebessüm oluştu. Sevmeye başlamıştı burayı. Herkes kendi halinde olup, sıcak dostlukların yaşandığı bir sokak-tı. Arabadan inip polisler iyi görevler dileyerek girdi apartmana. Merdivenleri çıkıp Süheyla Hanım'ın katına geldiğinde çantasından aldığı anahtarlarıyla kapıyı açarak seslendi hemen.

"Ben geldim." Oturma odasına girdiğinde yaşlı kadını gözü yaşlı görünce şaşırdı. Kaşlarını çatıp hızla oturdu yanına. "Süheyla Teyze ne oldu?"

Kadın tülbendinin ucuyla kuruladı yaşlarını.

"Ah, be Zeynebim ne sen sor ne ben söyleyeyim."

"Sormam o zaman, sen bilirsin."

Zeynep, olan olaylar her neyse aile muhabbetine çok dâhil olmak istemedi. Ceketini çıkarıp etrafına bakınarak gözleriyle aradı, İrem'i.

"İrem Hanım yok mu?"

"O bir süreliğine tatile gidecek biraz zor zamanlar geçiriyor. Şimdilik çok ortalığa dökülsün istemiyor sonra dönünce kendi anlatır."

Tek omzunu kırdı gülümseyerek.

"Siz nasıl isterseniz, hem ben haddimi bilirim Süheyla Teyze açıklama yapmana gerek yok. Yapmamı istediğin bir şey var mı sen onu söyle."

Süheyla Hanım, uzanarak şefkatle sıktı Zeynep'in yanaklarını.

"Dinlen sen, yorulmuşsundur şimdi." Sesini çıkarmadığında devam etti. "Hastayken çok huysuz olur benim oğlum."

"Vallahi Süheyla Sultan darılma ama ben Komiseri huysuz görmediğim zaman olmadı ki, hastalığı farklı olsun."

Kadıncağzı gülümseyerek dokundu ellerine.

"Dinlen sen hadi."

İkiletmeden yerinden kalkıp odasına geçti Zeynep. Üzerini değiştirip rahat bir şeyler giyerek yatağına uzandığında ne kadar yorulduğunu hissetti bir kez daha. Son iki gündür yaşadığı üzüntü ve sevdiği adamı kaybetme korkusu ardından her dakikasında sürekli

yakın olmak zorunda oluşu daha fazla zorlamıştı onu. Duygularını saklamak konusunda kimse eline su dökemezdi. Zamanında yeri geldiğinde Orhan'a da öyle yapmış hislerini yalın bir şekilde bildirmemişti yüzüne. Şimdi sevilmediğini hatta sevilme ihtimalinin olmadığı bir durumda daha da ketum olmak zorundaydı ona göre...

20. BÖLÜM

İki Hafta Sonra

Hayat bir tren garı, giden vagonlarda herkesin kendi içinde yol aldığı yaşamıydı. Bu istasyonda sefer kaçırma gibi bir olasılık da yoktu ayrıca. Her lokomotifin ayrı amacı vardı, birine binip seyir edemesen de diğerinde denerdin şansını mesele garı terk etmemiş olmaktı... Dinlenmeli soluklanmalı ama inatla devam etmeliydi...

Aradan geçen iki haftalık süreçte Engin, tamamıyla iyileşip taburcu olmuştu ama Süheyla Hanım'ın ısrarı ile orada kalmaktaydı. Omzundan göğsüne kadar uzanan atel hâlâ yerindeydi. Çıkması için biraz daha zaman vardı zaten ondan kurtulduğunda belli aralıklarla fizik tedavi görmesi gerekiyordu. Kadıncağz bu zamana kadar oğluna hep eyvallah demiş olsa da şimdi dinlemek istemeyip zoraki götürmüştü evine. Doğru düzgün üzerini değiştiremiyor kendine bakamıyordu bir de maazallah yarası bakımsızlıktan mikrop kaptı mı ne olacaktı? Olacak iş değildi! Huysuzluklarına kulağı-

nın birini kapayıp birkaç ay daha idare ettiler mi belki o da alıştırdı birlikte olmaya. Hem belli mi olur belki de Zeynep'le oğlu arasında bir şeyler yeşeriverirdi. Ah, ne de güzel olurdu. Gerçi ikisi de inat ve dik başlıydı ama tek sorun bu olsundu o da birbirlerini tanıdıkça hal olurdu...

Yaşlı kadının düşüncelerinden habersiz olan Zeynep ve Engin ise garip bir diyalogla oluşan tuhaf bir ilişki içerisindeydiler. Sürekli didişip birbiriyle laf yarıştırmak sözleriyle üzerlerinde hâkimiyet sağlama gibi bir arzuları vardı. Ve ikisi de bunu anladığından birbirlerine zekice hamleler yapıyorlardı. Engin, kendi zihninde yoramadığı o itiraf sahnesini hatırlayıp rüyamı gerçek mi diye yoruyorken; istemeden genç kıza olan farkındalığı artıyordu. Sürekli onun hareketlerini gözlemleyip kendisine ilgisi olup olmadığını tabir etmek, neredeyse tüm uğraşı oluyordu şifreyi çözmek. Aslında kendince amacı vardı bu izlenimin, eğer Zeynep'in kendisine ilgisi varsa ona göre mesafe belirleyip üzülmemesini sağlayacaktı. Ama gözlemleri sonucunda duygusu olmayan bir kadın görmek olurken bu sefer böylesi bir rüyayı veya hayali artık adı her neyse yaşamış olmak daha da rahatsız ediyordu onu. Zaman geçip tehlikeli çember etraflarını yavaşça sarmaya başladığında kendisi anlamasa da konunun artık bir önemi kalmamıştı. Zira farkında olmadan bu işlemi bir alışkanlığa dönüştürmüştü Zeynep'e ilgisinin her gün biraz daha arttığını bilemeden...

Zeynep, ise hissiz olmaya çalışma konusunda oldukça inatçı bir yapıya sahip olduğundan renk vermediği gibi son zamanlarda Engin'in ona oldukça takmış olmasını da rahatsız bir harekette bulunmuş olabilmeye yorumluyor daha fazla sıkıyordu kendisini.

İşlerini yapıp Süheyla Hanım'a yardım ettikten sonra odasına çekiliyorken son zamanlarda yaşlı kadının Engin'in bakımına sürekli kendisini koşmasına huzursuz oluyordu. Göğsündeki bandajını yenilemesi, sırtına yastık koyması yemeğinde yardımcı olması vesaire vesaire...

Genç kızın, gece boyu Engin'le olan garip iletişimlerini düşünmesi bedenine tatlı rehavet verirken arada kendisiyle boğuşup harp etmesine neden olarak uykusuz bırakmıştı. Hemen yan duvarın ardında bulunan mutfaktan gelen Süheyla Hanım'ın tıkırtıları ile gözlerini aralarken aslında uykuya daha doymadığını belli ediyordu açık tutmakta zorlanan göz kapakları. Halsiz bir şekilde hazırlanmaya başladı. Daha ilk kez giydiği kot elbisesinin eteklerini düzeltip aynaya baktığında gülümsedi. Şimdi her haliyle hanım hanımcıktı. Tıpkı okul yıllarındaki gibi... Bazen insan istemese de değişime uğruyordu ne yazık ki. Elbisesinde göz gezdirirken; yakasını biraz açık buldu bu sefer. En iyisi değiştirmek diyerek eteklerini hafifçe sıyırmaya çalıştığında kapının vurulmasıyla irkildi.

"Zeynep, uyandın mı?"

"Uyandım Süheyla Teyze."

Gülümseyerek sözlerini söylerken; hızla eteklerini indirip düzeltti uçlarını.

"Giriyorum."

Daha sözleri bitmeden kadıncağız kapıyı açtığında gülümsedi Zeynep. Bu tonton hatun böyleydi işte. Sabırsız ve sürekli bir telaşe içerisinde.

"Zeynebim ben bir markete kadar gideceğim Engin'in gömleğini giydirmeye yardım eder misin?"

Kızardığını hisseden Zeynep hemen alternatif sundu.

"Ben giderim markete Süheyla Teyze yorulma sen."

"Hayatta olmaz, ben kafamda belirledim neyi ne kadar alacağımı şimdi liste yaptırma bana."

"İyi de nasıl taşıyacaksın?"

"Pazar arabamı aldım yanıma."

Genç kızın pek içine sinmese de, sen bilirsin dercesine kırdı omzunu. Birlikte içeriye girdiklerinde Engin sadece kot pantolonunu giymiş, belden yukarısı çıplak bir şekilde oturuyordu kanepede. Göz göze geldiklerinde hızla çektiler bakışlarını birbirlerinden. Zeynep yanına yaklaşp yatağın kenarındaki siyah gömleği eline alarak tuttuğunda Engin'in sitemli bakışları annesini buldu.

"Anacığım yardım et diye ben sana diyorum. Sen Zeynep'e mi dedin?"

"Aman ne olur dediysem markete gideceğim ben. Demlemeye çayım yok vakit mi kaybedeyim."

Annesi bir şey söylemeden evden ayrılırken kendi kendine sabır çekti Engin. Ardından Zeynep'in elindeki gömleğe bakıp sağlam eliyle hırsıyla asıldı.

"Ben giyerim."

Genç kız, umursamadan ve ısrar etmeden gömleği bırakıp arkasını dönerek mutfağa geçtiğinde sinirlendi nedensiz Engin ısrar etmeyişine. Bir atel takılı omzuna bir gömleğine baktı. Daha kendi başına bile çıkaramıyordu bu zamazingoyu kaldı ki gömleği giymek! Yine de deneyecekti erkekliğe şimdi bir şey sürdürmek olmazdı. Eli neredeyse bedeninin yarısını kaplayan atele gidip açmaya çalıştığında canının yanmasıyla istem dışı acı nidası döküldü

dudaklarından. İşittiği sesle hızla geri geldi Zeynep. Yanına yaklaşıp eli atelin yapışkanlarına gitti.

"Bırak ben yaparım." Sesini çıkartmayan Engin, Zeynep'e teslim olmuşçasına bıraktı kendisini. "Bak yararı da kanatmışsın, dur bandajı da değiştirelim." Hemen televizyon dolabının altında duran malzemeleri alarak pamuğa batikon döktü ve eski sargı bezini çıkarıp pansuman yaparak yenisini koydu. Engin, fark etmeden gözlerini yumduğunda bu yumuşak dokunuğu rüyasındakiyle kıyasladı, sonra düşünceğine kızdı. Hâlâ analiz mi yapıyordu neyse neydi! Sıra gömleğe geldiğinde kolunu kaldıramayan Engin'in ellerinden tutup kumaş parçasından içeri geçirdi, Zeynep. Her hamlede biraz daha yaklaşıp ona yakın olmak heyecanlandırırsa da hareketlerinin sekteye uğramaması için çabaladı. "Diğer kolunu da uzat şimdi."

Engin'e biraz daha eğilip gömleğin diğer kolunu sırtından geçirirken genç adam karısından sonra ilk kez başka bir kadının kendine bu kadar yakın olduğunu düşündü. Gözleri; Zeynep'in beyaz uzun boynuna gittiğinde huzursuz bir şekilde çekti bakışlarını. Yaptığı resmen edepsizlikti, hemen kendine gelmeliydi! Hiçbir zaman öyle bir adam olmamışken; gözlerine hâkim olamamak da neydi! Uzun süre yatmaktan oluyordu bu kafa dağınıklığı. Yakalanıp mahcup olmamak adına bakışlarına yeni hedef aradı. Bu sefer Zeynep'in yüzüne, gözlerine elmacık kemiklerine ve dudaklarına bakarken buldu kendini.

"Teşekkür ederim."

"Mühim değil."

Elini kolunu koyacak yer bulamadı Zeynep, hep böyle oluyordu. Aynı ortamda olunca saçmalamamak için bir uğraş arayışına

giriyordu. Ayağa kalkıp cama doğru yürüdüğünde ilgilenmemeye çalıştı Engin. Gözleri telefonunu aradı. Hastanedeyken İrem'in hiç yanına gelmeyişi ile annesini sıkıştırdığı halde gerçeği öğrenemeyince bu sefer Ali'yi aramış ve işin aslını kavradığında sakat bedenine bakmadan atılmıştı eniştesinin üzerine. Kardeşinin verdiği ayrılık kararını sonuna kadar desteklerken her fırsatta aramıştı İrem'i. Saatlerce teselli ve harekete geçiren önerilerde bulunmuştu. Son kez gözlerini etrafta dolaştırdığında baktı Zeynep'e.

"Telefonumu gördün mü?"

Zeynep, televizyonun arkasında duran telefonu uzattığında bir şey söylemeden aradı İrem'i. Beklediği birkaç saniyenin ardından kulağına değen sesle yüzü gevşerken karşılık verdi.

"Nasılsın güzellik çok özledim seni" Kaşlarını çatıp devam etti. "Öyle ben de özledim demekle olmuyor dön artık Ağva'dan." İşittiği her söze hep tebessüm ediyordu. Zeynep ne konuştuklarını deli gibi merak etse de merakını da saçma buldu. "Mahkeme haftayaydı değil mi?" Arada kesişen gözlerini maharetle tekrar çekti Zeynep. İlgilenmemeye çalıştı. "Ben de geleyim diyorum."

"Daha hastasın Komiser."

Engin Zeynep'in uyarısına bir süre sessiz kalıp hattın ucundaki İrem'i o saniyeler duymazken bıyık altı gülümsemedi işte şimdi yakaladım der gibilerindendi. Besbelli ilgileniyordu kendisiyle. Her şey bir yana şimdi bu keçiyi kızdırarak daha da keyiflenecekti.

"Sana mı kaldı beni düşünmek?"

"Eğer senin kaprisini çekip bebek bakar gibi uğraşmak zorunda kalıyorsam evet bana kaldı."

Zeynep, kendisinin dahi şaşıracağı hızla Engin'i mat ederken

hattın ucundaki İrem kızılıyordu genç adama misafiriyle didişmesi hakkında.

"Ders vermeye başladığına göre maşallah gayet iyisin, Doktor Hanım."

Engin, kardeşine laf yetiştirirken; Zeynep, kendini tutmak adına içeriye geçti. Odasından bir kitap alıp geri geldiğinde genç adam konuşmasını bitirmiş koltuğa uzanmaya çalışıyordu. Zorlandığını görünce yardım edecek gibi olduysa da vazgeçti ve inatla gezdirdi gözlerini kitapta. Engin ise bin bir meşakkatle yerine kurulduğunda göz ucuyla inceledi onu. Haftalardır boşuna kafa yoruyordu, besbelli narkozun etkisiyle saçma sapan bir şeydi hatırladıkları. Hem işittikleri doğru olsa burada olduğu zaman içerisinden anlamaz mıydı bir şey. Kendi apartmanında karşı dairedaki üniversite öğrencisi sarışın minyon kızı, Melda'nın ilgisini anlıyordu pekâlâ. Ama Zeynep'de yoktu bir şey, bir insanın bir insana ilgisi olsa böyle çemkirir durur muydu hiç? Mesela kendisinin de ilgisi yoktu, esip gürlemesi tahammülsüzlüğündendi! Düşüncelerini sağa sola savurup okumakta olduğu kitaba baktı bu sefer. Sahi ne değişik kitaplar okuyordu nereden buluyordu bu kadar eseri?

"Bu kadar kitabı sana kim temin ediyor?"

Zeynep, başını kaldırdığında kendisine keskin bakan kahvelerle karşılaştığında yine pırpır etti yüreği.

"İrem Hanım getirmişti."

"Allah aşkına kaç taneydiler neredeyse her gün farklı bir şey var elinde."

Belli etmeden gülümsedi Zeynep. Okuduklarını mı inceliyordu?

"Sen yaralandığın günün sabahı neredeyse bir çanta getirmişti."

Sonra ortalık karışınca ellememiştim hiç birini." Engin, başını anladığını belli edercesine salladığında aklını kurcalayan ve cevapsız kalan soruyu sormak istedi Zeynep. "Komiser?"

"Benim bir adım var Zeynep. Engin demen yeterli."

Kendi kendine gülümsedi genç kız, demek ki ismiyle hitap etmesini istiyordu. Ama olacak iş miydi? Hem, geçen Süheyla Hanım eski fotoğrafları çıkardığında Engin, Naz'a ait her kareyi toplamıştı. Gerçekten güzeldi kadın. Neyse... Saçmalıyordu...

"Ben rahatsız olacağını düşünmüştüm."

"Neden?"

"Adını söylememden."

"Ne diye rahatsız olayım? Asıl sen sürekli bana böyle 'Komiser' deyince rahatsız oluyorum sanki işimin başındayım da yan gelip yatıyormuşum gibi geliyor. Ayrıca İrem'e de sürekli Hanım demene gerek yok. Biz öyle insanlar değiliz."

Rahatsızlık nedeni pek mutlu etmese de bir şey belli etmeden ve renk vermeden asıl mevzuyu inandığı şeyi savunmak istedi.

"İyi de ben sizin çalışanınızım."

"Hayır, efendim öyle değilsin! Annemle birbirinize yarensiniz hem senin işin görülüyor hem annemin."

"Sağ ol." Sıkıntıyla soluklanıp devam etti. "Peki, ne kadar daha buradayım?"

Bu soruyu beklemeyen Engin'in kaşları hayretle havalandı.

"Bunu da nereden çıkardın. İstedığın kadar buradasın şu işler hallolsun sana mesleğini yapabileceğin alternatifler buluruz."

"Ama hep burada kalacak değilim ki? Sen gelince bu kanepede sıkışıp yatıyorsun yük oluyorum diye gönlüm razı değil."

"Şimdilik düşünme bunları." Birkaç ay önce kalmaması için diretirken şimdi gitmemesi adına kendisini ısrar ederken bulmak saçma geldi bir parça. Konuyu değiştirmek istedi. "Ne diyecektin sen bana az evvel?"

Gözlerini kısıp saçlarını karıştırırken çocuksu bulduğu bu tavrına gülümsedi Engin.

"Hah buldum."

"Dinliyorum."

"İrem Hanım anlatmak istemez diye Süheyla Teyze'de bana yaşananları anlatmadığından dolayı yanımda konuşulanlara sürekli kulak tıkamaya çalıştım." Çocuk gibi gözlerini kaçırırken kızardı yanakları bir parça. "Ama yine de bir şeyler öğrendim istemeden."

"Mühim değil aynı evdeyiz gayet normal."

"Neyse! İşte ben anladığımı doğrumu anladım acaba; çünkü çok şaşırdım."

Engin, tek kaşını kaldırıp sorarcasına baktı genç kıza.

"Ne anladın?"

"Şimdi bizim Doktor Ali, İrem Hanım'ı düdükle mi?"

Engin, işittiğiyle neredeyse kahkaha atacaktı ama birden kardeşinin karşılaştığı durumun çok da iç açıcı olmayışını hatırlayınca gem vurdu hislerine ve yapmacıkta olsa çattı kaşlarını.

"Zeynep!"

"Ne Zeynep!"

"Çok ayıp."

"Ha, o boynuzları takarken ayıp olmuyor da ben sorunca mı ayıp?"

Zeynep'in elini başının üzerine götürüp iki parmağı ile boynuz

işareti yapmasıyla, yine gülecek oldu Engin ama güçlkle kahkahalarını bastırıp ciddi olmaya çalıştı.

"İsturuplu sor o zaman sorunu. Ne o erkek gibi sokak jargonuyla konuşuyorsun. Hiç yakışıyor mu?"

Omzunu silkti Zeynep.

"Unutuyorum ne yapayım! Sanki hâlâ o zamanlardayım." Üzerindeki gösterdi sonra. "Aynaya bakınca anlıyorum nerede olduğumu."

"Geçti Zeynep, Allah'ın izni ile geride kaldı her şey. Takma kafa! Şu Mümtaz itini de temizledik mi geriye ağabeyin kalıyor. Ama bence pes etti o, bak yok ortalıklarda."

"O yüzde diyorum ya burada bir ekibin beklemesine gerek yok. Başını kabullenişle salladı Engin.

"Tamam, zaten ben de buradayım, yollarım artık Avni'yi."

Sözlerinin ardından zil çalınırken hızla kalktı yerinden Zeynep. Kapıyı açıp karşısında duran Süheyla Hanım'ı içeri aldığında yardım etti pazar arabasını boşaltmaya. Kadıncağızı oturtup kahvaltıyı kendisi hazırladı ve birlikte yediler yemeklerini. Az evvel ikisini yalnız bırakmış olmanın huzurunu yaşayan yaşlı kadın ise göz ucuyla izliyordu gençleri. Gerçi anlamıyordu bir şey sürekli didişiyordu bunlar. Onun bildiği aynı ortamı paylaşan iki bekâr gencin arasında bir elektriklenme olurdu. Boş boş bakarlar heyecandan kızarırdılar ama bunlarda bir şey yoktu. İkisi de inatçı keçiydi. Ne yapsaydı da daha fazla gözlerine soksaydı birbirlerinin varlıklarını? Bazen insan algılarının açıklığını savunsa da öyle durumlar olurdu ki saliselik boşluklarda yaşanan dalgalanmaları kavrayamazdı. Şimdi Süheyla Hanım'da bu didişmelerin git gide artmasını birbirlerinin içi savaşı olduğunu anlayamıyordu...

21. BÖLÜM

Genç kadın Adliye koridorlarından çıktığında bambaşka duygular içerisindeydi. Biricik kocası, sevgilisi, dert ortağı bir anda el oluvermişti kendisine. Aslında Mine, yaşamlarına girdiğinde kendisi el olmuştu da saf, temiz kalbi anlayamamıştı gerçeği. Ne tazminat ne de beraber yaptıkları mallardan bir hisse istememiş çabucak atılan imzaların ardından Ali ile yalnız kalmamak için önce ayrılmıştı salondan. Merdivenleri inip kapıya geldiğinde adını işitmesiyle durdurdu adımlarını. Arkasını usulca dönmesiyle kesişti gözleri eski eşinin yorgun ve kederli bakışlarıyla. Bir şey söylemezken yineledi Ali.

"İrem!" Yanına yaklaşp iki elini de aldı avuçları arasına. "Çok mutlu olursun inşallah."

Genç kadın huzursuzca çekti ellerini.

"Sağ ol." Lafı değiştirmek istedi. "Bugün için bana izin ver de eve gidip eşyalarımı toplayayım."

"İstedığın kadar durabilirsin."

"Durmayacağım eşyalarımı alıp çıkacağım."

Son bir iletişim için hâlâ sevmekte olduğu kadının omzuna dokundu Ali.

"Orada kalabilirsin. Ben ayrılıyorum evden, hem sen çok seviyordun o semti."

Başını olumsuzca salladı İrem.

"Yeni bir sayfa açmak niyetim, kederlerimle boğuşmak değil."

"Ben... Ben, çok kötüyüm İrem." Gözleri dolu dolu olan adam kısık ve bitik bir sesle devam etti. "Sevgini, aşkını kaybettim evet ama dostluğunu esirgeme bari benden. Bilmem öğrenmek ister misin ama elim ayağıma karışmış durumda. Mine'nin bilinci tamamen gitti bugün yarın ölüm haberini bekliyorum tabiri caizse. Öte yandan bebek... Bir isim bile veremedim... Hastanede kuvözde duruyor arada gidip bakıyorum." Kısık çıktı sesi. "Seviyorum. Biberonu ile beslememe izin veriyorlar. Ama çaresizim işte elimden gelen bir şey yok."

İrem'in gözleri doldu. İştittiğine değilse de şimdi hissettiği oh olsun duygusuna fena oldu yüreği. O Ali için canını verecek olurdu hep, kıyamazdı asla! Ama şimdi anlattıkları üzerine merhamet emaresi yeşermedi yüreğinde. Zira ne yaşıyorsa hepsi müstahaktı, nasıl da yanmıştı canı şimdi de onun kavrulsaydı yüreği.

"Herkes seçimlerinin bedelini ödermiş."

Başını mahcup bir şekilde salladı Ali.

"Evet, ne yazık ki öyleymiş ve her seçim farkında olmadan bir vazgeçişmiş..."

"Neyse... İki kadını idare eden bir bebeği mi çekip çevireme-

yecek onun da üstesinden gelirsin." Hasminin canını acıtırmasına çarpık bir gülümseme ile bakarken; omzuna dokundu. "Ben inanıyorum bunu da becerirsin."

Sözlerini tamamladığında Ali'nin bir şey demesine müsaade etmeden, hızla arkasını dönüp uzaklaştı, ardında bıraktığı adamın yürek yangınına önemsemeden. Arabasına binip kendi yaşamına yol alırken en yakın zamanda annesine yakın bir muhitte ev tutmayı planladı ama ev işi hallolana kadar bir otelde idare etmeliydi. Zira yetmiş metrekarelik evi zaten şimdi doluydu ve bir de o yük olmazdı. Düşünceleri eşliğinde eve vardığında etrafıyla anılarıyla ilgilenmeden üstün körü eşyalarını toplayıp anahtarı orada bırakarak ayrıldı. Sonrasında nezih bir otele giderek yerleşti. Yapacak çok işi vardı, hem iş hem ev bulmak kolay değildi. Biraz yorulacaktı ama olsundu bundan sonraki huzuru için her bir uğraş sonuna kadar değerdi.

* * *

Üç Hafta Sonra

Engin, hemşire yardımıyla uyguladığı programın ardından mental askılığa bıraktığı gömleği giyip düğmelerini iliklemeye başladı. Kolunu daha rahat kullanabiliyor olmanın huzuru vardı yüzünde. Yaklaşık on beş gündür süre gelen kol robotu tedavisiyle uzvu eski elastikiyetine dönmeye başlamıştı. Aynadaki yansımasına son kez bakıp dışarı çıktığında bekleme salonunda kendisini bekleyen Metin'i görünce gülümseyerek yaklaştı.

"Son dört gün daha idare ettin mi, özgürsün Metin Bey."

Gülümsedi genç adam.

"Ne yaparsın başa gelen çekilir."

Gölüşmeler eşliğinde hastaneden ayrıldılar. Engin, yolda doktorun kendisine söylediği motive edici sözleri anlatırken; yüzünde takındığı huzurlu gülümseme ile arkadaşının da mutlu olmasına vesile oluyordu. İyi bir arkadaştı Metin. İki haftadır her gün götürüp getiriyordu arkadaşını fizik tedaviye. Üstelik severek. İrem'in kendi sorunları, Zeynep ve Engin'in de yadsınamaz geçimsizliği olunca ona düşmüştü bu görev. Birkaç ay evvel olsa arkadaşına servis çekmeyi fırsat haline getirip Zeynep'i göreceği için ayrı heyecan yaşardı yüreğinde. Fakat hastanede geçen konuşmadan sonra körü körüne hissiyatlar yaşamayacak kadar da olgun bir adamdı. Olmuyorsa olmuyordu, zorlamanın bir manası yoktu. Elbette bir gün gelir tamamen tarafsız hisler de besleyebilirdi genç kıza, yeter ki kendisini olacağına dair avutmasıydı. Böylelikle zaten akan su, yuvasını bulurdu.

Geçen dakikalarda iki adam da kendince huzur ikliminde yol alırken; neredeyse gelmişlerdi Süheyla Sultan'ın mütevazı evinin bulunduğu muhite. Sol kıvrımdan dalıp mahalleye girdiklerinde Engin'in tok sesi böldü arabanın içindeki naif sessizliği.

"Baba, dur şurada annem bir şeyler istemişti."

Arabayı temkinli bir şekilde durduran Metin'in eli, kendi emniyet kemerine gitti evvela.

"Ben alırım dur sen. Ne istemişti Süheyla Teyze?"

"İvır zıvır çikolata benzeri şeyler, sen bilmezsin ezberledim artık neyi yediklerini."

Metin, bir şey demeden başı ile onaylayıp arkadaşının kemerini açtığı anda; hızla indi Engin arabadan. Markete girdiğinde, reyonlar önünde dolanırken; aklında kalan görüntülerle aldı eline Zeynep'in

sevdiklerinden. Annesi bilerek yapıyordu bunu anlamıyordu sanki! Gün içinde zaten birlikte dışarı çıkıp istediklerini alıyorlardı. Ama kendisi hastaneden dönerken özellikle sipariş veriyordu sırf Zeynep'e kendi elleriyle almış olması için. Unutmuş gibi yapıp almasa bir de alınıyordu, ya da alınmış gibi davranıyordu. Bilemedi. Ama her şey beklenirdi doğrusu bu tatlı işgüzar kadından. Düşüncele-rine sıkılarak soluklanıp elindekilerin parasını ödemek için kasaya geçtiğinde; bir dolu poşetle ayrıldı dükkândan. Arabanın açık olan camından arkadaşına eliyle işaret edip apartmana doğru yürür-ken; Metin'de müsait bir yere park etti aracını.

İki arkadaş birlikte içeri girip merdivenleri çıktığında malum da-irenin önüne gelip zili çalarak beklediler. Birkaç saniye içerisinde Süheyla Hanım tarafından açıldı kapı. Tonton kadının güler yüzüyle içeri davet edildiklerinde, Engin elindekileri mutfağa bırakıp oturma odasına geçerken; etrafta Zeynep'in görünmemesi üzerine öylesine göz gezdirdi etrafında. Öylesine!

"Yalnız mısın anacığım?"

Metin'in hemen yanına oturduğunda; ayakta duran Süheyla Hanım muzır bir gülümseme gönderdi gençlerin anlayamadığı.

"Zeynep'i soruyorsan içeride odasında."

Engin boğazını temizledi.

"Niye onu sorayım, lafın geliyordu."

Başını sallarken; saatlerdir aklında kurduğu planını ilmek ilmek işlemek istedi, yaşlı kadın.

"Madımak yaptı sana, biraz da evi temizledi. Dinleniyor şimdi."

Engin, işittiğiyle huzursuzluğuna huzursuzluk ekledi. Biliyordu bu inatçı keçi kendisi için özellikle bir şey yapmazdı. Yine anasının

kendi kendine gelin güvey olmasıydı kim bilir? En iyisi işi çirkefliğe vurmaktı. Hem sesini yükselterek dedi mi kesinlikle muhatabına ulaşır, hemen söylenmeye başlardı.

"Karadenizli ne anlasın madımaktan?"

"Engin, alacam ayağımın altına bak şimdi!"

Beklediği olmayıp, aksine annesinden hamle geldiğinde, arkadaşının yanından kalkıp karşıdaki üçlü kanepeye uzandı, eline kumandayı alıp. O sırada Süheyla Hanım, Metin'e teşekkür edip bugünkü tedavi için doktorun ne söylediğini sorup oğlunun sorunuyla ilgileniyordu ki; Zeynep girdi içeriye çekinerek.

"Hoş geldin Metin Komiser."

"Sağ ol Zeynep, hoş buldum."

Metin, nezaket icabı hafifçe doğrulduğu koltuğa tekrar otururken; Engin başını Zeynep'e çevirmese de çeki düzen verdi oturuşuna. İlgiyenmemeye çalıştı, odadaki varlığına. Kumanda elinde kanallar arasında gezerken; aynı şekilde tepkisiz kalan Zeynep bir şey söylemeden ayrıldı odadan mutfağa gitmek üzere.

Süheyla Hanım'ın yüksek sesle "Zeynebim, Metin'ime de bir tabak hazırlayıver sana zahmet." seslenişiyle anladı Engin, genç kızın odadaki yokluğunu. Yattığı yerden doğrulup normal oturdu bu sefer. Bu keçiyle didişmek neredeyse oyun haline gelmişti. Adını koyamadığı garip bir hobi! Duvardaki saate bakıp kendi kendine mırıldanarak ayrıldı odadan.

"Ağrı kesici saatim gelmiş." Sözleriyle birlikte mutfağa girdiğinde arkası dönük olan Zeynep, tezgâhın önünde salata yapıyordu. Giymiş olduğu, beden ölçülerine uyumlu vücudunu sıkıca saran etek boyu dizlerinin birkaç santim altında kalan krem rengi elbi-

sesine gitti gözleri. Sahi, fazlasıyla zayıftı bu kız, beli kopacak gibi duruyordu. Tek eliyle kavramaya kalksa kesinlikle zorlanmazdı. Ama niye yapsındı böyle bir şey? Düşüncelerinin gereksizliğine göz devirirken boğazını temizleyip seslendi. "Kas gevşeticimi nereye koydun Zeynep?" Genç kız, bir şey söylemeden mutfak dolabını açıp ayaklarının üzerinde birkaç santim yükselerek raftan aldığı ilaç ile arkasını döndüğünde göz göze geldiler. Yanına yaklaşp kutudan aldığı hapi avucuna bıraktıktan sonra, masanın üzerinde duran bardağa sürahiden su doldurarak uzattığında Engin ilaç ve su arasında mekik dokudu bakışlarıyla. Sonra aklına gelenle masaya bıraktı elindekileri. "Hiç uyardıyorsun, ilacı yemek yemeden içersem mideme dokunacak."

Sessizliğini dakikalardır koruyan Zeynep, bıkkınlıkla soluyup tekrar işine döndüğünde verdi cevabını.

"Tabii, zaten sen de nasihate ve uyardırmaya gelen bir kişisin ya, tüm kabahat bende."

Engin, bıyık altı gülümsedi Zeynep'in sözlerine. Bu kızın kimse-den çekinmesi yok muydu?

"Ha, sen çok uyumlusun, arıza çıkaran benim."

"Susun, susun! Tencere dibin kara..." Elini beline koyan Süheyla Hanım, yapmacık bir sitemle devam etti. "Al birini vur ötekine."

Yaşlı kadının sözleri ikisini de hizaya getirirken; hızla çeki düzen verdiler salaş hallerine. Zeynep, elindeki salata tabağını masaya bıraktığında, Engin'de her zamanki yerine genç kızın tam karşısına oturdu. Metin ve Süheyla Hanım ise yan yana yerlerini aldıklarında yavaşça yükseldi kaşık çatalın tınısı. İki gencin kaçak dövüşü, Metin'in bu gerginliği hissetmesi ve sebebini az çok kestirmesi zor

olmadı. Bir yanı garip bir burukluk yaşasa da, diğer yanı zamanında Engin'in sorusuna doğru cevap vermeyişini kutluyordu. Belli ki bu inatçı keçi birbiri için biçilmiş kaftandı ve kendisini bekleyen elbet başka limanlar olacaktı...

Sessizce yenilen yemeğin ardından, Metin vakit kaybetmeden evine yol alırken; Engin ağzında gevelercesine Zeynep'e "ellerine sağlık" diyerek sofradan ayrıldı. Her akşam uzandığı kanepede geçip kurulduğunda boş boş baktı televizyona. Zaman akıp gidiyordu, birkaç aydır hayatı oldukça değişmişti. O gün baskında yaralanması tüm dengeleri değiştirmişti bir anda. Hatta o lanet günlerin getirisiydi ikizinin yaşadığı hezeyan. Şimdi değişmeye başlayan ruh hali ve anlamlandıramadığı gerginliği onu rahatsız ediyordu. Neyse ki kolu atelden kurtulmuştu, bir de şu fizik tedavi zimbirtısı bitti mi ondan keyiflisi olmayacaktı. Hemen evine dönecek ve yalnızlığın tadını çıkaracaktı sonuna kadar.

Sabahki yorucu tedavinin yorgunluğu, yemeğin ağırlığı bedenine rehavet yapıp göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı ki; yaklaşan ayak sesleri üzerine bozmadı istifini. İki kadın konuşarak içeri girip küçük koltuğa yan yana oturduğunda Engin'in uyuduğunu düşündüler.

"Ah, koca bebeğim benim. Uyumuş yine oralarda."

Zeynep, göz ucuyla bakıp ilgilenmemeye çalışsa da kırpışan kalın gür kirpiklerinden uyumadığını anlayabiliyordu, Engin'in. Gü-lüp gülmemek arasında kalsa da maharetle gizledi güzel dudakları arasında tebessümünü. Ayağa kalkıp yanına yaklaştığında genç adam gölgeyi hissedip telaşlansa da belli etmemeye çalıştı.

"Kumanda bize kaldı desene, Süheyla Sultan."

Dizlerini hafifçe kırıp eğilince Engin'in avuçları arasında gevşek duran kumandayı usulca çekerken parmakları değdi bir parça kemikli ellere istemeden. Bu temas farkında olmasalar da ikisini de etkiledi. Güçlkle yutkunan Zeynep'in yanakları ısındığında bakmadı hiç genç adamın olduğu tarafa... Kanallar arasında geçiş yaptığı sırada yaşlı kadının sözleri anca ulaştı heyecandan tıkanan kulaklarına.

"Dört gün daha gidecekmiş fiziğe. Sağ olsun Metin' de olmasa çok zor olacaktı hastaneye gidip gelme işleri."

"Vallahi Süheyla Sultan ben götüreyim diyeceğim ama ilk günkü denememizi biliyorsun. Az daha başhekim atıyordu hastaneden."

Süheyla Hanım, bir şey söyleyemeden içeride çalmakta olan telefonun yanına gidince, gözleri değdi Engin'e. Söylediklerinden dolayı gülmemek için dudaklarını sıkıdığı görünce, muzip bir gülümseyiş gönderdi gözleri kapalı olan sevdiğine. O, sözde numarasını sürdürmeye çalışırken; kendisi de Karadeniz müzikleri dönen bir kanalı açık bırakıp, dertli türkünün odayı doldurmasına izin verdi.

Çok özlemişti memleketini. Mavisini, yeşilini, yağmur yağınca dağlarına oturan sisi, toprağının kokusunu ve birçok şeyi... Gözleri nemlendiğinde parmaklarının ucuyla kurulayıp derin soluk alırken; dudaklarından dökülenlerle eşlik etti televizyondan yükselen melodiye, Engin'in odada olduğunu unutarak.

"Ha bu akan dereler denizlere dolacak söylesana güzelum sonumuz ne olacak? Ah duman kara duman sardi dört yanımızı. Ander kalsın sevdaluk oy alacak canımızı. Ah duman kara duman sardi dört yanımızı. Ha bu ander sevdaluk da alacak canımızı"

Engin, kulağına değen nağmeye içinin burkulduğundu hissetti.

Zeynep'in ağlamaklı şiveli sesi, tuhaf yaptı onu. Her zaman güçlü ve saldırmaya yer arayan halleriyle, kadın naifliğini unutsa da şimdi şahit olduğu şey, acıları olan bir kadındı. Daha fazla bu numarayı sürdürmeyeceğini düşündü, çünkü deli gibi merak ediyordu şu an ki yüz ifadesini. Gözlerini usulca aralayıp yerinde kıpırdanarak doğruldu hafifçe.

Genç kızın kendini fark etmeyişi üzerine sırtını mindere yaslayıp dikkatle inceledi. Garip renkteki gözlerini halının bir noktasına daldırılmış, hüznle mırıldanıyordu dudakları. Çene kasları gevşeyip gerilirken; ortaya çıkan elmacık kemiklerine baktı. Sonra söylediği türkünün sözlerini heceledi içinden. Dere akar taş ile gözüm doldu yaş ile. Nerelere gideyim bu garip baş ile. Sahi, bu kadar çok mu sevmişti bu Orhan ciğersizini? Ama ondan geriye kalan hatıraları elinde tutmayıp atmıştı. Hatta annesi, köstekli saati çöpe tıktığını söylemişti. Hâlâ sevseydi anılarını dağıtır mıydı? Kendisi evinde bir bardak dahi oynatmamıştı mesela. Aman neyse neydi! Her dertli türkü söyleyenin sorunu aşkla mıydı? Hem öyleydiyse de ilgilenmezdi kendisini.

"Zeynep!" Odayı dolduran sesle iki genç yerinden sıçrarcasına tepki verince Süheyla Hanım muzip bir şekilde baktı ikisine. "Engin, ne ara kalktın sen?"

Engin, kendini sıkışmış hissederek, kaşlarını çatıp içindeki karmaşaya öfkeli oluşundan hıncını almak istercesine baktı keskin bakışlarla Zeynep'e.

"Zeynep Hanım'ın şakımasına uyandım. Sahi Zeynep, sahnelere atılsana maşallah baya maharetlisin."

Zeynep, tek kaşı havada usulca çevirdi başını Engin'e.

"Senin kadar rol kesemiyorum ama bak sesime ben de güveniyorum, Komiser."

Engin, Zeynep'in neyi kastettiğini anlayıp renk vermemeye çalışarak doğruldu yerinden. Balkona geçip hava alma arzusuyla dolarken; bir şey anlamadı Süheyla Hanım bu iğnelemeden. Her zamanki haliydi bu inatçı keçilerin. Televizyon dolabının altındaki örgü sepetini eline alıp elişine dönünce Zeynep de uzun sehpanın üzerine bıraktığı kitabını aldı eline. Şehirde boş boş durarak geçmiyordu vakit, zaten elindeki kitapları da eritmişti. En iyisi yarın Süheyla Sultan'la çarşıya çıkıp takı yapmak için malzeme almalıydı. Özlemişti bu şekilde oylanmayı.

Saatler birbiri ardına geçtiğinde nihayet kitabını tamamlamış, Engin'de artık yorulduğunu dile getirip yatmak istediğini söylemişti. Süheyla Hanım kutsal görev misali elinde nevresim ve pike ile gelince ağız ucuyla iyi geceler dileyip geçti odasına Zeynep. Hislerine gem vurarak noktaladığı bir günü sonlandırıp uyumak üzere...

22. BÖLÜM

Yapılan bir araştırmaya göre iki ayrı insan farklı zamanlarda biri kaza geçirip paralize olurken diğeri şans oyunlarında büyük ikramiyeyi kazanır ve ikisi de yüreğinde taşıdığı duygu durumunu zirvelerde yaşarlar. Biri mutluluğunun ölene kadar süreceğini düşünürken diğeri bu üzüntü ile nasıl bir ömür geçireceğini dert edinir. Ama su, yolunu bulup hayat döngüsü devam ederken geride bıraktıkları bir yılın ardında ikisi de normal duygulara sahiptir. Ne biri çok mutlu, ne de diğeri hâlâ enkaz halindedir. Bu belki de ruhun yoğun duygulara zamanla bağışıklık kazanma şeklidir. Ya da insanın baki olmadığı bu dünyada hislerinde kalıcı olmadığının göstergesi...

Geride bırakılan haftanın ardından Engin, fizik tedavisini tamamlamış, ağrıları da neredeyse tamamıyla gitmişti. İşe gidip geliyor bedenen daha sahalara atılamasa da, yarıda bıraktığı dosyaları devam ettiriyordu. İyileştiği halde evine gitmek gelmiyordu aklına. Emniyetten annesine annesinden emniyete gidip gelirken;

her ne kadar yorucu olsa da Zeynep onunla aynı evi paylaşmaktan oldukça mutluydu. Aralarındaki duygusal etkileşim her geçen gün bir parça daha artarken bu ikisini de hırçınlığa itiyor birbirlerinden alıyorlardı yüreklerindeki çıkmazın hıncını. Engin, bunu kendine konduramayıp hırçınlığı daha fazla yaşarken altta kalmıyordu Zeynep. Velhasıl iki cambaz bir ipte oynamıyordu.

Süheyla Hanım ise bir tarafta kızına üzüлüp yeni hayatına alışması için dualar ederken diğer tarafta gözlerinin önünde birbirini yiyen bu inatçı keçi için kollarını sıvamış baş göz etmek için uğraşıyordu. Birkaç keredir denediğı taktiğı uygulayıp Zeynep'in yaptığı yemekleri Engin'e 'sana özel yapmış bunları' derken; oğluna kendi sipariş verdiği çikolataları Zeynep'e 'Engin'im sen yersin diye almış' diyerek kendince küçük oyunlar oynuyorsa da bu kumpasa gelmiyordu birbirinden zeki olan taraflar.

Engin'in yine yorgun bir şekilde eve geldiğı akşamların birinde Zeynep karşıladı kapıda, heyecanı doruklarda. Göz göze geldiklerinde ikisi de belli belirsiz gülümserken; hızlı bir şekilde normale dönen kendi oldu.

"Hoş geldin."

Çekingten bir şekilde söylediğı sözcükler aynı histe karşılık buldu.

"Hoş buldum."

Zeynep, genç adamın terliklerini önüne sürdüğünde teşekkür ederek giydi. İçeriye doğru yürürlerken sessiz ama kendi içlerinde huzurluydular. Engin, annesine selam verip ellerinden öptü. Yaşlı kadın oğlunu yanında görmekten mutluluk duyuyordu. Hal hatırlarını sorduktan sonra mutfığa geçen yaşlı kadın yemekleri ısıtarak

kurdu sofrayı. Birlikte yapılan akşam yemeğinin ardından oturma odasına geçtiklerinde Süheyla Hanım örgü örüyor, Zeynep bir gün önce aldığı malzemelerle takı yapmaya çalışıyor, Engin'de hanımları göz ucuyla izlerken arada televizyonla oyalanıyordu. Tam aile havasının estiği odada yükselen telefonun sesi herkesin bir anda dikkatini dağıttı. Engin, elini cebine atıp telefonunu alırken emniyetten arandığını görünce doğruldu yerinden.

"Efendim Metin?"

İşittiği her söze yüzünü gevşetip gererken; dostunun söyledikleri heyecanlandırdı bir parça. Hem nasıl heyecanlanmasındı. Aylardır aradıkları Mümtaz bahsediyordu dostu hattın diğer kısmında.

"Peki, gece kulübü kimin adına?"

Keyifle gülümsedi Engin.

"Ne zaman yapıyoruz baskını?"

Metin, baskının birazdan gerçekleşeceğini söylemesiyle televizyon dolabının üzerine bıraktığı cüzdanını ve silahını almak için yeltendi. "İyi geliyorum hemen." Dediği sırada cevabı reddedildi hemen. Demesi üzerine hemen ret cevabı geldi karşıdan. Ekibindeki her bireyi kendi evladı gibi seven Hasan Amir'in, daha nekahet dönemi sayılacak safhada olmasına mütevellit kendisine izin çıkmadığı detayını öğrendiğinde duygulanarak gülümsedi. Metin, konuşmasına devam ederken; bu baskını haber vermesindeki sebebin sadece kendisini bilgilendirmek ayrıca Zeynep'i mutlu edeceğinden dolayı olduğunu ekleyince garip bir hezeyan yaşadı. Neden durup dururken; sevinmesini isteseydi? Gerçi sormuştu bir keresinde ilgilenmiyordu arkadaşı Zeynep'le. Hem aynı şekilde

Zeynep de duvardı Metin'e karşı. Düşünceleri az evvelki bozguna tezat bu sefer isimsiz bir gevşeme sağladığında önemsiz buldu dostunun dediklerini.

"Tamam, ama sonuçtan haberdar edin muhakkak."

Bir iki kelam daha edip baskının detaylarını aldıktan sonra dilinde dolandı bildiği tüm dualar. Yerine yerleşip gözlerini Zeynep'e çevirdiğinde az evvel ki telefon konuşmasına kulak kabartmadığı belli oluyordu. Ciddi bir şekilde tuttuğu pense ile zincirin halkalarını sıkıp gevşeterek renkli taşları diziyordu.

"Mümtaz'ın kumarhanesinin adresine ulaşmışlar."

Genç kız duyduklarına hayret ederek sevinirken bıraktı kucağına elindekileri.

"Ciddi misin?"

"Evet. Taksimde bir gece kulübünün üst katını kullanıyormuş."

"Bu... Bu harika bir haber."

"Oh! Allah'ıma çok şükür. Darısı senin katil ağabeylerinin başına Zeynebim."

Yaşlı kadının sözleri Zeynep'i gülümsetip dudaklarından 'âmin' sözcüğünün dökülmesine sebep verirken sitemle baktı Engin annesine. Bir de kendisi için derdi dilinin ayarı yok diye. Şimdi kendi yaptığı neydi. Kızcağızın ağabeyine direkt katil demişti.

"Anne!"

"Aman ne var. Ne dedim yine?"

Ya sabır çekti Engin. Şimdi yan yana oturan bu iki kadın ne çok birbirine benziyordu, belli ki bu yüzden bu kadar çok anlaşıyorlardı. Düşüncesi kendisini gülümsetirken aynı saatlerde süren arkadaşlarının mücadelesini hatırlamasıyla ciddiyete büründü. Odanın

balkonuna çıkıp vakit geçirdi bir süre, bu zaman zarfında Zeynep kendisine kimi çay getirdi kimi de meyve.

Kendi kadar genç kızın gerginliği onu daha fazla geriyordu. Kolay mıydı aylardır korkudan bıçak sırtı yaşamıştı günlerini. Bu gece eğer sorunsuz hallolursa baskın, bambaşka bir dönemi olacaktı Zeynep'in. Daha ferah daha özgür... Ağabeyleri gibi bir gerçeği olsa da bu tıynetsiz heriflerden kötü olamazdı.

Saatler hızla akarken; uyuyamadı kimse meraklan. Süheyla Hanım, bir köşede eli çenesinde şekerleme yapsa da bir gözü bir kulağı da gelecek haberlerdeydi. Akrep yelkovan neredeyse yarımı gösteriyordu ki; çalan telefonun sesine hızla balkona çıktı Zeynep. Engin, göz ucuyla bal rengi gözlere bakıp aramayı yanıtladı oldukça tedirgin.

Zeynep, sevdiği adamın yüzündeki her mimiği dikkatle incelerken gerilmiş kasların an be an gevşemesi üzerine daha da heyecanlandı. Her ne kadar iyi bir şeyler olmuş gibi görünse de sarf edilen sözlerden bir şey anlamıyordu. Sanki bilerek yapıyor kasten şifreli konuşuyor da müjdeyi kendi dudaklarından duysun istiyordu. Bu görüşmenin dakikalarca süreceği düşüncesi ile çaresiz içeri geçecekken Engin, konuşmasını bitirip telefonunu tekrar cebine koyduğunda gülümseyerek baktı ona.

"Gözümüz aydın Zeynep, Mümtaz yakalanmış."

Mutluluktan gözleri dolup yanaklarından süzüldüğünde ne yapacağını bilemez yerinde sallanırken kendini daha fazla tutamayıp hızla sarıldı Engin'e.

"Teşekkür ederim Engin." Ağlayarak başını omzuna dayayıp bil fiil devam etti. "Çok teşekkür ederim. Çok ama çok teşekkür ede-

rim."

Kızın soluklarını boyun girintisinde hissettiğinde bu kadar yakınlığı ve çocuk misali kendisine sığınmasını beklemeyen Engin, elini koyacak yer bulamayıp gözlerini yumduğunda içinden geldiği gibi davranmak istedi ve eş zamanlı dolandı kolları her daim incelik bulduğu Zeynep'in zarif beline. Gerçekten nasıl da narindi! Bu temasla midesinde garip bir kasılma hissederken; diğer yanda kapı girişinde onları izleyen Süheyla Hanım gördüklerine gülümsedi. Sonunda dualarının kabul olduğuna şükrederek birkaç saniye sesini çıkarmamışken daha fazla dayanamadı.

"Gözünüz aydın gençler." İştikleri sese ikisi de kendisini çekerken fazlasıyla utandı Zeynep. Gözyaşlarını silip lavaboya geçtiğinde hızla yıkadı yüzünü. Yüreğindeki hisleri sevdiği adama belli etmemiş olmayı dilerken diğer taraftan annesi ile baş başa kalan Engin ne diyeceğini bilemedi. İçeriye geçecekken atıldı Süheyla Hanım. "Çok sevindi kızcağız."

Engin, başı ile onaylayıp oturma odasına geçtiğinde az evvelki değişimin hâlâ midesine yapışıp kaldığını hissediyordu. Yutkunu-yordu ama geçmiyordu garip kasılma, sehpanın üzerindeki serin suyu içti geçmesi adına ama nafiye. Saniyeler içerisinde Zeynep odaya girip göz göze geldiklerinde ikisi de mahcup hissetti kendisini. Engin, hızla çekti gözlerini.

"Saat geç oldu ben yatayım en iyisi, müsaadenizle hanımlar."

"Evet, epey geçmiş gerçekten. Zeynebim ben sabah uyanamazsam eğer sen kalkıp sofrayı hazırlar mısın Engin'ime."

"Olur."

Süheyla Hanım, Zeynep'in cevabını dinlemeden görev misali

oğlunun nevresimlerini almaya içeri gittiğinde yalnız kaldı iki genç. Zeynep, artık Mümtaz'ın da bulunmasıyla kendi yaşamını çizmeye başlayacağını hatırlattı zihnine. Burada böyle oldukça artık zorlanıyordu acaba anlamış mıydı Engin. Ahmak gibi sarılmıştı adamın boynuna, ah bir de salya sümük ağlamıştı, zayıflar gibi. Aklına gelen düşüncesini sonunda genç adamı kıracağını bilse de sakınmadı.

"Günlerdir hastalıktı, bizi korumaktı derken yerinden oldun. Artık rahatça dönebilirsin evine. Aklın kalmasın bizde."

Gerçek Engin'in yüzüne gün gibi vururken kalış sebebini hatırlattı kendine. Sahi neden hâlâ buradaydı? Yarası olduğu için kendi işini kendi göremediğinden kalmıştı o kadar hafta burada ama ya şimdi? Bir şeyi yoktu ki! İyiydi. Haklıydı Zeynep belli ki rahatsız olmuştu, burada fazlasıyla kalmasına başını evet dercesine salladı.

"Yarın. Yarın gitmeyi planlıyordum zaten."

"Öyle mi?"

Sanki az evvel kendisi git dememiş gibi şimdi döneceğine içi burkuldu Zeynep'in. Bakışlarını kaçırıp dinledi Engin'in gereksiz savunmasını.

"Evet, Mümtaz olayının da bu gece hal olduğu iyi oldu. Artık tehlikenin büyüğünden kurtuldun."

Başını önüne eğdi Zeynep, bir şeyler söylemesi gerektiğinin mecburiyetinde sıkıntılı...

"Sağ ol her şey için."

"Rica ederim görevimdi. Artık annemle birbirinize emanetsiniz."

"Evet."

Engin elini ensesine atıp sıvazlarken ikili konuşmalarını uzatmak adına gevelemeye başladı.

"Şey... Bir sıkıntın olursa anneme söylemeden arayabilirsin."

"Sağ ol."

Elinde nevresimle içeri giren yaşlı kadın veda konuşmasını andıran bu sözlerle anlam veremedi.

"Hayırdır gece gece?"

"Yarın evine dönecekmiş Engin."

Engin, hızla çevirdi bakışlarını Zeynep'e, kim bilir nasıl da sıkılmıştı ki gitmesini bu kadar istiyordu. O kadar dırdır edip kızcağızı sonunda bıktıracağı belliydi. Sıkıntıyla solurken annesine bakıp başını salladı.

"Bunaldım burada, evimi çok özledim." Geç kıza baktı sonra.

"Kadın muhabbeti baydı yani anacığım."

Saldırmadı hiç Zeynep. Başını eğip odadan çıkacaktı ki seslendi.

"İyi uykular."

Kapıyı ardından kapatırken; Engin sessizce annesinin getirdiği pijamaları giydiğinde yaşlı kadın bir anda değişen bu duruma anlam veremedi. Az evvel kucaklaşmışlardı da ne olmuştu şimdi? Nereden çıkmıştı gitme mevzusu?

"Nereden çıktı oğlum eve gitmek?"

"Yeter be anacığım vallahi sıkıldım."

"Geleceksin ama. Yine en başa dönmeyelim lütfen."

Engin, usulca soluğunu dışarı verirken gülümseyerek salladı başını. Süheyla Hanım, nevresimi sererken göz ucuyla oğluna baktığında yüzündeki gerginliği görünce işini çabucak halledip bir şey demeden çıktı odadan. Şimdi farklı odalarda yatan iki ayrı zihin birbirinin düşüncelerini kurcalarken Zeynep'in hızlı atan yüreğinin ritmi artık yavaştan Engin'in katran tutmuş yüreğini de harekete

geçirmek üzereydi.

* * *

Zeynep, sabah erkenden uyanıp hızla üzerini değiştirerek mutfığa gittiğinde hemen çaydanlığı sürdürdü ocağa. Engin, hafta sonları yine gelirdi belki ama şimdi bugün birlikte yiyecekleri son yemek için vakit kaybetmeden bir şeyler hazırlamaya durdu. Dün gece geç yattıklarından hayatta uyanamazdı yaşlı kadın. Alışık değildi öyle geç oturmalarına. Zaten tembihlemişti yatmadan evvel kendisini. Sofra düzeni içine sindiğinde heyecanla yöneldi oturma odasına buzlu cama yansıyan görüntüden genç adamın üzerini giyindiğini anlayarak kapıdan uzaklaşıp seslendi.

"Engin, sofra hazır."

Bir ses gelmedi içeriden mutfığa henüz geçmişti ki açıldı kapı. Zeynep, heyecanlanıp üzerini çekiştirirken kulağına çalındı sevdiği adamın sesi.

"Kahvaltı yapmayacağım."

Duyduklarına enerjisi düşen genç kız hızla ilerledi içeriye, Engin'le burun buruna geldiğinde başını eğdi genç adam.

"Neden? O kadar hazırlık yapmıştım."

Bu sözün hoşuna gittiğini düşünüp sessizliğini korurken sıkıntıyla soludu, en iyisi gitmekti. Dün annesi kahvaltıyı tembihlediği için görev bilmişti belli ki.

"Eee, iştahım pek yok."

Zeynep'in gururlu yanı üstelemeden direkt yolcu etmek isterken diğer yanı ısrar etmesini salık veriyordu. Geçen kısa sürenin ardından seçimini yaptı.

"Sen bilirsin."

Genç adam beklemediği yanıt karşısında keskin bakışlarını kısa süreliğine değdirdi genç kızın bal rengi gözlerine ve tekrar çekti geriye.

"Allah'a emanet olun."

"Sen de."

Engin'in bir şey söylemeden ayakkabılarını giyişini ve yüzüne bir daha bakmadan evden ayrılışını uzaktan izleyen Zeynep hüzünle geçti içeriye. Engin'in ardından bıraktığı yatağı toparlarken doldu gözleri... Çok geçmeden Süheyla Hanım'da kalktığında birlikte yaptılar kahvaltılarını. Oğlunu soran yaşlı kadına üstün körü açıklama yaparken; Engin'in aç işe gidişinde kendini suçladı içten içe...

Süheyla Hanım, Zeynep'in durgunluğunu fark ettiğinde çok anlam veremedi. Olumlu bir şeye yorması gerekeni olumluya yormıyor ortada olmayan şeyleri de farklı bir sebebe bağlıyordu yaşlı kadın. İşte şimdi karşısında kanlı canlı örnek duruyordu, Zeynep Engin'in gidişine içerlemişti ama sürekli cıvı cıvı görmeye alıştığı kızın bu hareketini bir şeyle bağdaştıramadı. Belki de mevsim geçiydi. Hava almak en iyisiydi. Önce İrem'e giderler sonra birkaç dükkâna uğrayıp eve dönerlerdi. Hatta bugün çarşambaydı Fatih'e gidip de pazara uğramadan olmazdı. İyi fikirdi. Düşüncelerini süsleyip püsleyip cümlelere dökerken başka alternatifi olmadığı için yorumsuz kabul etti Zeynep. Fark etmezdi onun için, şimdi evde durup Engin'e zihnini yormaktansa İrem'in hoş sohbetiyle vakit geçirirdi. İki hanım ortak kararda olunca giyinmek adına odalarına gidip kendi karakterince hazırlanıp antrede buluştuklarında vakit kaybetmeden kol kola çıktılar evden.

İrem, taşınalı haftaları geçmişti Fatih'te şık bir apartman dairelerini kiralamış güzelce yerleşmişti. Daha hastanede bir iş ayarlamadığı için evdeydi. Yorulana kadar yürüyüp Süheyla Hanım'ın dizleri ağrıdığına bir taksiye binerek gidecekleri adrese vardılar. Balkonda çiçekleriyle uğraşan genç kadın misafirlerini gördüğü anda müşfik bir şekilde karşıladı onları. Ne iyi etmişlerdi de gelmişlerdi. Eve girdiklerinde konuşmayı seven üç kadın aralıksız her şey üzerine muhabbet etiler. Yaşanan İrem ve Ali olaylarından sonra; Zeynep'in ayakta devam eden ilaç tedavisini artık başka doktorun üstlendiğini... Dün yakalanan kumarhane sahibi Mümtaz'dan, Engin'in eve dönmesinden ve son olarak hazır buralara kadar gelmişken pazara uğramayı düşündüklerinden bahsettiler.

İrem, annesinin enerjisine gülümseyip Zeynep'le uyan kimyasına yakıştıırken gerçekten iyi anlaştıklarını düşündü. Bu ara kendi haline o kadar gark olmuştu ki iki gencin birbirleriyle değil garip iletişimlerini görmediğinden yakıştırmak hatırına dahi gelmemişti. Ruhen daha iyiydi aslında, hiçbir şekilde Ali'den haber almıyordu, aslında öğrenmek istemediğinden uzak duruyordu her şeyden. En son boşanmalarının üzerinden iki gün sonraydı ortak arkadaşlarından biri telefon edip Mine'nin öldüğünü söylemişti. Ne kadar yüreğinde nefret olsa da insanlık namına ve annesiz kalan bebeğe üzülmüşse de aramamıştı eski eşini. Eden bulurdu, neyi hak ediyorsa yaşayacaktı...

Saatler ilerlediğinde Zeynep bir kek çırpmış, İrem çay demlemişti. Balkona kurdukları sofranın ardından genç kadın elinde çaydanlıkla servisini yapmaktaydı ki içerilerde çalmaktaydı telefonu. Zeynep, yardımcı olmak adına hızla içeri gidip kanepenin minderini

ne sıkışmış telefonu alarak uzattı.

"Kayıtlı olmayan bir numara arıyor."

İrem, yüzünü buruşturup yanıtladı telefonu.

"Buyurun."

"İrem Hanım merhaba. Ben eski evinizin güvenlikçisi Serdar."

Temkinli davranarak ağır ağır konuştu genç kadın.

"Hayırdır Serdar."

"İrem Hanım, dünden beri Ali Bey evden çıkmadı. İçeriden bebeğinin kesintisiz ağlamaları geliyor. Zili çaldık neredeyse kapıyı kırdık ama çit yok. Yavrucağın sesi kısılacak ağlamaktan. Polisi arayacaktım da önce size haber vereyim dedim."

İşittikleriyle yüreğinin sızladığını hisseden İrem vicdanı ve gururu arasında kaldı. Ne yapsaydı bilemedi. Gözlerini yumarken cümlelerinin kaderine bıraktı kendisini.

"Benim anahtarım yok Serdar, siz polisi arayın durumu anlatın ben de geliyorum şimdi."

Telefonu kapadığında iyi niyetine ve yufka yüreğine lanet etti. Durumu annesine ve Zeynep'e özetlediğinde onların oturmasını ekleyip vakit kaybetmeden ayrıldı evden. Arabasını süratle kullanırken bir de köprüde trafiğe yakalamamayı diledi. Eli telefonuna giderken Engin'i haberdar etmek istese de ikizinin kızacağını düşünüp vazgeçti...

Normal seyirde bir saat on dakika gideceği yolu akşamüzeri olmadığı için kırk dakikada tamamladı. Siteden içeri girdiğinde kapının önünde polis araçlarını ve ambulansı görünce pırpır etti yüreği. Çantası omzundan düşüp ellerine tutunduğunda ağır ağır girdi bahçe kapısından içeri. Birkaç metre ötesinde siyah poşete

konulmuş beden iki kişi eşliğinde kendisine gelirken anlamsız bakındı etrafına.

"Hanımefendi olay mahalline yaklaşmayınız."

Polis' in onu uyarması üzerine hırıltıyla döküldü cümleleri.

"Ben evin sahibi sayılırım. Eşim, yani eski eşimin evi."

Memurun kaşları şaşkınlıkla havalandı.

"Öyle mi? Başınız sağ olsun o halde, maktul kendini asmış."

İrem, iç çekişle elini dudaklarına götürürken gözyaşları fasıla vermeden akmaya başladı. Başının döndüğünü hissediyor yüreği yerinden çıkarcasına çarpıyordu. Ali'nin bedeni ebedi yolculuğu için yanından geçip giderken onun hemen ardından kucağındaki bebekle ambulansa doğru ilerlemekteydi hemşire. Ağlamaları hıçkırığa dönüştüğünde neye üzüleceğine ne yapacağına anlam veremedi. Kendi evliliği ile birlikte gözlerinin önünde dağılan bir başka aile... Ali'nin ona karşı tercih edip kurduğu küçük aile... İnsan sağ olduğu müddetçe ona masal gibi gelen şeyleri yaşayıp, kâbus sayacağı olayları başkasından dinlemek yerine gün geliyor kendi tecrübe diyordu. Ve bir an geliyordu ki 'hayatta yaşamam' dediği şeyleri yaşıyor, 'asla yapmam' dediklerini yaptırıyordu kaderi ona... Belki de irademizin bile belli ölçüde kendi elimizde olduğunun göstergesiydi bu.

23. BÖLÜM

İrem;

Cennetim... Tüm ilklerimin sahibi... Aşkım, heyecanım, kalp atışım, yürek yangınım... Seni fakültenin girişinde kaydını yaptırırken görmüş-tüm. Güzel esmer tenin, onunla uyumlu saçların, yüzünün hatları her şeyinle o kadar mükemmeldin ki alamadım bakışlarımı senden. Yanına yaklaşmak için fırsat kollarken hiç olmadık şekilde kesişti gözlerimiz. Saniyesi saniyesine hatırlamaktayım her şeyi. Hiç birini unutmadım Sevgilim. İnsan ilklerini unutmaz mı hiç? Biliyorum bir insanın hayatında yapabileceği en büyük hatayı yaparak kaç yıllık birlikteliğimize gölge düşürdüm ve böylelikle telafisi kalmadı bu işin. Ama inan ki basiretimin bağlanıp başka kadını hayatıma aldığım zamanlarda dahi sevdim seni. Evet, bedenen ihanet ettim ama kalben hiç etmedim. Tamam, onun-la ilgilendim ama inan ki çok farklıydı. Sen değildi! Senin sevgin gibi değildi. Hatta yanından dahi geçemez yarışamazdı. Bir etkileşim, akıl karışıklığı, bahar sarhoşluğu veya yaşadıklarından dolayı acıyıp sahip çıkma ya da her neyse... Ama şunu bil ki; hiçbir zaman sana olan aşkım

ve gönül bağılığımdan üstün gelmedi bu yasak ilişki. Mine'yi bırakmadıysam, sırtımı dönemediysem ortadaki günahsız bebek ve geriye kalan sayılı nefesi için gidemedim. Şimdi hayatım bozuk para misali ortalığa saçılmışken; en önemlisi sen yanımda yokken daha fazla el yordamıyla yaşayamıyorum.

Bakmam ve sahip çıkmam gereken bir bebek var ama yapamıyorum. Beceremiyorum. Oysaki sen üstesinden gelebileceğimi söylemiş-tin! İsmi dahi koyamadım biliyor musun? Neredeyse üç aylık olacak ama hâlâ nüfusu yok, elim gitmedi belki de... Zamanında bir çocuk için milyarlar harcarken şimdi sahip olduğum bebeğe babalık edemiyorum, içim gidiyor ama olmuyor. Hâlbuki zihnimde nasıl da kolaydı her şey, Mine çocuğumuza bakıp büyütecek ben de maddi anlamda yardımcı olacaktım. Kadınlar, kocaları olmadan gerekirse on tane bebek büyütürmüş ama erkekler! Karşılığı koskoca ünlem işte... En büyük kanıtıyım bir bebekle baş edemiyorum.

Güçlü olamayıp seni üzdüğüm için özür dilerim. Biliyorum hiçbir umurunda değil. E haklısın Sevgilim, ne diyeyim! Lanetler de okusan, canın sağ olsun çünkü ben hepsini hak ettim. Ben gidiyorum. Eğer bu satırları okuyorsan belki de çoktan terk ettim oyun alanını. Her şeyi bu kadar batırmışken; yaşamamın bir anlamı yok. Çünkü bir kere sen yoksun hayatımda daha ne olsun! Senin o bana aşkla bakan gözlerin, beni seven kalbin ve bedenimi olduğu kadar yüreğimi ısıtan varlığın yok. O halde burada kalmamın da manası yok.

Bunları söylemeye kalksam dinlemeyecektin o yüzden vasiyetimi yazmak en güzeli... Yapmanı umut ettiğim, son bir arzum var senden Sevgilim. Onu... Bebeğimi... Ya da günahımı... Artık adını ne koyarsan! İyi bir aileye teslim et olur mu? Hiç olmazsa senin her daim acıdığın

yetimhanedeki o çocuklar gibi olmasın kaderi. Birinin onu gelip almasını beklemesin. Sıcak bir yuvada açsın gözlerini. Ona sahiplenene aileyi anası babası bilsin. Ve çok mutlu bir çocuk olsun. Hayata bir sıfır yenik başlamışken; hatta dakikalar sonra mağlubiyeti daha da artacakken hiç olmazsa kadersiz olmasın!

Ah, Sevgilim bebekler görüp algılar mı? Az evvel tavana astığım urganı görmüş müdür? Peki, biraz sonra ayağımın altından kayan sandalyenin sesini işitebilecek mi? Son nefesimde her anlamda pişmanlığı yaşadığımı... Onunla da konuştum. İleride çok güçlü bir kadın olmasını söyledim. Sence anlamış mıdır beni? Kavramış mıdır demek istediklerimi? Sorduğum sorular hayatımdaki ne büyük ironi değil mi? Bir de doktorlar her şeyi bilir derler ama bak bilmediğim ne çok şey var bu hayatta. Evvela bir kadına nasıl sadık kalınır bilemedim. Kaldı ki evladına iyi bir baba olmayı becerebileyim.

Saçma sapan tüm yanlışlarım yüzünden sakın kendinde eksiklik arama zira noksanlık ben de. Senin tek suçun mükemmel olmaktı, hal böyle olunca benim anlık dürtülerim yüzümden bir istatistik daha yaşandı şu hayatta.

Kusursuz kadınlar kusurlu eşler tarafından hezeyana uğratılır!

Tüm diyeceklerim bunlar sanırım. Öteki tarafta karşılaşır mıyız bilmiyorum ama işlediğim günaha şimdi bir yenisini ekleyecekken bu pek de mümkün olmayacak... Düşüncesi iliklerime kadar kıskanmama neden olsa da, bunu senin için dilemek boynumun borcu. Benden sonra mutlu olman ve seni gerçekten hak eden bir adamla tanışman dileği ile Sevgilim...Hoşça kal... Seni hâlâ çok seviyorum...

Ali...

İrem, okuduğu mektubu buruşturup avuçları arasından yere düşürürken hıçkırıkları tüm bahçeyi inletiyordu. Az evvel polis memuru içeride bulduğu kendi adına imzalanmış zarfı ona getirdiğinde bu kadar etkilenecek okuyacağını sanmamıştı. Bazen insanın hayat arkadaşı tenine giydiği gömlekten daha yakın olurken; bazen de bir el kadar uzak olabiliyordu. 'Tanıdım' dediği Ali'yi hiç tanıyamamış olmasına yandı bir kez daha. Sonra da; bahtına, saflığına, gerçekleri kavrayamayan gözlerine... Ne kadar duygulanıp gözyaşı akıttıysa da ne hak verdi Ali'ye ne de acıdı. Bir zamanlar kocasına canını verecek kadar âşık bir kadındı oysa. Lakin öyle şeyler geçmişti ki hislerinin üstünden, şimdi hissettiği tek duygu kırgınlık ve öfkeydi. Eski aşkına vahlanmak yerine bebeğini arkasında bırakıp bu hayattan göçen hem cinsine yandı aksine... Çünkü tek suçu sevmekti! Belli ki Ali zamanında nasıl gönlünü alıp yüreğini yaktıysa o kızcağıza da aynısını yapmıştı bilerek veya bilmeyerek... Şimdi ona acılar çektiren adam yerine hiç tanımadığı ve bundan sonra da tanıyamayacağı kadına acımak daha hafifti diğerinden.

Bir yandan kendi düşünceleri ile boğuşup oturduğu sandalyeden kalkarak kendi aracına gitmek için yeltenirken mani oldular can güvenliğinden sorumlu olan koca yürekli adamlar. Öyle hali vardı ki; kimse cesaret edemedi bu halde trafiğe karışmasına. Bir polis otosu eşliğinde ve başka bir polisin şoförlüğünde İrem'i arabasıyla birlikte eve bıraktılar. Onu hâlâ orada merakla bekleyen Zeynep ve Süheyla Hanım polis arabasını görünce paniklediler. Şimdi İrem konuşamayacak durumdayken genç memur anlattı her şeyi. Bu ailede en büyük özellikti hassas gönüllü olmak, kızının neredeyse bir aydır acılar çekmesine sebebiyet vermiş olduğu halde üzüldü eski

damadı Ali'ye. Kesin göze gelmişler veya biri büyü yapmıştı yoksa birden bu şeklide altüst olan düzenin sebebi ne olabilirdi ki?

İrem, sessiz sedasız odasına çekilince onu yalnız bırakmayı düşünmedi bu gece Süheyla Hanım ve Zeynep. Hiçbir şey yapamamaları da yan odada yatarak nefes olurlardı hiç değilse. Saat epey geçmişti ki İrem'in salonda bulunan çantasının içinde çalmaya başladı telefon. Şimdi hiç konuşacak mecalde olmayan Süheyla Hanım Zeynep'e bakışlarıyla açmasını söylediğinde vakit kaybetmeden aldı telefonu çantadan genç kız. Melodinin sonlarına geldiğini anladığında panik yaptı kapanmaması adına. Ekrana kimin aradığına baktığında ise heyecanla yutkundu. Boğazını temizleyip hemen yanıtladı.

"Engin!"

Bir süre sessizlik oldu sonra keskin tonlama doldurdu genç kızın kulağını.

"Ya siz neredesiniz! Nasıl merak ettim. Evi arıyorum çıkmıyorsunuz."

Sıkıntılı soludu genç kız. Haklıydı siteminde Engin.

"Biz... Biz İrem'e gelmiştik ama çok kötü bi'sey oldu ve dönemedik eve."

"Ne oldu?"

"Ali... Ali Bey intihar etmiş asmış kendisini. Bugün sitedeki güvenlik görevlisi evden sadece bebek sesinin gelmesi üzerine endişelenmiş."

Birkaç saniye sessizlik oldu, muhtemelen şaşırmıştı Engin. Beklemiyordu Ali'den böyle bir hamleyi. Neden sonra duyuldu öfkeli sesi.

"Niye benim bundan haberim olmuyor?"

"Biz de bilmiyorduk ki az evvel öğrendik. Bir çıktı evden saatler sonra perişan olmuş şekilde polisler getirdi, İrem'i. Bu gece burada kalacağız."

"Anlıyorum. Neyse, iyi yaparsınız yalnız bırakmamakla. Aklım ayrı ayrı sizde kalmaz hiç olmazsa. Zaten ulaşamayınca bin bir türlü şey geçti kafamdan. Yakın zamanda size birer telefon almak lazım."

Gülümsedi Zeynep, Engin'in işitmesine izin vermeden.

"Maaşımdan birikimim var, zaten nereye harcıyorum yarın Süheyla Teyze'ye de kendime de alırım ucuz yollu bir şey."

"Ben halledeceğim karışma sen!"

Zeynep, hâlâ sinirini atamamış ve öfkeden ne yapacağını şaşırarak bu adama yapmasını bilirdi de uğraşmayacaktı. Kendisine sürekli böyle emir kipi kullanılması ona göre değildi.

"Benim şimdi kapatmam lazım."

Engin'in bir şey demesine fırsat vermeden telefonu kapadığında orta sehpanın üzerine bıraktı. Gözleri Süheyla Hanım'ı bulduğunda ciddi bir şekilde anlattı olan biteni. Sonrasında İrem'in meşhur kitaplığının önüne gidip göz gezdirdi ve ilgisini çeken bir kitabı alıp sadece öylesine baktı çünkü zihni tamamıyla Engin'deydi...

* * *

Engin, bir şey söyleyemeden görüşmesini noktaladığında öfkeyle bağırıp fırlattı telefonu koltuğun üzerine. Ne yapmaya çalışıyordu bu kız böyle? Bir de millet ona dik başlı derdi, belli ki Zeynep'in katır inadı ile kimse karşılaşmamıştı. Sinsice hayatlarına sızıp şimdi bu aralar bir de zihnini istila etmeye başlamıştı, hepsi

İrem'in kabahatiydi. Bu kadar yufka yürekli olmanın sonucu buydu işte... Başına Zeynep gibi bir püsküllü bela sarmıştı.

Aklını dağıtmak için sehpanın çekmecesine koyduğu diz üstü bilgisayarını çıkarıp açtığında klavyenin üzerinde kalan Zeynep'in Orhan'la çekilmiş fotoğrafını buldu. Sahi vermemiş miydi bunu inatçı keçiye?

Fotoğrafı kendine biraz daha yaklaştırp dikkatle inceledi tekrar, sanki hiç bakmamış gibi. Zeynep'in yay gibi kaşları ve sık kirpikleriyle çerçevelenmiş bal rengi gözlerine baktı evvela. Daha evvel böyle bir renk görmemişti veya görmüştü de o anımsamıyordu. Bazen gözyaşı döktüğünde neredeyse yeşile çalıyor ve etrafında karamel tonunda hareler oluyordu. Yakışıyordu... Burnu, ağzı, hele hafifçe öne çıkık elmacık kemikleri çok özel bir yüz ifadesi katmaktaydı simasına. Sonra Orhan'la samimiyetleri çekti ilgisini ve ilk defa görmüşçesine dolandı bakışları her ayrıntıda. Adamın kısık renkli gözleri, jöleli saçları ve gamzesini gösterircesine sergilediği çarpık gülüşü... Farklı bir duygu durumu kapladı bedenini, solukları hızlanıp dişleri kenetlenirken; kasıldı çenesi. İçinden daha gün ışığına çıkmamış kallavi küfürleri savurmasıyla sinirle ortadan ikiye ayırdı fotoğrafı.

Yakışmıyordu bu adam Zeynep'in yanına işte! Gün gibi ortadaydı. Kimse uyarmamış mıydı acaba? Nasıl da sevmişti bu iti? Telefonda dili rahat durmadığı gibi şimdi fotoğrafı da deli ediyordu onu. Yırtılmış kâğıt parçalarından Orhan'ın buruşturup çöp gibi yere atarken; Zeynep'in tarafını o şekilde bırakıp bilgisayar ekranını hırsla kapadı ve yine çekmeceye tıktı cihazı. En iyisi uyumaktı belki de. Başını arkasında bıraktığı kanepeye çevirdi, bu mevsimde

kadife kumaşı nasıl yakardı şimdi onu. Annesi iki ay da fena alıştırmıştı temiz nevresimlerde yatmaya. Fazla inadin sonu yoktu, en iyisi artık kendi yatağında uyumaktı... Düşüncelerinin makullüğünde adımları yatak odasını bulduğunda değişti üzerini, giydiği yazlık pijamalarla gömüldü yatağının içerisine. Gerçi uzun zamandır yatmadığı için hâlâ yorgan vardı ama olsundu, itina ile kenara ilıştırıp kapitone yatak örtüsünü çekti üzerine rahat bir uyku uyumak dileği ile...

* * *

Günler birbiri ardınca geçerken; Engin, birkaç zamandır alıştığı anne evini daha fazla özler oluyordu. Sebebi bir çift bal rengi gözlerdi... Kendine sesli itiraf edemiyordu çünkü bir yanı hâlâ Naz'ı özliyordu. Nasıl olduğunu anlamıyordu ama hem ölen eşini özlerken hem Zeynep için heyecanlanıyordu. Akli almıyordu doğrusu. Evden ayrılalı on beş gün olmuş bu zaman zarfında Zeynep'le defalarca telefonla konuşmuş ve her birinde daha farklı hislerle görüşmesini tamamlamış olsa da, sadece bir kez görmüştü onu. O da İrem'in evinde kaldıkları gecenin sabahında elinde iki tane telefonla gitmiş birisini annesine, diğerini genç kıza vermişti. Üstelik ilk kendi adını kaydedip büyük harflerle yazmıştı. ENGİN. Mutlu olup teşekkür etmişti Zeynep. Hatta yine sevinçten sarılacağını beklerken boş kalan kolları karşılığında düşüncesine kızıp hemen ölen karısına sadık kalma kararını hatırlatmıştı kendisine.

Ayıp ediyordu Naz'a! Sahi, olacak iş miydi yaptığı? Zaten ameliyattan sonra şişen parmakları sebebi ile keserek çıkarmışlardı alyansını. Köşede bir çekmecedeki duruyordu. Naz'ın istemeden bir şekilde yaşamından böyle silinmeye başlamasına içi el vermiyordu

ve her bir sebebi ihanet sayıyordu. Böylelikle Ali'den ne farkı olurdu sonra. Bilmiyordu ki zamanında şartlanmış mantığı, ikisinin de aynı şey olmadığını idrak etmesini engelleyip daha fazla acı çekmesini sebebiyet veriyordu.

Zihnini kemiren düşüncelerle arabasını sürerken hiç olmadık bir yerin önünde durdu. Aklında buraya gelmek yoktu aslında ama bilinçaltı ne de güzel hükmetmişti duyularına ve kaslarına öyle. Aracından inip kahveden içeriye girdiğinde gözleriyle taradı ocağı. Omzunda havlu iki büklüm semaverden çay dolduran yaşlı adamı görünce gülümsedi. Naz'ı görmüş gibi oldu. En son ocak ayında gelmişti yani altı ay olmuştu ve ilk kez bu kadar uzun süredir gelmemiştir bu babacan adamın yanına. Usulca yürüyüp seslendi.

"İbrahim baba!"

Yaşlı adam başını kaldırıp Engin'in gülümseyen gözlerini görünce öylece bıraktı bardakları. Yanına yaklaşp sıkıca sarıldı.

"Engin, oğlum. Nerelerdesin uzun zamandır?"

Buruk bir şekilde gülümsedi genç adam. Sanki kızlarına ihanet ediyormuş gibi hissetti. Ne vardı sanki hastanede gördüğü saçma rüyayı kafasında yorup açığa çıkarmaya çalışacak ve Zeynep'in onun hayatına bu kadar sızmasına izin verecek! Düşünceleri gözlerini yakarken müşfik adamın elleri sırtında uzun süre pırpışlandı. Daha fazla böyle durursa çocuk gibi ağlayacağını düşünerek kendini çekti geriye.

"İşler güçler be baba ne olsun."

"Doğrudur tabii. Geç otur şöyle bir çay içelim seninle."

Engin, yaşlı adamı başıyla onaylayıp boş masalardan birisine geçtiğinde çok zaman almadan elinde iki bardak çayla geldi adam.

Müşteri ihtimamında buyur etti çayı eski damadına. Sonra kendisi de çayıyla birlikte oturdu hemen Engin'in karşısındaki sandalyeye.

"E anlat bakalım oğlum, neler yaptın görüşmeyeli."

Engin, huzursuzca temizledi boğazını.

"Hiç... Aynı şeyler, küçük bir kaza geçirdim neredeyse üç ay olacak. Zor zamanlardı ama iyiyim şimdi çok şükür."

"Ya öyle mi! Çok geçmiş olsun. Tüh, görüyor musun hiç duydum."

Engin, gülümsemeye çalışarak huzursuz yudumladı çayını.

"Normal baba nereden duyacaksın."

"Hay Allah. Ne kazası peki?"

"İş kazası." Muzip bakışı yaşlı adamı güldürdüğünde devam etti, Engin. "Yaralandım."

"Aman dikkat et kendine. Hayat her şeye rağmen çok güzel be Engin, acılar çekiyoruz evet ama ne yaparsın tuzu biberi yaşamın." Engin sessiz kalırken devam etti yaşlı adam. "Bakma sana az evvel takılıp nerelerdesin dediğime, geçen zaman zarfında gelmediğin günler uzayınca sevindim senin adına. Dedim demek ki Engin düzeliyor ne kadar güzel. Ölenle ölmüyor be evladım. Senin eşin benim canımdan canım göçtü gitti. Evlat acısı Rabbim kimseye tattırmasın. Yaşayan bilir. Ama bu acıya rağmen ben hâlâ ayaktaysam oluyor ve dayanılıyor demek ki... Sen de kendini cezalandırma, benim kızım şehit oldu. Onun adına mutluyum." Yutkunurken sıkıca tuttu Engin'in elini. "Sen de mutlu ol yavrum. Hem ne yapacaksın bir başına, yalnızlık Allah'a mahsustur. Gün gelip başkasıyla evlensen de biliyorum ki yüreğinde gizli bir yerlerde kızımın hatırası sürecektir. Korkma unutmazsın!"

Engin, işittiği her kelimeye sanki boğazına gelip bir şey oturmuştu. Günlerce yaşadığı ikilemi dile dökmüştü adamcağız. Doğruydu o karısını unutmaktan korkuyordu.

"Unutmam değil mi?"

"Unutmazsın, istesen de unutamazsın. Ama bu mutlu olmaya-
cağın anlamına gelmiyor. Çocukken düşüp bir tarafını yardığında
atılan ilk dikişi unuttur mu hiç insan?"

İkisi de gülümserken Engin başını eğip çay kaşığı ile oyalanma-
ya başladı. Söyleyeceklerini adamcağızın gözüne bakmadan daha
iyi söyleyebilirdi çünkü.

"Böyle garip bir his, hayatın hâlâ devam ettiğini görmeye başlı-
yorum." Zeynep'i düşündü bir an. "Farkındalığım artınca kızıyorum
kendime sanki ona ihanet gibi geliyor." Boşta kalan ama hâlâ al-
yansının izi olan parmağını gösterdi. "Ameliyatta kesmek zorunda
kaldılar, şimdi bir şekilde onun hayatımda olan varlığı azalınca en-
dişeleniyorum."

Buruk bir şekilde güldü adamcağız.

"Endişelenecek bir şey yok oğlum. Demek ki alyansın çıkma
vakti gelmiş çünkü onun varlığı oraya kadarmış. Hem bu bir işaret
belki de, seni bekleyen güzel ufukların habercisidir kim bilir."

Engin'in gözleri dolduğunda devam etmedi adamcağız daha
fazla. Bir müddet sessizlik olup sadece çay bardaklarının sesi du-
yuldu. Sonrasında bu konuya değinilmeden başka şeylerden ko-
nuşup vedalaşarak ayrıldılar birbirlerinden... Engin, daha bir rahat-
lamış hissetti kendisini ama yine de içinde hareketlenmeye başla-
yan duyguların acele olmaması için çabalayıp direneceğine karar
verdi. Hem belki pes edip giderdi bu garip hisler... Kim bilir? Yaşayıp
görmek en güzeliydi...

24. BÖLÜM

İnsanoğlu; hayatta en çok istediği arzusu ile sınıyordu. Kimi düşünüyor, kimi kalkıyorken; kimi sadece emekler gibi yol alıp el yordamıyla yürüyordu aydınlığa. Bazen ümidi kesilmiş, bazen de tam aksi iyice hırslanmış... Bunu karakteri belirleyip, kaderi fitratı doğrultusunda kıvrım buluyordu.

İrem, yüreğinde tarifsiz bir duygu ile yürüdü yetiştirme yurdunun koridorlarında. Ah, önceleri defalarca gelmişlerdi Ali'yle buraya, şimdiki geliş amacından habersiz bambaşka hislerle bezeli. Boğazında bir yumru ile yolunu tamamladığında durdu geniş kapının önünde. Kapıyı tıklatıp içeriden "buyurun" sözlerini işitince usulca attı adımlarını odaya. Karşısında altmışlı yaşlarda kendisine gülümseyerek bakan yetkiliyi görünce, zorlama bir kibarlıkla karşılık verdi dudakları eğreti bir tebessüme ve hemen ardından cızırtılı küçük bir selama.

"Merhaba!"

"Merhaba. Hoş geldiniz İrem Hanım!" Kadın aynı mütebessim çehre ile masasının önünde duran deri koltuğu işaret etti. "Oturun şöyle lütfen!" İrem, çocuk itaatinde başını sallayıp oturdu kendisine gösterilen yere, bir şey söylemeden. Zaten diyecek bir sözü yoktu. Dün akşamüzeri kendisine telefon edip, bebeğe talip iyi bir aile olduğunu söyleyerek kuruma davet etmişti Fulya Hanım. O halde ilk konuya girecek olan o'ydu. Sanki düşüncesinden haberdarmış gibi iç çekip devam etti yaşlı kadın. "Sizi çağırmamanın sebebini, dün de söylediğim gibi İpek Bebek'e bir aile talip." Küçük bir açıklama ihtiyacı hissetti. "Biz geçici olarak İpek dedik kuzucuğa." Gözlerini devirip parmaklarıyla hayali bir daire çizdi. "Neyse, konumuza geri dönelim. Çiftimiz yirmi yıllık evli, anlayacağınız çok istekliler. Ben de öncesinde sizinle görüşmeleri gerektiğini ve onayladığınız takdirde bu işin olabileceğini söyledim."

İrem, gözleri dolu dolu salladı başını usulca.

"Anlıyorum."

"Birazdan gelirler, isterseniz geçelim."

Dili damağı kurumuş bir şekilde hızla kalktı oturduğu koltuktan.

"Tabii."

O kadar tutuktu ki halleri hareketleri ve sözleri. Zorlasa da bir akıcılığı yakalayamıyordu. Şimdi kurduğu kısacık cümleleri, yüreğindeki uzun kırılganlıklarının emaresiydi, hiçbir ilacın onaramayacağı. Dokunsalar ağlayacak bir halde Fulya Hanım'ı takip ederek iki kat yukarıya çıktıklarında, koridorda koşturmaktaydı kimi kimsesi olmayan çocuklar. İçlerindeki fırtınayı saklarcasına gülüyordu çoğu. E gülmeliydiler tabii! Çünkü bir çocuğa en çok yakışan şeydi gülümseme...

Donuk adımlarla sürdürürken seyrini birden yanı başında dizleri üzerine düşen çocuğa panikleyip ayağa kaldırmak için eğildiği sırada öyle bir şey oldu ki ne yapacağını bilemedi... Hızla doğrulan yavru ayağının kanadığını umursamadan sadece ellerini silkeleyip yoluna devam ettiğinde örselendiğini hissetti İrem. Neydi şimdi bu? Dizi kanarken, avuçlarındaki toz çok mu mühimdi sahi! Çocuk dediğin düştüğünde ağlar sızlanırdı, hele ki annesi varsa yanında "öp de geçsin" derdi. Yakın dostunun kızı Minik Aslı öyle yapardı örneğin, hatta kaç kez şahit olmuştu arkadaş toplantılarında. Tabii ya! Naz yapmalıydı çocuklar böyle olgun davranmamalıydı. Gözlerini yumup ayağa kalktığında bir damla yaş süzüldü yanaklarından. Bu sahneden etkilendiğini anlayan Fulya Hanım, gülümseyerek dokundu omzuna genç kadının.

"Onlar ağlamayı bilmez İrem Hanım. Burada her ne kadar iyi bakılsalar da anne baba şefkatinde pırpıplanmazlar. Daha ikinci düşmesinde öğrenir ağlamadan ayağa kalkmayı."

İrem, avucunu dudaklarına götürdüğünde hıçkırıklarını güçlükle hapsetti orada. Buraya kaçınıcı geliyordu, gayet iyi biliyordu hayatın güllük gülistanlık olmadığını. Lakin böylesi şahit olmak pusulasını şaşırmış yüreğinin zembereğini iyice bozmuştu. Parmaklarının ucuyla gözlerinin kenarını silip devam ettirdi adımlarını. Saniyeler içerisinde, pembe kapısı olan bir odadan içeriye girdiklerinde genç bir kızın kucağında sarı tulumu içerisinde durmaktaydı bebek. Bir yanı yüzünü görmek istiyor, diğer yanı bakmak dahi istemiyordu. En son doğduğu gün kucağına alıp koklayarak sevmişti, Ali'nin bir parçası olduğunu bilmeden.

"Hoş geldiniz Fulya Hanım."

Bebekle ilgilenen genç kızın sözleri düşüncelerini dağıttığında, hemen yanı başından geldi karşılık.

"Hoş buldum, Elifciğim. İrem Hanım, İpek Bebeğin hâmi'sidir. Birazdan gelecek aile ile tanışıp son kararı kendisi verecek."

"Öyle mi memnun oldum İrem Hanım." Genç kız, bir eliyle bebeği kavrayıp, diğer eliyle tokalaştığında merhametine yenik düşen İrem göz ucuyla baktı bebeğe. Burnu hokka gibiydi, her zaman estetikli gibi durduğunu söyleyerek iltifat ettiği Ali'nin ki gibi. Düşüncesiyle kulaklarının uğuldadığını hissettiğinde koptu ortamdan elinde olmadan. Genç kızın omzuna dokunmasıyla geldi kendine.

"İrem Hanım!"

"Ah pardon!" Elini şakaklarına götürüp kıstı gözlerini. "Duymadım bir şey mi dediniz?"

"İpek Bebek gitmeden bir vedalaşın isterseniz."

İrem, teklifin anlamsızlığına şaşırdı evvela. Fakat bir yanıt vermeden kollarına yerleşen bebeği nasıl tutacağını bilemeden sarmaladı yarım yamalak.

"Bu elinizi şöyle başına getirin, diğer elinizle de belini destekleyin. İşte böyle!"

Yüreği titreyip, ne düşünmesi gerektiğini kestiremeden, kapı tıklanıp açıldığında güvenlik görevlisi Fulya Hanım'ı muhatap alıp, ailenin geldiğini ve öncesinde kendisi ile yalnız görüşmek istediğini söyledi. Yaşlı Kadın müsaade isteyip dışarı çıkarken; hemen ardından bebeğe bakıcılık yapan Elif'de ayrıldı odadan.

Hiç beklemediği bir anda kucağında bebekle yalnız kalan İrem ilk ne yapacağını bilemedi. Etrafına bakındı evvela, sonra birkaç adım döndü volta atarcasına. Ruhundaki huzursuzluğu hisseden

minik, ağlamaya başladığında refleksle pırpıslamaya başladı, ardından içgüdüsel olarak fısıldadı dudakları sakinleştirici sözleri.

"Şşşt ağılama!" Bebek ağzını açıp kafasını oynatmaya başladığında doldu gözleri, belli ki biberonunu arıyordu minik dudakları. Elinde olmadan titredi sesi. "Acıktın mı sen?" Sanki kendisini duymuşçasına kesişti gözleri ufaklıkla... Tıpkı annesininki gibi renkliydi ama geriye kalan tüm yüz hatları resmen Ali'ye aitti. İçinin çekildiğini hissetti İrem. Yıllarca bir evladı olmasını bazen sırf kocasını baba yapabilmek için arzulamıştı. En nihayetinde kendisinin bedeni yüzünden olmuyordu çocukları. Oysa şimdi? Kendisine gerek kalmadan bir bebeği olmuştu Ali'nin fakat bu seferde O becerememişti baba olmayı. Zira analık ve babalık yalnızca çocuğun oluşumuna biyolojik katkı sağlamak değildi! Gözünden tekrar bir damla daha azat olduğunda eli altın sarısı saçlarda dolandı. Bu yavrunun ne günahı vardı sanki! Bir günah varsa o da sorumsuz hareket eden anne ve babasındı. Evet, Ali'ye hâlâ kırgındı. Ölmüş olması bir şeyi değiştirmiyor, sadece onun ne kadar sorumsuz bir insan olduğunu bir kez daha sunuyordu. Mine! Mine ise bambaşka bir dünyaydı. Kürtajı asla desteklemezdi üstelik çocuk için bu kadar kavrulurken ama bunca sorumsuzluğun içerisinde tüm bu olanlar... İrem düşüncelerine hemhalken; kapı, tıklanıp açıldı. Fulya Hanım, Elif ve bebeğe talip olan aile içeriye girince toparlandı hemen.

"Beklettik sizi İrem Hanım kusura bakmayın."

Fulya Hanım'ın sözlerine, beklemiş olmanın zarifçe önemsiz olduğunu söylediği sırada hemen aile ile tanıştırıldı. Karı koca ikisi de öğretmendi. Kibar ve naif oldukları her hallerinden belli oluyordu. Kadın şefkatle İrem'in kucağından bebeği aldığı anda öpüp kokla-

maya başlayınca, adam da eşine eşlik edip sarmaladı bebeği.

"Melek Hanım, biz bebeği bu süreçte mama ile besledik. Tabii arzu ederseniz, siz kendi sütünüzle besleyebilirsiniz." Elif'in sözleri üzerine bakışlarını hızla kaydırdı İrem muhatabına, ilgiyle. "Özel ilaçlarla prolaktin hormonunuz baskılanıp süt kanalları harekete geçirilir, bu süreçte siz de süt arttırıcı çaylar ve besinler tüketip göğsünüzü sağdığınızda kısa sürede gelecektir."

Genç kızın sözlerini hüznün ve mutlulukla dinleyen çiftin yanında aynı hisleri yaşamaktaydı İrem. Mesleki olarak kendisi bu işlerin içerisindeydi; hatta evlatlık edinme kararı aldığı dönemde oldukça araştırmıştı bu mevzuu. Ama şimdi tekrar duymak, üstelik arzusuna bu kadar yakinken... Ah, saçmalıyordu!

"Gerekirse aylarca uğraşırım." Kucağında tutmakta olduğu bebeği biraz daha sıkı kavrayıp, kocasına baktı kadın, gözleri dolu dolu. "Düşünsene Kerem! Resmen anne olacağım, sen de baba!"

İrem, yüreğinin dağlandığını hissetti. Evet, çok ağırdı tüm yaşadıkları. O bir bebeği olması için yıllarca yanıp kavrulmuşken; hiç olmadık bir vakitte, sağlamlığına emin bir şekilde senet imzalayabileceği yuvası ile imtihan olmuştu. Ve öyle bir an olmuş, evlat sahibi olmak adına harcadığı banknotlar kurtarmaya yetmemişti evliliğini ve dahi mutluluğunu geri getirmemişti. Şimdi ise bambaşka bir sınavın ortasında hissetti kendisini. İsteddiği sadece bebek miydi, anne olmak mıydı, yoksa ego tatmini miydi? Bebekse eğer, hiçbir suçu olmayan kimsesiz bir yavru vardı ortada. Anne-likse şayet; günümüz ilaçlarıyla bu da mümkündü. Lakin bunları belli bir kudrette 'kendim yaptım' demekten geçiyorsa kesinlikle egosunu tatmin için istemişti. Gözlerini yumup güçlükle yutkun-

duğunda omzuna dokunan elle anda buldu benliğini.

"Evet, İrem Hanım! Ne diyorsunuz Savaş Ailesi için?"

Fulya Hanım'ın sözleri üzerine; gözleri kendisine umutla bakan çiftte gidip geldiğinde tekrar yumup elini alnına götürdü.

"Ben... Ben..."

"Dinliyorum İrem Hanım!"

"Üzgünüm!"

Kadın anlamayan bakışlarla devam etti.

"Üzgün?"

"Biliyorum, belki gecikmeli verilen bir karar lakin ben vazgeçtim."

İrem'in titreyen sesiyle söylediği muammayı andıran sözlerine; çiftin huzursuz mırıldanması eşlik edince müdahale etme gereği duydu yaşlı kadın.

"Lütfen net olur musunuz İrem Hanım?"

"Ben, bebeğin bir aileye verilmesini istemiyorum."

"İyi de kurumda nereye kadar durabilir? Kararınız için sizi tebrik etmişim hatırlarsanız. Burada büyüyüp sonrasında bir aileye giden çocuklarda uyum süreci oluyor. Oysa şimdi İpek Bebek için olmayacak böyle bir şey."

"Evet, en başta fikrim öyleydi ama şimdi değiştirdim, çünkü bebeği ben nüfusuma almak istiyorum."

Küçük bir şaşkınlık nidaları yankılandı odada. Bu karardan hiç şüphesiz hoşnut olmadı çift. İtirazlarını Fulya Hanım'a sunarken; İrem'in sessizce döküldü gözyaşları yanağından. Yaşanan olay karşısında ne yapacağını kestiremeyen kadıncağz yönetici kimliği ile müdahale edip küçük kargaşayı bastırarak umutlu bekleyen ai-

leyi yatıştırma gayretinde çabaladı.

Çift, anlayışlı olmaya çabalama arzusunda bebeği İrem'e uzatıp yine de küçük itirazlarına devam ettiler, kabul edilmeyeceği bilincinde. Diğer tarafta İrem ise fasıla vermeyen gözyaşlarının arkasından tebessümle baktı kucağındaki günahsız meleğe. Ardından sıkıca sarılıp kokladı cenneti andırmasıyla betimlenen özel kokuyu. Ve fısıldadı kulağına usulca.

"Gelişin, hayatımı değiştirdi. Şer gibi görünsen de bana hayırlar bahşetmeni diliyorum."

Bebek bunu anlamışçasına gülümsediğinde tekrar satıldı sıkıca İrem... Saniyeler içerisinde verilen karar tüm dengeleri değiştirdiğinde, hayal kırıklığıyla ayrıldı çift odadan. Fulya Hanım, Elif ve İrem odada yalnız kaldıklarında, kararını net bir şekilde tekrarladı genç kadın. Bebeği kendi nüfusuna almak istediğini, zaten evlat edinmek için dilekçesi bulunduğunu, şu an bekâr olsa da otuz yaşını çoktan geçtiği için tek başına bunun mümkün olabileceğini ekleyerek bu konuyla ne kadar alakadar olduğunu kanıtladı. Karşılığında evvela sıkıntılı bir soluma işitse de makul cevap aldı. Gerekti evrakları imzaladı fakat hafta sonu olduğundan tüm pürüzleri halledemedi. Geri kalanını yarın yapmaya niyetli bebeği eşyalarıyla birlikte alıp saatler sonra ayrıldı kurumdan.

Aracını orada bırakıp bir taksi çağırdıktan sonra Süheyla Hanım'ın evine yol alırken; jinekologuyla konuştu telefonla. Yarın için yapılacak işler arasına doktoruyla görüşmeyi eklediğinde yol boyu garip hissiyatlar yaşadı. Şaşkınlık, heyecan, mutluluk, hüznün... Dakikalar sonrasında araba sevimli mahalleye giriş yaptığında lirik duygularla araçtan inerek sabırsız adımlarla yürüdü apartmana.

Kucağındaki kundakla merdivenleri çıkıp zili çaldığında saniyeler içerisinde Engin'in homurtularıyla aralandı kapı...

* * *

Isınan hava yüreklerdeki melankoli atmosferi kenara savurup daha başına buyruk duygulara yeni bırakıyordu. Mevsime göre bedene giysiler giyilirken duygularında ruhta kıyafet değiştirmesi çok doğaldı belki de... Günler geçtikçe iki gencin fevri davranışlarının artıp durgunlaşması Süheyla Hanım'ın gözünden kaçmıyordu. Bu durumu inatçı oğlunun Zeynep'i bir türlü benimsemeyip damarına bastığından, altta kalmayan genç kızında bir tür kendini koruma geliştirdiğini düşünüyordu. Hâlbuki o ne hayaller kurmuştu oğlu ile bir yanı kırık olan bu güzel kız için. Ama olmuyorsa olmuyordu demek ki fazla zorlamamak lazımdı...

O böyle düşünür dursun Engin aslında değişmeye başlayan duygu durumuna açtığı savaşta daha fazla üstüne gidiyordu Zeynep'in. Onun damarına basıp erkek Fatma davranışları karşısında itici güçle ondan soğumaktı amacı fakat ne yazık ki tam tersi olup bu halleri daha fazla kafasını karıştırıyordu. Yaşadıkları Zeynep kadar yoğun duygular değildi çünkü yüreği yeni yeni tamir olup küçük değişimler geçiriyordu ama Naz'a olan bağlılığından kabul edemiyordu kendisindeki başkalaşımı. Bir yanı her gece bahane arayarak annesine gitmek isterken diğer yanı kendisini nöbetlerine adanmak istiyordu. Zihni farklı şeyle ne kadar meşgul olursa o kadar iyiydi.

Zeynep'in ise Engin'den ufak bir umudu ve beklentisi yoktu, kaldı ki şimdi hislerini olumlu bir şeye yorsun... Tanıdığından bu yana değişmeyen Engin'di işte. Sürekli yargılayan ve her fırsatta laf sokup bilmişlik taslayan, arada karısının hatıraları olmasaydı

bile âşık olmazdı bu adam kendisine...

İrem'in ayrılığı, Ali'nin intiharı derken; düzeni bozulan pazar kahvaltısı için bugüne sözleşmişlerdi kaç gün öncesinden. Bir gün evvel Süheyla Hanım ve Zeynep markete giderek tüm eksikleri almış gecedен börekler açılıp tepsiye dizilmişti. Hatta saatler olmuştu fırına sürüleli ve hâlâ gelmemişti İrem. Engin, yine cevapsız kalan araması sonrasında söylenerek televizyon sehпасına telefonunu bırakıp zili çalan kapıyı açmak üzere ilerledi koridora.

"Kim o!"

Bir ses gelmeyince dürbüne uzanıp gördüğü ikizine istinaden huysuzca mırıldanarak kapıyı araladığında karşılaştığı manzara ile kaldı öylece. Öyle ki İrem'in sözleri toparladı kendisini.

"Kapıda mı duracağız Engin?"

Başını 'tamam' dercesine sallayıp kapıyı ardında kadar açıp İrem'i içeri aldığıında tekrar kapayarak ardınca yürüdü genç adam. Birlikte oturma odasına geçtiklerinde dikkatleri çeken kundak ve yüzü gözükmeyip duyulan ağlama sesi ile soran gözlerle baktı Zeynep ve Süheyla Hanım. İrem ise son derece sakin bir şekilde bebeği koltuğa bırakıp hemen yanına önlem amaçlı yastıkla destekledikten sonra çantasını kenara bırakarak yanı başına oturdu. Ardından araladığı battaniyeyi ve bebeği itina ile kucağına alıp yüzünü sevdiklerine doğru tuttu.

"Misafirimle geldim, kabul eder misiniz bizi?"

Süheyla Hanım, bebeği görünce kızının aldatılmışlığını hatırlayıp gözleri doldu ama karşısındaki masumiyete de kıyamadı. Bembeyaz bir ten okka gibi bir burun, küçücük dudaklar ve daha üç aylık bile olmadığı halde fıldır fıldır olan renkli gözler. Şimdiki

bebeklerden korkulurdu vallahi, Engin'i ile İrem'i kırk gün göz açmamışlardı, şimdikiler filozof gibi geliyordu dünyaya. İç çekerek kendisinden cevap bekleyen kızına baktı.

"Tabii ne demek ama bu kuzu şimdi börekle menemen yiyemez."

Yaşlı kadının cevabı ister istemez herkesi güldürüp negatif havayı dağıtırken Zeynep daha fazla dayanamayıp kucağına aldı bebeği. Sanki yıllardır çocuk bakıyormuşçasına tutuşu, bebeği oyalarıp sevişi o kadar hoş görüntü veriyordu ki dikkatini çekti Engin'in. Bebekten çok genç kızın tavırlarını incelerken gülümsedi, annelik gerçekten her kadına yakışıyordu... Düşüncesinin saçmalığının farkına vardığında laf attı hemen.

"Ağlatacaksın bebeği öyle mi bakılır el kadar sabiye?"

"Neyim varmış? Yeğenlerime ben bakardım derslerimden vakit kaldıkça."

İrem, kardeşine sitemle baktı.

"Takılma kızcağıza bu kadar! Gayet güzel ilgileniyor, tutuşu bile yerli yerince."

Süheyla Hanım, etrafındaki konuşmaları duymuyor sadece bebeğe odaklıydı. Gülümsüyormuş gibi yapıp yüzüne buruştururken çıkardığı ses üzerine şaşkınlıkla vurdu dizlerine.

"Kız tövbeler olsun gülüyor bu bebe. Yok, yok dünyanın sonuna geldik."

"Anne!"

İrem'in sözleri üzerine baktı.

"Doğru ama."

"Beni dinlerseniz eğer size bir şey söylemek istiyorum." Sessiz-

lik olup üçü de bakışlarını ona çevirdiğinde bedenini dâhil edersine solduktan sonra devam etti. "Ben bir karar aldım, bu bebeği evlat edinip sorumluluğunu üzerime alacağım."

"Buna hayatta izin veremem İrem."

Süheyla Hanım'ın sözlerine aynı çeviklikle karşılık verdi.

"İzin almıyorum kararımı açıklıyorum anne. Ben Allah'tan yıllarca bir bebek isteyip imtihanımın son bulmasını dilerken çok farklı bir sınavla sınandım. Yuvamdan oldum ve bir bebek çıktı karşıma, istediğim gerçekten anne olmak mıydı yoksa bir bebeği taşımış olmak mı? Bir seçimde hissettim kendimi, hayatımın en büyük sualine cevap vermem gerekiyordu." Küçük bir es verip muhataplarının yüzüne teker teker baktıktan sonra devam etti. "Ben bugün gerçekten anne olmak istediğimi düşündüm ve bu kutsal isme sahip olmak için biyolojik bir bağın olmadığı karara vardım. Bundan ki evlat ediniyorum bu güzelliği. Annesi veya babası kim olmuş umurunda değil, bundan sonra o benim çocuğum."

"İyi de kızım bir başına kolay mı çocuğu bakımı?"

"Sen de bizi bir başına büyüttün."

"Öyle ama bu farklı..."

Gülümsedi İrem.

"Ama bu bebek benim değil öyle mi anne?"

"Yani kızım insanoğlu nefis taşıyor en nihayetinde, zamanla ya miden almazsa, ne bileyim daha gençsin gün gelip tekrar evlenecek olursan..."

"Rica ederim anne bu düşünce ile beni yadırgayacak adamı zaten hayatıma almam. Lütfen beni caydırmaya çalışmayın." Annesinin kelimelerini yarıda kesip kendi savunmasını yaptıktan sonra

hemen yanındaki Zeynep'in kucağından aldı bebeği. "Ben kendimi her anlamda hazırladım, az evvel kendi jinekoloğumla konuştum hormon ilacı verip süt kanallarını harekete geçirecek ve biraz uğraştık mı sütlerim de gelecek böylelikle beni emebilecek. Söylesene anne bu kadar uğraş verdikten sonra ben bu bebeğin annesi olmayı hak edemeyecek miyim yani?"

İrem, sözlerini bitirdiğinde gözleri dolarken güçlkle yutkundu Süheyla Hanım. Artık pes etmek zorunda olduğunu düşündü. Aslında kızı söylediklerinde de haklıydı kim bilir? O kadar akli ermezdi ki onun kendi inandığı değerler vardı biraz da hayat tecrübesi ama her ne kadar kaideyi bozmasa da istisna diye de bir gerçek vardı ve en iyisi sessizce kızının yanında olmaktı. Başını sallayıp gülümsemeye çalıştı bu sefer.

"Hayırlısı olsun be yavrum ne diyeyim? Söyletmiyorsun ki bir şey."

"Hayırlısını istedin ya başka bir şey istemem."

Anne kız gülümserken Engin'in kolları uzandı bebeğe. İnandığı değerleri savunan; çevresine göre Kazak Erkek denebilecek bir tanıma uysa da merhametliydi. Kucağındaki bebek, öldüğüne neredeyse sevindiği Ali'nin değil; himayeye muhtaç bir sabi olarak düşünüyordu. Şefkatle bebeği sarmaladığında esmer kavruk teni arasında bembeyaz kalan bebeğin avuçlarına götürdü parmağını kavranması adına... Sonra burnunu burnuna değdirip kokusunu çekti içine, Zeynep tarafından izlendiğinden habersiz...

"Şimdi ben dayı mıyım yani?"

"Eh öylesin galiba."

İrem'in cıvıltısı üzerine o da gülümseyip başka bir soru yönetti

bu sefer.

"Peki, iyi hoş da bu cimcimenin ismi ne?"

"Daha nüfusu bile çıkmadı yarın halledeceğim tüm resmi işleri." Fasıla verdiğinde kocaman gülümsedi. "Sevgi... Dayısı kızımın ismi Sevgi... Çok sevilsin ve bana mutluluk getirsin diye ismi Sevgi."

Bebeğin ismi tatlı gülüşmeler oluşturup güzel dileklere yerini bırakırken çok farklı bir atmosfer hâkimiyetini sürdürdü evde. Sevgi Bebek elden ele gezip mutlulukla sevilirken herkes açlığını unutmuş ruhunu doyuruyordu bu meleklerle.

Gün boyu bebekle ilgilenen İrem'e Zeynep de yardım ederken istemeden sürekli göz hapsine aldı Engin genç kadını. Doğal tavırlarını, bebekle ilgilenişini, masum yavruya saf gülümseyişlerini... Ardından Naz'ı düşündü hemen. Sanki Zeynep yanılttı da doğruyu hatırlayıp hatayı silmek istiyordu. Aslında kendiyle boğuşurken kaderlerinde yazılan temel gizliden gizliye atılıyordu habersiz...

25. BÖLÜM

Engin, sırtı tutulmuş bir şekilde güçlükle yattığı koltuktan kalkarken gözleri televizyon dolabının üzerinde olan, horozun eğilip kalktığı eski saate baktı gülümseyerek. Akrep ve yelkovan yedi'ye beş dakika kaldığını gösteriyordu. Artık bünyesi öylesine alışmıştı ki aynı saatte kalkmaya, daha telefonunun alarmı çalmadan uyandırıyordu vücudundaki biyolojik saat onu. Üzerini bir çırpıda değiştirip oturma odasından ayrılırken mutfaktan gelen tıkırtıya kulak verdiğinde orada olan kişinin düşüncesiyle pırpır yaptı yüreği. Bir adım atıp bekledi gitse miydi mutfağa gitmese miydi? Bir adım daha attı, ardından bir tane daha, tekrar adımını attığında kendisine hızla çarpan bedenle sendeledi. Zeynep'in küçük çığlığı, burnuna değen koku içini gıcıklayıp başını döndürmesi saniyelerini aldığı anda sıkıca tuttu küçük omuzları. Sakin olmaya çalışıp göğsünden birkaç santim uzaklaştırdığında Zeynep'in kızarmış kendisine oldukça yakın yüzü ile karşılaşınca heyecanı bir kat daha arttı.

"İyi misin?"

"İ-iyiyim. Sen iyi misin?"

Engin, gözlerini ayırmadan sessizce başını sallarken, Zeynep huzursuzca kımıldayıp kollarının arasında çıkmaya çalıştığı anda hemen geri çekti ellerini narin omuzlardan. Hızlıca bir şeyler uydurmalıydı.

"Kusura bakma, mutfaktan ses gelince annem sanmıştım."

Anlamayarak baktı Zeynep.

"Dün Süheyla Teyze burada kalmadı ki."

Engin, kırdığı potun farkına varıp gözlerini kaçırırken bahanesini hazırladı hemen.

"Doğru ya, İrem'le gittiğini benim de sana bakıcılık yapmak için burada kaldığımı unutmuşum. Zaten belim de tutuldu şu uyuz kanepede. Sebebi aman Zeynep Hanım yalnız kalmasın."

Zeynep, gözlerini kısıp sıktı dişlerini. Her seferinde kaba olmak zorunda mıydı bu adam!

"Kalmasaydın keşke, senden isteyen mi vardı? Pekâlâ, yalnızda durabilirdim."

Engin'in kendini kurtarma çabasıyla yaptığı saldırıya hızla karşılık geldiğinde bozuldu genç adam. Bu kızdan ne köy olurdu ne de kasaba laf sokmak için fırsat kolluyordu adeta. Gerçi kendisi de kaşınmıyor değildi hani! Ama o sessiz kalmamışken; alttan alması şimdi erkekliğe sığmazdı!

"Zaten senin gibi cadiya iyilik yapanda kabahat... Kafama tüküreyim!"

Hızla arkasını dönüp giderken bir yanı Zeynep'in kahvaltıya çağırmasını diledi ama işittiği ses sadece genç kızın odasının kapısını

çarpması oldu. Aynı şekilde o da evden gayet sesli bir şekilde ayrıldı. Engin, kendisinin zayıflığına söylenerek arabasına binip yol aldığı anda arkasına bıraktığı Zeynep odasında için için gözyaşı dökmekteydi. Keşke bahane edip o da gece hem cinsleriyle gitseydi ama kendisine sorulmadan birden gelişmişti her şey. İrem'in bebeğin velayeti için tüm gün dışarıda olacağından Süheyla Hanım'da bebekle ilgilenecekti. Ev fazla müsait olmadığından sadece ikisinin gitmesi daha mantıklı olduğunu söylemiş, öğlende Zeynep'in gelip bebek odası için yardım etmesini istemişti yaşlı kadın. Engin'e de gece onu yalnız bırakmamasını rica ettiğinde böylece planlanmıştı her şey. Ah, Süheyla Hanım'ın ince ayarlamalarıydı bütün bunlar, kim bilir yine neler dönmüştü zihninde. Her şey bir yana bu teklife dün sesini çıkarmamıştı Engin. Kalmam dememiş teklifi makul karşıladığını belli edercesine susmuştu ama şimdi sabah sabah ona sataşması incitmişti ruhunu.

Gözyaşlarıyla hırsını alıp mutfağa geçtiğinde ayaküstü doyurdu karnını. Pek yiyesi yoktu ama zorladı adeta bulanık midesini. Dün İrem ona biraz zayıfladığını söylediğinde önemsememişti ama belinde dönüyordu az evvel giydiği etek. Mutfakta işini bitirip evi topladıktan sonra dışarı çıkmak için hazırlanmıştı ki çalınan zille şaşırdı. Kimse gelmezdi pek eve, bir parça şaşkın ve aklında soru işaretiyle kapıya doğru gidip dışarıdan gelen fısıltılarla duraksadı. Usulca uzandı sonra dürbüne...

Gördüğü görüntü ile şaşıırken hızla elini götürdü dudaklarına. Kendisini geri çekip sessizce ama son derece hızlı bir şekilde oturma odasına gittiğinde hızla dolandı içeride. Ağabeylerini görmek tüm kan akışını hızlandırırken gözlerinden yaşlar boşaldı. Mantıklı düşünmek için kendisini zorladığında hızla odasına gidip telefonunu eline aldı. Eteğini çıkartıp pantolon giydi. Ardından tekrar otur-

ma odasına giderek balkona çıktı. Zilin sesi artmış eşliğinde kapı tekmelenmeye başlamışken eli ayağına dolaşıyordu. Hemen yan dairenin balkonu ile mesafesini gözüne kestirdi ardından aşağıya baktı. Lanet olası yükseklik korkusu varken bunu yapmak çok zor olacaktı ama pisipisine ölmektense korkudan ölmek daha iyiydi.

Cesaret adına aldığı sesli solukla balkon demirlerine çıkıp adını dışarı atarak tersten tutundu. Yavaş yavaş o şekilde yürüyüp diğer balkona uzanmaya çalıştı ama korkudan fazlaca açamıyordu kolunu. Tekrar tekrar denedi ama olmadı. Eli yettiği anda bıraktı kendisini o dairenin demirlerine. Az evvel ayrıldığı balkonun dairesinde yükselen kurşun sesi ve gürültü ile çığlık atıp gözlerini yumarken ne yapacağını şaşırdı. Belli ki silahla açmışlardı kapıyı. Ne yapacağını bilemez bir halde başını usulca yere eğdiğinde gözlerinin kararmasına mani olamadı yaklaşık üç metre olan yükseklikten atlaması dışında çare bulamazken sıkıca gözlerini yumup bıraktı ellerini...

Gürültü ile yere düştüğünde kapalı gözlerini açmaya cesaret edemedi yokladı bedenini. Dizlerindeki sızı dayanılmazdı, kırılmış olabileceğini ve burada böyle kalıp saniyeler sonra kurşunlara hedef olacağını düşündüğünde hıçkırık döküldü dudaklarından. Balkondan yükselen sesle içi titredi.

"Zeynep!"

Ağabeyinin tonlamasıyla bir cesaret yerden güç alarak doğrulduğunda; gözlerinde belirdi bi' ihtimal olacaklar. Yunus'un koşarak dairenin kapısına yönelmesi ve ardından hızla merdivenlerden inmesi... Bir anda kendisine yaklaşmakta olduğu düşüncesiyle sızlayan dizlerine bakmadan koşmaya başladı ağır aksak. Girdiği her

ara sokak, indiği her merdivenden sonra evi arkasına bıraktığında biraz daha rahat nefes almaya çalıştı. Bir taksi durağına girdiğinde sıradaki araca binip adresi yolda söyleyeceğini bildirerek hemen Engin'i aradı. Cevaplanmayan her çalışı saydığında söylendi genç adama belli ki sabahki olayın kaprisini yapıyordu. Telefonu kapatıp Metin'i aramayı düşünürken; tonunda güven bulduğu o sesi işitti.

"Efendim!"

"Neden açmıyorsun?"

Ağlamaklı tonla bağırmaları üzerine önce bir sessizlik oldu, belli ki titreyen sesine şaşırmıştı Engin. Öyle ki gecikmedi merakını dillendirmek.

"Zeynep! İyi misin?"

"Engin, ben."

"Ne oldu Zeynep?"

Genç adamın sesi tedirgin ve oldukça meraklı bir şekilde çıkarırken ağlamaya devam etti Zeynep.

"Abimler. Az evvel eve girdiler. Ben... Ben, kaçtım oradan."

"Allah kahretsin. Allah kahretsin. Ya ben seni dinlemeyecektim hiç, kalacaktı orada birileri işte." Hızla alıp verilen soluklar... "İyi misin, bir yerine bir şey oldu mu, neredesin?" konuşmasına fırsat vermeden devam etti. "Çıldırma beni, konuşsana. Bir yerine bir şey oldu mu?"

"Balkondan atladım."

"Ne? Orası kaç metre biliyor musun, ya sana bir şey olsaydı?"

"Bağıırıp durma bana! Kaçmasaydım da olacaktı olanlar."

Yaptığı atar üzerine bu sefer sakın bir şekilde yatıştırdı Engin onu. Ardından emniyete çağırıp hangi muhite gelmesini söyledi.

Zeynep, itiraz lüksü olmadan çocuk itaatinde kabul edip telefonunu kapadığında kelimesi kelimesine ilette şoföre, gideceği yeri. Sonra da ürkekçe uzandı koltuğa cenin şeklinde. Hem korkuyor, hem canı yanıyordu sanki tek başına yaşarken daha güçlüydü. Şimdi Engin'in muhafazasına öylesine alışmıştı ki; her daim soluğunu yanı başında istiyordu. Düşünceleri ağlamasına neden olup ruhunu acıtırken ulaştı taksi emniyet binasına. Yaşlı adam geldiğini hatırlattığında, Zeynep, usulca yerinden doğrulup kapıya yönelince Engin'in keskin gözleriyle kesişti bakışları. Demek onu beklemişti bahçede dakikalardır! Kendisine kalmadan kapı açılıp, güçlü kolları mecalsiz bedenine uzanıp çekildi dışarıya doğru. Kahverengi dehlizler ona endişe ile bakarken oldukça naif bir şekilde kavradı iki omzunu.

"İyi misin?" Sonra elini çenesine götürüp sağa sola çevirerek yüzünü inceledi. "Bir yerine bir şey olmadı değil mi?" Zeynep, az evvel yaşadığı kargaşanın üzerine böylesi şefkate dayanamayıp başını geniş omuzlara dayarken sıkıca sarıldı Engin'e. "Canım çok yanıyor, Engin."

Engin, gözlerini yumup, bir elini genç kızın beline diğerini başına götürerek yasladı göğsüne. Bir süredir aşınası olduğu o ılıkılığı kalbinden midesine doğru hissederken; şimdi emniyet binasının bahçesinde olduğunu unutuverdi. Sadece Zeynep ve kendi vardı. Sarf ettiği her hıçkırıktaki sarıldı biraz daha.

"Şşştttt." Ne diyeceğini tartarken aklına gelen bir teselli ikram etti. "Geçti, Zeynep. Geçti!"

"Geçmiyor Engin. Baksana, sürekli başa sarıp duruyorum."

Zeynep'in hıçkırıklı nefesini taa yüreğinde hissettiğinde çekildi

İçi biraz daha. An itibarıyla kendisinin de canı yandığını düşündü. Ya bir şey olsaydı ona? Ah, bir de telefonu açmak istememişti. Bazen gerçekten haddini aşıyordu. Düşünceleriyle pişmanlığını biraz daha hissederken; parmakları kumral saçları belli belirsiz okşadı.

"Bana güven! Halledeceğim hepsini."

"Komiserim! Paramı verin de gideyim ben."

İşitilen sesle ikisi de hızla kendisini çekerken Engin, mahcup bir şekilde baktı şoföre. Elini cebine atıp banknotlar ve bozuk paraları çıkarırken; bir yandan etrafına bakındı göz ucuyla. Saçmalıyordu! Bu kız kendisine her yaklaştığında saçmalıyordu! Uluorta sarılmakta neyin nesiydi? Taksicinin parasını kuruşu kuruşuna ödeyerek yolladığında Zeynep'in kolundan tutup birlikte girdiler içeriye.

Odaya çıkana kadar genç kız olanları anlatırken öfkeyle dinledi Engin. Onunla telefonla konuştuktan sonra hem İrem'in evinin önüne hem annesinin evine bir ekip yolladığını söyledi. Zeynep, olanlar için özür dilerken yürüdüğünde aksayan ayağı dikkatini çekti Engin'in. Yukarıda biraz dinlenmesini sonrasında pansumana gideceklerini söyleyerek sakinleştirmeye çalıştı. Fikir alışverişiyle çalışma odasına geldiklerinde iş arkadaşları onu karşılayıp geçmiş olsun dileklerinde bulunup, Metin çekingen Melda ise tarafsız bir şekilde bakmaktaydı genç kıza.

Kendisini oldukça garip hissetti Engin. Sanki buraya Zeynep'i yanına getirmekle tüm akıl karmaşası ifşa olmuştu. Ama başka çaresi de yoktu. Zaten o gelene kadar hemen bir plan yapmış ilgili kısmı Hasan Başkomiserle paylaşmış o onayladıktan sonra düşüncesini anacığına da anlatıp bilgilendirmişti. Kadıncağz çok üzgündü yaşananların hepsini kendisinin ihmeline verirken; yatış-

tırmak görevi yine Engin'in olmuştu. Şimdi bir tek Zeynep'e söylemek kalmıştı kim bilir ne kadar inat edecekti keçi...

Tam karşısında yırtık pantolonla oturan bitkin, ağrıdan yüzünü buruşturan Zeynep'e baktığında gülümsemeye çalıştı. Gün gibi gerçektir aklını karıştırıyordu bu asi güzel. Boğazını temizler gibi yapıp bal rengi badem gözleri üzerine çektiğinde konuşmak adına tazeledi soluğunu.

"Zeynep, biz bir karar verdik." Genç kız, ne olduğunu sorarcasına baktığında devam etti Engin. "Hasan Amirim sana polis evlerinde uygun bir ev ayarlıyor can güvenliğin için. Muhtemelen hemen hazır olur ama bugün dinlen ben yarın bırakırım seni. Şimdi iki arkadaşı yolladım eşyalarını toparlayıp getirmeleri adına. Bu gece ben de kalacaksın sonrasında ağabeylerin yakalanana kadar konuk evindesin. Senin için en güvenli yer orası."

Bu haber Zeynep'i heyecanlandırıp bir yanında buruk bir tat bıraktı. Tam aile sıcaklığına kavuştum derken şimdi başındaki belalar temizlenene kadar orada kalacaktı. Mantıklı düşünmeye çalıştı sonra, başka çaresi yoktu bu işin. Ayrıca su götürmez bir gerçek vardı; gittiği yere belayı götürüyordu...

"Sen bilirsin." Başını eğerken titreyen sesiyle devam etti. "Verdiğim tüm rahatsızlık için özür dilerim Engin."

"Saçmalama Zeynep ne özrü? Bildiğimiz ve beklediğimiz bir durumdu sadece gafil avlandık." Genç kızın sessizliği üzerine konuyu değiştirdi. "Nasıl oldu dizin?"

"Daha iyiyim."

Engin, bir kez daha anladı, bu kız naz yapmasını bilmiyordu. Şimdi başkası olsa nasıl da kullanırdı. Gerçi neden kullansındı ona

karşı? Ah, zihnini açıp bir okuyabilseydi. Merak ediyordu oradaki kendisine ait düşünceleri. Kim bilir ne düşünüyordu? Belki de tüm gerçek kendisinden rahatsız olduğuydu.

"Öyle diyorsan öyledir."

İkisi de sessiz kaldığı sırada Zeynep, lavaboya gitme ihtiyacı ile ayağa kalktığı anda bir adım atıp diğerini atmadan dizindeki bağ çözölmüşçesine kapaklandı yere. Metin, hızla yerinden doğrulup koluna girdi. Hemen doktora gitmeleri gerektiğini salık verdiğinde itirazı olmayan genç kızın tavrı üzerine asansöre doğru ilerlerken baktı Engin'e.

"Sen eşyaları bekle ben götürürüm Zeynep'i."

Engin, bakışlarını Zeynep'in beline usulca dolanan Metin'in koluna getirdiğinde tarifsiz bir huzursuzluk hissetti yüreğinde. Dişlerini hırsıyla sıkarken; her şeye rağmen çıkartamadı sesini... Ne yaparsa yapsınlardı çok da umurundaydı sanki! Az evvel sorduğunda deseydi ya, Zeynep Hanım ne kadar kötü olduğunu! Kendisine itiraz ederken; Metin'e gıkını çıkarmamıştı. Acaba ikisi de birbirinden mi hoşlanıyordu? Yok, canım olur muydu öyle şey? Hem o Metin'in kalemi miydi, sessiz sedasız uyumlu bir çocuktan hayatta baş edemezdi o cadıyla.

Düşünceleri birbirini kovalarken geçen saatler çok uzun geldi ona. Arkadaşları gelip giysileri getirmişti de gelememişti hâlâ Zeynep ve Metin. Defalarca kurcaladı önündeki dosyaları, bahçeye çıkıp dolandı, hiç yapmadığı halde mesai arkadaşlarının birinden bir dal sigara alıp içmeye yeltendi. Beceremediğinde metal çöp kovasının kenarında söndürüp bıraktı.

Yok! Açık hava da dar geliyordu artık sıkıntılı yüreğine. Elini ce-

bine atıp telefonunu aldığı anda tam arayacaktı ki avuçları arasında çalmaya başladı. Aranmaktaydı inatçı keçi tarafından. Dudağında çarpık bir gülümseme ile ekrandaki "ZEYNEP" yazısına bakarken biraz çalmasına izin verdi. Şimdi de o beklesindi. Sanki onu görmüşçasına ciddiyetle çeki düzen verip sesini gayet tok bir tonlamaya ayarlayarak yanıtladı.

"Efendim, Zeynep!"

"Engin! Ben, Metin." Arkadaşının sesini duymayı beklemeyen Engin, kaldı birkaç saniye. "Şarjım bitti de Zeynep'den aradım." Sesi çıkmayınca tekrar devam etti hararetli konuşan ses. "Engin orada mısın?"

"Evet."

"E, o zaman ses veresene?"

"Ne oldu Metin?"

"Zeynep'in ayağını sardı doktor fakat giysisi müsait değil eğer çantası geldiyse getirsene diyecektim."

Engin, zaten birlikte gittiklerine bozulmuşken şimdi bir de telefonundan aramasına daha bir rahatsız oldu. Bunlar ne ara bu kadar samimi olmuştu? Düşüncesini iteleyerek arkadaşının sualine cevap verdi.

"Tamam, hangi hastanedesiniz?"

"Fatih Hastanesindeyiz."

"Geliyorum hemen."

Engin, telefonunu kapatıp binaya geri döndü. Odasında masasının yanında duran Zeynep'in minik valizini eline alarak ayrıldı emniyetten. Arabasına binip uzaklaşırken zihni bin bir sualle çevriliydi. Kendisine ayrı, düşüncelerine ayrı, Zeynep'e de ayrı kızar-

ken anlamadı hastaneye nasıl geldiğini. Aracını park edip içeriye girdiğinde güvenliğin yönlendirmesiyle acil kısmına girdi. Zeynep'i beline kadar örtülmüş örtü ile görünce endişeli yaklaştı yanına.

"Zeynep! İyi misin, nasıl oldun?"

Genç kızın bir şey demesine müsaade etmeden atıldı Metin.

"İncinmiş, derisi soyulmuş baya ama dikiş atılacak bir durumu yoktu."

Metin'in verdiği cevaba huylanın Engin, manidar bir şekilde baktı arkadaşına.

"Sana mı sordum! Hem sen nereden biliyorsun? Yoksa bütün işlemi senin yanında mı yaptılar?"

"Tabii ki hayır doktorun söylediklerini anlattım sadece."

Engin, bu yanıtı bir şey söylemezken Metin arkadaşının tutumuna hayli bozuldu. Zaten en son Süheyla Hanım'da beraber yedikleri yemekte hissetmişti bir şeyler. Kaldı ki ondan önce kendisi için zaten bitmişti Zeynep mevzusu, şimdi arkadaşının duyguları bu kadar netken kıskançlığını gereksiz buldu.

Diğer yandan iki adamın gerginliği Zeynep'in zihninde muzip şimşekler çakmasına neden olurken Engin'in düşüncelerini öğrenebilmeyi çok istedi. Şimdiki negatifliği kıskançlık mıydı değil miydi bir bilebilseydi her şey daha kolay olurdu. Belki de denemeliydi!

"Sağ olsun Metin Komiser çok yardımcı oldu."

Bozuldu bir parça Engin. Bunca aydır kendisinin yaptığı neydi acaba?

"Öyle mi? Madem o kadar kötüydün diyebilirdin bana."

"Ben şikâyetimi dile getirmem senin gibide acımdan sağa sola dalmam. Kendi içimde yaşarım ne yaşarsam."

Metin, yavaş yavaş artan tansiyondan gerilirken araya girme ihtiyacı duydu.

"Başlamayın yine ne olursunuz?"

"Zor durumdayım az çenemi tutayım demek yok illa cevap ver laf sok. Şu durumun bitse de kurtulsam senden. Vallahi canımdan bezdim."

Engin'in sözleri Zeynep'in canını yakıp yaralarını kanatırken tekrar müdahale etmek zorunda kaldı Metin.

"Tamam, Engin! Bak bir teklifim var. Sen en iyisi bu gece kafanı dinle, Zeynep bizde kalsın. Valideyle Süheyla Teyze sık sık konuştuklarından tanıyorlar, yani asla sorun olmaz."

Engin, bu teklife huylanıp daha bir sinir oldu. Ne alakaydı Zeynep'in gece Metin'in yanında kalması! Hırsıyla yüklendi dostuna.

"Hayır, efendim gelemmez seninle."

Engin'in itirazı Zeynep'i bıyık altı gülümsetirken belli etmemeye çalıştı. Çenesini yukarı kaldırıp meydan okudu adeta genç adama.

"Bal gibi de giderim. Pardon ama bana insan gibi davranmayan birisinin yanında ne işim var? Madem bezdirdim canından, otur kafanı dinle kocaman yalnızlığınla."

İşittirdiği laf her ne kadar yenilir yutulur cinsten olmasa da cevap vermedi Engin. Hemşireye seslenip çantayı uzatarak hastayı hazırlamasını ve gideceklerini bildirdiğinde arkadaşına yaptığı baş işareti ile çıktılar kapının önüne. Metin'e üstün körü lütfeden teşekkür edip gönderirken sabırla bekledi. Çok geçmeden saatler öncesine nazaran daha iyi bir şekilde yürüyerek yanına geldi Zeynep. Metin'in gittiğini gördüğü halde bilmiyormuşçasına onu sorup tahrik etmeye çalıştı Engin'i.

"Metin nerede?"

"Sana ne?"

"Ben onunla gidecektim."

"Allah'ım Ya Rabbim ya. Hâlâ Metin diyor?" Kolundan tutup adımlarını kendine uydururken devam etti söylenmesine. "Bakıyorum da Zeynep ve ekürisi olarak iyi ikili oldunuz."

Kolunu Engin'in elleri arasından hızla çekti Zeynep.

"Bırak beni, canımı acıtıyorsun."

"Zeynep, Allah aşkına yürü sinirlerimi zıpllatıyorsun."

Dişlerini sıkarak söylediği kelimeler üzerine bir parça çekinen genç kız başka itirazda bulunmadan adımlarını Engin'e uydurduğunda her şeye rağmen mutluydu. Bal gibi de kıskanıyordu işte, gerçi daha sevip sevmediğini hoşlanıp hoşlanmadığını anlamamıştı ama şimdi yaptığı davranışlar buram buram kokan kıskançlığın ta kendisiydi.

Engin, kıskançlık, sinir ama ona keza az daha canından olacaktı endişesi ile birbirine ambivalenz düşünce ile arabayı kullanırken hiç konuşmadılar. Topsuz tüfeksiz bir harbin içerisindeydiler. Zeynep'in hırsı Engin kadar yoğun değildi, zaten kendi derdiyle hem haldi... Dakikalar içinde lüks bir sitenin önüne geldiğinde merakla inceledi genç kız etrafını. Sevdiği adam burada yaşıyordu demek ki... Tıpkı kendisi gibi... Karakteri gibi... Güzel, göz alıcı ve bir o kadar ona uzak...

26. BÖLÜM

Umut bazen bir çiçektir bastığın yerde sağlıkla bitmeyen; bazen de bir yağmur damlasıydı su birikintisine düşüp halka halka büyüyen... Hal böyleyken bu duygunun verimli olması ortamına göre şekil alıyor mana kazandırıyordu sahip olduğu bedenin ruhuna. Şimdi Zeynep, onca olumsuz olayın akabinde Engin'in hemen yanında durup kendisine sahip çıkmasına mutlu oluyordu zira iyi geliyordu yaralı benliğine. Gerçi birbirlerini onardıkları kadar aynı oranda hırpalıyorlardı da. Aslında aşkın hem zehir hem de panzehir olduğunun bir kanıtıydı belki de onların bu gönül savaşı...

Birlikte apartmana girdiklerinde asansörle çıktılar beşinci kata. Engin, anahtarıyla kapıyı açıp misafirini buyur ettikten sonra kendisi de geçti içeriye. Zeynep, işittiği sessiz 'hoş geldin' in üzerine aynı tonda 'hoş buldum' diyerek takip etti sevdiği adamın adımlarını. Salona geldiklerinde ikisi de birbirine ne diyeceğini bilemez bakarken; ilk konuşan Engin oldu.

"Misafir yatak odası müsait, oraya yerleşebilirsin." Elindeki

çantayla uzun koridordan geçip ilerlediğinde peşi sıra geldi Zeynep. Antrenin cılız ışığında gölgeleri birbirlerine karışırken; ikisi de garip bir telaşe içerisindeydi. Engin, sessizliği dağıtmak adına hemen sağında duran iki ahşap kapıyı gösterdi. "Birinci kapı banyo, ikincisi de alaturka tuvalet." Zeynep, ses etmeden sadece başıyla onaylarken; nihayet odanın önüne gelmişlerdi. Kapıyı açıp çantayı duvarın dibine bıraktı. "Annem gelir kalırdı bazen burada." Dediği gereksiz ayrıntı üzerine devam etti. "Nevresimler temiz, geçen hafta gelen kadın değiştirmişti hepsini."

"Sağ ol teşekkür ederim."

"Neyse, sen uzanıp dinlen. Ben mutfaktayım, yemek hazır olunca seslenirim."

Odadan ayrıldığında girdi mutfığa, Engin. Resmen midesi gurulduyordu, saatler olmuştu kursağına bir şey girmeyeli. Yemek yapma konusunda maharetli bir adam olmadığı gibi sağlam yemeği çürütür o olmasa ısıtırken ocakta unutup dibini tuttururdu. Beceriksizlikte lisansını tamamladığından uzun boylu bir şeyler yapmaya cesareti yoktu. En iyisi basit atıştırmalıklarla akşamı ko-tarmalıydı. Buzdolabını açtığında, domates, salatalık ve biberi tezgâha bıraktı son olarak kaşar peyniri ve yumurta sepetini alarak kapıyı kapayacağı sırada göz göze geldi Zeynep'le. Ne ara sessiz sedasız gelivermişti buraya? Hemen burnunun ucuna...

"Bırak ben yaparım." Elinden yumurta sepetini ve peyniri alıp tezgâha bıraktığında devam etti genç kız. "Biliyorum sen şimdi bunları da kıramazsın."

Bu hamleyi beklemeyen Engin tutukluk yaşadı bir parça.

"Sen... Sen yorgunsun. Geç otur. Hallederim."

"İyiym ben." Kısa bir bakış atarken; muzip bir ifade gönderdi.
"Senin yarım saatte yapacağını on dakikada yaparım."

Engin, ne diyeceğini bilemedi. Bir yanı o mutfağında salınırken; doyasıya izlemek istiyor diğer yanı ise bir sebep bulup tartışmak. Kesinlikle bu kızla aynı ortamda bulunmak iyi gelmiyordu kendisine; çünkü hissettirdiği duygular ruhen gerilmesine neden oluyordu. Öyle ki bu huzursuzlukla az evvel Zeynep'in Metin'e yaptığı ona göre nazlanma olan tavırları hatırlamasıyla zaten yanmak için sabırsızlanan fitili ateşledi ve hırsıyla asıldı koluna.

"Madem bu kadar iyiydin ne diye Metin'e o ayakları yaptın?"

Zeynep, beklemediği hareket karşısında şaşırda da ani bir refleksle kurtardı kolunu Engin'in kemikli parmakları arasından.

"Kendine gel Komiser! Ne diyorsun sen?"

"Ben gayet kendimdeyim. Asıl sen kendine gel! Amacın ne senin?"

"Ne amacım olabilir sence?"

"Bilmiyorum artık, orasını sen söyle!"

Genç kız, daha fazla bu tavra dayanamayacağını hissetti. Çünkü hiç alttan almaya gelmiyordu bu adam. Anladığı tek şey hır gürdü. Yüreğindeki tahammülsüzlükle bağırdı.

"Eeehhh. Yeter be! Zeynep sus, Zeynep hesap ver, Zeynep gel, Zeynep git. Ben sizin ailenize gebeyim diye benim üzerime bu kadar gelemezsin!" Sonra sanki becerebilecekmiş gibi ellerini Engin'in sert sinesine yaslayıp itmeye çalıştı. "Derdin ne benimle? Söylesene derdin ne?"

Artık yüreklerinde biriktirdiği, demek isteyip de diyemediği hisler dolup taşarken; alttan almamaya niyetliydi iki keçi. Zeynep,

öfkeyle mutfağı terk edip koridora çıkmıştı ki hızla yakaladı Engin onu. Tek hamleyle sırtını duvara yasladığında ellerini başının yanlarına koyup keskin bir şekilde baktı, kahverengi dehlizlerde genç kızı boğmaya çalışırcasına.

"Asıl, senin derdin ne benimle?"

"Bir sorunum yok çok şükür ama beni kışkırtan sensin. Anladık sıkıldın varlığımla."

"Uslu durmak bu kadar zor mu?"

Dalga geçercesine güldü Zeynep.

"Uslu durmak!"

"Sürekli mızızlandığının farkında mısın?"

"Bana çocukça davrandığımı mı ima etmeye çalışıyorsun?"

Daha fazla sinirlendiğini hissetti Engin.

"İma etmiyorum açıkça söylüyorum. Evet, çocuk gibisin."

"Ah, tabii sen çok olgusun."

"Metin'le gitmeyeceksin dediğim halde ne diye diretiyorsun?"

İri bal gözlerini daha fazla açarak meydan okumaya devam etti Zeynep.

"Ha, şimdi tüm sorun bu mu?"

"Evet bu?"

"Ben kimsenin sözüyle hareket etmem. Önce bunu bil Komiser!"

Öfkeden daha fazla çattı kaşlarını Engin.

"Ha, istediğime istediğim gibi davranırım diyorsun yani."

"Ay-nen öle. Hem bundan sana ne!"

"Ne demek sana ne?"

"Evet, sana ne! Kusura bakma ama Engin. Kimsin sen?"

Zeynep, huzursuzca kımıldayıp sevdiği adamı kendinden uzaklaştırmaya çalıştığı sırada Engin'in elleri omzunu kavradı son derece müşfik. Az evvel ağız dalaşı yaparken birden nasıl bu kadar yakınlaştıklarına anlam veremezken kendinden bağımsız kalp atışı hızlandı. Acaba duyuluyor muydu bu kan pompalama sesi? Engin ise, sadece Zeynep'in çatık kaşlarına odaklıydı. Hiç, Orhan'la olan o fotoğraftaki gibi gülmemiştik kendisine. Bir bilseydi nasıl yakıştığını gülümsemenin. Gerçekten her anlamda çok güzeldi bu kız. Sadece gözleri yeterdi belki de. Her uzvu birbirine orantılı ve tatlı bir ahenk içerisindeydi. Düşünceleri onu heyecanlandırırken aynı şekilde onunda hızlandı kalp atışları. Farklı bir elektrik farklı bir kimya vardı aralarında, adını koyamadığı. Hem birbirlerini hırpalıyor hem de ayrı kalamıyordu bu inatçı keçiden.

"Neden böylesin, Zeynep?"

Sakin bir şekilde söylediği sözlere aynı sakinlikte yanıt geldi.

"Nasılım?"

"İnatçı, başına buyruk, söz dinlemez."

Zeynep, istikrarlı bir şekilde devam etti başkaldırışına.

"Şımarığım ya hani, belki de dikkat çekmek içindir."

Dudakları gülümseme ile kıvrıldı Engin'in. Dikkat çekmekten mi bahsediyordu bu cadı?

"Dikkat çekmek mi?" Tekrar gülümsedi. "Sence bu tavırlara ihtiyacın var mı?"

"Yok mu?"

"Yok." Engin, öyle ambivalenz düşüncelere gebeydi ki; beş dakika içerisinde hızla değişiyordu duygu durumu. Haftalarca resmen kendi kendisiyle savaşırken laçkalaşan sinirleri çoktan beyaz bayra-

ğı göndere çekmişti. "Senin hiçbir şeye ihtiyacın yok varlığın yeter dikkat çekmeye."

Zeynep, duyduklarına afalladı. Hoşuna gitmişti zira ama yine de ne cevap vermesi gerektiğini kestiremedi. Neydi şimdi Komiserin bu yaptığı? Sahiden eserliydi. "Be-ben... Ben. Niye... Fark edemiyorum bunu?"

Engin, Zeynep'in karmaşık ifadeler gönderen balbademlerine gülümseyerek baktı. Ah, nasılda celladına teslim olmuş kurban misali şefkat dileniyordu. Emindi artık, hisleri karşılıksız değildi ancak yine de direkt dillendirmeye cesareti yoktu. Zeynep belki yardımcı olurdu kendisine.

"Hani sordun ya az evvel, kimsin sen diye!"

Güçlkle çıktı Zeynep'in sesi, son derece pürüzlü.

"E-evet!"

"Peki, ben soruyorum bu sefer. Sen, kim olmamı isterdin?" Güzel yüzü biraz daha kendine çekip başparmaklarıyla yanağını okşadı. Nasıl da pürüzsüzdü teni! İpek gibi. Özellikle kendi nasırlaşmış parmaklarıyla kıyaslayınca... "Ya da neyin olmamı isterdin?" Gülümsedi sonra. "Ne kadar yakın olmamızı istiyorsan o olsun. Sen belirle gidişatımızı." Soluğunu tazelerken medet umarcasına baktı Zeynep'e. "Çünkü aklımın bir köşesinde ölene kadar Naz'a sadık kalmak varken; her ne kadar kafamı karıştırırsan da sana adım atmaya cesaretim yok. Sen ne istiyorsan o olsun, kurtar beni bu karmaşadan."

Gözlerini yumup güzel yüze biraz daha yaklaştığında küçük dudaklarla buluşmasının an meselesi olduğunu hissedip, heyecanlanıyordu. Zeynep, aylardır Engin'in kendisine karşı olan ufak

bir tebessümünü beklerken bu kadar net sarf ettiği sözler, alt üst etti tüm dengesini. Demek ki aklını karıştırıyordu! Ama öte yandan karısına ısrarla sadık kalmak istiyordu. Böylesi tutarsız bir hamleyle karşılık gönlünden geçen cevabı vermek kadınlık gururunu inciteceğini düşündü. Bunun çok net farkındaydı, karşısındaki güçlü adamın kalbi tam tersi küçük bir çocuk gibiydi. Bugün kendisini istiyordu bunu görebiliyordu, peki yarın yine bir şeye sinirlenip Naz'ı özleyerek pişman olursa ne olacaktı? Şimdiye kadar neleri atlatmıştı fakat bunu kaldıramazdı asla. Şu an iç sesini dinleyip vereceği yanıt, tam anlamıyla seilmeyi öğrenemeyen ruhunu yok edip öldürürdü. Kalbi, Engin için bu denli atarken, tam tersi şeyler söylemesi zor olacaktı ama yapması gerekiyordu. Hızla kurtardı yüzünü iri ellerin arasından, ardından dar koridordan rahat geçebilmesi adına omzundan itip yol istedi.

"Gölge etme başka ihsan istemem. Şimdi çekil önümden."

Hiç beklemediği şekilde karşılık bulmak kalbini örselerken birden öfkelenirdi genç adamı. Ne demişti şimdi? Sadece istediği yardımdı. Zaten aklı karışıkken yardımcı olmuyordu bir türlü kendisine. Bazı hareketleri bir şeylere davet ederken bazı halleri hiç ummadığı anda resti çekiyordu ve kendi içinde bir sulha varanmış ruhuna iyi gelmiyordu. Az önce birbirlerine bu kadar yakinken kendisinin kalbi dörtümla koştuğu halde; bir şey hissetmemiş miydi yani Zeynep? Öyle ya hemen kavgasına kaldığı yerden nasıl devam edebiliyordu? Kabahat ondaydı Naz'ı kenara bırakıp ne diye sokulmuştu bu kadar? Saçma sapan hisleri yüzünden az daha... Hızla toparlanıp koridordan geçmesine izin verdi.

"Ayağıma takılan sensin, ben miyim sanki?"

"Tabii ya, sürekli işleri mahvedip burnunu b*ktan b*ka sokan benim." Seri adımlarla içerideki odadan çantasını aldı. "En iyisi polis evine bu geceden gitmek, neresiydi tam olarak?"

"Saçmalama otur oturduğun yerde."

"Tabii saçmalayan benim!"

Ellerini sıkıp koridorun duvarına güçlü bir yumruk savurdu Engin.

"Yine aynıını yapıyorsun. Sen bu kafayla gidersen daha çok belaya dolanırsın. Ne halin varsa gör." Elinin acısını önemsemeden parmağını kaldırıp hafifçe salladı. "Ama şunu unutma her zaman karşına Enginler İremler çıkmaz. Orhan gibiler dolu memlekette, gün gelir bir bataklıktan toplarsam yine seni, emin ol buna hiç şaşırmam."

Duyduğu her kelime canına kıymık misali batarken; gözlerinden sicim gibi yaşlar boşalmaya başladı Zeynep'in ve garip bir ironi içerisinde bir kahkaha savurdu etrafına.

"Merak etme! Düştüğüm ilk bataktaneden bir kilo kına postalarını sana. Alır yakarsın bi' güzel orana burana. Haklı çıkmış olmanın zaferiyle başın göğe erer belki." Elinin tersiyle yanağını silip kapı kulpuna götürdüğünde yineledi. "Nerede bu polis evi?"

Artık çıkış yolu kalmadığını anlayan Engin, ellerini cebine sokup arkasını döndü.

"Zeytinburnu."

Zeynep, sesini çıkarmadan kapıyı açıp çıkarken az önce sildiği yanakları yeniden ıslandığında tüm gece oranın kuru kalmayacağından emindi. Canı yanıyor içi dağlanıyordu. Neydi şimdi bu yaşadıkları? Bu kadar dengesiz bir insanla hayatta karşılaşmamış,

rastladığında da âşık olmuştu. Çok mu beklemişti yani böylesi zor bir insanı. Kendisine adım adım yaklaşıp bedenindeki saf arzuyu hissederken durup gerisini kendisinin getirmesini beklemesi kadar saçma bir durum yoktu. Üstelik sarf ettiği o sözler! Kendi kendine söylenip ağlayarak çıktı apartmandan. Lüks bahçeden geçip dışarıya vardığında bakındı etrafına...

Yine sabah yaşadığı şey olmuştu işte, tıpkı sudan çıkmış balık gibiydi. Hâlbuki o her şeyi tek başına yaşarken nelerin üstesinden gelmişti ama şimdi olabildiğince beceriksiz hissediyordu kendisini. Sağ elinde tuttuğu valizi, diğer eli ıslak yanaklarında, ağır ağır yürümeye başladı. Biliyordu kendisi nasıl deli ve inatçıysa Engin'de öyleydi. Sanki dönüp gelse arkasından, tutsa kolundan ne olurdu? Gerçi bu kırgınlıkla geride dönmezdi. İyi yapmıştı gitmekle orada kalıp arsızca o mu yön verseydi yaşanacaklara!

Düşüncesine, acısına, rahmetli Naz'a saygısı sonsuzdu. Bu yüzden hiçbir beklentisi olmamıştı şu vakte kadar Engin'den yana ama az evvel şahit oldukları örselemişti onu. Sevinememişti bile itirafına. Çünkü böylesi bir itirafta dahi Naz'la kendisini aynı cümle içinde kullanıyorsa ne istediğini bilmeyen, gerçeğe hayali karıştıran bir adam olduğu Engin'in tek gerçeğiydi. Hal böyleyken tek başına kendisinin cesur olması da hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Zeynep!"

Düşünceleriyle boğuştuğu sırada ismini işitmesiyle durdurdu adımlarını. Yüreği hızlanırken olacakları bilmenin bahtsızlığıyla daha fazla ağladı. Kaçmayacaktı bu sefer. Elindeki çantayı yere bırakıp arkasını döndüğünde Yunus Ağabeyi de öfkeyle bakmaktaydı kendisine. Adımları yavaş yavaş kendisine yaklaştığında onun

yaptığı eylem sadece ağlamak oldu.

"Yolculuk buraya kadarmış." Yunus'un sözü ile yutkunurken belinden çıkarıp kendisine doğrulan namluyla olabildiğince dik durmaya çalıştı. "Son duanı et, seni kimse alamaz elimden."

"Alacak kimse yok zaten."

Tek kaşı havada baktı adam kardeşine sonra sinir bozucu bir kahkaha savurdu.

"Ne o! Vaz mı geçti Komiser sevgilin seni korumaktan?"

"O benim sevgilim değil."

Öfkeyle adımlarını tamamlayıp Zeynep'in koluna sıkıca asıldı Yunus.

"Doğru, sen onun kapatmasıydın belki de."

"Kendimi anlatmaya çalışmayacağım."

Bu sefer saçlarından sıkıca kavrayıp asıldı.

"Anlatsan da inanmam! Onca zaman bir adamdan başka bir adama giderken namusumu korudum de de bir daha güleyim."

Zeynep, sinirle baktı ağabeyine. Memleketten nasıl ayrıldıysa aynı temizlikteydi hâlbuki. Az evvel Engin'e olan kırgınlığının üzerine şimdi yaşamayı çok gördü bedenine ve ruhuna. Fare misali kaçmıştı aylarca şimdi ne kadar cesur olduğunu gösterme zamanıydı. Kendisini zorlayarak kahkaha atmaya başladı evvela, sonrası histerik bir şekilde gelirken gözlerinden hâlâ yaşlar boşalmaktaydı.

"Namus sadece iki bacak arasındaysa korumadım evet. Önüme gelenle yatıp kalktım."

"Kız gebertirim seni!"

"Gebert! Öyle yaparım ederim demekle olmuyor bu işler." Ağabeyinin eline uzanıp silahın namlusunu şakağına getirdi. "Vur hadi,

vursana. Çek vur hadi. Temizle namusunu."

Bile bile lades yaparken söylediği aslı astarı olmayan her sözde hasmının büyüyen gözlerini görmek neredeyse haz verdi ona. Çok az kalmıştı yaşamına veda etmeye. Tekrar ağız dolusu gülerken mandalın sesini hissetmesiyle kurşunun namludaki yuvasına yerleştiğini hissetti.

"Zeynep!"

Etrafta yankılanan sesle iki kardeş bakışlarını hemen çevirdi o yöne. Koşarak yaklaşılmaktaydı Engin. Zeynep'in yaşlarına bir yeni-si eklenirken Yunus, namluyu kanunları düşünmeden çevirdi hemen genç adama.

"Seni de vururum Komiser kal orada!"

"İndir o silahı konuşulup anlaşılmayacak şey yok."

"Nesini konuşup anlaşalım. Namus meselesi bu!"

Yunus, Engin'in mesafeyi kapamasından korkar bir şekilde baktı. Ardından saçlarından asıldı Zeynep'e. Saniyeler vardı namusunu temizlemeye. Bunu yapmaya niyetlendiyse hapse girmeye zaten göze almıştı. En iyisi bitirmeliydi işini...

Hiç beklemediği anda genç kız, kendisinin bacak arasına tekme savurup ellerinden kurtulduğunda neye uğradığını şaşırdı. Kendini toparlayacak gücü bulamıyor kardeşi farklı bir istikamete doğru koşuyordu hızla. Az evvel ölüme meydan okurken; şimdi kaçması kafasını karıştırırsa da hemen toparlanıp silahı doğrultarak çok hedefe alamasa da bastı tetiğe. Sokakları kaplayan sesle adımları yavaşladı Zeynep'in. Beyaz gömleğinin arkasından sızan kan Yunus'a zafer gülümsemesi yaşatırken, yapmış olduğu işi bitirme arzusu ile bir kez daha tetiğe bastığında bu darbe ile tamamen yere ka-

paklandı genç kız.

"Zeynep! Zeynep!"

Engin'in canhıraş bağırışları ortalığı doldurduğunda pişkin bir şekilde gülüp arkasını dönerek uzaklaşmaya başladı Yunus... Bir an ne yapacağını bilemedi Engin, resmen bu anı ikinci kez yaşıyordu. Bundan iki yıl kadar önce karısı gözlerinin önünde vurulmuşken şimdi gönlüne yeni hazlar tattırıp yaşadığını hatırlatan kadının vurulmasını izliyordu. O zaman yapamadığını şimdi yaparak belindeki silaha davranıp Yunus'a doğrulttu ve düşünmeden çekti tetiği. Genç adam ayağından aldığı kurşunla birkaç metre ötesine gürültüyle yere düşmesiyle, ağır çekim misali indirdi kolunu.

Usulca yürüdü Zeynep'in yanına. Gözleri kapalı bilinci yitik uzanmaktaydı soğuk asfaltta. Bir damla yaş yanaklarından süzülüp sakallarına karışırken lanetler okudu tüm huysuzluğuna, bir şey ifade etmeyeceğini bilse de. Dizlerinin üzerine çöküp elleri kumral saçlarda dolandığında küçük bir hıçkırık döküldü dudaklarından. Şimdi karanlık gecede görünürde iki yaralı vardıysa da esasında üç kişiydiler. Zeynep, Yunus ve Engin... Ancak en çok acıyı çeken bedenen sağlam ama ruhen paralyze olmuş olandı...

27. BÖLÜM

İnsan doğar yaşar ve ölür... Ömrünü böldüğü bu üç vakitte çok şeye şahit olur. Düşer kalkar yine yürür, tökezler dengesini kaybeder yine yürür, yorulur fasıla verir yine yürür. Yürür işte, yolun nereye gittiğini ve gideceğini sorgulamadan bilmeden. Acı da olsa görme ve öğrenme, deneyimleme arzusuyla ilerler. Yaşam denilen dinamoda bu istek önemliydi belki de, ileriye en ileriye gidebilmek adına. Zira keşfedilecek çok şey ve tüm bunları görme karşılığında da geçilecek engeller vardı. Kimisi boyu boyuna, kimisi boyunu aşacak cinsten. Bitmiyordu. Sadece kademe ve renk değiştiriyordu. Bazen kolayın ardından zor, bazen de tam tersi çok zorlu engelin ardından kolay olanı çıkıyordu karşına. Mühim olan karşıladığın manevralardı. Yeri geldi mi, biraz zorladın mı deve hendekte atlardı nihayetinde...

Önüne çıkan engelleri hiçbir vakit doğru karşılayamadığını düşündü Engin birden, saatlerdir beklemekte olduğu ameliyathane-

nin önünde. Şimdi ikinci kez tattığı bu acının ilki mi daha kötüydü ikincisi mi bilemedi. Naz, vurulduğunda canı nasıl yandıysa şimdi hissettiğinin de farksız olduğunu anladı. Zeynep'e duyguları hâlâ ne kadar yoğunluktaydı kestiremiyordu ya da bunu öğrenmekten çekiniyordu. Yüreğinde bir yerlerde hep duyuyordu Naz'a haksızlık ettiği düşüncesi ve burukluğu... Okul yıllarında yaptıkları yemini aslında iki yıl evvel Naz canını verdiği metruk binada bozmuştu, onunki tek taraflı bir akdi yürütmekti taa ki Zeynep karşısına çıkana kadar. Şimdi ise sadece inatla debelenmekteydi.

Zeynep de kendisini görmüştü Engin. İnatçı, dediğim dedik, korkusuz... Dişine göre derler ya hani işte öylesi bir durumdu onunki. Aylarca inatlaştığı için pişmandı an ben an. Hele evde yaptığı psikolojik baskı! Söylediği yenilmez yutulmaz sözler! Fazlasıyla hatalıydı, sanki öğrenememişti huyunu suyunu? Zeynep evden çıktığında geçen birkaç dakikanın ardından pişmanlığı iliklerine kadar hissedip gitmişti peşinden. Birkaç metre ötede ağabeyi ile dikleşmesini hatta namluyu kendi elleriyle şakağına dayadığını görünce güçlükle atmıştı kendisini oraya. Niyeti, Zeynep'i ağabeyinden kurtarıp ardından tüm söyledikleri için özür dilemekti. Ama öyle bir şey olmuştu ki; afallamıştı elinde olmadan. Kendisini gördüğü anda namluya kafa tutan kadın gitmiş, kaçmaya başlamıştı hasmından. Üstelik aksi yöne! Az çok gururlu yanını tanımıştı... Kesin, kurşuna teslim, yardıma muhtaç gözükmemek için uzaklaşmak istemişti oradan. Kahretsin ki hepsi kendisinin suçuydu. Dediği onca lafla dengesini alt üst edip kontrolsüz davranmasına sebep olmuştu. Elini alına götürüp hızla vurdu. Ah, sanki ne diye uğraşmıştı bu kadar? Kime neyi ispatlamaya çalışıyordu bu kadar

üzerine gidip delirterek? Suçluydu! Kendisine yapılsa hiç hoşlanmayacağı bir durumken bunu defalarca yapmıştı Zeynep'e, zevk alırcasına...

Sırtını soğuk bir duvara yaslayıp dizleri üzerine çöktüğünde başını aldı elleri arasına. Saatlerdir değildi kendinde. Asfaltta Zeynep'in yamacına sinip üzüntüden benliğini unutturken; etrafını dolduran kalabalığın uğultusuyla anca farkına varmıştı olanların dehşetine. Yanı başına yanaşan ambulansın sireni, açmıştı tüm idrakini ve öylelikle aramıştı Hasan Amir'i. Olur olmaz konuşup telefonu yanındaki memur arkadaşına devretmişti, gerisini açıklaması adına. Sonra da bir şey düşünmeksizin ambulansa yol boyunca Zeynep'in ellerinden tutup saçlarını severek zamanı geçirirken hiçbir söz çıkmamıştı dudaklarından, lal olmuşçasına... Ağzı laf yapmayan biri değildi pek âlâ konuşur istedi mi ikna edemeyeceği kimse yoktu. Fakat şimdi bu kadar çaresiz ve kendisini sevdiği kadına karşı suçlu hissederken kuracağı hiçbir kelimenin duygularına doğru şekilde kılıf olabileceğini sanmadığı gibi; davranışlarına tezat yüreğindeki duyguları tam bir ironi içerisindeyken tüm söyleceklerinin dudaklarında eğreti oluşunun bilincindeydi... İç hesaplaşmayla geçen yaklaşık üç saatin ardından otomatik kapının açılmasıyla yerinde doğrulup ağzındaki maskeyi hafifçe çenesine kaydıran Doktora baktı merakla, Engin.

"Zeynep Aydın'ın yakınları siz misiniz?"

"E-evet, benim buyurun Doktor Hanım."

"Kurşunlar çıkarıldı. Bu gece ve yarın gece çok önemli, gerisi takdiri ilahi."

"Ne demek takdiri ilahi?"

Tüm sinirini sağlık çalışanından almak istercesine atarlı bir diyalog sarf edince, Doktor Hanım tüm olgunluğuyla gülümsedi.

"Bizimde yapamayacağımız şeyler ve mucizeler yaratamayız durumlar var demek." Verdiği sert soluğun üzerine omzuna dokundu naif olmaya çalışarak. "Anlıyorum beklemek zor lakin çok ciddi ve zor bir operasyondur. Mermilerin büyüklüğü, isabet edilen bölge..." Sözlerini yarıda kesip, çaresizce el jestlerini kullanmaya devam etti. "İnanın zordu. Neyse ki hastamız öyle inatçıydı ki; yaşamak için savaştı adeta."

Gözlerinden bir damla yaş süzülürken; gülümsedi Engin.

"İnatçı keçi..."

"Bir şey mi dediniz?"

Engin, gözlerini yumup başını iki yana salladığında Doktor Hanım nezaketle "Geçmiş olsun" diyerek uzaklaştı yanından. Yalnız kaldığında enkaz gibiydi. Zeynep'den kurtulmayı dilediğinde hiç bu kadar etkileneceğini düşünmezken; şimdi yaşadığı duygu durumu daha fazla yakıyordu canını. Ya Naz'a olanlar ona da olursa? Ne yapardı? Bir acıyı daha kaldırabilecek miydi? İçi içini yerken gözlerinden akan yaşa mani olamadı.

Dakikalar sonra Zeynep, sedye ile yoğun bakıma alınırken, Engin çaresiz bir şekilde bekledi kapının önünde. Gerekirse günlerce durabilirdi burada, yeter ki o balbadem güzel gözler baksaydı kendisine bir kez daha... Saatler birbirini kovalayıp koca bir günü arkasında bıraktığında, Süheyla Hanım ve İrem gelmiş ama anacığının tansiyonundan, ikizinin de küçük bebeğinden dolayı kalmamalarını söylemişti. Hele odaya alınsındı o zaman zaten bırakmazlardı ama şimdi hep birlikte perişan olmalarını istemedi. Aslında her bahane

bir yana onun şimdi tek amacı; bu kutsal bekleyişi kendine saklamasıydı...

Ailesi gidip hastanede yalnız kaldığında iş arkadaşları geldi ziyarete. Hepsi teker teker geri dönerken; tüm reddedişlerine rağmen Metin'in yanından ayrılmayışı daha fazla hırçınlaşmasına sebep oldu. Ya" diyordu "ya o da bir şeyler hissediyorsa Zeynep'e karşı!" Sonra da saçma buluyordu bu düşünceyi. Kaç kez sorgulayıp izlemişti yoktu böyle bir şey. Engin'e kendini kandırmak daha iyi gelirken; varsayımları bir kenara bırakıp inatçı keçisinin yoğun bakımda da direnmesini diledi...

* * *

İki Hafta Sonra

Engin, neşeyle çıktı hastanenin merdivenlerini. Bugün Zeynep, taburcu olacaktı. Kaç gündür aklını kurcalayan sorulara nihayet bulmuştu bir cevap, bir kişiyi daha kaybetmeye göze alamazdı. Naz'ı unutmuş değilse de Zeynep'den de vazgeçecek değildi. Çünkü bu inatçı keçi onun ruh eşiydi. Kabul biraz fazla birbirlerini hırpalıyorlardı ama böylesi durumlar ilişkiyi canlı tutardı belki de. Denemeden göremez ve bilemezdi. Kararlıydı bir şeyleri bugün netleştirmeye... Gerçi Zeynep kendisine geldiği andan itibaren bakmıyordu yüzüne, konuşmuyordu doğru düzgün ama belki nekahet dönemimin verdiği hassaslığını yaşıyordu kim bilir?

Üçüncü kata çıktığında Zeynep'in kapısını tıklayarak girdi içeriye. Yatakta uzun bir şekilde oturuyordu kalbinin atışını değiştiren kadın ve hemen yanında annesi Süheyla Hanım. Gülümseyerek yaklaştı yanlarına.

"Nasılsınız hanımlar?"

Zeynep, sesini çıkarmazken gülümsedi yaşlı kadın.

"İyiyiz çok şükür. Sen nasılsın Engin'im?"

"İyidir be anam siz buradan çıkıca daha iyi olacağım."

Zeynep'in gözleri hızla onu bulduğunda gülmeye çalıştı Engin ama tam beceremedi kaçırır bakışlarını inatçı keçisi.

"İyi o zaman, hadi git işlemleri yap da çıkalım artık."

Engin, annesinin söylediklerini başı ile onaylayıp hızla dışarı çıktığında vakit kaybetmeden halletti tüm pürüzleri. Ne gerekiyorsa yapıp hatta ilaçlarını da alarak geri döndüğünde çanta ellerinde bekliyorlardı onu kapısının önünde iki hanım. Başıyla gidebiliriz işareti yapıp annesinin elinden çantayı aldı kolunu hafifçe kırarak Zeynep'e sunduğunda oraya küçük ellerin girmesini istedi ama olmadı. Uzatmadı Zeynep.

"Ben yürürüm."

Sitem kokan sözlere sesli soluk verse de cevap vermedi Engin. Birlikte dışarı çıkıp arabaya bindiler, bir şekilde çok istiyordu Zeynep'le konuşmayı ama nasıl? Düşüncelerinin onu bunaltması yetmiyormuş gibi havanın sıcaklığı ve yolun kalabalıklığı daha fazla canını sıkıyordu. Şimdi gidecekleri yer İrem'in yanı olacaktı. İki hafta önce tarumar olan eve bir daha girmek istemeyen Süheyla Hanım, orayı hemen boşaltıp kiraya vererek kızının yanına geçti. Zaten bahanesi de vardı, kolay değildi el kadar bebeği tek büyütme...

İrem, Zeynep'in de gelmesini birlikte güzelce yaşayıp gideceklerini savunurken hiçbirine cevap vermemişti genç kız. Elbet vardı bir hamlesi ama sona saklıyordu hepsini... Yol tamamlanıp gidecekleri yere geldiklerinde hep birlikte bindiler asansöre. İrem, on-

ları kapıda karşılarlarken inanılmaz mutluydu. İçeri geçtiklerinde herkes kendince bir köşeye oturmuş ilgiyle Zeynep'e nasıl olduğunu soruyordu ve cevaplıyordu o da memnunluk derecesini...

Sırtında bir parça sızı vardı, arada soluklanırken acıyordu ama iyiydi. Yani iyi sayılırdı. Bu neydi canım, onun için! Büyütecek bir şey yoktu yani!

Geçtiirdiği sözler üzerine taze bir soluk aldı ciğerlerine usulca, canının acıtmamaya itina ederek.

"Aslında benim size söylemek istediklerim var." Merakla kendisine dönen bakışlarla sadece Engin'i es geçip Süheyla Hanım ve İrem arasında mekik dokudu. "Ben annemle konuştum."

Odada hüküm süren kısa sessizliği ilk bozan Süheyla Hanım oldu.

"Kız hangi ara? Ben hep yanıdaydım!"

Gülümsedi Zeynep.

"Hep yanımda değildin Süheyla Sultan. Arada uyudun, yemek yedin, lavaboya gittin. Ben buldum bir sırasını." Her ne kadar o tarafa direkt bakmasa da kendisine delici bakışlarla bakan Engin'i görebiliyordu. "İlk o aradı beni, sonrasında ben onu. Baya olaylar olmuş ben yokken. Babamı kaybetmişiz."

Yaşlı kadın iç çekip ellerini birbirine vurdu, evhamla.

"Vah vah. Başın sağ olsun Zeynebim."

Gözünden bir damla yaş aktığında sildi elinin tersiyle.

"Benim tüm sebebi."

"Ömürleri dağıtan Allah'tır be evladım. Deme öyle!"

Gözlerini uzaklara daldırıp devam etti.

"Yunus, hapse girmeyi göze alıp benim peşime düşünce yen-

gem bizimkilere kızıp çocuklarıyla babasının evine dönmüş... Ardından annem zor günler geçirmiş, kimseye mani olamadığını söylerken ağladı hep. Evet, bir zamanlar kırgındım ona ama bu hayatta kimsem yokken geçti tüm kızgınlığım. Bundan sonra beraber yaşayacağız."

Engin, duyduğu kelimeleri hiç beklemiyordu açıkçası. O yine kaldıkları yerden devam ederler sanırken şimdi işittikleri şaka gibiydi.

"Zeynebim üzülsem mi sevinsem mi bilemedim. Senin adına mutlu oldum tabii ama ben çok alışmıştım sana."

"Canım Süheyla Teyzem, ben de sana ve İrem'e çok alıştım." Devam edemedi kaldı Zeynep, aslında alıştığı kişilerin başında geleni söyleyemedi. "Annemin sesini duyduğumda kin tutamayacağım tek kişi olduğunu anladım. Kaldı ki onlardan kaçtığım sürede burnumu beladan kurtaramamışken; neyin tavrını yapayım? Ben kayıp iki senemi telafi etmek istiyorum, onunla iyi geleceğiz birbirimize inanıyorum."

İrem, kucağındaki bebeğini pışpışlarken gülümseyerek baktı Zeynep'e.

"Ev bulmanıza yardımcı olurum Zeynepciğim emlakçı arkadaşım bu evi bana gayet makul fiyata bulmuştu sana da ayarlar bir ev."

"Sağ ol İrem, inan ki çok iyisin ama İstanbul'da oturup oturmama konusunda kararsızım." Engin, dakikalardır kendi inisiyatifi dışında gelişen olaylara şaşkınlıkla bakarken duyduğu her kelime hayal kırıklığı yaratıyordu ruhunda. "Recep, yaralandığımı, Yunus'un tutuklu tedavi gördüğünü öğrenince annemi aramış ve ko-

nuşmuşlar. Biletini alıp yollamış memlekete. Birkaç gündür onun yanında Kocaeli'de kalıyormuş, benim de gelmemi ve oraya yerleşmemizi istiyor."

"Karısı ile sorun olmasın? En nihayetinde eski eş sayılırsın."

İrem'in sorusuna gülümseyip, keskin bir şekilde baktı Engin'e.

"Recep hâlâ bekârmış."

Yutkunma ihtiyacı hissetti Engin. Yalanı çıktığına mı bozulsundu yoksa şimdi Recep'in yanına gidip yarım kalan bir şeylerin tamamlanma ihtimaline mi üzülsündü. Midesine oturan rahatsızlık onu bunaltırken bir şey söyleyemedi.

"Aa Engin sen bakmamış mıydın?"

Süheyla Hanım'ın sözlerine gayrı ihtiyarı başını çevirip baktı anesine Engin. Sonra yine bir şey söylemeden eğdi yere.

"Yani uzun lafın kısası, artık burnumun dikine gitmek istemiyorum. Siz gelmeden evvel yeni konuşmuştuk, bugün beni almaya gelecekler. Hem size teşekkür etmek istiyorlarmış."

Engin, içinin çekildiğini hissederken yüreğindeki o ağırlığın daha fazla arttığının farkına vardı. Ne ara böylesi hisler oluşmuştu gönlünde bu inatçı keçiye karşı? 'Gitme' deseşti, söyleseşti dün gece zihninde hazırladığı cümleleri. Gözlerini yumdu düşünmek adına, ama bu inadı izin vermezdi şimdi dile getirmeye. Hele Zeynep, kendisine bir yol çizmek için bu kadar kararlı uğraşırken söyleyemezdi.

"Ne teşekkürü biz görevimizi yaptık." İrem, içten sözlerine aklına gelen ayrıntıyla devam etti. "Bak Zeynep! Orada iyi bir Danışman bulup tedavine kaldığın yerden devam ediyorsun tamam mı? Özellikle arayıp soracağım ona göre."

İrem'in tatlı sert sözlerine başını olumlu manada sallayıp gü-

lümsediğinde göz ucuyla baktı Engin'e. Ah, aynı şekilde kaçamak bakmaktaydı kendisine. Ne olurdu bu kadar inat ve gururlu olmasaydı... İkisi de burnundan kıl aldırılmaz tavırla susarken Süheyla Hanım, oğlunun kayıtsızlığı karşısında hiç olmazsa Zeynep'in bundan sonra başka birisiyle mutlu olmasını diledi. Sesini çıkarmadan mutfağa gidip yemek hazırlamaya başladı, Zeynepcik gitmeden kendi ellerinden yeseydi bir şeyler. İçeride hummalı bir hazırlık olurken Zeynep, salondaki kanepede yaşları gözlerinin ucunda dinleniyor; İrem bebeği ile ilgileniyor Engin balkonda bakışlarını uzaklara daldırmış duruyordu öylece.

Saatler geçip yemekler yenirken Zeynep çalan telefonunu yanıtlayıp Recep'in ona bulunduğu konumu atmasını söylemesiyle daha bir buruk oldu. Görüşmeyi sonlandırınca kendisine denileni yapıp adresi paylaştı. İki inatçı keçi sessiz düellolarında dövüşürken onları izleyen iki kadın bu duruma karışmak istemiyordu. Zira Engin'in hışmından korkup hislerini kestiremiyorlardı...

Bir ara ciddi ciddi düşündü "Engin. Zeynep, seninle konuşacaklarım var, bana hiç değilse birkaç dakikanı ayırır mısın?" Ama demedi. Diyemedi... Hava kararmaya başlamıştı ki Zeynep'in telefonu çaldı birkaç dakika sonra kapının zili. Engin, hızla yerinden doğruldu ama kapıyı açmaya cesaret edemedi. Zil tekrarladığında oğlunu beklemeden Süheyla Hanım yöneldi koridora. Neden sonra Engin...

Kapı açıldığında karşılarında yaşlı bir kadın ve genç bir adam görünce kadını es geçip bakışlarını rakibinin üzerinde gezdirdi Engin. Uzun boylu, kumral aynı Zeynep'i andıran bir siması vardı hatta neredeyse gözleri dahi aynıydı. Orhan'ın tam tersine duruşun-

dan ve yüzünden güven akan bir görünüşü vardı. Düşüncelerinden annesinin daveti üzerine sıyrıldığında kendisi de bir iki adım geri atıp misafirlerin eve girmesine yardımcı oldu ardından nezaketen uzattı elini.

"Hoş geldiniz, Engin ben."

"Hoş bulduk ben de Recep."

Recep, gülümseyerek elini karşıladığında dostça sıktı. Yüreğinde inanılmaz bir kıskançlık hissetse de bu günahsız adama duygularını sergilemek istemedi. Engin saygılıydı. Hürmet duygusuyla Hanife Hanım'ın elini öpüp yolu gösterdiğinde birlikte içeriye girerler. Zeynep, annesini gördüğü anda yerinden doğrulup sıkıca kucakladı. İkisinin de gözyaşları birbirine karışırken odadaki herkes içi buruk bir durumda izliyordu onları.

"Özür dilerim anne, size yaşattığım her şey için. Babamın ölümü için, sizin oralarda yüzünüzü yere eğdiğim için. Hepsi için."

Hanife Hanım, kendisini geri çekerek kızının süzülüp, başkalaşmış yüzüne baktı. Ah, nasıl da değişmişti kuzusu. Yüreğinin acıdığını hissederken küçük suratını aldı avuçları arasına.

"Yalnız gençlerin hataları olmaz, bizimde oldu belli ki hatalarımız. Aynı şeyleri konuşup duyamadık seslerimizi. Belki de fedakâr bir anne olamadım. Peki, sen de affedebilecek misin beni?"

Gülümsemeye çalışırken silkti omuzlarını genç kız.

"Estağfurullah anne affettim bile. Öyle şeyler yaşadım ki; sizinle aramızda ne geçtiğini unuttum. Hatta şu geçen iki hafta boyunca, kendi hatalarımı fark edip, beceriksizliğime ve basiretsizliğime kızdım."

Hanife Hanım, kızının alnından öpüp tekrar tekrar sarılarak

hasretini yatıştırdıktan sonra İrem ve Süheyla Hanım'la kucaklaşıp halleşti... Zeynep, karşısında duran Recep'e baktığında gülümseyerek karşılıyordu onu genç adam. Kollarını açıp sıkıca sarılarak geniş omza çenesini dayadığında Engin'in çatık kaşlarıyla karşılaşınca kaçırdı hızla gözlerini.

"Beni affet Recep."

"Ben sana hiç dargın olmadım Zeynep biliyorsun." İkisi de kendisini çekerken ellerinden tuttu genç adam Zeynep'in, artık ona karşı gönlünde aşkın kırıntısı dahi kalmamış yerine dostane hisler yeşerip bitmişti çoktan. "Senin bir suçun yoktu ki, sevmiştin çünkü. Gözlerinin kör olması normaldi, asıl o adamı araştırmadan senin gitmene izin verdiğim için ben de bir parça suçluyum."

Zeynep, hıçkırıkla tekrar genç adama sarıldığında Engin, arkasını döndü onlara. Şimdi hissettiği duyguların hepsine kızıyor sinirleniyordu. Madem bu kadar kararlı şeyler hissediyordu da söylemeye niye hâlâ gurur ediyordu anlamış değildi.

"Her şey için teşekkür ederiz Engin Bey."

Recep'in sesiyle onlar tarafa döndü Engin. Gülümsemeye çalıştı.

"Estağfurullah ben mesleğimi yaptım."

Adamın eli omzuna değdiğinde bakışlarıyla takip etti Engin merhamet taşıyan dokunuşları.

"Bize müsaade malum yolumuz çok. Trafiğe kalmayalım."

Engin, başını belli belirsiz sallarken Zeynep, çantasını eline alıp vedalaşmak için İrem'e döndüğünde genç kadın onlarında aşağıya geleceğini söyleyerek erteledi bu teklifi. Engin'de dâhil hep birlikte kapının önüne indiklerinde orta halli temiz bir arabanın önünde

durdu Recep. Bagajı açıp içeriye Zeynep'in eşyalarını koyduktan sonra ortadan teşekkür etti. Ardından Süheyla Hanım'ın elini öpüp İrem ve Engin'le tokalaşarak şoför mahalline oturdu. Aynı şekilde Hanife Hanım'da vedalaşıp arka koltuğa oturduğunda, sırada Zeynep vardı. Evvela Süheyla Hanım'a sarıldı genç kız. Pişirdiği yemeklere, üstü açık uyuduğunda usulca örtmesine, saçlarını taramasına ve birçok şeye teker teker teşekkür etti. Ardından kucağında bebeği ile duran İrem'e minnet duygularını ilette. Eğer ona merhamet etmeyip kol kanat germeseydi ya hâlâ o bataкта olacak veya bir köşede can vermiş olacaktı. Kıymet bilirdi Zeynep ve bu yönünü de kurduğu cümlelerle çok güzel ikram etti iki kadına. Geriye Engin kalmıştı, bilerek bırakmıştı en sona. Karşı karşıya geldiklerinde elini uzattı Zeynep.

"Her şey için teşekkür ederim Komiser."

Çekinerek elini uzatıp sıkıca kavradı minik avucu.

"Rica ederim."

"Kendine iyi bak!"

Engin, gözleri dolu dolu olurken gülümsemeye çalıştı.

"Sen de öyle."

İkisi de ellerini avuçları arasından çekmeden birbirilerine baskarken bu sefer aynı şekilde gözleri doldu Zeynep'in. Başını eğip elini alacağı sırada güçlü parmakların buna izin vermediğini hissetti. Gözlerini yumduğunda ağlamamak için zor tuttu kendisini. Bunu yapacağına ne diye ağzını açıp bir şeyler söylemiyordu sanki? En iyisi anlamamazlıktan gelmekti... İçi çekilircesine tek hamlede elini kurtardığında yüzüne bakmadan hızla ilerledi arabaya. Recep'in yanına oturarak kapıyı kapadığında çıkan ses Engin'in zihnini dol-

durdu adeta. Yüreğinde garip bir yangın, ruhunda tarifsiz bir sızı... Korna çalıp hızla uzaklaşan arabaya baktığında pişmanlığın hiç bu kadar canını yaktığını hissetmemişti. Gözleri tamamen buğulanırken kendisinin duyacağı şekilde döküldü kelimeleri dudaklarından.

"Yaşanacak çok şey vardı be Zeynep."

Bazı hisler dile getirilmeye gerek duyulmazken, bazıları da sadece bakışla ve dokunuşla yeterli olmuyor açıkça hissetmek ve anlamak istiyordu insan. Her ne kadar az evvel gözleriyle sıkıca kavrayan elleri gitmesini istemese de söylenmemiş ve hiçbir vakit dile getirilmemiş hisler Zeynep'i görmezden gelmeye teşvik ediyordu... Bu hep böyleydi. Bilmek başka deneyimlemek bambaşkaydı. Bazen küçük bir 'gitme' ye insanın ağrı kesici gibi ihtiyacı oluyordu. Şimdi araba gözden kaybolurken tek soru vardı zihninde Engin'in. Eğer gururunu yenip hisleri kelimelere kılıf olup dökülseydi Zeynep'in yanıtı ne olacaktı? Derin soluk alıp ellerini ceplerine koyarak eve doğru giderken bunun cevabını hiç öğrenemeyeceğini ve bu pişmanlıkla kendisini hiç affedemeyeceğini düşündü...

- DEVAM EDECEK -